

ဝိနည်းပိဋက
ပါစိတ်ပါဠိတော်
မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၅-ဘိက္ခုပါစိတ်အခန်း

၁-မုသာဝါဒဝဂ် ၁-မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ်

အသျှင်တို့ ဤကိုးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပါစိတ်အပတ်^၁တို့သည် သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား ဟတ္ထကရဟန်းသည် အနိုင်ယူ၍ ပြောဆိုတတ်၏။ ထိုဟတ္ထကရဟန်းသည် တိတ္ထိတို့နှင့် အတူတကွ စကားပြောဆိုသောအခါ ပယ်ပြီးမှ ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးမှ ပယ်၏။ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆို၏။ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆို၏။ ချိန်းဆိုပြီးမှ ပျက်ကွက်၏။

တိတ္ထိတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဟတ္ထကရဟန်းသည် ငါတို့နှင့်အတူ စကားပြောဆိုသောအခါ ပယ်ပြီးမှ ဝန်ခံဘိသနည်း၊ ဝန်ခံပြီးမှ ပယ်ဘိသနည်း၊ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုဘိသနည်း၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆိုဘိသနည်း၊ ချိန်းဆိုပြီးမှ ပျက်ကွက်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုတိတ္ထိတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဟတ္ထကရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်သာကီဝင်မင်းသား ဟတ္ထကရဟန်းအား “ငါ့သျှင်ဟတ္ထက သင်သည် တိတ္ထိတို့နှင့်အတူ စကားပြောဆိုသောအခါ ပယ်ပြီးမှ ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးမှ ပယ်၏။ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆို၏။ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆို၏။ ချိန်းဆိုပြီးမှ ပျက်ကွက်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု မေးမြန်းကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုတိတ္ထိတို့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အနိုင်ယူအပ်ကုန်၏။ ထိုတိတ္ထိတို့အား အောင်မြင်မှုကို မပေးသင့်ချေဟု (ဆို၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဟတ္ထကရဟန်းသည် တိတ္ထိတို့နှင့် အတူ စကားပြောဆိုသောအခါ ပယ်ပြီးမှ ဝန်ခံဘိသနည်း၊ ဝန်ခံပြီးမှ

ပယ်ဘိသနည်း၊ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုဘိသနည်း၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆိုဘိသနည်း၊ ချိန်းဆိုပြီးမှ ပျက်ကွက်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဟတ္ထကကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် သာကီဝင်မင်းသား ဟတ္ထကရဟန်းကို-

“ဟတ္ထက သင်သည် တိတ္ထိတို့နှင့်အတူ စကားပြောဆိုသောအခါ ပယ်ပြီးမှ ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးမှ ပယ်၏။ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆို၏။ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆို၏။ ချိန်းဆိုပြီးမှ ပျက်ကွက်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သောယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် တိတ္ထိတို့နှင့်အတူ စကားပြောဆိုသောအခါ ပယ်ပြီးမှ ဝန်ခံဘိသနည်း၊ ဝန်ခံပြီးမှ ပယ်ဘိသနည်း၊ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုဘိသနည်း၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆိုဘိသနည်း၊ ချိန်းဆိုပြီးမှ ပျက်ကွက်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၀။ ၁-၂။ “သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃။ သိလျက် မဟုတ်မမှန်ကို ပြောဆိုခြင်း မည်သည် မမှန်မကန် ပြောဆိုခြင်းကို ရှေးရှုသော ရဟန်း၏စကားအသံ၊ စကားအကြောင်း၊ နှုတ်မြွက်မှု၊ နှုတ်၌ ဖြစ်သော သိစေမှုတည်း။

မမြင်သည်ကို ငါမြင်၏ဟူ၍၊ မကြားသည်ကို ငါကြား၏ဟူ၍၊ မတွေ့သည်ကို ငါတွေ့၏ဟူ၍၊ မသိသည်ကို ငါသိ၏ဟူ၍၊ မြင်သည်ကို ငါမမြင်ဟူ၍၊ ကြားသည်ကို ငါမကြားဟူ၍၊ တွေ့သည်ကိုငါမတွေ့ဟူ၍၊ သိသည်ကို ငါမသိဟူ၍ ပုထုဇဉ်တို့၏ ပြောဆိုမှုသည် ရှစ်ပါးတို့တည်း။

မမြင် မည်သည်ကား မျက်စိဖြင့် မမြင်။

မကြား မည်သည်ကား နားဖြင့် မကြား။

မတွေ့ မည်သည်ကား နှာခေါင်းဖြင့် မနံ၊ လျှာဖြင့် မလျက်၊ ကိုယ်ဖြင့် မတွေ့ထိ။

မသိ မည်သည်ကား စိတ်ဖြင့် မသိ။

အကြောင်းလေးမျိုးတို့ဖြင့်။ပ။ အကြောင်းငါးမျိုးတို့ဖြင့်။ပ။ အကြောင်းခြောက်မျိုးတို့ဖြင့်။ပ။

မပြောမီ ရှေးမဆွကပင် ထိုရဟန်းသည် မဟုတ်မမှန်ပြောမည်ဟု သိ၏။ ပြောဆဲရဟန်းသည် မဟုတ်မမှန်ပြောသည်ဟု သိ၏။ ပြောပြီး ရဟန်းသည် ငါ မဟုတ်မမှန် ပြောမိပြီဟု သိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကိုဖုံးထားလျက် မိမိ၏ နှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထားလျက် မိမိ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထားလျက်မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထားလျက် ဤအကြောင်းခုနစ်မျိုးတို့ဖြင့် မသိအပ်သည်ကို ငါ သိ၏ဟု သိလျက်မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၆။ အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မမြင်သည်ကို ငါသည် မြင်လည်း မြင်၏။ ကြားလည်း ကြား၏ဟုသိလျက် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မမြင်သည်ကို ငါသည် မြင်လည်း မြင်၏။ (နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ်တို့ဖြင့်) တွေ့လည်း တွေ့၏ဟု သိလျက် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မမြင်သည်ကို ငါသည် မြင်လည်း မြင်၏။ သိလည်း သိ၏ဟု သိလျက်မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မမြင်သည်ကို ငါသည် မြင်လည်း မြင်၏။ ကြားလည်း ကြား၏။ (နှာခေါင်းလျှာ ကိုယ်တို့ဖြင့်) တွေ့လည်း တွေ့၏ဟု။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မမြင်သည်ကို ငါသည် မြင်လည်း မြင်၏။ ကြားလည်း ကြား၏။ သိလည်းသိ၏ဟု။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မမြင်သည်ကို ငါသည် မြင်လည်း မြင်၏။ ကြားလည်း ကြား၏။ (နှာခေါင်းလျှာ ကိုယ်တို့ဖြင့်) တွေ့လည်း တွေ့၏ သိလည်း သိ၏ဟု သိလျက် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မကြားသည်ကို ငါသည် ကြားလည်း ကြား၏။ (နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ်တို့ဖြင့်) တွေ့လည်း တွေ့၏ဟု။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မကြားသည်ကို ငါသည် ကြားလည်း ကြား၏ သိလည်း သိ၏ဟု။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မကြားသည်ကို ငါသည် ကြားလည်း ကြား၏။ မြင်လည်း မြင်၏ဟု သိလျက်မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မကြားသည်ကို ငါသည် ကြားလည်း ကြား၏။ (နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ်တို့ဖြင့်) တွေ့လည်း တွေ့၏။ သိလည်း သိ၏ဟု။ပ။

အကြောင်းသုံးမျိုးတို့ဖြင့် မကြားသည်ကို ငါသည် ကြားလည်း ကြား၏။ (နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ်တို့ဖြင့်) တွေ့လည်း တွေ့၏။ မြင်လည်း မြင်၏ဟု။ပ။

အကြောင်း ခြောက်မျိုးတို့ဖြင့်။ပ။

မပြောမီ ရှေးမဆွကပင် ထိုရဟန်းသည် မဟုတ်မမှန် ပြောမည်ဟု သိ၏။ ပြောဆဲရဟန်းသည် မဟုတ်မမှန် ပြောသည်ဟု သိ၏။ ပြောပြီး ရဟန်းသည် ငါ မဟုတ်မမှန် ပြောမိပြီဟု သိ၏။ မိမိ၏အယူအဆကို ဖုံးထားလျက် မိမိ၏ နှစ်သိမ့်သဘောတူညီမှုကို ဖုံးထားလျက် မိမိ၏ နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထားလျက် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထားလျက် ဤအကြောင်းခုနစ်မျိုးတို့ဖြင့် သိသည်ကို မေ့လျော့၏။ (သိသည်ကို) ငါသည် သိလည်း သိ၏။ မြင်လည်း မြင်၏။ ကြားလည်း ကြား၏။ (နှာခေါင်း လျှာ ကိုယ်တို့ဖြင့်) တွေ့လည်း တွေ့၏ဟု သိလျက် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၁။ အဆောတလျင် ပြောဆိုအံ့၊ ချွတ်ယွင်းပြောဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

အဆောတလျင် ပြောဆိုအံ့ မည်သည် အလျင်အမြန် ပြောဆိုအံ့။

ချွတ်ယွင်းပြောဆိုအံ့ မည်သည် ‘အကြောင်းတစ်ခုကို ပြောအံ့ဟု ရည်ရွယ်လျက် အခြားအကြောင်းတစ်ခုကို ပြောဆိုမိအံ့’။

ရှူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ကုသိုလ်စိတ်ကို လျှော့ကျစေတတ်သောကြောင့် ပါစိတ် မည်၏။

၁-မုသာဝါဒဝဂ် ၂-ဩမသဝါဒသိက္ခာပုဒ်

၁၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သောဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သောရဟန်းတို့နှင့်အတူ ငြင်းခုံကြသည်ရှိသော် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နှုတ်လှံထိုးကုန်၏။ အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမည်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမှု ‘အလုပ်အကိုင်’အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနာရောဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’ အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ညစ်ညမ်းမှု ကိလေသာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာပတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့သော ဆဲရေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ဆဲရေးကြကုန်၏။ ရှုတ်ချကြကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ငြင်းခုံကြသည်ရှိသော် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် နှုတ်လှံထိုးကုန်ဘိသနည်း။ အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမည်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမှုအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနာရောဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊

ကောင်း၊ အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’ အားဖြင့်လည်းကောင်း၊
ညစ်ညမ်းမှုကိလေသာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာပတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊
ယုတ်ညံ့သောဆဲရေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ဆဲရေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရှုတ်ချကုန်ဘိသနည်း”ဟု
ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့
ပြစ်တင်ကြပြီး လျှင်မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့
သင်တို့သည် သီလကိုချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ငြင်းခုံကြသည်ရှိသော် သီလကို
ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နှုတ်လှံထိုးကုန်၏။ အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း။ပ။
ယုတ်ညံ့သော ဆဲရေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ဆဲရေးကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏ဟူသည်
မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနီးဖြစ်သောယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ
ငြင်းခုံကြသည် ရှိသော်သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့်
နှုတ်လှံထိုးကုန်ဘိသနည်း။ အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း။ပ။ ယုတ်ညံ့သော
ဆဲရေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ဆဲရေးကုန်ဘိသနည်း၊ ရှုတ်ချကုန်ဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော
သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို
ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား မိန့်တော်မူ၏။

၁၃။ ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား တက္ကသိုလ်မြို့^၂၌ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်အား
နန္ဒိဝိသာလအမည်ရှိသော နွားလားသည် ရှိ၏။ ထိုအခါ နန္ဒိဝိသာလနွားလားသည် ထိုပုဏ္ဏားအား
“ပုဏ္ဏား အသင်သွားချေ၊ ငါ၏ နွားလားသည် တစ်စပ်တည်း ချည်နှောင်ထားသည့်
ဝန်အပြည့်တင်သော လှည်းတစ်ရာကိုလိမ့်စေနိုင်၏”ဟု သူဌေးနှင့်အတူ အသပြာတစ်ထောင်
အလောင်းအစား ပြုလေလော့ဟု ဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် ငါ၏ နွားလားသည် တစ်စပ်တည်း
ချည်နှောင်ထားသည့် ဝန်အပြည့်တင်သော လှည်းတစ်ရာကို လိမ့်စေနိုင်၏ဟု သူဌေးနှင့်အတူ
အသပြာတစ်ထောင် အလောင်းအစား ပြုလေ၏။

ထို့နောက် ထိုပုဏ္ဏားသည် လှည်းတစ်ရာကို မြဲမြံစွာနှောင်ဖွဲ့၍ နန္ဒိဝိသာလ^၃နွားလားကို
ကပြီးလျှင် “စဉ်းလဲ ကောက်ကျစ်သော နွား သွားလော့၊ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သော နွား
ရုန်းလော့”ဟု ဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နန္ဒိဝိသာလနွားလားသည် ထိုကသော နေရာ၌ပင် ရပ်တန့်နေလေ၏။
ထိုပုဏ္ဏားသည်လည်း အသပြာတစ်ထောင် ဆုံးရှုံးသောကြောင့် မှိုင်တွေ၍ နေ၏။

ထိုအခါ နန္ဒိဝိသာလနွားလားသည် ထိုပုဏ္ဏားအား “ပုဏ္ဏား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်
မှိုင်တွေနေသနည်း”ဟု ဆို၏။

နွားလား သင်သည် ငါ့ကို အသပြာတစ်ထောင် ဆုံးရှုံးစေသောကြောင့် မိုင်းတွေနေ၏ဟု (ဆို၏)။

ပုဏ္ဏား သင်သည် မကောက်ကျစ်သော ငါ့ကို ကောက်ကျစ်သော နွားဟု အဘယ့်ကြောင့် ပြောဆိုဘိသနည်း၊ ပုဏ္ဏား သင် သွားချေဦး၊ “ငါ၏ နွားသည် တစ်စပ်တည်း ချည်နှောင်ထားသည့် ဝန်အပြည့်တင်သော လှည်းတစ်ရာကို လိမ့်စေနိုင်၏”ဟု သူဌေးနှင့်အတူ အသပြာနှစ်ထောင် အလောင်းအစား ပြုလေဦးလော့၊ “မကောက်ကျစ်သော ငါ့ကိုလည်း ကောက်ကျစ်၏”ဟု မဆိုလင့်ဟု ဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် “ငါ၏ နွားလားသည် တစ်စပ်တည်း ချည်နှောင်ထားသည့် ဝန်အပြည့်တင်သော လှည်းတစ်ရာကို လိမ့်စေနိုင်၏”ဟု သူဌေးနှင့်အတူ အသပြာနှစ်ထောင် အလောင်းအစား ပြုလေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ဝန်အပြည့်တင်သော လှည်းတစ်ရာကို ခိုင်မြဲစွာဖွဲ့နှောင်၍ နန္ဒိဝိသာလနွားလားကို ကပြီးလျှင် “ကောင်းသော နွားလား သွားပါလော့၊ ကောင်းသော နွားလား ရုန်းပါလော့”ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နန္ဒိဝိသာလနွားလားသည် ဝန်အပြည့်တင်သော လှည်းပေါင်းတစ်ရာကို လိမ့်စေ၏။

နှစ်သက်ဖွယ်စကားကိုသာ ပြောဆိုရာ၏၊ မနှစ်သက်ဖွယ်စကားကို တစ်ရံတစ်ခါမျှ မပြောဆိုရာ၊ (နန္ဒိဝိသာလနွားလားသည်) နှစ်သက်ဖွယ်ကို ပြောဆိုသော ပုဏ္ဏား၏ လေးလံသော (လှည်းပေါင်းတစ်ရာ) ဝန်ကိုလည်း ရွက်ဆောင်နိုင်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာကိုလည်း ရစေ၏၊ ထို့ကြောင့်လည်းဝမ်းမြောက်လေ၏။

ရဟန်းတို့ နွားတိရစ္ဆာန်ဖြစ်စဉ်အခါ၌ပင် ငါဘုရားသည် ဆဲရေးခြင်း ရှုတ်ချခြင်းကို မနှစ်သက်ခဲ့ပေ၊ ယခုအခါ၌မူကား ဆဲရေးခြင်း ရှုတ်ချခြင်းကို အဘယ်မှာ နှစ်သက်ပါအံ့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၁။ ၂-၁၄။ “ထိခိုက် နာကျင်အောင် ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-ဩမသဝါဒသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၅။ ထိခိုက်နာကျင်အောင် ပြောဆိုခြင်း မည်သည် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အမည်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလုပ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနာရောဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ညစ်ညမ်းမှု ကိလေသာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာပတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆဲရေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်းဆယ်ပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ထိခိုက်နာကျင်အောင် ပြောဆို၏။

အမျိုးဇာတ် မည်သည် ယုတ်သော အမျိုးဇာတ် မြတ်သော အမျိုးဇာတ်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သော အမျိုးဇာတ် မည်သည် ဒွန်းစက္ကားအမျိုးဇာတ် ဒေါင်းရွှေသမား 'နှီးသမား' အမျိုးဇာတ်မှဆို တံငါအမျိုးဇာတ် သားရေနယ်သမားအမျိုးဇာတ် ပန်းမှိုက်သွန်အမျိုးဇာတ်တည်း၊ ဤကားယုတ်သော အမျိုးဇာတ် မည်၏။

မြတ်သော အမျိုးဇာတ် မည်သည် မင်းမျိုးဇာတ် ပုဏ္ဏားမျိုးဇာတ်တည်း၊ ဤကား မြတ်သောအမျိုးဇာတ် မည်၏။

အမည် နာမ မည်သည် ယုတ်သော အမည် မြတ်သော အမည်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိကုန်၏။

ယုတ်သော အမည် မည်သည် ငနားရှည်အမည် ငနားပဲ့အမည် ငနားလုံးအမည် ငနားကျယ်အမည် ငမျိုးပွားအမည်၊ ထိုမှတစ်ပါး ထိုထိုနေပုဒ်တို့၌ ယုတ်ညံ့သောအားဖြင့် သိအပ်သော အမည် မထီမဲ့မြင်ပြုအပ်သော အမည် စက်ဆုပ်အပ်သော အမည် နှိပ်စက်အပ်သော အမည် အလေးအမြတ်မပြုအပ်သောအမည်တည်း၊ ဤကား ယုတ်သောအမည် မည်၏။

မြတ်သောအမည် မည်သည် ဘုရားနှင့်စပ်သော အမည် တရားနှင့်စပ်သော အမည် သံဃာနှင့် စပ်သော အမည်၊ ထိုမှတစ်ပါး ထိုထိုနေပုဒ်တို့၌ ယုတ်ညံ့သောအားဖြင့် မသိအပ်သော အမည် မထီမဲ့မြင်မပြုအပ်သော အမည် မစက်ဆုပ်အပ်သော အမည် အလေးအမြတ်ပြုအပ်သော အမည်တည်း၊ ဤကားမြတ်သောအမည် မည်၏။

အနွယ် မည်သည် ယုတ်သောအနွယ် မြတ်သောအနွယ်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သောအနွယ် မည်သည် ကောသိယအနွယ် ဘာရဒွါအနွယ် ထိုမှတစ်ပါး ထိုထိုနေပုဒ်တို့၌ယုတ်ညံ့သောအားဖြင့် သိအပ်သောအနွယ် မထီမဲ့မြင်ပြုအပ်သောအနွယ် စက်ဆုပ်အပ်သောအနွယ် နှိပ်စက်အပ်သောအနွယ် အလေးအမြတ်မပြုအပ်သောအနွယ်တည်း၊ ဤကား ယုတ်သောအနွယ် မည်၏။

မြတ်သောအနွယ် မည်သည် ဂေါတမအနွယ် မောဂ္ဂလာနအနွယ် ကစ္စာနအနွယ် ဝါသိဋ္ဌအနွယ်ထိုမှတစ်ပါး ထိုထိုနေပုဒ်တို့၌ ယုတ်ညံ့သောအားဖြင့် မသိအပ်သောအနွယ် မထီမဲ့မြင်မပြုအပ်သောအနွယ် မစက်ဆုပ်အပ်သောအနွယ် မနှိပ်စက်အပ်သောအနွယ် အလေးအမြတ်ပြုအပ်သောအနွယ်တည်း၊ ဤကား မြတ်သောအနွယ် မည်၏။

အလုပ် မည်သည် ယုတ်သော အလုပ် မြတ်သော အလုပ်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သော အလုပ် မည်သည် ကျီစောင့်အလုပ် ပန်းမအလုပ် စက်ဆုပ်အပ်သော အလုပ် နှိပ်စက်အပ်သော အလုပ် အလေးအမြတ်မပြုအပ်သော အလုပ်တည်း၊ ဤကား ယုတ်သော အလုပ်မည်၏။

မြတ်သောအလုပ် မည်သည် လယ်ထွန်ခြင်းအလုပ် ကုန်သွယ်ခြင်းအလုပ် ကျွဲနွားမွေးမြူခြင်းအလုပ်၊ ထိုမှတစ်ပါး ထိုထိုနေပုဒ်တို့၌ ယုတ်ညံ့သောအားဖြင့် မသိအပ်သော အလုပ် မထီမဲ့မြင်မပြုအပ်သောအလုပ် မစက်ဆုပ်အပ်သော အလုပ် မနှိပ်စက်အပ်သော အလုပ် အလေးအမြတ်ပြုအပ်သော အလုပ်တည်း၊ ဤကား မြတ်သော အလုပ်မည်၏။

အတတ် မည်သည် ယုတ်သောအတတ် မြတ်သောအတတ်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သောအတတ် မည်သည် ကျူထရံသည်အတတ် အိုးထိန်းသည်အတတ် ရက်ကန်းသည်အတတ် သားရေနယ်သမားအတတ် ဆတ္တာသည်အတတ်၊ ထိုမှတစ်ပါး

ထိုထိုနေပုဒ်တို့၌ ယုတ်ညံ့သောအားဖြင့်သိအပ်သောအတတ် မထီမဲ့မြင်ပြုအပ်သောအတတ် စက်ဆုပ်အပ်သောအတတ် နှိပ်စက်အပ်သောအတတ် အရိုအသေမပြုအပ်သောအတတ်တည်း။ ဤကား ယုတ်သောအတတ် မည်၏။

မြတ်သောအတတ် မည်သည် လက်ချိုးရေခြင်းအတတ် ဂဏန်းဖြင့် ရေးခြင်းအတတ် စာရေးအတတ်၊ ထိုမှတစ်ပါး ထိုထိုနေပုဒ်တို့၌ အမြတ်အားဖြင့် သိအပ်သောအတတ် မထီမဲ့မြင်မပြုအပ်သောအတတ်မစက်ဆုပ်အပ်သောအတတ် မနှိပ်စက်အပ်သောအတတ် အရိုအသေမပြုအပ်သောအတတ်တည်း။ ဤကား မြတ်သောအတတ် မည်၏။

အလုံးစုံသော အနာတို့သည် ယုတ်ကုန်၏။ သို့ရာတွင် ပျားရည်နှင့်တူသော မုတ် (ကျင်ငယ်) ကို ယိုစေတတ်သော အနာ (တူလာ သရောနာ-ဆီးချိုနာ) သည် မြတ်၏။

အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’ မည်သည် ယုတ်သော အသွင် မြတ်သော အသွင်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သော အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’ မည်သည် အလွန်ရှည်ခြင်း အလွန်တိုခြင်း ‘အလွန်ပူခြင်း’ အလွန်မည်းခြင်း အလွန်ဖြူခြင်းတည်း။ ဤကား ယုတ်သော အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’ မည်၏။

မြတ်သော အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’ မည်သည် မရှည်လွန်း မတိုလွန်း မမည်းလွန်း မဖြူလွန်းခြင်း တည်း။ ဤကား မြတ်သော အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’ မည်၏။

အလုံးစုံသော ညစ်ညမ်းမှုကိလေသာတို့သည် ယုတ်ကုန်၏။

အလုံးစုံသော အာပတ်တို့သည် ယုတ်ကုန်၏။ သို့ရာတွင် သောတာပတ္တိသမာပတ်သည် မြတ်၏။

ဆဲရေးခြင်း မည်သည် ယုတ်သော ဆဲရေးခြင်း မြတ်သော ဆဲရေးခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သော ဆဲရေးခြင်း မည်သည် သင်သည် ကုလားအုပ်ဖြစ်၏။ သိုးဖြစ်၏။ နွားဖြစ်၏။ မြည်းဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၏။ ငရဲသူဖြစ်၏။ သင့်အား ကောင်းသော လားရာဂတိ မရှိ၊ မကောင်းသော လားရာဂတိကိုသာလျှင် သင် အလိုရှိထိုက်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယအက္ခရာ ဘအက္ခရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားနိမိတ် မိန်းမနိမိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း (ဆဲရေးခြင်းတည်း) ဤကား ယုတ်သော ဆဲရေးခြင်းမည်၏။

မြတ်သော ဆဲရေးခြင်း မည်သည် သင်သည် ဉာဏ်ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ လိမ္မာသူ ဖြစ်၏။ ထက်မြက်သောပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အကြားအမြင်များသူ ဖြစ်၏။ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ သင့်အား မကောင်း သောလားရာဂတိ မရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိကိုသာလျှင် သင် အလိုရှိထိုက်၏ဟု (ဆဲရေးခြင်းတည်း) ဤကား မြတ်သော ဆဲရေးခြင်း မည်၏။

အမျိုးဇာတ်ဖြင့် ဆဲရေးခြင်း

၁၆။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ယုတ်သော ဇာတ်ဖြင့် ယုတ်သော ဇာတ်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ ခွန်းစဏ္ဍားကို ဒေါင်းရွှေသမား ‘နီးသမား’ကို မုဆိုးတံငါကို သားရေနယ်သမားကို ပန်းမှိုက်သွန်ကို “သင်သည် ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဖြစ်၏။ ဒေါင်းရွှေသမားမျိုး ဖြစ်၏။ မုဆိုးတံငါမျိုး ဖြစ်၏။ သားရေနယ်သမားမျိုး ဖြစ်၏။ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုး ဖြစ်၏” ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ မြတ်သော အနာဖြင့်ယုတ်သော အနာရှိသူကို ပြောဆို၏။ နှုနာရှိသူကို အိုင်းအမာနာရှိသူကို (ပွေး ညှင်း တင်းတိပ် စသော) အရေပြားနာရှိသူကို ချောင်းဆိုးနာရှိသူကို ဝက်ရူးနာရှိသူကို “သင်သည် ပျားရည်နှင့်တူသော မုတ်ယိုနာ (ဆီးချိုနာ) ရှိသူ ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကိုဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ မြတ်သော အနာဖြင့်မြတ်သော အနာရှိသူကို ပြောဆို၏။ ပျားရည်နှင့်တူသော မုတ်ယိုနာ (ဆီးချိုနာ) ရှိသူကို “သင်သည်ပျားရည်နှင့်တူသော မုတ်ယိုနာ (ဆီးချိုနာ) ရှိသူ ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်းပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဆဲရေးခြင်း

၂၂။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ယုတ်သော အသွင်ဖြင့်ယုတ်သော အသွင်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ အလွန်ရှည်သောသူကို အလွန်တိုသောသူကို အလွန်မည်းသောသူကို အလွန်ဖြူသောသူကို “သင်သည် ရှည်လွန်းသူ ဖြစ်၏။ တိုလွန်းသူ ဖြစ်၏။ မည်းလွန်းသူဖြစ်၏။ ဖြူလွန်းသူ ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ယုတ်သော အသွင်ဖြင့်မြတ်သော အသွင်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ မရှည်လွန်းသူကို မတိုလွန်းသူကို မမည်းလွန်းသူကို မဖြူလွန်းသူကို “သင်သည် ရှည်လွန်းသူ ဖြစ်၏။ တိုလွန်းသူ ဖြစ်၏။ မည်းလွန်းသူ ဖြစ်၏။ ဖြူလွန်းသူ ဖြစ်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ မြတ်သော အသွင်ဖြင့်ယုတ်သော အသွင်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ အလွန်ရှည်သူကို အလွန်တိုသူကို အလွန်မည်းသူကို အလွန်ဖြူသူကို “သင်သည် မရှည်လွန်းသူ ဖြစ်၏။ မတိုလွန်းသူ ဖြစ်၏။ မမည်းလွန်းသူ ဖြစ်၏။ မဖြူလွန်းသူ ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ မြတ်သော အသွင်ဖြင့်မြတ်သော အသွင်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ မရှည်လွန်းသူကို မတိုလွန်းသူကို မမည်းလွန်းသူကို မဖြူလွန်းသူကို “သင်သည် မရှည်လွန်းသူ ဖြစ်၏။ မတိုလွန်းသူ ဖြစ်၏။ မမည်းလွန်းသူ ဖြစ်၏။ မဖြူလွန်းသူ ဖြစ်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ကိလေသာဖြင့် ဆဲရေးခြင်း

၂၃။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ယုတ်သောရာဂစသည်ဖြင့် ယုတ်သော ရာဂစသည် ရှိသူကို ပြောဆို၏။ ရာဂထကြွသူကို

အယုတ် အမြတ်ဆဲရေးခြင်းမျိုးဖြင့် ဆဲရေးခြင်း

၂၅။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ယုတ်သောဆဲရေးခြင်းဖြင့် ယုတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ ကုလားအုပ်ကို ဆိတ်ကို နွားကို မြည်းကို တိရစ္ဆာန်ကို ငရဲသူကို “သင်သည် ကုလားအုပ်ဖြစ်၏။ ဆိတ်ဖြစ်၏။ နွားဖြစ်၏။ မြည်းဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၏။ ငရဲသူဖြစ်၏။ သင့်အား ကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ မကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် သင်ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ယုတ်သော ဆဲရေး ခြင်းဖြင့်မြတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ ပညာရှိသူကို လိမ္မာသူကို ထက်မြက်သော ပညာရှိသူကို အကြားအမြင်များသူကို တရားဟောတတ်သူကို “သင်သည် ကုလားအုပ်ဖြစ်၏။ ဆိတ်ဖြစ်၏။ နွားဖြစ်၏။ မြည်းဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၏။ ငရဲသူဖြစ်၏။ သင့်အား ကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ မကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် သင်ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ မြတ်သော ဆဲရေး ခြင်းဖြင့်ယုတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ ကုလားအုပ်ကို ဆိတ်ကို နွားကို မြည်းကို တိရစ္ဆာန်ကို ငရဲသူကို “သင်သည်ပညာရှိ ဖြစ်၏။ လိမ္မာသူ ဖြစ်၏။ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အကြားအမြင်များသူ ဖြစ်၏။ တရားဟောတတ်သူ ဖြစ်၏။ သင့်အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် သင် ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ မြတ်သော ဆဲရေး ခြင်းဖြင့်မြတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ ပညာရှိသူကို လိမ္မာသူကို ထက်မြက်သော ပညာရှိသူကို အကြားအမြင်များသူကို တရားဟောတတ်သူကို “သင်သည် ပညာရှိ ဖြစ်၏။ လိမ္မာသူ ဖြစ်၏။ ထက်မြက်သောပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အကြားအမြင်များသူ ဖြစ်၏။ တရားဟောတတ်သူ ဖြစ်၏။ သင့်အား မကောင်းသောလားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် သင် ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၆။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ “ဤအရပ်၌ အချို့သော ခွန်းစဏ္ဍား ဒေါင်းရွှေသမား မုဆိုး တံငါ သားရေနယ်သမား ပန်းမှိုက်သွန်တို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ “ဤအရပ်၌ အချို့သော မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

၂၇။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ “ဤအရပ်၌ အချို့သော ငနားရှည်မည်သောသူ ငနားပဲ့မည်သောသူ ငနားလုံးမည်သောသူ ငနားကျယ်မည်သောသူ ငမျိုးပွားမည်သောသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ဗုဒ္ဓရက္ခိတမည်သောသူ ဓမ္မရက္ခိတမည်သောသူ သံဃရက္ခိတမည်သောသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ကောသိယအနွယ် ဘာရဒွါဇအနွယ်တို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။ “ဤအရပ်၌ အချို့သော ဂေါတမအနွယ် မောဂ္ဂလာနအနွယ် ကစ္စာနအနွယ် ဝါသိဋ္ဌအနွယ်တို့သည်ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ကျီစောင့် ပန်းမှိုက်သွန်တို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော လယ်သမား ကုန်သည် နွားမွေးမြူသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ကျူထရံသည် အိုးထိန်းသည် ရက်ကန်းသည် သားရေနယ်သမား ဆတ္တာသည်တို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော လက်ချိုးရေတွက်တတ်သူ ဂဏန်းဖြင့် ရေတွက်တတ်သူ စာရေးတတ်သူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော နူနာရှိသူ အိုင်းအမာနာရှိသူ (ပွေးညှင်းတင်းတိပ်စသော) အရေပြားနာ ရှိသူချောင်းဆိုးနာရှိသူ ဝက်ရူးနာရှိသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ပျားရည်နှင့်တူသော မုတ်ယိုနာ ‘ဆီးချိုနာ’ ရှိသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ရှည်လွန်းသူ တိုလွန်းသူ မည်းလွန်းသူ ဖြူလွန်းသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော မရှည်လွန်းသူ မတိုလွန်းသူ မမည်းလွန်းသူ မဖြူလွန်းသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ရာဂထကြွသူ ဒေါသထကြွသူ မောဟထကြွသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ရာဂကင်းသူ ဒေါသကင်းသူ မောဟကင်းသူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ပါရာဇိကအာပတ်သင့်သူ။ပ။ ဒုဗ္ဘာသီအာပတ် သင့်သူတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟုပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော သောတာပန်တို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ကုလားအုပ် ဆိတ် နွား မြည်း တိရစ္ဆာန် ငရဲသားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား ကောင်းသော လားရာဂတိ မရှိ၊ မကောင်းသော လားရာဂတိကိုသာလျှင် ထိုသူတို့အလိုရှိထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၂၈။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ “ဤအရပ်၌အချို့သော ပညာရှိသူ လိမ္မာသူ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ အကြားအမြင်များသူ တရားဟောတတ်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊

ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ထိုသူတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၂၉။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။ “အကြင်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဒေါင်းရွေသမား မျိုးမုဆိုးတံငါမျိုး သားရေနယ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့တည်း”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်းခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။ “အကြင်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ပညာရှိသူ လိမ္မာသူ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ အကြားအမြင်များသူ တရားဟောတတ်သူတို့တည်း”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၀။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။ “ငါတို့ကား ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ ဒေါင်းရွေသမားမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ မုဆိုးတံငါမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ သားရေနယ်သမားမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုး မဟုတ်ကုန်”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ငါတို့ကား ပညာရှိ မဟုတ်ကုန်၊ လိမ္မာသူ မဟုတ်ကုန်၊ ထက်မြက်သော ပညာရှိ မဟုတ်ကုန်၊ အကြားအမြင်များသူ မဟုတ်ကုန်၊ တရားဟောတတ်သူ မဟုတ်ကုန်၊ ငါတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ငါတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်းခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

၃၁။ ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ယုတ်သောအမည်ဖြင့် ယုတ်သော အမည်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ပ။ ယုတ်သော အမည်ဖြင့် မြတ်သော အမည်ရှိသူကိုပြောဆို၏။ပ။ မြတ်သော အမည်ဖြင့် ယုတ်သော အမည်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ပ။ မြတ်သော အမည်ဖြင့်မြတ်သော အမည်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ပ။ ပညာရှိသူကို လိမ္မာသူကို ထက်မြက်သော ပညာ ရှိသူကိုအကြားအမြင်များသူကို တရားဟောတတ်သူကို “သင်သည် ပညာရှိဖြစ်၏။ လိမ္မာသူဖြစ်၏။ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူဖြစ်၏။ အကြားအမြင်များသူဖြစ်၏။ တရားဟောတတ်သူဖြစ်၏။ သင့်အား မကောင်းသော လားရာဂတိ မရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် သင် ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။ “ဤအရပ်၌ အချို့သော ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဒေါင်းရွေသမားမျိုး မုဆိုးတံငါမျိုး သားရေနယ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ပညာရှိသူ လိမ္မာသူ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ အကြားအမြင်များသူတရားဟောတတ်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိ မရှိ၊ ကောင်းသောလားရာဂတိသို့သာလျှင် ထိုသူတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။ “အကြင်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဒေါင်းရွေ သမားမျိုးမုဆိုးတံငါမျိုး၊ သားရေနယ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့တည်း”ဟု ပြောဆိုအံ့။

“အကြင်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ပညာရှိသူ လိမ္မာသူ ထက်မြက်သောပညာရှိသူ အကြားအမြင်များသူ တရားဟောတတ်သူတို့တည်း”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်းဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို ဆဲရေးလို ရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို ပြုလုပ်လို၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။ “ငါတို့ကား ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ ဒေါင်းရွေသမားမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ မုဆိုးတံငါမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ သားရေနယ်သမားမျိုး မဟုတ်ကုန်၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုး မဟုတ်ကုန်”ဟု ပြောဆိုအံ့။

“ငါတို့ကား ပညာရှိ မဟုတ်ကုန်၊ လိမ္မာသူ မဟုတ်ကုန်၊ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ မဟုတ်ကုန်၊ အကြားအမြင်များသူ မဟုတ်ကုန်၊ တရားဟောတတ်သူ မဟုတ်ကုန်၊ ငါတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ငါတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်းခွန်းတိုင်း ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

၃။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့် ယုတ်သော အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ယုတ်သော အမျိုးဇာတ် ရှိသူကို ပြောဆို၏။ ခွန်းစဏ္ဍားမျိုးကို ဒေါင်းရွေသမားမျိုးကို မုဆိုးတံငါမျိုးကို သားရေနယ်သမားမျိုးကို ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးကို “သင်သည် ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဖြစ်၏၊ ဒေါင်းရွေသမားမျိုး ဖြစ်၏၊ မုဆိုးတံငါမျိုး ဖြစ်၏၊ သားရေနယ်သမားမျိုး ဖြစ်၏၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုး ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့်ယုတ်သော အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် မြတ်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ မင်းမျိုးကို ပုဏ္ဏားမျိုးကို “သင်သည် ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဖြစ်၏၊ ဒေါင်းရွေသမားမျိုး ဖြစ်၏၊ မုဆိုးတံငါမျိုး ဖြစ်၏၊ သားရေနယ်သမားမျိုး ဖြစ်၏၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုး ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူး လိုသဖြင့်မြတ်သော အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် ယုတ်သော အမျိုးဇာတ် ရှိသူကို ပြောဆို၏။ ခွန်းစဏ္ဍားမျိုးကို ဒေါင်းရွေသမားမျိုးကို မုဆိုးတံငါမျိုးကို သားရေနယ်သမားမျိုးကို ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးကို “သင်သည် မင်းမျိုးဖြစ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့်မြတ်သော အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် မြတ်သော အမျိုးဇာတ်ရှိသူကို ပြောဆို၏။ မင်းမျိုးကို ပုဏ္ဏားမျိုးကို “သင်သည် မင်းမျိုး ဖြစ်၏၊ ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့် အယုတ်ဖြင့် ယုတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ပ။ အယုတ်ဖြင့် မြတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ပ။ အမြတ်ဖြင့် ယုတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ပ။ အမြတ်ဖြင့် မြတ်သောသူကို ပြောဆို၏။ ပညာရှိသူကို လိမ္မာ သူကိုထက်မြက်သော ပညာရှိသူကို အကြားအမြင်များသူကို တရားဟောတတ်သူကို “သင်သည် ပညာရှိသူဖြစ်၏။ လိမ္မာသူ ဖြစ်၏။ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အကြားအမြင်များသူ ဖြစ်၏။ တရားဟောတတ်သူ ဖြစ်၏။ သင့်အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင်သင် ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ် သင့်၏။

၃၃။ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့် ဤသို့ ဆို၏ “ဤအရပ်၌ အချို့သော ဒွန်းစဏ္ဍား ဒေါင်းရွေသမား မုဆိုးတံငါ သားရေနယ်သမား ပန်းမှိုက်သွန်တို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ပညာရှိသူ လိမ္မာသူ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ အကြားအမြင်များသူ တရားဟောတတ်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိ မရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ထိုသူတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူး လိုသဖြင့်ဤသို့ ဆို၏ “အကြင်သူတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ဒွန်းစဏ္ဍား ဒေါင်းရွေသမား မုဆိုးတံငါ သားရေနယ်သမား ပန်းမှိုက်သွန်တို့တည်း”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“အကြင်သူတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ပညာရှိသူ လိမ္မာသူ ထက်မြက် သောပညာရှိသူ အကြားအမြင်များသူ တရားဟောတတ်သူတို့တည်း”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့်ဤသို့ ဆို၏ “ငါတို့ကား ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဒေါင်းရွေသမားမျိုး မုဆိုးတံငါမျိုး သားရေနယ်သမား မျိုးပန်းမှိုက်သွန်မျိုး မဟုတ်ကုန်”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ငါတို့ကား ပညာရှိများ လိမ္မာသူများ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူများ အကြားအမြင်များသူများတရားဟောတတ်သူများ မဟုတ်ကုန်။ ငါတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသောလားရာဂတိသို့သာလျှင် ငါတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဗာသီအာပတ် သင့်၏။

၃၄။ ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲရယ်မြူးလိုသဖြင့် အယုတ်ဖြင့် ယုတ်သောသူကို ပြောဆိုအံ့။ပ။

အယုတ်ဖြင့် မြတ်သောသူကို ပြောဆိုအံ့။ပ။ အမြတ်ဖြင့် ယုတ်သောသူကို ပြောဆိုအံ့။ပ။ အမြတ်ဖြင့်မြတ်သောသူကို ပြောဆိုအံ့။ ပညာရှိသူကို လိမ္မာသူကို ထက်မြက်သော ပညာရှိသူကို အကြားအမြင်များသူကို တရားဟောတတ်သူကို “သင်သည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ လိမ္မာသူ ဖြစ်၏။ ထက်မြက်သောပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ အကြားအမြင်များသူ ဖြစ်၏။ တရားဟောတတ်သူ ဖြစ်၏။

သင့်အား မကောင်းသောလားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် သင်ရောက်ထိုက်၏”ဟူ၍ ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဘာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့် ဤသို့ပြောဆို၏။ “ဤအရပ်၌ အချို့ကုန်သော ခွန်းစဏ္ဍားများ ဒေါင်းရွေသမားများမုဆိုးတံငါများ သားရေနယ်သမားများ ပန်းမှိုက်သွန်များ ရှိကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ဤအရပ်၌ အချို့သော ပညာရှိသူများ လိမ္မာသူများ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူများ အကြားအမြင်များသူများ တရားဟောတတ်သူများ ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ထိုသူတို့ ရောက်ထိုက်ကုန်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်းခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဘာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့် ဤသို့ပြောဆို၏။ “အကြင်သူတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ခွန်းစဏ္ဍားများ ဒေါင်းရွေသမားများ မုဆိုးတံငါများ သားရေနယ်သမားများ ပန်းမှိုက်သွန်များတည်း”ဟုပြောဆိုအံ့။ပ။

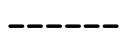
ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့် ဤသို့ပြောဆို၏။ “အကြင်သူတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား ပညာရှိသူများလိမ္မာသူများ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူများ အကြားအမြင်များသူများ တရားဟောတတ်သူများတည်း။ ထိုသူတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိ မရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ထိုသူတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဘာသီအာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူကို မဆဲရေးလို မရှုတ်ချလို အရှိန်အစော်မဲ့ကို မပြုလုပ်လိုဘဲ ရယ်မြူးလိုသဖြင့် ဤသို့ပြောဆို၏။ “ငါတို့ကား ခွန်းစဏ္ဍားများ ဒေါင်းရွေသမားများ မုဆိုးတံငါများသားရေနယ်သမားများ ပန်းမှိုက်သွန်များ မဟုတ်ကြကုန်”ဟု ပြောဆိုအံ့။ပ။

“ငါတို့ကား ပညာရှိသူများ လိမ္မာသူများ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူများ အကြားအမြင်များသူများတရားဟောတတ်သူများ မဟုတ်ကုန်။ ငါတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိ မရှိ၊ ကောင်းသောလားရာဂတိသို့သာလျှင် ငါတို့ ရောက်ထိုက်၏”ဟု ပြောဆိုအံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုဗ္ဘာသီအာပတ် သင့်၏။

၃၅။ အနက်ကို ရှေးရှုသော ရဟန်း၊ ပါဠိကို ရှေးရှုသော ရဟန်း၊ ဆုံးမခြင်းကို ရှေးရှုသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ ဩမသဝါဒသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၁။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းခြောက်ပါး စတင်တည်ထောင်သော အသင်းဝင်ရဟန်းတို့ကို ဆိုသည်။

၂။ တက္ကသိုလ် = အတတ်ပညာအထူးထူးကို ကြံဆလေ့ ရှိသောသူတို့၏
နေထိုင်ရာမြို့တော်ဖြစ်သည်။

၃။ နန္ဒဝိသာလ = နှစ်သက်ဖွယ် ဦးချိုခွဲညားခြင်းရှိသောနွား

၄။ ကောဠကကမ္မံ ရှိလျှင် သစ်ရွှေသမား လက်သမားအလုပ် ကျောက်ဆစ်သမားအလုပ်ဟု
ပြန်ဆိုရမည်။

၁- မုသာဝါဒဝဂ် ၃- ပေသုညသိက္ခာပုဒ်

၃၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ ငြင်းခုံကြ ဝါဒကွဲပြားခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပို့ဆောင်ကြကုန်၏။

ဤရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ဤရဟန်းနှင့် ကွဲပြားအောင် ထိုရဟန်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ထိုရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ထိုရဟန်းနှင့် ကွဲပြားအောင် ဤရဟန်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ထိုသို့ပြောကြားခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း ဖြစ်ပွားကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း အတိုင်းထက်အလွန် ပွားများခြင်း ကျယ်ပြန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ ငြင်းခုံကြ ဝါဒကွဲပြား ခြင်းသို့ရောက်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို အဘယ့်ကြောင့်ပို့ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ဤရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ဤရဟန်းနှင့် ကွဲပြားအောင် ထိုရဟန်းကို ပြောကြားကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ထိုရဟန်းနှင့် ကွဲပြားအောင် ဤရဟန်းကို ပြောကြားကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုသို့ ပြောကြားခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း ဖြစ်ပွားကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း အတိုင်းထက်အလွန် ပွားများခြင်း ကျယ်ပြန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို များစွာသောအကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြငြင်းခုံကြ ဝါဒကွဲပြားခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့အထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကိုပို့ဆောင်ကုန်၏။ ဤရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ဤရဟန်းနှင့် ကွဲပြားအောင် ထိုရဟန်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ထိုရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ထိုရဟန်းနှင့် ကွဲပြားအောင် ဤရဟန်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောကြားခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း ဖြစ်ပွားကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း အတိုင်းထက်အလွန် ပွားများခြင်း ကျယ်ပြန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဟူသည်မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သောယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြ ငြင်းခုံကြ ဝါဒကွဲပြားခြင်းသို့
ရောက်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့ထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို အဘယ့်ကြောင့်
ပို့ဆောင်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ ဤရဟန်း၏စကားကို နားထောင်၍ ဤရဟန်းနှင့် ကွဲပြားအောင်
ထိုရဟန်းကို ပြောကြားကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုရဟန်း၏စကားကို နားထောင်၍ ထိုရဟန်းနှင့်
ကွဲပြားအောင် ဤရဟန်းကို ပြောကြားကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုသို့ ပြောကြားခြင်းကြောင့်
မဖြစ်သေးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း ဖြစ်ပွားကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ခိုက်ရန်တို့သည်လည်း
အတိုင်းထက်အလွန် ပွားများခြင်း ကျယ်ပြန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော
သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အား တိုး၍
ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၂။ ၃-၃၇။ “ရဟန်းတို့အား ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း
ကြောင့်ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃- ပေသုညသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၈။ ချောပစ်ကုန်းတိုက်ခြင်း မည်သည် မိမိအား ချစ်ခင်စေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊
ကွဲပြားစေလိုသောကြောင့်လည်းကောင်း ဤအကြောင်းနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ချောပစ်ကုန်းတိုက်၏။

အမျိုးဇာတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊
အမည်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အနွယ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊
အလုပ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊
အနာရောဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသွင် ‘ပုံသဏ္ဍာန်’အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ညစ်ညမ်းမှု
ကိလေသာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာပတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊
ဆဲရေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ဆယ်ပါးသောအကြောင်းတို့ဖြင့် ချောပစ်ကုန်းတိုက်သော
စကားကို ပို့ဆောင်၏။

အမျိုးဇာတ် မည်သည် ယုတ်သော အမျိုးဇာတ် မြတ်သော အမျိုးဇာတ်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သော အမျိုးဇာတ် မည်သည် ဒွန်းစဏ္ဍားအမျိုးဇာတ် ဒေါင်းရွှေသမားအမျိုးဇာတ် မုဆိုး
တံငါအမျိုးဇာတ် သားရေနယ်သမားအမျိုးဇာတ် ပန်းမှိုက်သွန်အမျိုးဇာတ်တည်း၊ ဤကား
ယုတ်သော အမျိုးဇာတ် မည်၏။

မြတ်သော အမျိုးဇာတ် မည်သည် မင်းမျိုးဇာတ် ပုဏ္ဏားမျိုးဇာတ်တည်း၊ ဤကား
မြတ်သောအမျိုးဇာတ် မည်၏။ပ။

ဆဲရေးခြင်း မည်သည် ယုတ်သော ဆဲရေးခြင်း မြတ်သော ဆဲရေးခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ယုတ်သော ဆဲရေးခြင်း မည်သည် (သင်သည်) ကုလားအုပ်ဖြစ်၏၊ သိုးဖြစ်၏၊ နွားဖြစ်၏၊ မြည်းဖြစ်၏၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၏၊ ငရဲသူဖြစ်၏၊ သင့်အား ကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ မကောင်းသောလားရာဂတိသို့သာလျှင် သင်ရောက်ထိုက်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယအက္ခရာ ဘအက္ခရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားနိမိတ် မိန်းမနိမိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း (ဆဲရေးခြင်းတည်း)။ ဤကား ယုတ်သော ဆဲရေးခြင်းမည်၏။

မြတ်သော ဆဲရေးခြင်း မည်သည်ကား သင်သည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏၊ လိမ္မာသူ ဖြစ်၏၊ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်၏၊ အကြားအမြင်များသူ ဖြစ်၏၊ တရားဟောတတ်သူ ဖြစ်၏၊ သင့်အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် သင် ရောက်ထိုက်၏ဟု ဆဲရေးခြင်းတည်း၊ ဤကား မြတ်သော ဆဲရေးခြင်း မည်၏။

၃၉။ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤ မည်သောရဟန်းက ‘ဒွန်းစဏ္ဍားမျိုးတည်း၊ ဒေါင်းရွှေသမားမျိုးတည်း၊ မုဆိုးတံငါမျိုးတည်း၊ သားရေနယ်သမားမျိုးတည်း၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတည်း’ဟူ၍ ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့၊ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘မင်းမျိုးတည်း၊ ပုဏ္ဏားမျိုးတည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကိုပို့ဆောင်အံ့၊ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ငနားရှည်မည်၏၊ ငနားပဲ့မည်၏၊ ငနားလုံးမည်၏၊ ငနားကျယ်မည်၏၊ ငမျိုးပွားမည်၏’ဟူ၍ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့၊ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ဗုဒ္ဓရက္ခိတမည်၏၊ ဓမ္မရက္ခိတမည်၏၊ သံဃရက္ခိတမည်၏’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့၊ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ကောသိယအနွယ်တည်း၊ ဘာရဒွါအနွယ်တည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့၊ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ဂေါတမအနွယ်တည်း၊ မောဂ္ဂလာနအနွယ်တည်း၊ ကစ္စာနအနွယ်တည်း၊ ဝါသိဋ္ဌအနွယ်တည်း’ဟူ၍ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့၊ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ကျီစောင့်တည်း၊ ပန်းမှိုက်သွန်တည်း’ဟု ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကိုပို့ဆောင်အံ့၊ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက လယ်သမားတည်း၊ ကုန်သည်တည်း၊ နွားမွေးမြူသူတည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ကျူထရံသည်တည်း၊ အိုးထိန်းသည်တည်း၊ ရက်ကန်းသည်တည်း၊ သားရေနယ်သမားတည်း၊ ဆတ္တာသည်တည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်းခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘လက်ချိုးရေတွက်တတ်သူတည်း၊ ဂဏန်းဖြင့် ရေတွက်တတ်သူတည်း၊ စာရေးတတ်သူတည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။

၄၀။ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤ မည်သောရဟန်းက ‘နူနာရှိသူတည်း၊ အိုင်းအမာရှိသူတည်း၊ (ပွေးညှင်း တင်းတိပ်စသော) အရေပြား နာရှိသူတည်း၊ ချောင်းဆိုးနာရှိသူတည်း၊ ဝက်ရူးနာရှိသူတည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက် စကားကိုပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ပျားရည်နှင့်တူသော မုတ်ယိုနာ ‘ဆီးချိုနာ’ ရှိသူတည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘အလွန်ရှည်၏၊ အလွန်တို၏၊ အလွန်မည်း၏၊ အလွန်ဖြူ၏’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘မရှည်လွန်း၊ မတိုလွန်း၊ မမည်းလွန်း၊ မဖြူလွန်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ရာဂထကြွသူ ဒေါသထကြွသူ မောဟထကြွသူ’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ရာဂကင်းသူတည်း၊ ဒေါသကင်းသူတည်း၊ မောဟကင်းသူတည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက် စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ပါရာဇိကအာပတ် သင့်သူတည်း၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ် သင့်သူတည်း၊ ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်သင့်သူတည်း၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်သူတည်း၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်သူတည်း၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်သူတည်း၊ ဒုဗ္ဘာသီအာပတ် သင့်သူတည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘သောတာပန်တည်း’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ကုလားအုပ်တည်း၊ သိုးတည်း၊ နွားတည်း၊ မြည်းတည်း၊ တိရစ္ဆာန်တည်း၊ ငရဲသူတည်း၊ ထိုရဟန်းအား ကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ မကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ထိုရဟန်း ရောက်ထိုက်၏’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်းပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “သင့်ကို ဤမည်သောရဟန်းက ‘ပညာရှိသူတည်း၊ လိမ္မာသူတည်း၊ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူတည်း၊ အကြားအမြင်များသူတည်း၊ တရားဟောတတ်သူတည်း၊ ထိုရဟန်းအား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသောလားရာ ဂတိသို့သာလျှင် ထိုရဟန်းရောက်ထိုက်၏’ဟူ၍ ပြောဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကိုပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၁။ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “ဤမည်သော ရဟန်းသည် ‘ဤအရပ်၌ အချို့သော ခွန်းစဏ္ဍားမျိုး ဒေါင်းရွှေသမားမျိုး မုဆိုးတံငါမျိုး သားရေနယ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏’ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် အခြားသူကို ဆိုသည်မဟုတ်။ သင့်ကိုသာလျှင် ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်းဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “ဤမည်သော ရဟန်းသည် ‘ဤအရပ်၌ အချို့သော မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏’ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်း သည်အခြားသူကို ဆိုသည် မဟုတ်။ သင့်ကိုသာလျှင် ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “ဤမည်သော ရဟန်း သည် ‘ဤအရပ်၌ အချို့သော ပညာရှိသူများ လိမ္မာသူများ ထက်မြက်သော ပညာရှိသူများ အကြားအမြင်များသူများ တရားဟောတတ်သူများ ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား မကောင်းသော လားရာဂတိမရှိ၊ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ထိုသူတို့ ရောက်ထိုက်၏’ဟူ၍ ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည်အခြားသူကို ဆိုသည် မဟုတ်။ သင့်ကိုသာလျှင် ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “ဤမည်သော ရဟန်းသည် ‘အကြင်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ဒွန်းစက္ကားမျိုး ဒေါင်းရွှေ သမားမျိုးမှဆိုးတံငါမျိုး သားရေနယ်သမားမျိုး ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့တည်း’ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်း သည်အခြားသူကို ဆိုသည် မဟုတ်။ သင့်ကိုသာလျှင် ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “ဤမည်သော ရဟန်းသည် ‘အကြင်သူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကား စင်စစ်အားဖြင့် ပညာရှိသူများ လိမ္မာသူများ ထက်မြက်သောပညာရှိသူများ အကြားအမြင်များသူများ တရားဟောတတ်သူများတည်း’ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည်အခြားသူကို ဆိုသည် မဟုတ်။ သင့်ကိုသာလျှင် ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “ဤမည်သော ရဟန်း သည် ‘ငါတို့ကား ဒွန်းစက္ကားမျိုး မဟုတ်ကုန်။ ဒေါင်းရွှေသမားမျိုး မဟုတ်ကုန်။ မှဆိုးတံငါမျိုး မဟုတ် ကုန်။ သားရေနယ်သမားမျိုး မဟုတ်ကုန်။ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုး မဟုတ်ကုန်’ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်း သည်အခြားသူကို ဆိုသည် မဟုတ်။ သင့်ကိုသာလျှင် ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ “ဤမည်သော ရဟန်းသည် ‘ငါတို့ကား ပညာရှိသူတို့ မဟုတ်ကုန်။ လိမ္မာသူတို့ မဟုတ်ကုန်။ ထက်မြက်သော ပညာ ရှိသူတို့မဟုတ်ကုန်။ အကြားအမြင်များသူတို့ မဟုတ်ကုန်။ တရားဟောတတ်သူတို့ မဟုတ်ကုန်။ ငါတို့ အားမကောင်းသော လားရာ ဂတိမရှိ။ ကောင်းသော လားရာဂတိသို့သာလျှင် ငါတို့ ရောက်ထိုက်၏’ဟူ၍ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် အခြားသူကို ဆိုသည် မဟုတ်။ သင့်ကိုသာလျှင် ဆို၏”ဟု ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၂။ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ စကားခွန်းတိုင်း ခွန်းတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ စကားကို နားထောင်၍ ရဟန်းမဟုတ်သူ အထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက် စကားကိုပို့ဆောင်အံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူတို့၏ စကားကို နားထောင်၍ (အခြား) ရဟန်းအထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သူ၏ စကားကို နားထောင်၍ ရဟန်းမဟုတ်သူအထံသို့ ချောပစ်ကုန်းတိုက်စကားကို ပို့ဆောင်အံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၃။ မိမိအား မချစ်ခင်စေလိုသော ရဟန်း၊ မကွဲပြားစေလိုသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ်မသင့်။

တတိယ ပေသုညသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁- မုသာဝါဒဝဂ် ၄-ပဒသောဓမ္မသိက္ခာပုဒ်

၄၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သောဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဥပါသကာတို့အား တရားကိုပုဒ်ပြိုင် ပို့ချကုန်၏။ ဥပါသကာတို့သည် ရဟန်းတို့၌ မရိုသေကုန်၊ မတုတ်ဝပ်ကုန်၊ တူသော အသက်မွေးခြင်းမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဥပါသကာတို့အား တရားကိုပုဒ်ပြိုင် ပို့ချကုန်ဘိသနည်း၊ ဥပါသကာတို့သည် ရဟန်းတို့၌ မရိုသေကုန်၊ မတုတ်ဝပ်ကုန်၊ တူသောအသက်မွေးခြင်းမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဥပါသကာတို့အားတရားကို ပုဒ်ပြိုင် ပို့ချကုန်၏။ ဥပါသကာတို့သည် ရဟန်းတို့၌ မရိုသေကုန်၊ မတုတ်ဝပ်ကုန်၊ တူသောအသက်မွေးခြင်းမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သောယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် ဥပါသကာတို့အား တရားကို ပုဒ်ပြိုင် အဘယ့်ကြောင့် ပို့ချကုန်ဘိသနည်း၊ ဥပါသကာတို့သည်လည်း ရဟန်းတို့၌ မရိုသေကုန်၊ မတုတ်ဝပ်ကုန်၊ တူသော အသက်မွေးခြင်းမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည်မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုပြီးသော သူတို့အား တိုး၍ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၃။ ၄-၄၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သော သူအား တရားကို ပုဒ်ပြိုင် ပို့ချ ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၄- ပဒသောဓမ္မသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်.

၄၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သောသူ မည်သည် ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမကို ချန်ထား၍ ကြွင်းကျန်သောသူသည် ရဟန်းမဟုတ်သောသူ မည်၏။

ပုဒ်ပြိုင် မည်သည် ပုဒ်ပြိုင်၊ နောက်ပုဒ်ပြိုင်၊ အက္ခရာတစ်လုံးချင်းပြိုင်၊ သဒ္ဒါအပေါင်းပြိုင်တည်း။

ပုဒ်ပြိုင် မည်သည် တစ်ပြိုင်နက် ရွတ်ဆို၍ တစ်ပြိုင်နက် ပြီးဆုံးစေ၏ ‘အချီအချ ပြိုင်တူကျ၏’။

နောက်ပုဒ်ပြိုင် မည်သည် အသီးအခြား ရွတ်ဆိုပြီးမှ တစ်ပြိုင်နက် ပြီးဆုံးစေ၏ ‘အချီမမျှ ပြိုင်တူချ၏’။

အက္ခရာတစ်လုံးချင်းပြိုင် မည်သည် “ရူပံ အနိစ္စံ”ဟူ၍ ဆိုသောအခါ ရူဟူ၍ အကြား၌ ကျစေ၏ ‘ရူအက္ခရာတစ်လုံးသာ သံပြိုင်ရွတ်ဆို၏’။

သဒ္ဒါအပေါင်းပြိုင် မည်သည် (ဆရာက) ‘ရူပံ အနိစ္စံ’ဟူ၍ ဆိုစဉ် (လူသာမဏေက) ‘ဝေဒနာ အနိစ္စာ’ဟူ၍ အသံမြွက်ဆို၏ ‘အနိစ္စပုဒ်ချင်း ပြိုင်တူ ကျ၏’။

အကြင် ပုဒ်ပြိုင်သည်လည်းကောင်း၊ နောက်ပုဒ်ပြိုင်သည်လည်းကောင်း၊ အက္ခရာတစ်လုံးချင်းပြိုင်သည်လည်းကောင်း၊ သဒ္ဒါအပေါင်းပြိုင်သည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ ဤအလုံးစုံသည် ပုဒ်ပြိုင် မည်၏။

တရား မည်သည် ဘုရားဟောတရား၊ သာဝကဟောတရား၊ ရသေ့ဟောတရား၊ နတ်ဟောတရားအဋ္ဌကထာနှင့် စပ်သောတရား၊ ပါဠိတော်နှင့် စပ်သော တရားတည်း။

ပို့ချငြားအံ့ဟူသည် ပုဒ်ဖြင့်၊ ပို့ချအံ့၊ ပုဒ်တိုင်း ပုဒ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အက္ခရာဖြင့်၊ ပို့ချအံ့၊ အက္ခရာတိုင်း အက္ခရာတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၇။ ရဟန်းမဟုတ်သူကို ရဟန်းမဟုတ်သူဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားကို ပုဒ်ပြိုင် ပို့ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူကို ယုံမှားရှိလျက် တရားကို ပုဒ်ပြိုင် ပို့ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူကို ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားကို ပုဒ်ပြိုင် ပို့ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းကို ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းကို ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းကို ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၈။ (လူ သာမဏေနှင့်) တစ်ပြိုင်နက် ပါဠိသင်ယူအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

(လူ သာမဏေနှင့်) တစ်ပြိုင်နက် သရဇ္ဈာယ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

အများအားဖြင့်၊ လေ့လာပြီးသော ကျမ်းဂန်ကို ရွတ်ဆိုသော လူသာမဏေအား ထောက်ပေးအံ့၊ အာပတ်မသင့်။

ကြောက်ရွံ့စွာ ပါဠိကို ရွတ်ဆိုနေဆဲ လူသာမဏေအား ထောက်ပေးအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရူးသောရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ ပဒေသာဓမ္မသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-မုသာဝါဒဝဂ် ၅-သဟသေယျ သိက္ခာပုဒ်

၄၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝိပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဥပါသကာတို့သည် တရားနာအံ့သောငှါ ကျောင်းအရံသို့ လာကုန်၏။ တရားဟောပြီးသောအခါမထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့နေရာကျောင်းသို့ ကြွသွားကုန်၏။ ရဟန်းငယ်တို့မှာမူကား ထိုတရားဟောရာ ဧရပ်၌ပင်လျှင် ဥပါသကာတို့နှင့်အတူ သတိလွတ်ကင်းလျက် ပညာအဆင်အခြင်မရှိဘဲ အဝတ်ကိုယ်၌ မကပ်မူ၍ ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းကာ ကျီးသံကဲ့သို့ ဟောက်လျက် အိပ်ကုန်၏။

ဥပါသကာတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် သတိလွတ်ကင်းလျက် ပညာအဆင်အခြင်မရှိဘဲ အဝတ်ကိုယ်၌ မကပ်မူ၍ ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းကာ ကျီးသံကဲ့သို့ ဟောက်ကုန်လျက်အိပ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုဥပါသကာတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ရဟန်း မဟုတ်သော သူနှင့်အတူ အိပ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းငယ်တို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမဟုတ်သော သူနှင့်အတူ အိပ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမဟုတ်သူတို့နှင့်အတူ အိပ်ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပင်လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သော သူနှင့်အတူ အိပ်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီး လျှင်ကောသမ္ဘိပြည်သို့ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ အစဉ်အတိုင်း

ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည် ရှိသော်ကောသမ္မိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုကောသမ္မိပြည် ဗဒရိကာရုံကျောင်း တိုက်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ရာဟုလာကို “ငါ့သျှင်ရာဟုလာ မြတ်စွာဘုရားသည်
‘ရဟန်းမဟုတ်သောသူနှင့်အတူ မအိပ်ရ’ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။ ငါ့သျှင်ရာဟုလာ
အိပ်ရန်နေရာကို သိလော့”ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရာဟုလာသည် အိပ်ရန် နေရာကို
မရသည် ဖြစ်၍ ကျင်ကြီးစွန်းရာ ဝစ္စကုဋီ၌အိပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏
မိုးသောက်ယံအခါ၌ ထတော်မူ၍ ဝစ္စကုဋီသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ချောင်းဟန်တော်မူ၏။
အသျှင်ရာဟုလာသည်လည်း ချောင်းဟန်လေ၏။

“ဤနေရာ၌ မည်သူနည်း”ဟု (မေးတော်မူရာ)။

“မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် ရာဟုလာပါတည်း”ဟု (လျှောက်၏)။

“ရာဟုလာ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤနေရာ၌ နေဘိသနည်း”ဟု (မေးတော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ရာဟုလာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို
ဟောကြားတော်မူ၍ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းမဟုတ်သော သူနှင့် နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့် အတူတကွ အိပ်ခြင်းကို
ပြုခြင်းငှါခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၄။ ၅- (ခ) ၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သော သူနှင့် နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ထက်
အလွန် (တစ်မိုးတစ်ရံတည်းသော ကျောင်း၌) အတူတကွ အိပ်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား)
ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-သဟသေယျသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၂။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို
“ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူ မည်သည် ရဟန်းကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော သူသည်
ရဟန်းမဟုတ်သော သူမည်၏။

နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ထက် အလွန်ဟူသည် နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ထက် ပိုလွန်၍။

အတူတကွဟူသည် တစ်ပေါင်းတည်း။

အိပ်ရာ နေရာ မည်သည် အလုံးစုံအမိုး ရှိသော အလုံးစုံအကာအရံ ရှိသော၊ အများအားဖြင့်
အမိုးရှိသော အများအားဖြင့် အကာအရံ ရှိသော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတည်း။

အိပ်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့

ဟူသည် လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ နေဝင်သောအခါ ရဟန်းမဟုတ်သူအိပ်သည်ရှိသော် ရဟန်းသည် အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် အိပ်သည်ရှိသော် ရဟန်းမဟုတ်သူသည် လျောင်းအိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်ဦးလုံးမူလည်း အိပ်ကြကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထ၍ အဖန်တလဲလဲ အိပ်ကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၅၃။ ရဟန်းမဟုတ်သူကို ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နှစ်ည၌ သုံးည၌ထက် အလွန်အတူတကွ အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူကို ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ နှစ်ည၌ သုံးည၌ထက် အလွန် အတူတကွ အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူကို ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နှစ်ည၌ သုံးည၌ထက် အလွန် အတူတကွအိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အမိုးထက်ဝက် အကာအရံထက်ဝက် ရှိသော နေရာ၌ (အတူတကွ အိပ်ငြားအံ့)၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းကို ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းကို ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၅၄။ နှစ်ည၌ သုံးည၌ နေအံ့၊ နှစ်ည၌ သုံးည၌အောက် ယုတ်လျော့၍ နေအံ့၊ နှစ်ည၌နေပြီး၍သုံးည၌မြောက်၌ အရုဏ်မတက်မီ ထ၍ တစ်ဖန် နေအံ့၊ အမိုးအလုံးစုံရှိသော်လည်း အကာအရံ လုံးလုံးမရှိသော နေရာ၌ နေအံ့၊ အကာအရံအလုံးစုံ ရှိသော်လည်း အမိုးလုံးလုံး မရှိသော နေရာ၌ နေအံ့၊ အများအားဖြင့် အမိုးမရှိသော၊ အများအားဖြင့် အကာအရံမရှိသော နေရာ၌ နေအံ့၊ ရဟန်းမဟုတ်သူသည်အိပ်နေ၍ ရဟန်းသည် ထိုင်အံ့၊ ရဟန်းသည် အိပ်နေ၍ ရဟန်းမဟုတ်သူသည် ထိုင်အံ့၊ နှစ်ဦးစလုံးသော်လည်း ထိုင်နေကုန်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရှူးသောရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ သဟသေယျသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-မုသာဝါဒဝဂ် ၆-ဒုတိယသဟသေယျသိက္ခာပုဒ်

၅၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သောဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည်

သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွသွားရာညနေချမ်းအချိန်တွင် ကောသလတိုင်း နေပုဒ်ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်၏။

ထိုအခါ ထိုရွာ၌ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဧည့်သည်တည်းခိုရန် အိမ်ကို ပြုလုပ်ထား၏။ ထိုအခါအသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုမိန်းမထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုမိန်းမကို “နမ အကယ်၍ ဝန်မလေးပါမူကားဧည့်သည်တည်းခိုရန် အိမ်၌ တစ်ညဥ့်နေလို၏” ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား နေတော်မူပါလော့ဟု (လျှောက်၏)။ အခြားခရီးသည်တို့လည်း ထိုမိန်းမထံသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုမိန်းမကို “အရှင်မ သင့်အား အကယ်၍ ဝန်မလေးပါမူကား ဧည့်သည်တည်းခိုရန်အိမ်၌ တစ်ညဥ့်မျှ တည်းခိုကြပါရစေ” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

အမောင်တို့ ဤရဟန်းသည် ရှေ့ဦးစွာ ကြွလာ၏။ ထိုရဟန်း ခွင့်ပြုပါက နေကုန်လော့ဟု (ဆို၏)။ ထိုအခါ ထိုခရီးသည်တို့သည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို “အသျှင်ဘုရားအသျှင်အား အကယ်၍ ဝန်မလေးပါမူကား ဧည့်သည်တည်းခိုရန် အိမ်၌ တစ်ညဥ့်မျှတည်းခိုကြပါရစေ” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ဒါယကာတို့ နေကုန်လော့ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တပ်မက်စိတ် ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါထိုမိန်းမသည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို “အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည်ဤလူတို့နှင့်ရောပြွန်းသောကြောင့် ချမ်းသာစွာ နေရမည် မဟုတ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရား၏ ညောင်စောင်း ‘ခုတင်’ ကို အိမ်တွင်း၌ ခင်းပေးပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ လက်ခံလေ၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ညောင်စောင်းကို အိမ်တွင်း၌ ခင်း၍ အဝတ်တန်ဆာကောင်းစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးလျှင် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော နံ့သာအနံ့တို့ဖြင့် ကြိုင်လှိုင်စေလျက် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို “အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် အလွန်အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်စဖွယ် ရှိ၏။ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှ၏။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အဆင်းလှပါသည်။ ရှုချင်စဖွယ်ရှိပါသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းပါသည်။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါသည်။ တပည့်တော်မသည် အသျှင်ဘုရား၏ မယားဖြစ်လိုပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သောအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည်ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုမိန်းမသည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို “အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် အလွန်အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်စဖွယ် ရှိ၏။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှ၏။ အကျွန်ုပ် သည်လည်း အလွန်အဆင်းလှပါသည်။ ရှုချင်စဖွယ် ရှိပါသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းပါသည်။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန် ပါသည်။ အသျှင်သည် တပည့်တော်မနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ခံယူတော်မူပါ” ဟုလျှောက်၏။

အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် အဝတ်ထဘီကို ချွတ်၍ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ရှေ့မှ စင်္ကြံလည်း လျှောက်၏။ ရပ်လည်း ရပ်၏။ ထိုင်လည်း ထိုင်၏။ အိပ်လည်း အိပ်၏။ ထိုအခါ

အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် (မျက်စိအစရှိသော) ဣန္ဒြေတို့ကို အောက်သို့ချ၍ ထိုမိန်းမကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ စကားလည်း မပြော (နေတော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် “အချင်းတို့ အံ့ဖွယ် ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်စွတကား၊ များစွာသော လူတို့သည် ငါ့ကို အရာအထောင်သော ဥစ္စာပစ္စည်းဖြင့် စေလွှတ်၍ တောင်းရမ်းကုန်၏။ (စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကြကုန်၏)။ ဤရဟန်းသည်ကား ငါ့ကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ပါလျက် ငါနှင့်ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ခံယူဖို့ရန် အလိုမရှိ”ဟု ဆို၍ ထာဘီကို ဝတ်ပြီးလျှင် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ခြေတို့၌ဦးခေါင်းဖြင့် ဝပ်လျှိုးလျက် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို “အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် တပည့်တော်မကို လွှမ်းမိုးကျရောက်ခဲ့ပါပြီ။ တပည့်တော်မသည် ဤသို့ မတော်မလျော်သော အမှုကို ပြုမိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် တပည့်တော်မ၏အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့်စည်းပါရခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်၏။

“နမ ကောင်းပါပြီ၊ မိုက်သည့်အလျောက် တွေဝေသည့်အလျောက် မလိမ္မာသည့်အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခဲ့၏။ သင်သည် ဤသို့ မတော်မလျော်သော အမှုကို ပြုမိ၏။ နမ သင်သည် အကြင်ကြောင့် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏။ ထို့ကြောင့် သင်၏ထိုအပြစ်ကို ငါတို့ သည်းခံကုန်၏။ နမ အကြင်သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏။ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏။ ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ဘုရား၏အဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် ထိုည၌လွန်သဖြင့် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့်ရောင့်ရဲသည့်တိုင်အောင် တားမြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးလျက် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှလက်ဖယ်ပြီးသောအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုမိန်းမကို အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါက တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွားကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေအပ်ပြီးဖြစ်ရကား အသျှင် အနုရုဒ္ဓါအား-

“အသျှင်ဘုရား တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား တရားတော်သည်အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား “မှောက်ထားသည်ကို လှန်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအားလမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ‘မျက်စိအမြင်ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင်အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်မသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်းကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း

ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အသျှင်သည်တပည့်တော်မကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသိကာမဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ အိပ်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်အနုရုဒ္ဓါကို များစွာသောအကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “အနုရုဒ္ဓါ သင်သည် မာတုဂါမနှင့်အတူအိပ်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ အနုရုဒ္ဓါ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်မာတုဂါမနှင့်အတူ အိပ်ဘိသနည်း။ အနုရုဒ္ဓါ ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည်မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၅။ ၆-၅၆။ “အကြင်ရဟန်းသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ အိပ်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-ဒုတိယ သဟသေယျသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၇။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍အလိုရှိအပ်၏။

မာတုဂါမဟူသည် လူမိန်းမတည်း။ ဘီလူး (နတ်) မ မဟုတ်၊ ပြိတ္တာမ မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်မ မဟုတ်၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ယနေ့မွေးဖွားသော သူငယ်မပင် ဖြစ်စေကာမူ မာတုဂါမ မည်၏။ ထို့ထက်ကြီးသော မိန်းမဖြစ်မှုကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

အတူဟူသည် တစ်ပေါင်းတည်း။

အိပ်ရာနေရာ မည်သည် အမိုးအလုံးစုံ ရှိသော အကာအရံ အလုံးစုံရှိသော နေရာ၊ အများအားဖြင့်အမိုးရှိသော အများအားဖြင့် အကာအရံရှိသော နေရာတည်း။

အိပ်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့ဟူသည် နေဝင်သောအခါ၌ မာတုဂါမအိပ်နေသော် ရဟန်းသည် အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းအိပ်နေသော် မာတုဂါမသည် အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ဦးလုံးမူလည်း အိပ်ကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထ၍ အဖန်တလဲလဲ အိပ်ကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။

၅၈။ မာတုဂါမကို မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတူအိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ အတူအိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟုအမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အတူအိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အမိုးတစ်ဝက် အကာအရံတစ်ဝက် ရှိသော ကျောင်း၌ (အိပ်အံ့)၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။
ဘီလူးမနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပြိတ္တာမနှင့်သော်လည်းကောင်း၊
ပဏ္ဍုက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်မနှင့်သော်လည်းကောင်း အတူအိပ်ငြားအံ့၊
ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။
မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။
မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၅၉။ အမိုးအလုံးစုံ ရှိ၍ အကာအရံလုံးဝ မရှိသော နေရာ၊ အကာအရံအလုံးစုံ ရှိ၍
အမိုးလုံးဝမရှိသော နေရာ၊ အများအားဖြင့် အမိုးမရှိသော အများအားဖြင့် အကာအရံမရှိသော
နေရာ၌ အာပတ်မသင့်။

မာတုဂါမအိပ်သော် ရဟန်းသည် ထိုင်နေအံ့၊ ရဟန်းအိပ်သော် မာတုဂါမ ထိုင်နေအံ့၊
နှစ်ဦးလုံးမူ လည်းထိုင်နေကုန်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော
ရဟန်းတို့အား လည်းအာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ ဒုတိယသဟသေယျသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-မုသာဝါဒဝဂ် ၇-ဓမ္မဒေသနာသိက္ခာပုဒ်

၆၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏
အရံဖြစ်သောဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည်
သာဝတ္ထိပြည်၌ အိမ်သို့ ကပ်တက်သော ရဟန်းဖြစ်၏။ အိမ်ပေါင်းများစွာသို့ ချဉ်းကပ်၏။

အသျှင်ဥဒါယီသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက်
အိမ်တစ်အိမ် သို့ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မသည် အိမ်တံခါးဝ၌ နေ၏။ အိမ်ရှင်မ၏
ချွေးမကား အခန်းတံခါးဝ၌နေ၏။ ထို့နောက် အသျှင်ဥဒါယီသည် အိမ်ရှင်မထံသို့
ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အိမ်ရှင်မ၏ နားရင်းသို့ ကပ်၍တရားဟော၏။ ထိုအခါ ချွေးမဖြစ်သူအား
“အသို့နည်း ထိုရဟန်းသည် ငါ့ယောက္ခမ၏ သယောက်လင် ‘လင်ငယ်’ လေလော၊ သို့မဟုတ်
ပြက်ရယ်ပြောဆိုလေသလော”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် အိမ်ရှင်မ၏
နားရင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားဟောပြီးလျှင် အိမ်ရှင်မ၏ ချွေးမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ချွေးမ၏
နားရင်းသို့ ကပ်၍ တရားဟော၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မအား “အသို့နည်း
ထိုရဟန်းသည်ငါ့ချွေးမ၏ သယောက်လင် ‘လင်ငယ်’လေလော၊ သို့မဟုတ်
ပြက်ရယ်ပြောဆိုလေသလော”ဟုအကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်ဥဒါယီသည် ချွေးမဖြစ်သူ၏
နားရင်းသို့ ကပ်၍ တရားဟောပြီးလျှင်ပြန်ကြွသွား၏။

ထိုအခါ အိမ် ရှင်မသည် ချွေးမကို “ဟယ် ချွေးမ ဤရဟန်းသည် သင့်အား
အဘယ်စကားကိုပြောဆိုဘိသနည်း”ဟု မေး၏။

အရှင်မ အကျွန်ုပ်အား တရားကို ဟောပါ၏။ အရှင်မကိုမူကား အဘယ်စကားကို ပြောဆိုပါသ နည်းဟု (ပြန်မေး၏)။

ငြုံကိုလည်း တရားဟော၏”ဟု (ဆို၏)။

ထိုမိန်းမတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဥဒါယီသည် နားရင်းသို့ ကပ်၍ တရားဟောဘိသနည်း၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တရားဟောသင့်သည် မဟုတ်ပါလော”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုမိန်းမတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဥဒါယီသည် မာတုဂါမအား တရားဟောဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည်အသျှင်ဥဒါယီကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ဥဒါယီ သင်သည် မာတုဂါမအား တရားဟော၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟုစိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားအဘယ့်ကြောင့် သင်သည် မာတုဂါမအား တရားဟောဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သောယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် မာတုဂါမအား တရားကို ဟောငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၆၁။ ထိုအခါ ဥပါသိကာမတို့သည် ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်လျှင် “အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ သည်တရားဟောကြပါကုန်လော့”ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

နမ မာတုဂါမအား တရားဟောခြင်းငှါ မအပ်ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ တောင်းပန်ပါ၏။ ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းသော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောကြပါကုန်လော့၊ ဤမျှလောက်ဖြင့် တရားကို သိခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါ၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

“နမ မာတုဂါမအား တရားဟောခြင်းငှါ မအပ်”ဟု (ပြောဆိုပြီး) တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ရှိကြကုန်၍ တရားမဟောကြကုန်။

ဥပါသိကာမတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်တို့သည် ငါတို့က တောင်းပန် တိုက်တွန်းအပ်ကုန် လျက်တရားကို မဟောကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ဥပါသိကာမတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့မာတုဂါမအား ငါးခွန်းခြောက်ခွန်းသော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အကြင်ရဟန်းသည် မာတုဂါမအား ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားကိုဟောငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန် လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၆၂။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် မာတုဂါမအား ငါးခွန်းခြောက်ခွန်းသောစကားတို့ဖြင့် တရားဟောခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မသိမလိမ္မာသော ယောက်ျားကို အနီး၌ နေစေ၍ ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် မာတုဂါမအား တရားဟောကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မသိမလိမ္မာသောယောက်ျားကို အနီး၌ နေစေ၍ မာတုဂါမအား ငါးခွန်းခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မသိမလိမ္မာသော ယောက်ျားကို အနီး၌ နေစေ၍ မာတုဂါမအား ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သောယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မသိမလိမ္မာသော ယောက်ျားကို အနီး၌ နေစေ၍ မာတုဂါမအား ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၆။ ၇- (ဂ) ၆၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိကြားလိမ္မာသူ လူယောက်ျားကို ကြည့်၍ မာတုဂါမအားငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားကို ဟော ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့၊ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

၇-ဓမ္မဒေသနာသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၆၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍အလိုရှိအပ်၏။

မာတုဂါမ မည်သည် လူမိန်းမတည်း၊ ဘီလူး (နတ်) မ မဟုတ်၊ ပြိတ္တာမ မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်မ မဟုတ်၊ ကောင်းသောစကား မကောင်းသောစကား၊ ရုန့်ရင်းသောစကား မရုန့်ရင်းသောစကားကို သိခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သူ လူမိန်းမတည်း။

ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့်ဟူသည် ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းထက် အပိုအလွန်စကားတို့ဖြင့်။

တရား မည်သည် ဘုရားဟောတရား သာဝကဟောတရား ရသေ့ဟောတရား နတ်ဟောတရားအဋ္ဌကထာနှင့်စပ်သောတရား ပါဠိတော်နှင့်စပ်သော တရားတည်း။

ဟောငြားအံ့ဟူသည် ပုဒ်ဖြင့် ဟောအံ့၊ ပုဒ်တိုင်း ပုဒ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အကွရာဖြင့်ဟောအံ့၊ အကွရာတိုင်း အကွရာတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သိကြားလိမ္မာသူ လူယောက်ျားကို ကြည့်၍ဟူသည် သိကြားလိမ္မာသော လူယောက်ျားကို ဖယ်ထား၍။

သိကြားလိမ္မာသူ မည်သည် ကောင်းသောစကား မကောင်းသောစကား၊ ရုန့်ရင်းသောစကားမရုန့်ရင်းသော စကားကို သိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သူ လူယောက်ျားတည်း။

၆၅။ မာတုဂါမကို မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သိကြားလိမ္မာသူ လူယောက်ျားကို ကြည့်၍ ငါးခွန်းခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သိကြားလိမ္မာသူ လူယောက်ျားကို ကြည့်၍ ငါးခွန်းခြောက်ခွန်းထက်ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သိကြားလိမ္မာသူ လူယောက်ျားကို ကြည့်၍ ငါးခွန်းခြောက်ခွန်းထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဘီလူးမအားလည်းကောင်း၊ ပြိတ္တာမအားလည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍုက်အားလည်းကောင်း၊ လူယောင်ဆောင်သော တိရစ္ဆာန်မအားလည်းကောင်း သိကြားလိမ္မာသူ လူယောက်ျားကို ကြည့်၍ ငါးခွန်းခြောက်ခွန်း ထက် ပိုလွန်သော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ မဟုတ်သူကို မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ မဟုတ်သူကို မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၆၆။ သိကြားလိမ္မာသောသူ လူယောက်ျား အနားမှာ ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားဟောအံ့၊ ငါးခွန်းခြောက်ခွန်းသော စကားတို့ဖြင့် တရားဟောအံ့၊ ငါးခွန်း ခြောက်ခွန်းအောက် ယုတ်လျော့၍တရားဟောအံ့၊ ထပြီး တစ်ဖန် ထိုင်၍ တရားဟောအံ့၊ ထပြီး တစ်ဖန် ပြန်ထိုင်သော မာတုဂါမအားတရားဟောအံ့၊ တစ်ပါးသော မာတုဂါမအား တရားဟောအံ့၊ အမေးပုစ္ဆာကို မေးအံ့၊ အမေးပုစ္ဆာမေးသည်ကို ဖြေဆိုအံ့၊ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးငှါ ပြောဆိုသည်ကို မာတုဂါမ ကြားနာအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမ ဓမ္မဒေသနာသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-မုသာဝါဒဝဂ် ၈-ဘူတာရောစနသိက္ခာပုဒ်

၆၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တောတွင် ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြင်ဖူးခါမျှ မိတ်ဆွေ အတူနေ အတူစားမိတ်ဆွေဖြစ်သော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနား၌ ဝါကပ်နေထိုင်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဝဇ္ဇီတိုင်းသည် အစာခေါင်းပါး၏၊ အသက်မွေးရန်ခဲယဉ်း၏၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော အရိုး ရှိ၏၊ စာရေးတံလက်မှတ်ဖြင့် အသက်မွေးရ၏။ သပိတ်စွဲ၍ ဆွမ်းခံခြင်းဖြင့် မျှတရန် မလွယ်ကူချေ။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား-

“ယခုအခါ ဝဇ္ဇီတိုင်းသည် အစာခေါင်းပါး၏၊ အသက်မွေးရန် ခဲယဉ်း၏၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော အရိုး ရှိ၏၊ စာရေးတံလက်မှတ်ဖြင့် အသက်မွေးရ၏။ သပိတ်စွဲ၍ ဆွမ်းခံခြင်းဖြင့် မျှတရန် မလွယ်ကူချေ။ ငါတို့သည်အဘယ်နည်းဖြင့် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းခုံကြဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ကြရပါအံ့နည်း၊ ဆွမ်းဖြင့်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိပါကုန်အံ့နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့က-

“ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့သည် လူတို့၏ အမှုကြီးငယ်ကို စီရင်ကြကုန်အံ့၊ ဤသို့ စီရင်လျှင်ထိုလူတို့သည် ငါတို့အား ပေးလှူကြဖို့ရာ အမှတ်ရကြပေလိမ့်မည်၊ ဤသို့ လှူဒါန်းကြလျှင် ငါတို့ သည်အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းခုံကြဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ကြရပေလိမ့်မည်၊ ဆွမ်းအတွက်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိကြရပေလိမ့်မည်”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့က-

“ငါ့သျှင်တို့ လူတို့၏ အမှုကြီးငယ်ကို စီရင်ကြခြင်းဖြင့် အကျိုး မရှိကြပါ၊ ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့သည်လူတို့၏ တမန်မှုကို ဆောင်ကုန်အံ့၊ ဤသို့ဆောင်လျှင် လူတို့သည် ငါတို့အား ပေးလှူ ကြဖို့ရာအမှတ်ရကြပေလိမ့်မည်၊ ဤသို့ လှူဒါန်းကြလျှင် ငါတို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်

ဝမ်းသာမငြင်းခုံကြဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ကြရပေလိမ့်မည်။ ဆွမ်းအတွက်လည်း မပင်ပန်းဘဲရှိကြရပေလိမ့်မည်”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့က-

“ငါ့သျှင်တို့ မသင့်လျော်ပါ။ လူတို့၏ အမှုကြီးငယ်ကို စီရင်ကြခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိပါမည်နည်း။ လူတို့၏ တမန်မှုကို ဆောင်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိကြပါမည်နည်း။ ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့သည်လူတို့အား အချင်းချင်း၏ လူတို့ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ် သောဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကုန်အံ့။ “ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ပဌမဈာန်ကို ရ၏။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ဒုတိယဈာန်ကို ရ၏။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် တတိယဈာန်ကိုရ၏။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် စတုတ္ထဈာန်ကို ရ၏။ ဤအမည် ရှိသော ရဟန်းသည်သောတာပန်တည်း။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် သကဒါဂါမ်တည်း။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည်အနာဂါမ်တည်း။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ရဟန္တာတည်း။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည်ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ရ၏။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးကို ရ၏”ဟု ပြောဆိုကုန်အံ့။ ဤသို့ ပြောဆိုကြလျှင် ထိုလူတို့သည် ငါတို့အား ပေးလှူ သင့်သည်ဟု မှတ်ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဤသို့လှူဒါန်းကြလျှင် ငါတို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းခုံကြဘဲ ချမ်းသာစွာဝါကပ်ကြရပေလိမ့်မည်။ ဆွမ်းအတွက်လည်း မပင်ပန်းဘဲ ရှိကြရပေလိမ့်မည်”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ လူတို့အား အချင်းချင်း၏ လူတို့ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သောဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောခြင်းသည်သာလျှင် မြတ်၏ဟု သဘောတူညီကြလေ၏။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် လူတို့အား အချင်းချင်း၏ လူတို့ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါး ထက်လွန်မြတ်သော ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ “ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည်ပဌမဈာန်ကို ရ၏။ပ။ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးကို ရ၏”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုလူတို့သည် “ငါတို့အား အရတော်ကြလေစွတကား၊ ငါတို့သည် ကောင်းစွာ ရကြပေစွတကား၊ အကြင်ငါတို့၏ အထံ၌ ဤကဲ့သို့သော ရဟန်းတော်များသည် ဝါကပ်တော်မူကြပေသည်တကား၊ အကျင့်သီလနှင့် ကောင်းသော တရားဓမ္မ ရှိကုန်သော ဤရဟန်းတို့ကဲ့သို့သော ရဟန်းတို့သည် ဤအခါမှ ရှေးက ငါတို့၏ အထံ၌ ဝါကပ်တော်မမူကြဖူးပေတကား”ဟု အကြင် ဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ်မျိုးတို့ကို မိမိတို့ မသုံးဆောင်ကြ မခဲကြ မလျက်ကြ မသောက်ကြကုန်။ မိဘ သားမယားကျွန်အမှုလုပ် မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုး သားချင်းတို့အား မပေးကြကုန်။ ထိုဘောဇဉ် ခဲဖွယ် လျက်ဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ရဟန်းတို့အားသာ ပေးလှူကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား အဆင်းလှခြင်း ဣန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခြင်း မျက်နှာအဆင်း ကြည်လင်ခြင်းကိုယ်ရေအဆင်း အထူးကြည်လင်ခြင်း ရှိကြကုန်၏။

၆၈။ ဝါမှထကုန်သော ရဟန်းတို့၏ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ကန်တော့ရန် ချဉ်းကပ်ကြခြင်းသည်အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သုံးလလွန်မြောက်၍ ဝါမှထကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို သိုမှီးပြီးလျှင်သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် ဝေသာလီပြည် မဟာဝန်တော့ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ဝါမှထကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပိန်ကြိုကြကုန်၏။ အသွေး အသားခေါင်းပါးကြကုန်၏။ မလှသော ရုပ်အဆင်း ရှိကြကုန်၏။ (ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့) ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိကြကုန်၏။ (ကွန်ရွက်ဖြန့်ခင်းသကဲ့သို့) အကြောပြိုင်းပြိုင်းထသောကိုယ် ရှိကြကုန်၏။ ဝဂ္ဂုဒါမြစ်ကမ်းနေ ရဟန်းတို့သည်ကား လှပသော အဆင်း ရှိကြကုန်၏။ ပြည့်ဖြိုးသော ဣန္ဒြေရှိကြကုန်၏။ ကြည်လင်သော မျက်နှာအဆင်း ရှိကြကုန်၏။ အထူးကြည်လင်သော ကိုယ်ရေအဆင်းရှိကြကုန်၏။

အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော်မူခြင်းသည်ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဂ္ဂုဒါမြစ်ကမ်းနေ ရဟန်းတို့အား-

“ရဟန်းတို့ ကျန်းမာကြကုန်၏လော၊ မျှတကြကုန်၏လော၊ အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာမငြင်းမခုံဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ခဲ့ကြကုန်၏လော၊ ဆွမ်းအတွက်လည်း မပင်မပန်းဘဲ ရှိကြကုန်၏လော”ဟု မေးတော်မူရာ-

ကျန်းမာကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်တို့သည် အညီ အညွတ်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းမခုံဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ခဲ့ကြပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ ဆွမ်း အတွက်လည်းမပင်မပန်းဘဲ ရှိကြပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုရားသျှင်တို့သည် သိလျက်လည်း မေးတော်မူကုန်၏။ သိလျက်လည်း မေးတော်မူကုန်။ အချိန်အခါကို သိ၍ မေးတော်မူကုန်၏။ အချိန်အခါကို သိ၍ မေးတော်မူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်အကျိုးနှင့်စပ်သည်ကို မေးတော်မူကုန်၏။ အကျိုးနှင့်မစပ်သည်ကို မေးတော်မမူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကျိုးနှင့်မစပ်သည်တို့ကို မဂ်ဖြင့် ပယ်တော်မူပြီးဖြစ်ကုန်၏။ “တရားကိုသော်လည်း ဟောကုန်အံ့၊ တပည့်သာဝကတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကိုသော်လည်း ပညတ်ကုန်အံ့”ဟူသော အကြောင်းနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူကုန်၏။ ထို့နောက်မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဂ္ဂုဒါမြစ်ကမ်းနေ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အဘယ်သို့လျှင် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မငြင်းမခုံဘဲ ချမ်းသာစွာ ဝါကပ်ခဲ့ကြကုန်သနည်း၊ ဆွမ်းအတွက်လည်းမပင်မပန်းဘဲ ရှိကြကုန်သနည်း”ဟု မေးတော်မူသောအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့အား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရား) ထင်ရှား ရှိကြပါ၏လောဟု (မေးတော်မူရာ) - ထင်ရှားရှိပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဝမ်းရေး အတွက်လူတို့အား အချင်းချင်း၏ လူတို့ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက်

လွန်မြတ်သော ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောဆိုကြကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၇။ ၈-၆၉။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမဟုတ်သော သူအား လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရားကို ပြောကြားငြား အံ့၊ ပြောတိုင်းဟုတ်မှန်သော် (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြ ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-ဘူတာရောစနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၇၀။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သောသူ မည်သည် ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော သူသည်ရဟန်းမဟုတ်သောသူ မည်၏။

လူတို့၏ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တရား မည်သည် ဈာန်၊ ဝိမောက္ခ၊ သမာဓိ၊ သမာပတ်၊ ဉာဏ်အမြင်၊ မဂ်ကို ပွားများခြင်း၊ ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း၊ ကိလေသာကို ပယ်ခြင်း၊ စိတ်၏ အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ မှကင်းခြင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌မွေ့လျော်ခြင်းတည်း။

ဈာန်ဟူသည် ပဌမဈာန် ဒုတိယဈာန် တတိယဈာန် စတုတ္ထဈာန်တည်း။

ဝိမောက္ခဟူသည် ကိလေသာ ဆိတ်သုဉ်း၍ လွတ်မြောက်ခြင်း ‘သုညတဝိမောက္ခ’၊ ကိလေသာအကြောင်းနိမိတ် မရှိ၍ လွတ်မြောက်ခြင်း ‘အနိမိတ္တဝိမောက္ခ’၊ ကိလေသာ တောင့်တမှုမရှိ၍ လွတ်မြောက်ခြင်း ‘အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခ’တည်း။

သမာဓိဟူသည် ကိလေသာ ဆိတ်သုဉ်း၍ တည်ကြည်ခြင်း ‘သုညတသမာဓိ’၊ ကိလေသာအကြောင်းနိမိတ် မရှိ၍ တည်ကြည်ခြင်း ‘အနိမိတ္တသမာဓိ’၊ ကိလေသာ တောင့်တမှုမရှိ၍ တည်ကြည်ခြင်း ‘အပ္ပဏိဟိတသမာဓိ’ တည်း။

သမာပတ်ဟူသည် ကိလေသာ ဆိတ်သုဉ်း၍ ဝင်စားခြင်း ‘သုညတသမာပတ်’၊ ကိလေသာအကြောင်းနိမိတ် မရှိ၍ ဝင်စားခြင်း ‘အနိမိတ္တသမာပတ်’၊ ကိလေသာ တောင့်တမှုမရှိ၍ ဝင်စားခြင်း ‘အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်’ တည်း။

ဉာဏ်အမြင်ဟူသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတည်း။

မဂ်ကို ပွားများခြင်းဟူသည် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး ဣန္ဒြေငါးပါးဖိုလ်ငါးပါး ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး မြတ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်း။

ဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြုခြင်းဟူသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြုခြင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းတည်း။

ကိလေသာကိုပယ်ခြင်းဟူသည် ရာဂကို ပယ်ခြင်း၊ ဒေါသကို ပယ်ခြင်း၊ မောဟကို ပယ်ခြင်းတည်း။

စိတ်၏ အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ မှ ကင်းခြင်းဟူသည် ရာဂမှ စိတ်၏ အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ကင်းခြင်း၊ ဒေါသမှ စိတ်၏ အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ ကင်းခြင်း၊ မောဟမှ စိတ်၏ အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ကင်းခြင်းတည်း။

ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ မွေ့လျော်ခြင်းဟူသည် ပဌမဈာန်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌မွေ့လျော်ခြင်း၊ ဒုတိယဈာန်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ မွေ့လျော်ခြင်း၊ တတိယဈာန်ဖြင့်ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ မွေ့လျော်ခြင်း၊ စတုတ္ထဈာန်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ မွေ့လျော်ခြင်းတည်း။

ဂူ။ ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို ဝင်စား၏ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအားပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားနေ၏ဟု ပြောဆိုသောရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို ရ၏ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအားပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို လေ့လာ၏ဟု ပြောဆိုသောရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆို သောရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဒုတိယဈာန်ကို။ပ။ တတိယဈာန်ကို။ စတုတ္ထ ဈာန်ကိုဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏၊ စတုတ္ထဈာန်ကို ရ၏၊ လေ့လာ၏၊ စတုတ္ထဈာန်ကိုငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ကိလေသာ ဆိတ်သုဉ်း၍ လွတ်မြောက်ခြင်း ‘သုညတဝိမောက္ခ’ကို။ပ။ ကိလေသာ အကြောင်းနိမိတ် မရှိ၍ လွတ်မြောက်ခြင်း ‘အနိမိတ္တဝိမောက္ခ’ကို။ ကိလေသာ တောင့်တမှု မရှိ၍ လွတ်မြောက်ခြင်း ‘အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခ’ကို။ ကိလေသာဆိတ်သုဉ်း၍တည်ကြည်ခြင်း ‘သုညတသမာဓိ’ကို။ ကိလေသာ အကြောင်းနိမိတ် မရှိ၍ တည်ကြည်ခြင်း ‘အနိမိတ္တသမာဓိ’ကို။ ကိလေသာ တောင့်တခြင်း မရှိ၍ တည်ကြည်ခြင်း ‘အပ္ပဏိဟိတသမာဓိ’ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်။

ဝင်စားနေ၏။ ‘အပ္ပဏိဟိတသမာဓိ’ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကို ငါမျက်မှောက် ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ကိလေသာ ဆိတ်သုဉ်း၍ ဝင်စားခြင်း ‘သုညတသမာပတ်’ ကို။။။ ကိလေသာ အကြောင်းနိမိတ် မရှိ၍ ဝင်စားခြင်း ‘အနိမိတ္တသမာပတ်’ကို။ ကိလေသာ တောင့်တခြင်း မရှိ၍ လွတ်မြောက်ခြင်း ‘အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်’ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ‘အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်’ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်ကို ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို။။။ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတို့ကို။ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို။။။ ဗိုလ်ငါးပါးတို့ကို ဝင်စား ခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ဗိုလ်ငါးပါးတို့ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ဗိုလ်ငါးပါးတို့ကို ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား မြတ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ မြတ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ မြတ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ငါ မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို။။။ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို။ အနာဂါမိဖိုလ်ကို။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ငါမျက်မှောက် ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ငါသည် ရာဂကို စွန့်ပြီ။။။ ငါသည် ဒေါသကို စွန့်ပြီ၊ ငါသည် မောဟကို စွန့်ပြီ၊ ထွေးအန်ပြီ၊ လွတ်ပြီ၊ ပယ်ပြီ၊ စွန့်ပစ်ပြီ၊ ထိတ်လန့်စေပြီ၊ ကောင်းစွာထိတ်လန့်စေပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

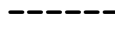
ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ငါ၏ စိတ်သည် ရာဂမှ အပိတ်အပင်ကင်း၏။။။ ငါ၏စိတ်သည် ဒေါသမှ အပိတ်အပင်ကင်း၏။ ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှ အပိတ်အပင်ကင်း၏ဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

စတုတ္ထဈာန်ကိုလည်းကောင်း ရ၏။ လေ့လာ၏။ ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊
စတုတ္ထဈာန်ကိုလည်းကောင်း ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်း အား
ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊
သုညတဝိမောက္ခကိုလည်းကောင်း။ပ။ ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှလည်း အပိတ်အပင်ကင်းပြီဟု
ပြောဆိုသော ရဟန်းအားပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊
ပဌမဈာန်ကိုလည်းကောင်း ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။
ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဌမဈာန်ကိုလည်းကောင်းရ၏။ လေ့လာ၏။
ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဌမဈာန်ကိုလည်းကောင်း ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟုပြောဆိုသော
ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

[မူကို အကျဉ်းချုံးအပ်ပြီ။]

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှလည်း
အပိတ်အပင်ကင်း၏။ ပဌမဈာန်ကိုလည်း ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ငါ၏
စိတ်သည် မောဟမှလည်းအပိတ်အပင်ကင်း၏။ ပဌမဈာန်ကိုလည်း ရ၏။ လေ့လာ၏။ ငါ၏
စိတ်သည် မောဟမှလည်း အပိတ်အပင်ကင်း၏။ ပဌမဈာန်ကိုလည်း ငါမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု
ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။ပ။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှလည်း
အပိတ်အပင်ကင်း၏။ ငါ၏ စိတ်သည် ဒေါသမှလည်း အပိတ်အပင်ကင်း၏ဟု ပြောဆိုသော
ရဟန်းအားပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊
ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ တတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ စတုတ္ထဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊
သုညတဝိမောက္ခကိုလည်းကောင်း။ပ။ အနိမိတ္တဝိမောက္ခကိုလည်းကောင်း၊
အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခကိုလည်းကောင်း၊ သုညတသမာဓိကိုလည်းကောင်း၊
အနိမိတ္တသမာဓိကိုလည်းကောင်း၊ အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကိုလည်းကောင်း၊
သုညတသမာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အနိမိတ္တသမာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊
အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊
သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဗိုလ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊
မြတ်သောမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုလည်းကောင်း၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊
သကဒါဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊
အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလည်းကောင်းဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်။ပ။ ရာဂကိုလည်း ငါစွန့်ပြီ၊
ဒေါသကိုလည်း ငါစွန့်ပြီ၊ မောဟကိုလည်း ငါစွန့်ပြီ၊ ထွေးအန်ပြီ၊ လွတ်ပြီ၊ ပယ်ပြီ၊ စွန့်ပစ်ပြီ။

ထိတ်လန့်စေပြီ၊ ကောင်းစွာ ထိတ်လန့်စေပြီ၊ ငါ၏ စိတ်သည် ရာဂမှလည်း အပိတ်အပင်ကင်းပြီ၊
ငါ၏ စိတ်သည် ဒေါသမှလည်း အပိတ်အပင် ကင်းပြီ ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှလည်း
အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၇၄။ ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု
ပြောဆိုလိုလျက် ဒုတိယဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား (နားထောင်သူ)
သိနားလည်သော် ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။ (နားထောင်သူ) မသိနားမလည်သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ်
သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု
ပြောဆိုလိုလျက် တတိယဈာန်ကို။ပ။ စတုတ္ထဈာန်ကို သုညတဝိမောက္ခကို အနိမိတ္တဝိမောက္ခကို
အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခကို သုညတသမာဓိကို အနိမိတ္တသမာဓိကို အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကို
သုညတသမာပတ်ကို အနိမိတ္တသမာပတ်ကို အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်ကို ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို
သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတို့ကို ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို
ဖိုလ်ငါးပါးတို့ကို ဗောဇ္ဈင်ဒုနစ်ပါးတို့ကို မြတ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို
သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို အနာဂါမိဖိုလ်ကို အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ။ပ။ ရာဂကို ငါစွန့်ပြီ၊
ဒေါသကို ငါစွန့်ပြီ၊ မောဟကို ငါစွန့်ပြီ၊ ထွေးအန်ပြီ၊ လွတ်ပြီ၊ ပယ်ပြီ၊ စွန့်ပစ်ပြီ၊ ထိတ်လန့်စေပြီ၊
ကောင်းစွာ ထိတ်လန့်စေပြီ၊ ငါ၏ စိတ်သည် ရာဂမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီ၊ ငါ၏ စိတ်သည်
ဒေါသမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီ၊ ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟု ပြောဆိုသော
ရဟန်းအား (နားထောင်သူ) သိနားလည်သော် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ (နားထောင်သူ)
မသိနားမလည်သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဒုတိယဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု
ပြောဆိုလိုလျက်။ပ။ ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟု ပြောဆိုသော
ရဟန်းအား (နားထောင်သူ) သိနားလည်သော် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ (နားထောင်သူ)
မသိနားမလည်သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဒုတိယဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု
ပြောဆိုလိုလျက် ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား (နားထောင်သူ)
သိနားလည်သော် ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။ (နားထောင်သူ) မသိနားမလည်သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ်
သင့်၏။ပ။

[မူကို အကျဉ်းချုံးအပ်ပြီ။]

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှ အပိတ်အပင်
ကင်းပြီဟု ပြောဆိုလိုလျက် ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား (နားထောင်သူ)
သိနားလည်သော် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ (နားထောင်သူ) မသိနားမလည်သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ်
သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟုပြောဆိုလိုလျက် ငါ၏ စိတ်သည် ဒေါသမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား (နားထောင်သူ) သိနားလည်သော် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ (နားထောင်သူ) မသိနားမလည်သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ပ။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပဌမဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ တတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ စတုတ္ထဈာန်ကိုလည်းကောင်း။ပ။ ငါ၏ စိတ်သည် ဒေါသမှအပိတ်အပင်ကင်းပြီဟု ပြောဆိုလိုလျက် ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟုပြောဆိုသော ရဟန်းအား (နားထောင်သူ) သိနားလည်သော် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ (နားထောင်သူ) မသိ နားမလည် သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား ဒုတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ တတိယဈာန်ကိုလည်းကောင်း၊ စတုတ္ထဈာန်ကိုလည်းကောင်း။ပ။ ငါ၏ စိတ်သည် မောဟမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟုပြောဆိုလိုလျက် ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား (နားထောင်သူ) သိနားလည်သော်ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ (နားထောင်သူ) မသိနားမလည်သော် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၇၅။ ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည်ပဌမဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ပဌမဈာန်ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ပဌမဈာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည်ဒုတိယဈာန်ကို။ပ။ တတိယဈာန်ကို။ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ထိုရဟန်းသည် စတုတ္ထဈာန်ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် စတုတ္ထဈာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည်သုညတဝိမောက္ခကို။ပ။ အနိမိတ္တဝိမောက္ခကို အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခကို သုညတသမာဓိကို အနိမိတ္တသမာဓိကို အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ထိုရဟန်းသည် အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟုပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည်သုညတသမာပတ်ကို။ပ။ အနိမိတ္တသမာပတ်ကို။ အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် အပ္ပဏိဟိတသမာပတ်ကိုမျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို။ပ။ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို။ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါးတို့ကို။ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို။ ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို။ ဗိုလ်ငါးပါးတို့ကို။ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို။ မြတ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို။ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို။ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို။ အနာဂါမိဖိုလ်ကို။

အရဟတ္တဖိုလ်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ပ။ ထိုရဟန်းသည် ရာဂကို စွန့်ပြီ၊ ဒေါသကို စွန့်ပြီ၊ မောဟကို စွန့်ပြီ၊ ထွေးအန်ပြီ၊ လွတ်ပြီ၊ ပယ်ပြီ၊ စွန့်ပစ်ပြီ၊ ထိတ်လန့်စေပြီ၊ ကောင်းစွာ ထိတ်လန့်စေပြီ၊ ထိုရဟန်း၏ စိတ်သည် ရာဂမှ အပိတ်အပင်ကင်းပြီ၊ ဒေါသမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီ၊ မောဟမှ အပိတ်အပင် ကင်းပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ ပဌမဈာန်ကို။ပ။ ဒုတိယဈာန်ကို။ တတိယဈာန်ကို။ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

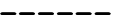
ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ သင်္ကန်းကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းသည်၊ သင်၏ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းသည်၊ သင်၏ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို သုံးဆောင်သောရဟန်းသည်၊ သင်၏ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်ကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၇၆။ ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်၏ ကျောင်းကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းသည်။ ပ။ သင်၏ သင်္ကန်းကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းသည်၊ သင်၏ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်သောရဟန်းသည်၊ သင်၏ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းသည်၊ သင်၏ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ရ၏။ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမဟုတ်သူအား သင်သည် အကြင်ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ကျောင်းကို ပေးလှူ၏။ပ။ သင်္ကန်းကို ပေးလှူ၏၊ ဆွမ်းကို ပေးလှူ၏။ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ပေးလှူ၏၊ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ကို ပေးလှူ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားခဲ့ပြီ၊ ဝင်စားသည်၊ ဝင်စားနေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ရ၏၊ လေ့လာ၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ စတုတ္ထဈာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်ပြီဟု ပြောဆိုသောရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၇၇။ ရဟန်းဖြစ်သူအား အမှန်ကို ပြောကြားငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ အစလင်္ကဉ်း လွန်ကျူးသောရဟန်းအားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ ဘူတာရောစနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ဒွိဟိတိကာ- နေ့သေရအံ့လော၊ ညဉ့်သေရအံ့လောဟု နှလုံးနှစ်ခွ ရှိခြင်း။

၁-မုသာဝါဒဝဂ် ၉- ဒုဋ္ဌုလ္လာရောစန သိက္ခာပုဒ်

၇၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သောဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။

ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒသည် စေတနာနှင့် တကွဖြစ်သော သုတ်လွတ်မှုအာပတ်သို့ ရောက်၍ သံဃာအားထိုအာပတ်၏ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒအား ထိုအာပတ်၏ ပရိဝါသ်ကိုပေး၏။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်တွင် မထင်ရှားသော အသင်းတစ်ခု၌ သံဃာဘတ် ရှိ၏။ ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒသည်ပရိဝါသ်ကျင့်သုံးနေစဉ်ဖြစ်၍ ဆွမ်းစားရေပံ၌ အစွန်ဆုံးနေရာတွင် ထိုင်နေ၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်ထိုဥပါသကာတို့ကို “ဥပါသကာတို့ သင်တို့ ချီးမွမ်းအပ်သော အိမ်သို့ ကပ်တတ်သော သာကီဝင်မင်းသားအသျှင်ဥပနန္ဒ ရဟန်းသည် အကြင်လက်ဖြင့်ပင် သဒ္ဓါကြည်ညို၍ လှူအပ်သော ဆွမ်းကို သုံးဆောင်၏။ ထိုလက်ဖြင့်ပင် လုံ့လပြု၍ သုတ်ကို လွတ်စေ၏။ ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒသည် စေတနာနှင့်တကွ ဖြစ်သော သုတ်လွတ်မှု အာပတ်သို့ ရောက်၍ သံဃာအား ထိုအာပတ်၏ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒအား ထိုအာပတ်၏ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒသည် ပရိဝါသ်ကျင့်သုံးနေရသော ကြောင့် အစွန်ဆုံးနေရာမှာ နေရ၏”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပြောကြားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို ရဟန်းမဟုတ်သူ အား ပြောကြားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပြောကြားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၈။ ၉-၇၉။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိ^၂ မရဘဲ ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပြောကြားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်း အား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉-ဒုန္ဒုလ္လာရောစနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၈၀။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်း၏ဟူသည် အခြားသော ရဟန်း၏။

ရန်ရင်းသော အာပတ် မည်သည် ပါရာဇိကလေးပါး သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့တည်း။

ရဟန်းမဟုတ်သူ မည်သည် ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမကို ချန်ထား၍ ကြွင်းကျန်သော သူသည် ရဟန်းမဟုတ်သောသူ မည်၏။

ပြောကြားငြားအံ့ဟူသည် မိန်းမအားလည်းကောင်း၊ ယောကျ်ားအားလည်းကောင်း၊ လူအားလည်း ကောင်း၊ ရဟန်းအားလည်းကောင်း ပြောကြားငြားအံ့။

ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိ မရဘဲဟူသည် ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိကို ချန်ထား၍။

အာပတ်အပိုင်းအခြားရှိ၍ အမျိုး ‘ဒါယကာ’ အပိုင်းအခြား မရှိသော ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိသည် ရှိ၏။

အမျိုး ‘ဒါယကာ’ အပိုင်းအခြားရှိ၍ အာပတ်အပိုင်းအခြား မရှိသော ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိသည် ရှိ၏။

အာပတ်အပိုင်းအခြားလည်းရှိ အမျိုးအပိုင်းအခြားလည်း ရှိသော ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိသည် ရှိ၏။

အာပတ်အပိုင်းအခြားလည်းမရှိ အမျိုးအပိုင်းအခြားလည်း မရှိသော ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိသည် ရှိ၏။

အာပတ်အပိုင်းအခြား မည်သည် ဤမျှသော အာပတ်တို့ဖြင့် ပြောကြားအပ်၏ဟု အာပတ်တို့ကို ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားခြင်းတည်း။

အမျိုးအပိုင်းအခြား မည်သည် ဤမျှသော အမျိုးတို့၌ ပြောကြားအပ်၏ဟု အမျိုးတို့ကို ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားခြင်းတည်း။

အာပတ်အပိုင်းအခြားလည်းရှိ အမျိုးအပိုင်းအခြားလည်းရှိ မည်သည် ဤမျှသော အာပတ် တို့ဖြင့် ဤမျှလောက်ကုန်သော အမျိုးတို့၌ ပြောကြားအပ်၏ဟု အာပတ်တို့ကိုလည်း ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားခြင်း အမျိုးတို့ကိုလည်း ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားခြင်းတည်း။

အာပတ်အပိုင်းအခြားလည်းမရှိ အမျိုးအပိုင်းအခြားလည်းမရှိ မည်သည် ဤမျှသော အာပတ်တို့ဖြင့် ဤမျှသော အမျိုးတို့၌ ပြောကြားအပ်၏ဟု အာပတ်တို့ကိုလည်း မပိုင်းခြားခြင်း အမျိုးတို့ကို လည်း မပိုင်းခြားခြင်းတည်း။

၈၁။ အာပတ်အပိုင်းအခြားရှိရာ၌ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ ထားအပ်ကုန်သော အာပတ်တို့ကို ကြည့်၍ တစ်ပါးသော အာပတ်တို့ဖြင့် ပြောကြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အမျိုးအပိုင်းအခြားရှိရာ၌ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ ထားအပ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကို ကြည့်၍ တစ်ပါးသော အမျိုးတို့၌ ပြောကြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အာပတ်အပိုင်းအခြားလည်းရှိ အမျိုးအပိုင်းအခြားလည်းရှိရာ၌ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ ထားသော အာပတ် ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ ထားသော အမျိုးတို့ကို ကြည့်၍ တစ်ပါးသော အာပတ်တို့ဖြင့် တစ်ပါးသော အမျိုးတို့၌ ပြောကြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အာပတ်အပိုင်းအခြားလည်းမရှိ အမျိုးအပိုင်းအခြားလည်းမရှိရာ၌ အာပတ် မသင့်။

၈၂။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပြောကြားအံ့၊ ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိကို ချန်ထား၍ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပြောကြားအံ့၊ ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိကို ချန်ထား၍ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းမဟုတ်သူအား ပြောကြားအံ့၊ ရဟန်းတို့၏ သမ္မုတိကို ချန်ထား၍ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို ပြောကြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

သာမဏေ၏ ရုန့်ရင်းသော လွန်ကျူးခြင်း မရုန့်ရင်းသော လွန်ကျူးခြင်းကို ပြောကြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၈၃။ ဝတ္ထု (သုတ်လွတ်မှု) ကို ပြောကြား၍ အာပတ်ကို မပြောကြားသော်လည်းကောင်း၊ အာပတ် (သံဃာဒိသိသ်) ကို ပြောကြား၍ ဝတ္ထုကို မပြောကြားသော်လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်။ သမ္မုတိရသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဉ္စိ လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ ဒုဋ္ဌုလ္လာရောစနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ပရိဝါသ်= ကျူးလွန်သောအပြစ် ဖုံးလွှမ်းသော ရက်အပိုင်းအခြား အားလျော်စွာ ဆောက်တည် နေထိုင်ရသော အကျင့်။

၂။ သမ္မုတိ= အာပတ်မပြတ်သင့်သော ရဟန်းအား နောင်အခါ စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှါ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပန်ကြား၍ သံဃာ က ပြောကြားရန် သမုတ်ခြင်း။

၁-မုသာဝါဒဂ် ၁၀-ပထဝီဓဏန သိက္ခာပုဒ်

၈၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ သောအခါ အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ပြုလုပ်ကုန်သော် မြေကို ကိုယ်တိုင်လည်း တူးဆွကုန်၏။ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း တူးဆွစေကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြေကြီးကို ကိုယ်တိုင် တူးဆွကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း တူးဆွစေကုန်ဘိသနည်း၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တစ်ခုသော ဣန္ဒြေရှိသော အသက်ကို ညှဉ်းဆဲကုန် ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် မြေကြီး ကို ကိုယ်တိုင် တူးဆွကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကို တူးဆွစေကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မြေကြီးကို ကိုယ်တိုင် တူးဆွကုန်၏။ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း တူးဆွစေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏။)

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မြေကြီးကို ကိုယ်တိုင် တူးဆွကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကို တူးဆွစေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သောယောက်ျားတို့ လူတို့သည် မြေကြီး၌ အသက် ရှိ၏ဟု ထင်မှတ်ကုန်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၅၉။ ၁၀-၈၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် မြေကို တူးမှုလည်း တူးငြားအံ့၊ တူးစေမှုလည်း တူးစေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-ပထဝီခဏနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၈၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ ။

ရဟန်းဟူသည်။ ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မြေ မည်သည် မြေစစ် မြေတုဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။

မြေစစ် မည်သည် မြေမှုန့်သက်သက် မြေညက်သက်သက် ကျောက်ခဲအနည်းငယ် ရှိသောမြေ ကျောက်စရစ်အနည်းငယ် ရှိသောမြေ အိုးခြမ်းကွဲအနည်းငယ် ရှိသောမြေ ကျောက်ပြုတ်အနည်းငယ် ရှိသောမြေ သဲအနည်းငယ် ရှိသောမြေ မြေမှုန့်များသောမြေ

မြေညက်များသောမြေတည်း၊ မီးမလောင် သော မြေကိုလည်း မြေစစ်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။
လေးလထက် လွန်၍ မိုးစွတ်စိုသော မြေမှုန့်အစုအပုံ မြေညက်အစုအပုံကိုလည်း မြေစစ်ဟူ၍
ဆိုအပ်၏။

မြေတု မည်သည် ကျောက်ခဲသက်သက် ကျောက်စရစ်သက်သက် အိုးခြမ်းကွဲသက်သက်
ကျောက် ပြုတ်သက်သက် သဲသက်သက် မြေမှုန့်အနည်းငယ်ရှိသောမြေ
မြေညက်အနည်းငယ်ရှိသောမြေ ကျောက်ခဲ များသောမြေ ကျောက်စရစ်များသောမြေ
အိုးခြမ်းကွဲများသောမြေ ကျောက်ပြုတ်များသောမြေ သဲများသော မြေတည်း၊ မီးလောင်သော
မြေကိုလည်း မြေတုဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ လေးလအောက် ယုတ်လျော့၍ မိုးစွတ်စို သော
မြေမှုန့်အစုအပုံ မြေညက်အစုအပုံကိုလည်း မြေတုဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

တူးငြားအုံဟူသည် ကိုယ်တိုင်တူးအုံ၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တူးစေငြားအုံဟူသည် သူတစ်ပါးကို တူးစေငြားအုံ၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ကြိမ်စေခိုင်းအပ်လျက် အကြိမ်များစွာ တူးငြားအုံ၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၈၇။ မြေကြီး၌ မြေကြီးဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တူးသော်လည်းကောင်း၊
တူးစေသော်လည်းကောင်း၊ ခွဲဖျက်သော်လည်းကောင်း၊ ခွဲဖျက်စေသော်လည်းကောင်း၊
မီးတိုက်သော်လည်းကောင်း၊ မီးတိုက်စေသော် လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မြေကြီး၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ တူးသော်လည်းကောင်း၊ တူးစေသော်လည်းကောင်း၊
ခွဲဖျက်သော် လည်းကောင်း၊ ခွဲဖျက်စေသော်လည်းကောင်း၊ မီးတိုက်သော်လည်းကောင်း၊
မီးတိုက်စေသော်လည်းကောင်း ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။

မြေကြီး၌ မြေကြီးမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ တူးသော်လည်းကောင်း၊
တူးစေသော်လည်း ကောင်း၊ ခွဲဖျက်သော်လည်းကောင်း၊ ခွဲဖျက်စေသော်လည်းကောင်း၊
မီးတိုက်သော်လည်းကောင်း၊ မီးတိုက်စေ သော်လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်။

မြေကြီးမဟုတ်သည်၌ မြေကြီးဟု အမှတ်ရှိအုံ၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။

မြေကြီးမဟုတ်သည်၌ ယုံမှားရှိအုံ၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။

မြေကြီးမဟုတ်သည်၌ မြေကြီးမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအုံ၊ အာပတ် မသင့်။

၈၈။ “ဤမြေကို သိလော့၊ ဤမြေကို ပေးလော့၊ ဤမြေကို ဆောင်ခဲ့လော့၊ ဤမြေဖြင့်
အလိုရှိ၏၊ ဤမြေကို အပ်စပ်အောင် ပြုလော့”ဟု ဆိုအုံ၊ အာပတ် မသင့်။

စေတနာ မရှိဘဲ တူးအုံ၊ သတိမေ့လျော့၍ တူးအုံ၊ အာပတ် မသင့်။

မသိသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း
အာပတ် မသင့်။

ဒသမ ပထဝီဓဏနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

ပဌမ မုသာဝါဒဝဂ် ပြီး၏။

မုသာဝါဒဝင်၏ အကျဉ်းချုပ်

မဟုတ်မမှန်ရာကိုပြောသော မုသာဝါဒသိက္ခာပုဒ်၊ နှုတ်လှုံထိုးသော စကားကို ဆိုသော သြမသဝါဒသိက္ခာပုဒ်၊ ရဟန်းတို့ကို ကုန်းတိုက်သော ဘိက္ခုပေသုည သိက္ခာပုဒ်၊ ပုဒ်ပြိုင်တရားကို ပို့ချသော ပဒသောဓမ္မသိက္ခာပုဒ်၊ အတူအိပ်သော သဟ သေယျသိက္ခာပုဒ်နှစ်ပါး၊ မာတုဂါမအား တရားဟောသော ဓမ္မဒေသနာသိက္ခာပုဒ်၊ ဟုတ် မှန်ရာ ပြောကြားသော ဘူတာရောစနသိက္ခာပုဒ်၊ ရန်ရှင်းသော အာပတ်ကို ပြော ကြားသော ဒုဋ္ဌုလ္လာပတ္တိရောစနသိက္ခာပုဒ်၊ မြေကိုတူးသော ပထဝီဓဏနသိက္ခာပုဒ်တို့။

ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

၂-ဘူတဂါမဝင် ၁-ဘူတဂါမသိက္ခာပုဒ်

၈၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူသောအခါ အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ပြုလုပ်ကုန်သော် သစ်ပင်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း ခုတ်ဖြတ်ကုန်၏။ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်စေကုန်၏။

အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတစ်ပါးသည်လည်း သစ်ပင်ကို ခုတ်ဖြတ်ရာ ထိုသစ်ပင်ကို စိုးအုပ်၍ နေသော နတ်သမီးသည် ထိုရဟန်းအား “အသျှင်ဘုရား မိမိ၏ ဗိမာန်ကို ပြုလုပ်လို၍ အကျွန်ုပ်၏ ဗိမာန်ကို မခုတ်ဖြတ်ပါလင့်”ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် (ထိုနတ်သမီး၏စကားကို) နားမထောင်မူ၍ ခုတ်ဖြတ်မြဲ ခုတ်ဖြတ်လေရာ ထိုနတ်သမီး၏ ကလေးလက်မောင်းကို ခုတ်ဖြတ်မိ၏။ ထိုအခါ ထိုနတ်သမီးအား “ငါသည် ဤရဟန်းကို ဤနေရာ၌ပင် သတ်ဖြတ်လိုက်ရမူ ကောင်းလေစွ”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုနတ်သမီးအား “ငါသည် ဤရဟန်းကို ဤနေရာ၌ပင် သတ်ဖြတ်ခြင်းသည် မသင့် လျော်ချေ။ စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ရမူ ကောင်းလေရာ၏”ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ထိုအခါ ထိုနတ်သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်၏။ နတ်သမီး ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ၊ နတ်သမီး သင်သည် ထိုရဟန်းကို မသတ်ဖြတ်ခြင်းသည် ကောင်းမွန်လှပေစွ၊ နတ်သမီး သင်သည် ထိုရဟန်းကို အကယ်၍ သတ်ဖြတ်မိပါမူ သင့်အား မကောင်းမူ တိုးပွားလေရာ၏။ နတ်သမီး သင် သွားချေလော့၊ ဤမည်သော အရပ်၌ ရှိသော သစ်ပင်သည် (အုပ်စိုးသူ နတ်မှ) ကင်းဆိတ်၏။ ထိုသစ်ပင်ကို စွဲမှီ၍ နေလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် သစ်ပင်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း ခုတ်ဖြတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်စေကုန်ဘိသနည်း။ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် တစ်ခုသော ဣန္ဒြေရှိသော အသက်ကို အဘယ့်ကြောင့် ညှဉ်းဆဲကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားတို့ကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော

ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် သစ်ပင်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း ခုတ်ဖြတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်စေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သစ်ပင်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း ခုတ်ဖြတ်ကုန်၏။ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်စေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သစ်ပင်ကို ကိုယ် တိုင်လည်း ခုတ်ဖြတ်ကုန်ဘိသနည်း၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း ခုတ်ဖြတ်စေကုန်ဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ လူတို့သည် သစ်ပင်၌ အသက်ရှိ၏ဟု မှတ်ထင်ကြကုန်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သောယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၀။ ၁၁-၉၀။ “ကြီးပွားပြီး ကြီးပွားဆဲဖြစ်သော မျိုးစေ့ မြက်သစ်ပင် အပေါင်းကို ခုတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြ ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-ဘူတဂါမသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၉၁။ ကြီးပွားပြီး ကြီးပွားဆဲဖြစ်သော မျိုးစေ့မြက်သစ်ပင်အပေါင်း မည်သည် အမြစ်မျိုးစေ့ ပင်စည်မျိုးစေ့ အဆစ်မျိုးစေ့ အညွန့်မျိုးစေ့ ငါးခုမြောက် အစေ့မျိုးစေ့ဟူ၍ မျိုးစေ့ငါးမျိုးတည်း။

အမြစ်မျိုးစေ့ မည်သည် နန္ဒင်း ချင်းစိမ်း လင်းလေ ဆိတ်ဖူး မိဂုတ် ကုလားဆောင်းမေခါး ပန်းရင်း နွားမြေရင်းတည်း၊ ထိုမှတစ်ပါး အမြစ်၌ ဖြစ်ကုန်သော အမြစ်ကို စိုက်၍ ကောင်းစွာ ပေါက်ရောက်ကုန် သော အပင်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤအလုံးစုံသည် အမြစ်မျိုးစေ့ မည်၏။

ပင်စည်မျိုးစေ့ မည်သည် ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင် ပညောင်ပင် ညောင်ကြတ်ပင် သဖန်းပင် ခအောင်းပင် ညောင်ချဉ်ပင်တည်း၊ ထိုမှတစ်ပါး ပင်စည်အကိုင်းအခက်၌ ဖြစ်ကုန်သော အကိုင်းအခက်ကို စိုက်၍ ကောင်းစွာ ပေါက်ရောက်ကုန်သော အပင်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤအလုံးစုံသည် ပင်စည်မျိုးစေ့ မည်၏။

အဆစ်မျိုးစေ့ မည်သည် ကြိပင် ဝါးပင် ကျူပင်တည်း၊ ထိုမှတစ်ပါး အဆစ်၌ ဖြစ်ကုန်သော အဆစ်ကို စိုက်၍ ကောင်းစွာ ပေါက်ရောက်ကုန်သော အပင်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤအလုံးစုံသည် အဆစ် မျိုးစေ့ မည်၏။

အညွန့်မျိုးစေ့ မည်သည် ကညိုပင် ရုံးရိုင်းပင် (တောရုံးဖြူပင်) ပန်းမပင် (ခေါင်ရမ်းကြီးပင်) တည်း၊ ထိုမှတစ်ပါး အညွန့်၌ ဖြစ်ကုန်သော အညွန့်ကို စိုက်၍ ကောင်းစွာ ပေါက်ရောက်ကုန်သော အပင် တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤအလုံးစုံသည် အညွန့်မျိုးစေ့ မည်၏။

အစေ့မျိုးစေ့ မည်သည် ကောက်စပါး ပဲတည်း၊ ထိုမှတစ်ပါး အစေ့၌ ဖြစ်ကုန်သော အစေ့ကို စိုက်၍ ကောင်းစွာ ပေါက်ရောက်ကုန်သော အပင်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤအလုံးစုံသည် အစေ့မျိုးစေ့ မည်၏။

၉၂။ မျိုးစေ့၌ မျိုးစေ့ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြတ်မူလည်း ဖြတ်အံ့၊ ဖြတ်စေမူလည်း ဖြတ်စေအံ့၊ ခွဲဖျက်မူလည်း ခွဲဖျက်အံ့၊ ခွဲဖျက်စေမူလည်း ခွဲဖျက်စေအံ့၊ ချက်မူလည်း ချက်အံ့၊ ချက်စေမူလည်း ချက်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မျိုးစေ့၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြတ်မူလည်း ဖြတ်အံ့၊ ဖြတ်စေမူလည်း ဖြတ်စေအံ့၊ ခွဲဖျက်မူလည်း ခွဲဖျက်အံ့၊ ခွဲဖျက်စေမူလည်း ခွဲဖျက်စေအံ့၊ ချက်မူလည်း ချက်အံ့၊ ချက်စေမူလည်း ချက်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

မျိုးစေ့၌ မျိုးစေ့မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြတ်မူလည်း ဖြတ်အံ့၊ ဖြတ်စေမူလည်း ဖြတ်စေအံ့၊ ခွဲဖျက်မူလည်း ခွဲဖျက်အံ့၊ ခွဲဖျက်စေမူလည်း ခွဲဖျက်စေအံ့၊ ချက်မူလည်း ချက်အံ့၊ ချက်စေမူလည်း ချက်စေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

မျိုးစေ့မဟုတ်သည်၌ မျိုးစေ့ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မျိုးစေ့မဟုတ်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မျိုးစေ့မဟုတ်သည်၌ မျိုးစေ့မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၉၃။ “ဤမျိုးစေ့ကို သိလော့၊ ဤမျိုးစေ့ကို ပေးလော့၊ ဤမျိုးစေ့ကို ဆောင်ယူခဲ့လော့၊ ဤမျိုးစေ့ဖြင့် အလိုရှိ၏။ ဤမျိုးစေ့ကို အပ်အောင်ပြုလော့”ဟု ဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့၍ ပြုမိသော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ ဘူတဂါမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၂-အညဝါဒကသိက္ခာပုဒ်

၉၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ယောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် မပြုကျင့်သင့်သော အရာကို ပြုကျင့်၍ သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ “အဘယ်သူသည် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့ အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သူကို ပြောဆိုကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပြောဆိုကုန်သနည်း”ဟု အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်း တစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆို၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ဆန္ဒသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ အဘယ်သူသည် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့ အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့်

အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သူကို ပြောဆိုကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပြောဆိုကုန်သနည်းဟူ၍ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို အဘယ့်ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။။ပ။

“ဆန္ဒ သင်သည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ အဘယ်သူသည် အာပတ် သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့ အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ် သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သူကို ပြောဆိုကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပြောဆို ကုန်သနည်း”ဟု အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆို၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ “အဘယ်သူသည် အာပတ် သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့ အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ် သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သူကို ပြောဆိုကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပြောဆို ကုန်သနည်း”ဟု အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို အဘယ့်ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။။ပ။ဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောကြား တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အညဝါဒကကံ^၁ သို့ တင်လော့ ‘မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုတတ်သူ အဖြစ်၌ တည်စေလော့’။ ရဟန်းတို့ ဤဆိုလတ္တံ့သော အတိုင်း တင်အပ်၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၉၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကိုဖုံးလွှမ်းပြောဆို၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အညဝါဒကကံသို့ တင်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒ ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်း ပြောဆို၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အညဝါဒကကံသို့ တင်၏ ‘မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုတတ်သူအဖြစ်၌ တည်စေ၏’။ ဆန္ဒရဟန်းအား အညဝါဒကကံသို့ တင်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အညဝါကကံသို့ တင်အပ်ပြီး သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရ ပါသည်”ဟု (သီစေရမည်)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ဆန္ဒကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော်မူပြီး လျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၉၆။ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ “အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုသော် အာပတ် သင့်၏”ဟု နှလုံးသွင်း၍ ဆိတ်ဆိတ် နေလျက် သံဃာကို ညှဉ်းခဲ၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ဆန္ဒသည် သံဃာ၏ အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ ဆိတ်ဆိတ် နေ၍ သံဃာကို အဘယ့်ကြောင့် ညှဉ်းခဲဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဆန္ဒ သင်သည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ ဆိတ်ဆိတ် နေ၍ သံဃာကို ညှဉ်းခဲ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ ဆိတ်ဆိတ် နေ၍ သံဃာကို အဘယ့်ကြောင့် ညှဉ်းခဲဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရား စကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဝိဟေသကကံ^၂ သို့ တင်လော့ ‘ညှဉ်းခဲတတ် သောသူ အဖြစ်၌ တည်စေလော့’။ ရဟန်းတို့ ဤဆိုလတ္တံ့သောအတိုင်း တင်အပ်၏။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၉၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒ ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သံဃာကို ညှဉ်းခဲ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဝိဟေသကကံသို့ တင်ရာ၏ ‘ညှဉ်းခဲတတ်သူအဖြစ်၌ တည်စေရာ၏’ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ

ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲ၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဝိဟေသကကံသို့ တင်၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား ဝိဟေသက ကံသို့ တင်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဝိဟေသကကံသို့ တင်အပ်ပြီ ‘ညှဉ်းဆဲတတ်သော သူအဖြစ်၌ တည်စေပြီ’။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ဆန္ဒကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော်မူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၁။ ၁၂- (ခ) ၉၈။ “မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြ ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-အညဝါဒကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၉၉။ မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း မည်သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဝတ္ထု (အကြောင်း) ၌ သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ် (အပြစ်) ၌ သော်လည်းကောင်း မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မဖြေဆိုလို၊ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မထင်ရှားစေလို၍ အကြောင်း တစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆို၏။ “အဘယ်သူသည် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့ အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သူကို ပြောဆိုကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပြောဆိုကုန်သနည်း”ဟု ပြောဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းသည် မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း မည်၏။

သံဃာကို ညှဉ်းဆဲခြင်း မည်သည် သံဃာ့အလယ်၌ ဝတ္ထု၌ သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်၌ သော်လည်းကောင်း မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မဖြေဆိုလို၊ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မထင်ရှားစေလို၍ ဆိတ်ဆိတ် နေလျက် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲ၏။ ဤဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲခြင်းမည်၏။

၁၀၀။ အညဝါဒကကံသို့ မတင်အပ်မီ သံဃာ့အလယ်၌ ဝတ္ထုကို သော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို သော်လည်းကောင်း မေးမြန်း စိစစ်သောအခါ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မဖြေဆိုလို၊ ထိုအကြောင်း ဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မထင်ရှားစေလို၍ “အဘယ်သူသည် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့ အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သူကို ပြောဆိုကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပြောဆိုကုန်သနည်း”ဟု အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်းတစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဝိဟေသကကံသို့ မတင်အပ်မီ သံဃာ့အလယ်၌ ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကိုသော်လည်းကောင်း ကောင်း မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မဖြေဆိုလို၊ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ် ကို မထင်ရှားစေလို၍ ဆိတ်ဆိတ်နေလျက် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အညဝါဒကကံသို့ တင်ပြီးမှ သံဃာ့အလယ်၌ ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကိုသော်လည်းကောင်း ကောင်း မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ ထိုအကြောင်းဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မဖြေဆိုလို၊ ထိုအကြောင်း ဝတ္ထု၊ အာပတ်ကို မထင်ရှားစေလို၍ “အဘယ်သူသည် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့ အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အာပတ်သင့်သနည်း၊ အဘယ်သူကို ပြောဆိုကုန်သနည်း၊ အဘယ်ကို ပြောဆိုကုန်သနည်း”ဟု အကြောင်းတစ်ပါးဖြင့် အကြောင်း တစ်ပါးကို ဖုံးလွှမ်းပြောဆိုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဝိဟေသကကံသို့ တင်ပြီးမှ သံဃာ့အလယ်၌ ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကိုသော် လည်းကောင်း မေးမြန်းစိစစ်သောအခါ ထိုအကြောင်း၊ ဝတ္ထုအာပတ်ကို မဖြေဆိုလို၊ ထိုအကြောင်း၊ ဝတ္ထု အာပတ်ကို မထင်ရှားစေလို၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၀၁။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သံဃာကို ညှဉ်းဆဲခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၁၀၂။ မသိ၍ မေးအံ့၊ (ခံတွင်း) နာ၍လည်း မပြောဆိုအံ့၊ “သံဃာ၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်မှု ငြင်းခုံမှု ဆန့်ကျင်သော အယူကိုယူမှု ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောဆိုမှု ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု (သိ၍) မပြောဆိုအံ့၊ သံဃာကွဲပြားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သံဃာအရေးအခင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု (သိ၍) မပြောဆိုအံ့၊ “မတရားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးသုံးပါးအစုဖြင့်လည်းကောင်း ကံမပြုထိုက်ဘဲလျက် ကံပြုလတ္တံ့”ဟု (သိ၍) မပြောဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလကံဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ အညဝါဒကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ မေးသည်မှ တစ်ပါးသော စကားကို ပြောဆိုသောကြောင့် ပြုအပ်သောကံကို အညဝါဒကံဟု ခေါ်ဆိုသည်။

၂။ သံဃာအား စကားတို့ မပြန်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ ညှဉ်းဆဲသောကြောင့် ပြုအပ်သောကံကို ဝိဟေသကံဟု ခေါ်ဆိုသည်။

၂-ဘူတဂါမဝဂ်၊ ၃-ဥဇ္ဈာပနကသိက္ခာပုဒ်

၁၀၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာ၏ ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်း၏။ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်ကြား၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယ ဘုမ္မဇကရဟန်း^၁ တို့သည် သီတင်းငယ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုန်းကံလည်း နည်းပါးကုန်၏။ သံဃာ၏ ယုတ်ညံ့သော ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ၊ ယုတ်ညံ့ကုန်သော ဆွမ်းတို့သည် ထိုရဟန်း တို့အား ရောက်ကုန်၏။ ထိုမေတ္တိယ ဘုမ္မဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို “မလ္လမင်း၏ သား ဒဗ္ဗသည် ချစ်သဖြင့် (ဆန္ဒာဂတိသို့ လိုက်၍) ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ခင်း၏။ ချစ်သဖြင့် (ဆန္ဒာ ဂတိသို့ လိုက်၍) ဆွမ်းတို့ကို ညွှန်ကြား၏” ဟု ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့စေကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် မေတ္တိယ ဘုမ္မဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏ သားအသျှင်ဒဗ္ဗကို ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့စေကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့စေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့စေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “ကဲ့ရဲ့စေခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၀၄။ ထိုအခါ မေတ္တိယ ဘုမ္မဇကရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့စေခြင်းကို ပယ်တော် မူ၏ဟူသော ဤစကားတော်အရဖြင့် ရဟန်းတို့သည် နှိပ်စက်ကုန်လိမ့်မည်” ဟု

ရဟန်းတို့၏ အနီးအနား၌ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို “မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် ချစ်သဖြင့် (ဆန္ဒာဂတိသို့ လိုက်၍) ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ခင်း၏။ ချစ်သဖြင့် (ဆန္ဒာဂတိသို့လိုက်၍) ဆွမ်းတို့ကို ညွှန်ကြား၏”ဟု ရှုတ်ချ ပြောဆိုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် မေတ္တိယ ဘုမ္မဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို ရှုတ်ချပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ရှုတ်ချပြောဆိုကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းအနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ရှုတ်ချပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၂။ ၁၃- (ခ) ၁၀၅။ “ကဲ့ရဲ့စေခြင်း၊ ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃-ဥဇ္ဈာပနကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၀၆။ ကဲ့ရဲ့စေခြင်း မည်သည် သံဃာသည် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာခင်းခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဆွမ်း ညွှန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ယာဂုဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သစ်သီးဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ် ဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်ကို စွန့်ခြင်းငှါလည်းကောင်း သမုတ်ထားသော ရဟန်းကို ကျေးဇူးမဲ့ ပြုလို၍ အကျော်အစောမဲ့ကို ပြုလို၍ မျက်နှာမသာမှုကို ပြုလို၍ ရဟန်းဖြစ်သော သူကို ကဲ့ရဲ့ စေငြားအံ့၊ ရှုတ်ချပြောဆိုငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စေခြင်း ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ယုံမှား၍ ကဲ့ရဲ့စေခြင်း ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ကဲ့ရဲ့စေခြင်း ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူကို ကဲ့ရဲ့စေငြားအံ့၊ ရှုတ်ချပြောဆိုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃာသည် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာခင်းခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ယာဂု ဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သစ်သီးဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ အနည်း ငယ်ကို

စွန့်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ မသမုတ်အပ်သော ရဟန်းကို ကျေးဇူးမဲ့ ပြုလို၍ အကျော်အစောမဲ့ကို ပြုလို၍ မျက်နှာမသာမှုကို ပြုလို၍ ရဟန်းကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမဟုတ်သူကိုလည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့စေ ငြားအံ့၊ ရှုတ်ချပြောဆိုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃာသည် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာခင်းခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ယာဂ ဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သစ်သီးဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ဝေဖန်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်ကို စွန့်ခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ သမုတ်ထားသည်လည်းဖြစ်သော သမုတ်မထားသည်လည်းဖြစ်သော ရဟန်း မဟုတ်သူကို ကျေးဇူးမဲ့ ပြုလို၍ အကျော်အစောမဲ့ကို ပြုလို၍ မျက်နှာမသာမှုကို ပြုလို၍ ရဟန်း ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမဟုတ်သူကိုလည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့စေငြားအံ့၊ ရှုတ်ချပြောဆိုငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၁၀၇။ ပကတိသဘောအားဖြင့် ချစ်ခြင်း (ဆန္ဒာဂတိ) ကြောင့် အမျက်ထွက်ခြင်း (ဒေါသာဂတိ) ကြောင့် တွေဝေ မိုက်မှားခြင်း (မောဟာဂတိ) ကြောင့် ကြောက်ခြင်း (ဘယာဂတိ) ကြောင့် ပြုသော ရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့စေငြားအံ့၊ ရှုတ်ချပြောဆိုငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယ ဥဇ္ဈာပနကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းခြောက်ပါးတို့တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော မေတ္တိယမည်သောရဟန်း ဘုမ္မဇေတမည်သော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့တည်း။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၄-ပဌမသေနာသနသိက္ခာပုဒ်

၁၀၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆောင်းဥတုအခါ လွင်တီးခေါင်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်း၍ ကိုယ်ကို ပူနွေးစေကုန်လျက် ‘နေဆာလှုံကုန်လျက်’ အချိန်ကာလကို ပြောကြားသော အခါ ဖဲသွားကုန်သော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်းဆည်းကုန်၊ မသိမ်းဆည်းစေကုန်၊ မပန်ကြားမူ၍လည်း ဖဲသွားကုန်၏။ အိပ်ရာနေရာသည် (မိုးနှင်း) စိုစွတ်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်း၍ ဖဲသွားသော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်းဆည်းကုန်ဘိသနည်း။

မသိမ်းဆည်းစေကုန်ဘိသနည်း၊ မပန်ကြားမူ၍လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိသနည်း၊ အိပ်ရာနေရာသည် (မိုးနှင်း) စိုစွတ်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌။။။ မပန်ကြားမူ၍လည်း ဖဲသွားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”။။။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၃။ ၁၄-၁၀၉။ “အကြင်ရဟန်းသည် သံဃာ၏ဥစ္စာ ‘သံဃိက’ ဖြစ်သော ညောင်စောင်း ‘ခုတင်’ ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ် ‘ခုံရှည်’ ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဘုံလျှို ‘ဖို’ ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖျာအခင်း ကိုသော် လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်၌ ခင်း၍လည်းကောင်း၊ ခင်းစေ၍လည်း ကောင်း ဖဲသွားသော် ထိုသံဃိကညောင်စောင်း အင်းပျဉ်စသည်ကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်းစေ ငြားအံ့၊ မပန်ကြားမူ၍လည်း ဖဲသွားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန် လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၁၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ နေ၍ စောစောကပင်လျှင် အိပ်ရာနေရာကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ဆောင်ကုန်၏ ‘သိမ်းဆည်းကုန်၏’။ မြတ်စွာဘုရားသည် စောစောကပင် အိပ်ရာနေရာကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ဆောင်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရား စကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့ (မိုးနှင်း) မစိုစွတ်ဟု မှတ်အပ်သော မဏ္ဍပ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ကျီးငှက် သိမ်းစွန်တို့ ကျင်ကြီးမစွန့်သော အရပ်၌ သော်လည်းကောင်း ရှစ်လတို့ပတ်လုံး အိပ်ရာနေရာကို ထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄-ပဌမသေနာသနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၁၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။။။

ရဟန်းဟူသည်။။။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သံဃာ၏ဥစ္စာ ‘သံဃိက’ မည်သည် သံဃာအား ပေးလှူအပ်သော ပစ္စည်း စွန့်လှူအပ်သော ပစ္စည်းတည်း။

ညောင်စောင်း ‘ခုတင်’ မည်သည် အခြေ၌ အပေါင်စွပ်သော ညောင်စောင်း၊ ထုပ်လျှောက်ဖွဲ့သော ‘အခြေနှင့် တစ်စပ်တည်း အပေါင်ရှိသော’ ညောင်စောင်း၊ ပုစွန်ခြေသဏ္ဍာန် ကောက်သော အခြေရှိသော ညောင်စောင်း၊ အပေါင်၌ အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းဟူ၍ ညောင်စောင်းလေးမျိုးတို့တည်း။

အင်းပျဉ် ‘ခုံရှည်’ မည်သည် အခြေ၌ အပေါင်စွပ်သော အင်းပျဉ်၊ ထုပ်လျောက်ဖွဲ့သော ‘အခြေနှင့် တစ်စပ်တည်း အပေါင်ရှိသော’ အင်းပျဉ်၊ ပုစွန်ခြေသဏ္ဍာန် ကောက်သော အခြေရှိသော အင်းပျဉ်၊ အပေါင်၌ အခြေတပ်သော အင်းပျဉ်ဟူ၍ အင်းပျဉ်လေးမျိုးတို့တည်း။

ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ မည်သည် သားမွေးအစာသွပ်သော ဘုံလျှို၊ အဝတ်အစာသွပ်သော ဘုံလျှို၊ လျှော်အစာသွပ်သော ဘုံလျှို၊ မြက်အစာသွပ်သော ဘုံလျှို၊ သစ်ရွက်အစာသွပ်သော ဘုံလျှိုဟူ၍ ဘုံလျှိုငါးမျိုး တို့တည်း။

ဖျာအခင်း မည်သည် လျှော်ဖြင့် ပြုလုပ်သောဖျာ၊ ပန်းရင်းဖြင့် ပြုလုပ်သောဖျာ၊ ဖြူဆံမြက်ဖြင့် ပြုလုပ်သော ဖျာ၊ ဗြိတ်မြက်ဖြင့် ပြုလုပ်သောဖျာတည်း။ (ထိုဖျာအားလုံးသည်) အတွင်း၌ ခေါက်သွင်း၍ ဖွဲ့ချုပ်သည်ချည်းတည်း။

ခင်း၍ဟူသည် ကိုယ်တိုင် ခင်း၍။

ခင်းစေ၍ဟူသည် သူတစ်ပါးကို ခင်းစေ၍။ ရဟန်းမဟုတ်သူကို ခင်းစေအံ့၊ စေခိုင်းသော ရဟန်း၏တာဝန်ဖြစ်၏။ ရဟန်းကို ခင်းစေအံ့၊ ခင်းသော ရဟန်း၏ တာဝန်ဖြစ်၏။

ဖဲသွားသော် ထိုသံဃိက ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်စသည်ကို မသိမ်းငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်တိုင် မသိမ်းဆည်း ငြားအံ့။

မသိမ်းစေငြားအံ့ဟူသည် သူတစ်ပါးကို မသိမ်းဆည်းစေငြားအံ့။

မပန်ကြားမူ၍လည်း ဖဲသွားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ သာမဏေကိုသော်လည်း ကောင်း၊ အရံစောင့်ကိုသော်လည်းကောင်း မပန်ကြားဘဲ အားအလတ်ရှိသော ယောက်ျား၏ ခဲတစ်ကျကို လွန်စေသော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၁၂။ သံဃိက ‘သံဃာပိုင်’ ပစ္စည်း၌ သံဃိက ‘သံဃာပိုင်’ ပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိ၍ လွင်တီးခေါင်၌ ခင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း ဖဲသွားသော် ထိုပစ္စည်းကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်း စေငြားအံ့၊ မပန်ကြားမူ၍သော်လည်း သွားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိက ‘သံဃာပိုင်’ ပစ္စည်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍။ပ။ သံဃိက ‘သံဃာပိုင်’ ပစ္စည်း၌ ပုဂ္ဂလိက ‘ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်’ ပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လွင်တီးခေါင်၌ ခင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေ၍သော် လည်းကောင်း ဖဲသွားသော် ထိုပစ္စည်းကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်းစေငြားအံ့၊ မပန်ကြားမူ၍သော်လည်း သွားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဆိုးအခင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အပေါ်လွမ်းအခင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ မြေအခင်းကိုသော်လည်း ကောင်း၊ ကတ်ကျစ် (ဖျာ) အခင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ သားရေပိုင်းအခင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခြေသုတ် ကြိုးဝန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပျဉ်ချပ်အင်းပျဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်၌ ခင်း၍သော်လည်း ကောင်း၊ ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း ဖဲသွားသော် ထိုအခင်းစသည်ကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်းစေငြားအံ့၊ မပန်ကြားမူ၍သော်လည်း ဖဲသွားငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း၌ သံဃိကပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

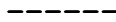
ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းကို ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိရာ၌ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပစ္စည်းဖြစ်မှု ဒုက္ခဋီ အာပတ် သင့်၏။

မိမိကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်မှု အာပတ် မသင့်။

၁၁၃။ သိမ်း၍ သွားအံ့၊ သိမ်းစေ၍ သွားအံ့၊ ပန်ကြား၍ သွားအံ့၊ သွေ့ခြောက်စေလို၍ သွားအံ့၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးရန်နှိပ်စက်၍ မသိမ်းဘဲ သွားအံ့၊ ဘေးရန်ဥပဒ် ဖြစ်ပေါ်လတ်သဖြင့် မသိမ်းဘဲ သွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ ပဌမသေနာသနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ရှေးဆရာကြီးများသည် ကတ်ကျစ်အခင်း ခတ်အခင်းဟု မြန်မာပြန်သည်၊ နေရာထိုင်ရာ အခင်းအထူးပင်တည်း။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၅-ဒုတိယသေနာသနသိက္ခာပုဒ်

၁၁၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန် ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နေသောအခါလည်း အတူသာလျှင် နေကုန်၏။ ဖဲသွားသောအခါလည်း အတူသာလျှင် ဖဲသွားကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် မထင်ရှားသော သံဃိကကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်း၍ ဖဲသွားကုန်သော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်းကုန်၊ မသိမ်းစေကုန်၊ မပန်ကြားမှု၍သော်လည်း ဖဲသွားကုန်၏။ အိပ်ရာနေရာကို ခြံတို့သည် ကိုက်ခဲကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်း၍ ဖဲသွားကုန်သော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို အဘယ့်ကြောင့် မသိမ်းကုန်ဘိသနည်း၊ မသိမ်းစေကုန်ဘိသနည်း၊ မပန်ကြားမှု၍သော်လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိသနည်း၊ အိပ်ရာနေရာကို ခြံတို့သည် ကိုက်ခဲကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်း၍ ဖဲသွားကုန် သော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်းကုန် မသိမ်းစေကုန် မပန်ကြားမှု၍သော်လည်း ဖဲသွားကုန်၏။ အိပ်ရာ နေရာကို ခြံတို့သည် ကိုက်ခဲကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့သည် သံဃိကကျောင်း၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်း၍ ဖဲသွားကုန်သော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို အဘယ့်ကြောင့် မသိမ်းကုန်ဘိသနည်း၊ မသိမ်းစေ ကုန်ဘိသနည်း၊ မပန်ကြားမူ၍သော်လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိသနည်း၊ အိပ်ရာနေရာကို ခြံတို့သည် ကိုက်ခဲကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေ ခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၄။ ၁၅-၁၁၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် သံဃိကကျောင်း၌ အိပ်ရာနေရာကို ခင်း၍ သော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း ဖဲသွားသော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်းစေ ငြားအံ့၊ မပန်ကြားမူ၍သော်လည်း ဖဲသွားငြားအံ့၊ (ထို ရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-ဒုတိယသေနာသနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၁၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သံဃိကကျောင်း မည်သည် သံဃာအား ပေးလှူအပ် စွန့်လှူအပ်သော ကျောင်းတည်း။

အိပ်ရာနေရာ မည်သည် ဘုံလျှို ပုဆိုးအခင်း အပေါ်လွှမ်းအခင်း မြေအခင်း ဖျာကြမ်းအခင်း သားရေပိုင်းအခင်း နေရာထိုင် နိသီဒိုင်အခင်း အိပ်ရာအခင်း မြက်အခင်း သစ်ရွက်အခင်းတည်း။

ခင်း၍ဟူသည် ကိုယ်တိုင် ခင်း၍။

ခင်းစေ၍ဟူသည် သူတစ်ပါးကို ခင်းစေ၍။

ဖဲသွားသော် ထိုအိပ်ရာ နေရာကို မသိမ်းငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်တိုင် မသိမ်းငြားအံ့။

မသိမ်းစေငြားအံ့ဟူသည် သူတစ်ပါးကို မသိမ်းစေငြားအံ့။

မပန်ကြားမူ၍သော်လည်း ဖဲသွားငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ သာမဏေ ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရံစောင့်ကိုသော်လည်းကောင်း မပန်ကြားမူ၍ ဝင်းခြံရှိသော ကျောင်းအရံ၌ ဝင်းခြံကို လွန်သော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဝင်းခြံမရှိသော ကျောင်းအရံ၌ ကျောင်းဥပစာကို လွန်သော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကပစ္စည်း၌ သံဃိကပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာနေရာကိုခင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း ဖဲသွားသော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်းစေငြားအံ့၊ မပန်ကြား မူ၍သော်လည်း ဖဲသွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကပစ္စည်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာနေရာကို ကိုယ်တိုင်ခင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖဲသွားသော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်းစေငြားအံ့၊ မပန်ကြားမှု၍သော်လည်း ဖဲသွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကပစ္စည်း၌ ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာနေရာကို ကိုယ်တိုင်ခင်း၍သော် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖဲသွားသော် ထိုအိပ်ရာနေရာကို မသိမ်း ငြားအံ့၊ မသိမ်းစေငြားအံ့၊ မပန်ကြားမှု၍သော်လည်း ဖဲသွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၁၇။ ကျောင်း၏ ဥပစာ၌သော်လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်၌သော်လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာနေရာကို ခင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖဲသွားသော် ထိုအိပ်ရာ နေရာကို မသိမ်းငြားအံ့၊ မသိမ်းစေငြားအံ့၊ မပန်ကြားမှု၍သော်လည်း ဖဲသွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ကျောင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်း၏ ဥပစာ၌သော်လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်၌သော် လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ်၌သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ခင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖဲသွားသော် ထိုညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို မသိမ်း ငြားအံ့၊ မသိမ်းစေငြားအံ့၊ မပန်ကြားမှု၍သော်လည်း ဖဲသွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း၌ သံဃိကပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

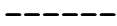
ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းကို ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းဟု အမှတ်ရှိရာ၌ သူတစ်ပါး၏ ပုဂ္ဂလိက ‘သူတစ်ပါးပိုင်’ ပစ္စည်း ဖြစ်မှု ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မိမိ၏ ပုဂ္ဂလိက ‘ကိုယ်ပိုင်’ ပစ္စည်းဖြစ်မှု အာပတ် မသင့်။

၁၁၈။ သိမ်းဆည်း၍ ဖဲသွားအံ့၊ သိမ်းဆည်းစေ၍ ဖဲသွားအံ့၊ ပန်ကြား၍ ဖဲသွားအံ့၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးရန်အနှောက်အယှက် ရှိအံ့၊ (ယနေ့လာပြီး သိမ်းဆည်းအံ့ဟု) ငဲ့ကွက်ခြင်းဖြင့် သွား၍ ထိုရောက်ရာ အရပ်၌ (ခရီးဆက်လိုပြန်သဖြင့်) ရပ်လျက် (တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍) ပန်ကြားအံ့၊ တစ်စုံ တစ်ရာသော ဘေးဥပဒ် အနှောင့်အယှက် ရှိအံ့ ‘ပြန်မလာနိုင်အံ့’၊ ဘေးရန်ဥပဒ်ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် မရုပ်သိမ်းဘဲ သွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အား လည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ ဒုတိယသေနာသနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၆-အနုပခဇ္ဇသိက္ခာပုဒ်

၁၁၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မြတ်သော အိပ်ရာနေရာတို့ကို နှောင့်ယှက်ကုန်၏။ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့သည်

(ထိုဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို) ထစေကုန်၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဥပါယ်ဖြင့် ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဝါတွင်း (သုံးလ) ပတ်လုံးနေရပါကုန်အံ့နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “ကျဉ်းမြောင်း ကျပ်တည်းသော ရဟန်းသည် ဖဲသွားလတ္တံ့”ဟု (ကြံ၍) မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝေး၍ အိပ်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝေး၍ အိပ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ကို တိုးဝေး၍ အိပ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မထေရ်ကြီးရဟန်း တို့ကို တိုးဝေး၍ အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိ သော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၅။ ၁၆-၂၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် သံဃိကကျောင်း၌ ရှေးဦးနေလင့်သော ရဟန်းကို သိလျက် တိုးဝေး၍ ‘အကြင်ရဟန်းအား ကျဉ်းမြောင်း ကျပ်တည်းလတ္တံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ဖဲသွား လတ္တံ့’ဟု အကြောင်းတစ်ပါးမရှိဘဲ ဖဲသွားစေလိုခြင်းကိုသာ အကြောင်းပြု၍ အိပ်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-အနုပဓဒ္ဓသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၂၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။

ရဟန်းဟူသည်။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သံဃိကကျောင်း မည်သည် သံဃာအား ပေးလှူအပ် စွန့်လှူအပ်သော ကျောင်းတည်း။

သိ၏ မည်သည် သီတင်းကြီး ‘သိက္ခာဝါကြီးသူ’ဟူ၍ သိ၏။ သူနာဟူ၍ သိ၏။ သံဃာသည် ပေးအပ်သူဟူ၍ သိ၏။

တိုးဝေး၍ဟူသည် အနီးသို့ တိုးဝင်၍။

အိပ်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့ဟူသည် ညောင်စောင်း၏သော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်၏သော်လည်းကောင်း၊ ဝင်သော ရဟန်း၏သော်လည်းကောင်း၊ ထွက်သော ရဟန်း၏သော်လည်းကောင်း၊ အနီးဥပစာ၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းသော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေသော်လည်းကောင်း၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုင်မှုလည်း ထိုင်ငြားအံ့၊ အိပ်မှုလည်း အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အကြောင်းတစ်ပါးမရှိဘဲ ဖဲသွားစေလိုခြင်းကိုသာ အကြောင်းပြု၍ဟူသည် တိုးဝေ့၍ အိပ်ခြင်းငှါ တစ်ပါးသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိ။

၁၂၂။ သံဃိကကျောင်း၌ သံဃိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိလျက် တိုးဝေ့၍ အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကကျောင်း၌ ယုံမှားရှိ၍ တိုးဝေ့၍ အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကကျောင်း၌ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိလျက် တိုးဝေ့၍ အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ညောင်စောင်း၏သော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်၏သော်လည်းကောင်း၊ ဝင်သော ရဟန်း၏သော်လည်းကောင်း၊ ထွက်သော ရဟန်း၏သော်လည်းကောင်း၊ အနီးဥပစာကို 'ပတ်ဝန်းကျင် တစ်တောင့်ထွာကို' ထား၍ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းသော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေသော်လည်းကောင်း၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုင်သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ကျောင်း၏ ဥပစာ၌သော်လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာဇရပ်၌သော်လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်၌သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းသော်လည်းကောင်း၊ ခင်းစေသော်လည်းကောင်း၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုင်သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကကျောင်း၌ သံဃိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ပုဂ္ဂလိကကျောင်း၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းကို ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိရာ၌ သူတစ်ပါး၏ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဖြစ်မှု ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိ၏ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဖြစ်မှု အာပတ် မသင့်။

၁၂၃။ နာဖျား၍ ဝင်နေအံ့၊ အချမ်းအပူနှိပ်စက်၍ ဝင်နေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ဘေးရန်များကြောင့် ဝင်နေသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်း တို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ အနုပဒေသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၇-နိက္ကမနသိက္ခာပုဒ်

၁၂၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အစွန်အဖျားကျသော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းကို “ဤကျောင်းကြီး၌ ငါတို့သည် ဝါကပ်နေကုန်အံ့”ဟု ပြုပြင်ကြကုန်၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ ကျောင်းပြုပြင်သည်ကို မြင်၍ “ငါ့သျှင်တို့ ဤ သတ္တရသဝဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းကို ပြုပြင်ကုန်၏။ ယခု ထိုရဟန်းတို့ကို ထွက်သွားစေကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ အချို့သော ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့က “ငါ့သျှင်တို့ ပြုပြင်၍ ပြီးသည်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ကုန်ဦး လော့၊ ပြုပြင်ပြီးမှ ထွက်သွားစေကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ထွက်သွားကြလော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အတွက် ဖြစ်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ စောစောကပင် ပြောကြားသင့်သည် မဟုတ်ပါလော့၊ ငါတို့သည်လည်း တစ်ပါးသော ကျောင်းကို ပြုပြင်နိုင်ကုန်ရာ၏ဟု (ဆိုကုန်လတ်သော်) -

ငါ့သျှင်တို့ သံဃိကကျောင်းမဟုတ်ပါလော့ဟု (မေးကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃိကကျောင်းဟုတ်ပေ၏ဟု (ဆိုကုန်လတ်သော်) -

ငါ့သျှင်တို့ ထွက်သွားကြလော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အတွက် ဖြစ်၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ ကျောင်းသည် ကြီးမား၏၊ သင်တို့လည်း နေကုန်လော့၊ ငါတို့လည်း နေကုန်အံ့ဟု (ဆိုကြပြန်သော်) -

“ငါ့သျှင်တို့ ထွက်သွားကြလော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အတွက် ဖြစ်၏”ဟု ဆို၍ အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် လည်ပင်းကို ကိုင်ပြီးလျှင် နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ထိုသတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ်ခံရ သောကြောင့် ငိုယိုကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုယိုကုန်သနည်း”ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် ငါတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ကုန်၏ဟု (ပြန်ပြောကြကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် ရဟန်းတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် ရဟန်းတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော့”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် ရဟန်းတို့ကို သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၆။ ၁၇-၁၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် (တစ်ပါးသော) ရဟန်းကို အမျက်ထွက်ကာ နှလုံး မသာသဖြင့် သံဃိကကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ငြားအံ့၊ နှင်ထုတ်စေငြားအံ့၊ (ထို ရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇-နိက္ကမနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၂၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းကိုဟူသည် (မိမိမှ) တစ်ပါးသော ရဟန်းကို။

အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့်ဟူသည် မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ ထိပါးလိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ငြောင့်ကဲ့သို့ဖြစ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။

သံဃိကကျောင်း မည်သည် သံဃာအား လှူအပ် စွန့်အပ်သော ကျောင်းတည်း။

နှင်ထုတ်ငြားအံ့ဟူသည် တိုက်ခန်းထဲ၌ လက်စသည်ကို ကိုင်၍ ကျောင်းဦးသို့ နှင်ထုတ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ကျောင်းဦး၌ လက်စသည်ကို ကိုင်၍ အပသို့ နှင်ထုတ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်ကြိမ်သော လုံ့လပယောဂဖြင့် တံခါးများစွာတို့ကိုလည်း လွန်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှင်ထုတ်စေငြားအံ့ဟူသည် သူတစ်ပါးကို စေခိုင်းအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်ကြိမ်စေခိုင်း ခြင်းဖြင့် တံခါးများစွာတို့ကိုလည်း လွန်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၂၇။ သံဃိကကျောင်း၌ သံဃိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိလျက် အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် ကိုယ်တိုင် နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို နှင်ထုတ်စေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကကျောင်း၌ ယုံမှားရှိလျက် အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် ကိုယ်တိုင် နှင်ထုတ်သော် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို နှင်ထုတ်စေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကကျောင်း၌ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိလျက် အမျက်ထွက်ကာ နှလုံးမသာသဖြင့် ကိုယ်တိုင် နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို နှင်ထုတ်စေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်း၏ ပရိက္ခရာကို ကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို ဆွဲထုတ်စေသော် လည်းကောင်း ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။

ကျောင်း၏ ဥပစာမှသော်လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာဇရပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်မှသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်စေသော်လည်းကောင်း ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်း၏ ပရိက္ခရာကို ဆွဲထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲထုတ်စေသော်လည်းကောင်း ဒုက္ခဋ္ဌိ အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော လူသာမဏေကို ကျောင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်း၏ ဥပစာမှသော် လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာဇရပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းမှသော် လည်းကောင်း၊ လွင်တီးခေါင်မှသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်စေသော်လည်း ကောင်း ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်းမဟုတ်သူ၏ ပရိက္ခရာကို ဆွဲထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲထုတ် စေသော်လည်းကောင်း ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကကျောင်း၌ သံဃိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ ပုဂ္ဂလိကကျောင်း၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းကို ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိရာ၌ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဖြစ်မှု ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဖြစ်မှု အာပတ် မသင့်။

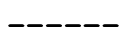
၁၂၈။ အလဇ္ဇီ ‘မကောင်းမှုမှ မရှုက်သော’ ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်စေ သော်လည်းကောင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ပရိက္ခရာကို ဆွဲထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲထုတ်စေသော်လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်၊ ရူးသောသူကို နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်စေသော်လည်းကောင်း၊ ထိုရူးသူ၏ ပရိက္ခရာကို ဆွဲထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲထုတ်စေသော်လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်။

ရန်ဖြစ်တတ် ငြင်းခုံတတ် ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကို ပြောတတ် စကားများတတ် သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုစေတတ်သော ရဟန်းကို နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်စေသော်လည်းကောင်း၊ ထိုရဟန်း၏ ပရိက္ခရာကို ဆွဲထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲထုတ်စေသော်လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်။

ဆရာဥပဇ္ဈာယ်၏ ဝတ်ကို ကောင်းစွာ မပြုကျင့်သော အနီးနေ ‘အန္တေဝါသိက’ တပည့်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ အတူနေ ‘သဒ္ဓိဝိဟာရိက’ တပည့်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ နှင်ထုတ်သော်လည်းကောင်း နှင်ထုတ်စေသော်လည်းကောင်း၊ ထိုရဟန်း၏ ပရိက္ခရာကို ဆွဲထုတ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲထုတ်စေသော် လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်။

ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမ နိက္ခမနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ဥဋ္ဌေထာဂုဿော အမှာကံ ဝိဟာရော ပါပုဏာတိ (ပါဠိတော်)။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၈-ဝေဟာသကုဋိသိက္ခာပုဒ်

၁၂၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃိကကျောင်း အထက်ဆင့် တွင် ပျဉ်မခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင်ရှိသော ကုဋိ၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အောက်၌ နေ၍ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အထက်၌ နေ၏။

အထက်၌ နေသော ရဟန်းသည် အပေါင်၌ အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကို အဆောတလျင် ဖိ၍ ထိုင်၏။ ညောင်စောင်း၏ ခြေသည် ကျွတ်ကျ၍ အောက်၌ နေသော ရဟန်း၏ ဦးခေါင်းကို ထိခိုက်မိလေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်၏ ‘ဖောက်ပြန်သော အသံကို ပြု၏။’

ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာကုန်၍ “ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ဘိသနည်း” ဟု မေးမြန်းကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် သံဃိကကျောင်း အထက်ဆင့်တွင် ပျဉ်မခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင်ရှိသော ကုဋိ၌ အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကို အဆောတလျင် ဖိ၍ ထိုင်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်း သင်သည် သံဃိကကျောင်း အထက် ဆင့်တွင် ပျဉ်မခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင်ရှိသော ကုဋိ၌ အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကို အဆောတလျင် ဖိ၍ ထိုင်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် သံဃိကကျောင်း အထက်ဆင့်တွင် ပျဉ်မခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင် ရှိသော ကုဋိ၌ အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကို အဆောတလျင် ဖိ၍ ထိုင်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့ အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၇။ ၁၈-၁၃၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် သံဃိကကျောင်း အထက်ဆင့်တွင် ပျဉ်မ ခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင်ရှိသော ကုဋိ၌ အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကို

သော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖိ၍မူလည်း ထိုင်ငြားအံ့၊ ဖိ၍ မူလည်း အိပ်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြ ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-ဝေဟာသကုဋိသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၃၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သံဃိကကျောင်း မည်သည် သံဃာအား ပေးလှူအပ် စွန့်လှူအပ်သော ကျောင်းတည်း။

ဟင်းလင်းအပြင် ရှိသောကုဋိ မည်သည် အလယ်အလတ်ဖြစ်သော ယောကျာ်း ‘မဇ္ဈိမပုရိသ’ ၏ ဦးခေါင်းမထိသော ကုဋိတည်း။

အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော ညောင်စောင်း မည်သည် အပေါင်၌ ထွင်းဖောက်၍ တည်၏။

အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော အင်းပျဉ် မည်သည် အပေါင်၌ ထွင်းဖောက်၍ တည်၏။

ဖိ၍ ထိုင်ငြားအံ့ဟူသည် ထိုညောင်စောင်းကို ဖိ၍ ထိုင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဖိ၍ အိပ်ငြားအံ့ဟူသည် ထိုညောင်စောင်းကို ဖိ၍ အိပ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၃၂။ သံဃိကကျောင်း၌ သံဃိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အထက်ဆင့်တွင် ပျဉ်မခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင်ရှိသော ကုဋိ၌ အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ် ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖိ၍သော်လည်း ထိုင်အံ့၊ ဖိ၍သော်လည်း အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃိကကျောင်း၌ ယုံမှားရှိအံ့။ပ။ သံဃိကကျောင်း၌ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အထက်ဆင့်တွင် ပျဉ်မခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင်ရှိသော ကုဋိ၌ အပေါင်တွင် အခြေတပ်သော ညောင်စောင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖိ၍သော်လည်း ထိုင်အံ့၊ ဖိ၍သော်လည်း အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကကျောင်း၌ သံဃိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကကျောင်း၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂလိကကျောင်း၌ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဟု အမှတ်ရှိရာ၌ တစ်ပါးသော ရဟန်း၏ ပုဂ္ဂလိကကျောင်း ဖြစ်မှု ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိ၏ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းဖြစ်မှု အာပတ် မသင့်။

၁၃၃။ အထက်ဆင့်တွင် ပျဉ်ခင်း၍ ဟင်းလင်းအပြင် မရှိသော ကုဋိ၌သော်လည်းကောင်း၊ အလယ် အလတ်ဖြစ်သော ယောကျာ်း ‘မဇ္ဈိ မပုရိသ’ ၏ ဦးခေါင်းမလွတ် ထိခိုက်နိုင်သော ကုဋိ၌သော်လည်းကောင်း အာပတ်မသင့်၊ အောက်ဆင့် ‘အောက်ထပ်’ ၌ မသုံးဆောင်အံ့၊ ပျဉ်ချပ်စီခင်းထားအံ့၊ စို့ ‘မယ်န’ နှက် ထားအံ့၊ ထိုညောင်စောင်း အင်းပျဉ်၌ ရပ်လျက် (တစ်စုံတစ်ခုကို) ယူသော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲချိတ်သော် လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ ဝေဟာသကုဋိသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၉-မဟလ္လကဝိဟာရသိက္ခာပုဒ်

၁၃၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ယောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အမတ်ကြီးသည် အသျှင်ဆန္ဒ၏ ကျောင်း ကို ဆောက်လုပ်စေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သော ကျောင်းကို အထပ်ထပ် မိုးစေ၍ အထပ်ထပ် လိမ်းကျစေ၍ ကျောင်းသည် အလွန်လေးလံသောကြောင့် ပြိုကျလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် မြက်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်ကိုလည်းကောင်း စုရုံးသော် ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်၏ မုယောခင်းသည် ပျက်စီး၏။ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်း တို့သည် ငါ၏ မုယောခင်းကို ပျက်ဆီးကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြောဆိုသော ထိုပုဏ္ဏား၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဆန္ဒသည် ဆောက်လုပ်ပြီးဖြစ်သော ကျောင်းကို အထပ်ထပ် မိုးစေဘိသနည်း၊ အထပ်ထပ် လိမ်းကျစေဘိသနည်း၊ ကျောင်းသည် အလွန် လေးလံသောကြောင့် ပြိုကျ၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဆန္ဒကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ဆန္ဒ သင်သည် ဆောက်လုပ်ပြီးဖြစ်သော ကျောင်းကို အထပ်ထပ် မိုးစေ၏။ အထပ်ထပ်လိမ်း ကျစေ၏။ ကျောင်းသည် အလွန်လေးလံသောကြောင့် ပြိုကျ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဆောက်လုပ်ပြီးဖြစ်သော ကျောင်းကို အထပ်ထပ် မိုးစေဘိသနည်း၊ အထပ်ထပ် လိမ်းကျစေဘိသနည်း၊ ကျောင်းသည် လေးလံသောကြောင့် ပြိုကျ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၈။ ၁၉-၁၃၅။ “ကြီးသောကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေလိုသော ရဟန်းသည် တံခါး အိမ်တိုင် အောင်တံခါးရွက်ကို ထားခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်နှင့် တံခါးရွက်ကို

မတုန်လှုပ်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း၊ လေသာတံခါးရွက်ကို အပြေအပြစ်ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း အထပ်ထပ် လိမ်းကျံ အပ်၏။ အထပ်ထပ် လိမ်းကျံစေအပ်၏။ အမိုး နှစ်ထပ်သုံးထပ် ‘နှစ်စဉ်သုံးစဉ်’ မိုးခြင်းကို စိမ်း သော ကောက်ပဲမရှိရာ အရပ်၌ ရပ်၍ စီရင်အပ်၏။ ထိုနှစ်ထပ်သုံးထပ် မိုးခြင်းထက်အလွန် စိမ်းသော ကောက်ပဲ မရှိရာ အရပ်၌လည်း ရပ်၍ စီရင်ငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့။ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉- မဟလ္လကဝိဟာရသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၃၆။ ကြီးသောကျောင်း မည်သည် ဆောက်လုပ်သူ ဒါယကာရှိသော ကျောင်းကို ဆိုအပ်၏။

ကျောင်း မည်သည် အတွင်း၌ လိမ်းကျံအပ်သော ကျောင်းသည်သော်လည်းကောင်း၊ အပ၌ လိမ်း ကျံအပ်သော ကျောင်းသည်သော်လည်းကောင်း၊ အတွင်းအပ၌ လိမ်းကျံအပ်သော ကျောင်းသည်သော်လည်း ကောင်းတည်း။

ဆောက်လုပ်စေလိုသောဟူသည် ဆောက်လုပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဆောက်လုပ်စေသော်လည်း ကောင်း။

တံခါးအိမ်တိုင်အောင်ဟူသည် တံခါးပေါင်၏ ထက်ဝန်းကျင်မှ နှစ်တောင့်ထွာ ဟတ္ထပါသ်တိုင်အောင်။

တံခါးရွက်ကိုထားခြင်းငှါဟူသည် တံခါးရွက်နှင့်တကွ တံခါးဖွဲ့ကို ထားခြင်းငှါ ‘တံခါးရွက်နှင့်တကွ တံခါးဖွဲ့၏ မတုန်မလှုပ်စေခြင်းငှါ’။

လေသာတံခါးရွက်ကို အပြေအပြစ်ပြုခြင်းဟူသည် လေသာ တံခါးရွက်ကို အပြေအပြစ်ပြုခြင်းငှါ ဖြူသောအဆင်း မည်းသောအဆင်း ဝေ့နီဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုခြင်း ခြူးပန်း ခြူးနွယ် မကန်းသွား လက် ငါးချောင်းရာ ပြုလုပ်ခြင်းတို့တည်း။

အမိုးနှစ်ထပ်သုံးထပ် မိုးခြင်းကို စိမ်းသော ကောက်ပဲ မရှိရာအရပ်၌ ရပ်၍ စီရင်အပ်၏ဟူရာ၌ စိမ်းသော ကောက်ပဲ မည်သည် စပါးမျိုး ပဲမျိုးတည်း၊ စိမ်းသော ကောက်ပဲရှိသော အရပ်၌ ရပ်လျက် စီရင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဖြောင့်သော အကြောင်းဖြင့် မိုးသော ရဟန်းအား အကြောင်းနှစ်ခုတို့ကို စီရင်၍ သုံးခုမြောက် အကြောင်းကို (ဤသို့ပြုလော့ဟု) စေခိုင်း၍ ဖဲသွားအပ်၏။ ဝန်းဝိုင်းသော အစဉ် ‘အထပ်’ ဖြင့် မိုးသော ရဟန်းအား ဝန်းဝိုင်းသော အစဉ် ‘အထပ်’ နှစ်ခုတို့ကို စီရင်၍ သုံးခုမြောက် ဝန်းဝိုင်းသော အစဉ် ‘အထပ်’ ကို (ဤသို့ပြုလော့ဟု) စေခိုင်း၍ ဖဲသွားအပ်၏။

၁၃၇။ ထိုနှစ်ထပ်သုံးထပ် မိုးခြင်းထက်အလွန် စိမ်းသော ကောက်ပဲမ ရှိရာ အရပ်၌လည်း ရပ်၍ စီရင်ငြားအံ့ဟူသည် အုတ်ဖြင့် မိုးသော ရဟန်းအား အုတ်ချပ်တိုင်း အုတ်ချပ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ကျောက်ဖြင့် မိုးသော ရဟန်းအား ကျောက်ချပ်တိုင်း ကျောက်ချပ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အင်္ဂတေဖြင့် မိုးသော ရဟန်းအား အင်္ဂတေ အစိုင်အခဲတိုင်း အစိုင်အခဲတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မြက်ဖြင့် မိုးသော ရဟန်းအား မြက်ဆုပ်တိုင်း

မြက်ဆုပ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သစ်ရွက်ဖြင့် မိုးသော ရဟန်းအား သစ်ရွက်တိုင်း သစ်ရွက်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်ထပ်သုံးထပ် လွန်ရာ၌ လွန်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စီရင်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ထပ် သုံးထပ်ထက် လွန်ရာ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စီရင်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ထပ် သုံးထပ်ထက် လွန်ရာ၌ ယုတ်လျော့၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စီရင်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်ထပ်သုံးထပ်အောက် ယုတ်ရာ၌ လွန်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ထပ် သုံးထပ် အောက် ယုတ်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ထပ်သုံးထပ်အောက် ယုတ်ရာ၌ ယုတ်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၁၃၈။ နှစ်ထပ်သုံးထပ် မိုးခြင်း၌ နှစ်ထပ်သုံးထပ်အောက် ယုတ်၍ မိုးခြင်း၌ လိုက်၌ ဂူ၌ မြက်မိုး ကျောင်း၌ အာပတ် မသင့်။ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ပြုသော ရဟန်း မိမိဥစ္စာဖြင့် ပြုသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။ နေစရာ ကျောင်းကို ဖယ်ထား၍ အလုံးစုံသော ဥပုသ်အိမ် စသည်၌ အာပတ် မသင့်။

ရှေးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ မဟာဗ္ဗကဝိဟာရသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-ဘူတဂါမဝဂ် ၁၀-သပ္ပါဏကသိက္ခာပုဒ်

၁၃၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာဇ္ဇဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူသောအခါ အာဇ္ဇဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ပြုလုပ်ကုန်သော် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို မြက်၌သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌သော်လည်းကောင်း သွန်းလည်း သွန်းလောင်းကုန်၏။ သွန်းလောင်းမှု လည်း သွန်းလောင်းစေကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အာဇ္ဇဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို မြက်၌သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌သော်လည်းကောင်း သွန်းလောင်းလည်း သွန်းလောင်း ကုန်ဘိသနည်း၊ သွန်းလောင်းမှုလည်း သွန်းလောင်းစေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် အာဇ္ဇဝီပြည်သား ရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို မြက်၌သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌သော်လည်းကောင်း သွန်းလောင်းကုန်၏။ သွန်းလောင်းစေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို မြက်၌သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌သော်လည်းကောင်း သွန်းလောင်းလည်း သွန်းလောင်း ကုန်ဘိသနည်း၊ သွန်းလောင်းမူလည်း သွန်းလောင်းစေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။။။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၆၉။ ၂၀-၁၄၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို မြက်၌ သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌သော်လည်းကောင်း သွန်းလောင်းလည်း သွန်းလောင်း ငြားအံ့၊ သွန်းလောင်းမူလည်း သွန်းလောင်းစေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-သပ္ပါဏကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၄၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။။။

ရဟန်းဟူသည်။။။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏၊ သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏။

သွန်းလောင်းငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်တိုင် သွန်းလောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သွန်းလောင်းစေငြားအံ့ဟူသည် သူတစ်ပါးကို စေခိုင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ကြိမ်စေခိုင်း၍ များစွာလည်း သွန်းလောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၄၂။ ပိုးရှိသော ရေကို ပိုးရှိသော ရေဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြက်၌သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌ သော်လည်းကောင်း သွန်းလောင်းလည်း သွန်းလောင်းအံ့၊ သွန်းလောင်းမူလည်း သွန်းလောင်းစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပိုးရှိသော ရေ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ မြက်၌သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌သော်လည်းကောင်း သွန်း လောင်းလည်း သွန်းလောင်းအံ့၊ သွန်းလောင်းမူလည်း သွန်းလောင်းစေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပိုးရှိသော ရေကို ပိုးမရှိသော ရေဟု မှတ်ထင်၍ မြက်၌သော်လည်းကောင်း၊ မြေ၌သော်လည်းကောင်း သွန်းလောင်းလည်း သွန်းလောင်းအံ့၊ သွန်းလောင်းမူလည်း သွန်းလောင်းစေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ပိုးမရှိသော ရေကို ပိုးရှိသော ရေဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပိုးမရှိသော ရေ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပိုးမရှိသော ရေကို ပိုးမရှိသော ရေဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၄၃။ သေစေလိုသော စေတနာမရှိဘဲ သွန်းလောင်းသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့၍ သွန်းလောင်း သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမ သပ္ပါဏကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

ဒုတိယ ဘူတဂါမဝဂ် ပြီး၏။

ထို ဘူတဂါမဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်

အညဝါဒကသိက္ခာပုဒ်နှင့်တကွ ဘူတဂါမသိက္ခာပုဒ်၊ ဥဇ္ဈာပနကသိက္ခာပုဒ်၊ အခင်း တို့ကို မသိမ်းဘဲ ဖဲသွားသော ပဌမသေနာသန ဒုတိယသေနာသနသိက္ခာပုဒ် နှစ်ပါး၊ ရှေးဦးနေ ရဟန်းကို တိုးဝှေ့နေသော အနုပခဇ္ဇသိက္ခာပုဒ်၊ နှင်ထုတ်သော နိက္ကဇန သိက္ခာပုဒ်၊ အပေါင်တွင် အခြေစွပ်သော ညောင်စောင်း၌ ဖိထိုင်သော ဝေဟာသကုဋိ သိက္ခာပုဒ်၊ သပ္ပါဏကသိက္ခာပုဒ်နှင့် တကွ တံခါးခုံတိုင်အောင် လိမ်းကျံသော မဟလ္လက ဝိဟာရသိက္ခာပုဒ်။

ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၁-ဩဝါဒသိက္ခာပုဒ်

၁၄၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်သည်ရှိသော် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို ရကုန်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ၌ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်သည်ရှိသော် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ သူနာ၏ အထောက် အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ ကုန်အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “နှမတို့ ငါတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်ကုန်လော့၊ ငါတို့သည်လည်း ဆုံးမကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အနည်းငယ်မျှသာဖြစ်သော တရားစကားကို ပြောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံးမဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားတို့ဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေလျက် “နှမတို့ သွားကုန်လော့”ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်နေကုန်သော ထိုရဟန်းမိန်းမတို့အား “ရဟန်းမတို့ အဆုံးအမဩဝါဒသည် ပြည့်စုံပြီ မဟုတ်လော”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အဘယ်မှာလျှင် အဆုံးအမဩဝါဒသည် ပြည့်စုံနိုင်ပါအံ့နည်း၊ အသျှင်ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်း တို့သည် အနည်းငယ်မျှသာလျှင်ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားတို့ဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေ၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့အား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေ လျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရှင်လန်းစေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရို အသေပြုကာ ဖဲခွါသွားကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အနည်းငယ်မျှသာလျှင်ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေလျက် လွှတ်လိုက်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အနည်းငယ်မျှသာလျှင်ဖြစ်သော တရား စကားကို ဟောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေ၍ လွှတ်လိုက်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရား စကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းကို သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်အပ်၏။ တောင်းပန်ပြီး နောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

၁၄၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။၂။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤ မည်သော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် တော်မူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း။၂။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၀။ ၂၁-၁၄၆။ “အကြင်ရဟန်းသည် သမ္မုတိမရဘဲ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၄၇။ ထိုအခါ သမ္မုတိရသော မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ ကုန်လတ်သော် ထို့အတူပင် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို ရကုန်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ၌ သမ္မုတိရသော မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်လတ်သော် ထို့အတူပင်လျှင် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည်လည်း သိမ်အပြင်သို့ သွား၍ အချင်းချင်း ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သောရဟန်းဟု သမုတ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သိမ်အပြင်သို့ သွား၍ အချင်းချင်း ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ် သော ရဟန်းဟု သမုတ်ကြပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “နှမတို့ ငါတို့သည်လည်း သမ္မုတိရကုန်ပြီ၊ ငါတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်ကုန်လော့၊ ငါတို့သည်လည်း ဆုံးမကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အနည်းငယ်မျှသာလျှင် ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားတို့ဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေလျက် “နမတို့ သွားကုန်လော့”ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်နေကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ တည်နေကုန်သော ထိုရဟန်းမိန်းမတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းမတို့ အဆုံးအမဩဝါဒသည် ပြည့်စုံပြီ မဟုတ်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အဆုံးအမသည် အဘယ်မှာ ပြည့်စုံပါအံ့နည်း၊ အသျှင်ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အနည်း ငယ်မျှသာလျှင်ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကား ဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေ၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့ကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) ကောင်းစွာ ပြတော်မူ၏။ပ။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အနည်းငယ်မျှသာလျှင်ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေလျက် လွှတ် လိုက်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော့”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အနည်းငယ်မျှသာလျှင်ဖြစ်သော တရား စကားကို ဟောကြား၍ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဂ်ဖိုလ်မှ ဖီလာဖြစ်သော စကားဖြင့် (အချိန်ကို) ကုန်လွန်စေ၍ လွှတ်လိုက်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရား စကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

ဘိက္ခုနောဝါဒကအင်္ဂါ (၈) ပါး

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းဟူ၍ သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

(၁) သီလ ရှိ၏။ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ ‘ရဟန်းတို့၏ သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ရှောက်သော အလေ့အကျင့်’ကို စောင့်စည်းလျက် နေ၏။ အကျင့် ကျက်စားရာအရပ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ် တို့၌ ဘေးဟု ရှုလေ့ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။

(၂) အကြားအမြင် ‘ဗဟုသုတ’ များ၏။ အကြားအမြင်ကို ဆောင်၏။ အကြားအမြင်ကို ဆည်းပူး၏။ အကြင်တရားတို့သည် အစ၏ကောင်းခြင်း၊ အလယ်၏ကောင်းခြင်း၊ အဆုံး၏ကောင်းခြင်း ရှိကုန်၏။ အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံသော အလုံးစုံထက်ဝန်းကျင်ပြည့်စုံသော ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ် သော မြတ်သောအကျင့်ကို ဟောကြားကုန်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော တရားတို့၌ ထိုရဟန်းသည် အကြား အမြင်များ၏။ ဆောင်၏။ နှုတ်ဖြင့် လေ့ကျက်၏ ‘လေ့လာ၏’၊ စိတ်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ရှုမှတ်ဆင်ခြင်၏။ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိ၏။

(၃) ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်နှစ်ပါးတို့သည် အကျယ်အားဖြင့် နှုတ်၌ လာကုန်၏။ ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်ကုန်၏။ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း ရှိကုန်၏။ ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာအားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကုန်၏။

(၄) ကောင်းသော စကား ရှိ၏။ ကောင်းသော အသံ ရှိ၏။

(၅) အများအားဖြင့် ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ချစ်ခင်အပ် နှစ်လိုအပ်၏။

(၆) ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။

(၇) ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှတ်၍ ရဟန်းပြုသော ဖန်ရည်ဆိုးအဝတ်ကို ဝတ်သော မိန်းမ၌ ကြီးလေးသော အာပတ်ကို မလွန်ကျူးဖူးချေ။

(၈) ဝါနှစ်ဆယ်သော်လည်းကောင်း၊ ဝါနှစ်ဆယ်ထက် အလွန်သော်လည်းကောင်း ရ၏။

ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမသော ရဟန်းဟူ၍ သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ။

၁-ဩဝါဒသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၄၈။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သမ္မုတိ မရဘဲ မည်သည် ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်သော ကံဖြင့် မသမုတ်အပ်ဘဲ။

ရဟန်းမိန်းမတို့ မည်သည် ဘိက္ခုသံဃာ ‘ရဟန်းသံဃာ’ ဘိက္ခုနီသံဃာ ‘ရဟန်းမိန်းမသံဃာ’ နှစ်ဖက်တို့၌ ပဉ္စင်းခံသော ရဟန်းမိန်းမတို့တည်း။

ဆုံးမငြားအံ့ဟူသည် ဂရုခံ ‘အလေးအမြတ်ပြုအပ်သောတရား’ ရှစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ပါးသော တရားဖြင့် ဆုံးမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမကို ဆုံးမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၁၄၉။ သမ္မတိရသော ထိုရဟန်းသည် ပရိဝုဏ်ကျောင်းဝင်းကို တံမြက်လှည်း၍ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားပြီးလျှင် နေရာကို ခင်းလျက် အဖော်ကို ခေါ်၍ နေထိုင်အပ်၏။ ရဟန်းမိန်းမ တို့သည် ထိုပရိဝုဏ်သို့ သွား၍ သမ္မတိရသော ထိုရဟန်းကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သင့်လျော်သော အရပ်၌ နေထိုင်အပ်၏။ သမ္မတိရသော ထိုရဟန်းသည် “နမတို့ ညီညွတ်ကုန်၏လော”ဟု မေးအပ်၏။ “အသျှင် ညီညွတ်ပါကုန်၏”ဟု အကယ်၍ ဆိုကုန်အံ့။ နမတို့ ဂရုဓံတရားရှစ်ပါးတို့သည် နှုတ်၌ လာကုန်၏လော ‘နှုတ်တက်ကုန်၏လော’ဟု မေးအပ်၏။ “အသျှင် နှုတ်၌လာပါကုန်၏”ဟု အကယ်၍ ဆိုကုန်အံ့။ “နမတို့ ဤဂရုဓံသည် အဆုံးအမပင်တည်း”ဟု ဆို၍ ဆောက်နှင်းအပ်၏။ “အသျှင် နှုတ်၌ မလာပါကုန် ‘နှုတ်မတက်ပါကုန်’ဟု အကယ်၍ ဆိုကုန်အံ့။ ဂရုဓံ ‘အလေးအမြတ်ပြုအပ်သောတရား’ ပါဠိကို ရွတ်ဆို အပ်၏။

ဂရုဓံတရား (၈) ပါး

(၁) “ပဉ္စင်းခံ၍ ဝါတစ်ရာပြီးသော ရဟန်းမိန်းမသည် ထိုနေ့ပဉ္စင်းခံသော ရဟန်းအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုပြုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းကို ပြုအပ်၏။ ဤတရားကိုလည်း အရိုအသေပြု၍ အလေးအမြတ်ပြု၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၂) ရဟန်းမိန်းမသည် ရဟန်းယောက်ျားမရှိသော ကျောင်း၌ ဝါမကပ်အပ်။ ဤတရားကိုလည်း အရိုအသေပြု၍ အလေးအမြတ်ပြု၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန် ကျူးအပ်။

(၃) လခွဲတစ်ကြိမ် ရဟန်းမိန်းမသည် ဘိက္ခုသံဃာမှ ဥပုသ်မေးခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အဆုံးအမခံ ယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို တောင့်တ အပ်ကုန်၏။ ဤတရားကိုလည်း။ပ။

(၄) ဝါမှထပြီးသော ရဟန်းမိန်းမသည် ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီ ‘ရဟန်း ရဟန်းမိန်းမ’ နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ မြင်သဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကြားသဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယုံမှားသဖြင့်သော် လည်းကောင်း ဤသုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်၏။ ဤတရားကိုလည်း။ပ။

(၅) သံဃာဒိသိသ်အာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းမိန်းမသည် ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီ ‘ရဟန်း ရဟန်း မိန်းမ’ နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပက္ခမာနတ်ကို ကျင့်အပ်၏။ ဤတရားကိုလည်း။ပ။

(၆) ခြောက်ပါးသော တရားတို့၌ နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ကျင့်ပြီးသော သိက္ခာရှိသော သိက္ခမာန်၏ ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီ ‘ရဟန်း ရဟန်းမိန်းမ’ နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရှာအပ်၏။ ဤတရားကိုလည်း။ပ။

(၇) ရဟန်းမိန်းမသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းနှင့်မျှ ရဟန်းယောက်ျားကို မဆဲရေး ‘မမြည်တွန်’ အပ်။ မရေရွတ်အပ်။ ဤတရားကိုလည်း။ပ။

(၈) ယနေ့မှအစပြု၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ရဟန်းယောက်ျားတို့၌ ပြောဆိုခြင်း အကြောင်းကို ပိတ်ပင်တားမြစ်အပ်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ရဟန်းမိန်းမတို့၌ ပြောဆိုခြင်း အကြောင်းကို

မပိတ်ပင် မတားမြစ်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း အရိုအသေပြု၍ အလေးအမြတ်ပြု၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်”ဟု (ရွတ်ဆိုအပ်၏)။

အသျှင် ညီညွတ်ပါကုန်၏ဟု ဆိုသော ရဟန်းမိန်းမအား (ဂရုခံမှ) တစ်ပါးသော တရားကို အကယ်၍ ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အသျှင် မညီညွတ်ပါကုန်ဟု ဆိုသော ရဟန်းမိန်းမအား ဂရုခံတရားရစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

(အသျှင်ဂရုခံသည် နှုတ်၌ လာပါ၏ဟု ဆိုသော ရဟန်းမိန်းမအား) အဆုံးအမကို မဆောက်နှင့်မူ၍ ‘မအပ်နံမူ၍’ တစ်ပါးသော တရားကို အကယ်၍ ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၁၅၀။ အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိ သည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၅၁။ ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် မညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိ သည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ပ။ ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

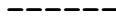
ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို မညီညွတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိလျက် ညီညွတ်သော ရဟန်းမိန်းမသံဃာကို ညီညွတ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆုံးမအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၁၅၂။ (ဂရုဓံ) ပါဠိကို သင်ပေးအံ့။ (ဂရုဓံ) ပါဠိ၏ အနက် ‘အဋ္ဌကထာ’ ကို သင်ပေးအံ့။ အသျှင် ရွတ်ပါလော့ဟု ဆိုသောကြောင့် ရွတ်ဆိုအံ့။ ပြဿနာကို မေးအံ့။ ပြဿနာကို မေးသောကြောင့် ဖြေအံ့။ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ဟောသော တရားကို ရဟန်းမိန်းမတို့သည် နာကုန်အံ့။ အာပတ် မသင့်။ သိက္ခမာန် သာမဏေမအား ဆုံးမအံ့။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ သြဝါဒသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-သြဝါဒဝဂ် ၂-အတ္ထဂံတသိက္ခာပုဒ်

၁၅၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အလှည့် အားဖြင့် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှါ အသျှင်စူဠပန်၏ အလှည့်ဖြစ်၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် “ယခုအခါ၌ ယနေ့အဆုံးအမသည် မပြည့်စုံလတ္တံ့၊ ယခုအခါ၌ ထိုဥဒါန်းကိုသာလျှင် အသျှင်စူဠပန်သည် အဖန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုလတ္တံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် အသျှင်စူဠပန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်စူဠပန်ကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်သော ထိုရဟန်းမိန်းမတို့ကို အသျှင်စူဠပန် သည်-

“နမတို့ ညီညွတ်ကုန်၏လော”ဟု မေး၏။

ညီညွတ်ပါကုန်၏ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

နမတို့ ဂရုဓမ္မရှစ်ပါးတို့သည် နှုတ်၌ လာကုန်၏လောဟု (မေးပြန်၏)။

ဂရုဓမ္မရှစ်ပါးတို့သည် နှုတ်၌ လာပါကုန်၏ အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

“နမတို့ ဤသည်ကား အဆုံးအမပေတည်း”ဟု ဆောက်နှင်း၍ ‘အပ်နှံ၍’ ဤဥဒါန်းကို အဖန် တလဲလဲ ရွတ်ဆို၏-

“လွန်ကဲသော ‘အရဟတ္တဖိုလ်’ စိတ်ရှိသော မမေ့မလျော့သော (အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်) ဉာဏ်၏ အကြောင်းဖြစ်သော (ဗောဓိပက္ခိယ) တရားတို့၌ ကျင့်သော တာဒိဂုဏ် ‘သည်းခံခြင်းစသော မတုန်လှုပ်သော ဂုဏ်’နှင့် ပြည့်စုံသော (ရာဂ စသည်မှ) ငြိမ်းပြီးသော အခါခပ်သိမ်း သတိရှိသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား စိုးရိမ်ခြင်း တို့သည် မဖြစ်ကုန်”ဟု (ဤဥဒါန်းကို အဖန်တလဲလဲ ရွတ်ဆို၏)။

ရဟန်းမိန်းမတို့သည် “ယခုအခါ၌ ယနေ့အဆုံးအမသည် မပြည့်စုံလတ္တံ့၊ ယခုအခါ၌ ထိုဥဒါန်းကိုသာ လျှင် အသျှင်စူဠပန်သည် အဖန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုလတ္တံ့”ဟု ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

အသျှင်စူဠပန်သည် ထိုရဟန်းမိန်းမတို့၏ ဤသို့သော စကားပြောဆိုခြင်းကို ကြားလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်စူဠပန်သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဟင်းလင်းပြင်ဟုဆိုအပ်သော ကောင်းကင်၌ စကြိုလည်း သွား၏။ ရပ်လည်း ရပ်၏။ ထိုင်လည်း ထိုင်၏။ အိပ်လည်း အိပ်၏။ အခိုးလည်း လွှတ်၏။ အလျှံလည်း လွှတ်၏။ အကြား၌လည်း ကွယ်၏။ ထိုဥဒါန်းကိုလည်း ရွတ်ဆို၏။ တစ်ပါးသော ဘုရား စကားတော်များစွာကိုလည်း ရွတ်ဆို၏။

ရဟန်းမိန်းမတို့သည် “အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ အချင်းတို့၊ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်ပေစွ အချင်းတို့၊ အသျှင်စူဠပန်၏အဆုံးအမသည် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ ထိုအတူ ငါတို့အား ဤအခါမှ ရှေးကာလ၌ အဆုံးအမသည် မပြည့်စုံ စဖူးချေ”ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်စူဠပန်သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မှောင်မိုက်သည့်တိုင်အောင် အဆုံးအမပေး၍ “နမတို့ သွားကုန်လော့”ဟု လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် မြို့တံခါးပိတ်ထားသောကြောင့် မြို့၏အပ၌ နေ၍ နံနက်စောစော ကလျှင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မမြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော ဤရဟန်းမိန်းမတို့ သည် ကျောင်းအရံ၌ ရဟန်းယောကျ်ားတို့နှင့်အတူ နေ၍ ယခုအခါ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်စူဠပန်သည် နေဝင်သည့်တိုင်အောင် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။ “စူဠပန် သင်သည် နေဝင်သည့်တိုင်အောင် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏ဟူသည် မှန်သလော့”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ စူဠပန် အဘယ့်ကြောင့် နေဝင်သည့် တိုင်အောင် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို အဆုံးအမပေးဘိသနည်း။ ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၁။ ၂၂-၁၅၄။ “သမ္မုတိရသော ရဟန်းသည်လည်း နေဝင်သည့်တိုင်အောင် ရဟန်း မိန်းမတို့ကို အကယ်၍ ဆုံးမငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-အတ္တဂံတသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၅၅။ သမ္မုတိရသော ရဟန်း မည်သည် ဥတ်လျှင် လေးကြိမ်မြောက်သော ကံဖြင့် သမုတ် အပ်သော ရဟန်းတည်း။

နေဝင်သည့်တိုင်အောင်ဟူသည် နေသည် ကွယ်ပျောက်သည့်တိုင်အောင်။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ ‘ရဟန်းယောကျ်ားသံဃာ ရဟန်းမိန်းမသံဃာ နှစ်ပါးစုံ’ ၌ ပဉ္စင်းခံသော ရဟန်းမိန်းမတည်း။

ဆုံးမငြားအံ့ဟူသည် ဂရုမံတရားရှစ်ပါးတို့ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော တရားဖြင့်သော် လည်းကောင်း ဆုံးမငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၅၆။ နေဝင်သည့် ၌ နေဝင်သည်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နေဝင်သည်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နေဝင်သည်၌ နေမဝင်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုံးမငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။
 တစ်ဖက်သံဃာ၌သာ ပဉ္စင်းခံသော ရဟန်းမိန်းမကို ဆုံးမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။
 နေမဝင်ဘဲလျက် နေဝင်သည်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ နေမဝင်ရာ၌ နေမဝင်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။
 ၁၅၇။ (ဂရုခံ) ရှစ်ပါးပါဠိကို သင်ပေးအံ့၊ (ဂရုခံ) ရှစ်ပါးပါဠိ၏အနက်ကို သင်ပေးအံ့၊
 အသျှင် ဂရုခံပါဠိကို ရွတ်ပါလော့ဟု ဆိုသောကြောင့် ရွတ်အံ့၊ ပြဿနာကို မေးအံ့၊
 ပြဿနာမေးသည်ကို ဖြေအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ဟောပြောစဉ်
 ရဟန်းမိန်းမတို့သည် နာကုန်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ သိက္ခမာန် သာမဏေမအား ဆုံးမအံ့၊ အာပတ်
 မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ အတ္ထင်္ဂတသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၃-ဘိက္ခုနုပဿယသိက္ခာပုဒ်

၁၅၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်
 နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်
 ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်၏။
 ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းမိန်းမတို့အား “အသျှင်မတို့ လာကြ ကုန်လော့၊ အဆုံးအမကို
 ခံယူခြင်းငှါ သွားကြကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။

အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဆုံးအမခံယူခြင်း၏ အကြောင်းကြောင့် အကြင်အရပ်သို့
 သွားကုန် ရာ၏၊ (ထိုသွားဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပြီ)။ အသျှင်ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်ကား
 ဤအရပ်၌ပင် အကျွန်ုပ်တို့ကို ဆုံးမကုန်၏ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းမိန်းမတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကျောင်းသို့
 ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ
 ပြောဆို ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ဤအကြောင်းကို
 ပြောကြားကြကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်
 ရဟန်းမိန်းမတို့ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊
 ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို
 ဆုံးမကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
 အချဉ်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကျောင်းသို့

ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ဆုံးမငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြ ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၅၉။ ထိုအခါ၌ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ဖျားနာ၏။ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို “ဂေါတမီ ခံကျန်းပါ၏လော့ မျှတပါ၏လော့”ဟု မေးမြန်းကြကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မခံကျန်းပါ၊ မမျှတပါ၊ တောင်းပန်တိုက်တွန်းပါ၏။ အသျှင်တို့သည် တရားကို ဟောပါကုန်လော့ဟု (လျှောက်၏)။

“နမ ရဟန်းမိန်းမတို့ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား တရားဟောခြင်းငှါ မအပ်”ဟု (ပြောဆိုပြီး) တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မဟောကုန်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် မဟာပဇာပတိဂေါတမီထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီကို “ဂေါတမီ ခံကျန်း၏လော့၊ မျှတ၏လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ရှေးအခါက မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည်လာ၍ အကျွန်ုပ်အား တရားကို ဟောကုန်၏။ ထိုသို့ တရားဟောခြင်းဖြင့် အကျွန်ုပ် ချမ်းသာပါ၏။ ယခုအခါ၌မူကား “မြတ်စွာဘုရားသည် (ထိုသို့ တရားဟောခြင်းကို) ပယ်တော်မူ၏”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ (တရားကို) မဟောကုန်၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်အား မချမ်းမသာ ဖြစ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးသော်နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါသွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမတို့ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ နာဖျားသော ရဟန်းမိန်းမကို ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၂-၂၃- (ခ) ၁၆၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့ ကျောင်းသို့ သွား၍ ဆုံးမရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အချိန်အခါတည်း။

ရဟန်းမိန်းမသည် ဖျားနာ၏။ ဤကား ထိုရဟန်း မိန်းမတို့ကျောင်းသို့ သွား၍ ဆုံးမရာ၌ အချိန် အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃-ဘိက္ခုနုပဿယသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၆၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤ ဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းမိန်းမကျောင်း မည်သည် အကြင်ကျောင်း၌ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် တစ်ည၌မျှလည်း နေကုန်၏ (ထိုကျောင်းသည် ရဟန်းမိန်းမကျောင်း မည်၏)။

ချဉ်းကပ်၍ဟူသည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ ‘ဘိက္ခု ဘိက္ခုနီသံဃာ နှစ်ပါးစုံ’၌ ပဉ္စင်းခံသော ရဟန်း မိန်းမတည်း။

ဆုံးမငြားအံ့ဟူသည် ဂရုခံတရားရှစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆုံးမအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အချိန်အခါကိုကြည့်၍ဟူသည် အချိန်အခါကို ထား၍။

ဖျားနာသော ရဟန်းမိန်းမဟူသည် အဆုံးအမခံယူရန်သော်လည်းကောင်း၊ ကံကြီးကံငယ်ဆောင် ရန်သော်လည်းကောင်း သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော (ရဟန်းမိန်းမတည်း)။

၁၆၂။ ရဟန်းမိန်းမ၌ ရဟန်းမိန်းမဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ အချိန်အခါမှတစ်ပါး ဆုံးမငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ အချိန်အခါမှတစ်ပါး ဆုံးမငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ၌ ရဟန်းမိန်းမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ အချိန်အခါမှတစ်ပါး ဆုံးမငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဂရုခံရှစ်ပါးမှ တစ်ပါးသော တရားဖြင့် ဆုံးမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းခံသော မိန်းမကို ဆုံးမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ မဟုတ်သောသူ၌ ရဟန်းမိန်းမဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ မဟုတ်သောသူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ မဟုတ်သောသူ၌ ရဟန်းမိန်းမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၆၃။ အချိန်အခါ၌ (ဆုံးမအံ့)၊ ဂရုခံရှစ်ပါး ပါဠိကို သင်ပေးအံ့၊ ဂရုခံရှစ်ပါးပါဠိ၏ အနက်ကို သင်ပေးအံ့၊ အသျှင် ဂရုခံပါဠိကို ရွတ်ပါလော့ဟု ဆိုသောကြောင့် ရွတ်အံ့၊ ပြဿနာကို မေးအံ့၊ ပြဿနာ မေးသည်ကို ဖြေဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ဟောပြောစဉ် ရဟန်းမိန်းမတို့သည် နာကုန်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ သိက္ခမာန် သာမဏေမအား ဆုံးမအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယ ဘိက္ခုနုပဿယသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၄-အာမိသသိက္ခာပုဒ်

၁၆၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်း မိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်သော် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ သူနာ၏အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံး အဆောင်တို့ကို ရကုန်၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှါ များစွာ မြတ်နိုးခြင်းကို မပြုကုန်၊ (သင်္ကန်းစသော) အာမိသဟူသော အကြောင်းကြောင့် မထေရ်ကြီး ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်၏”ဟု ဆိုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှါ များစွာ မြတ်နိုးခြင်းကို မပြုကုန်၊ (သင်္ကန်းစသော) အာမိသဟူသော အကြောင်းကြောင့် မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်၏ဟု ဆိုကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ‘မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ ခြင်းငှါ များစွာ မြတ်နိုးခြင်းကို မပြုကုန်၊ (သင်္ကန်းစသော) အာမိသဟူသော အကြောင်းကြောင့် မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်၏’ဟု ဆိုကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် “မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမ တို့ကို ဆုံးမခြင်းငှါ များစွာ မြတ်နိုးခြင်းကို မပြုကုန်၊ (သင်္ကန်းစသော) အာမိသဟူသော အကြောင်း ကြောင့် မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်၏”ဟု ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည် ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၃။ ၂၄-၁၆၅။ “အကြင် ရဟန်းသည် (သင်္ကန်းစသော) အာမိသဟူသော အကြောင်းကြောင့် မထေရ်ကြီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမကုန်၏ဟု ဆိုငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၄-အာမိသသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၆၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍အလိုရှိအပ်၏။

အာမိသဟူသော အကြောင်းကြောင့်ဟူသည် သင်္ကန်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာဟူသော အကြောင်းကြောင့် သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံး အဆောင်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အရိုအသေပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် အလေးအမြတ်ပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်နိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရှိခိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပူဇော်မှုဟူသော အကြောင်းကြောင့်။

ဆိုငြားအံ့ဟူသည် သံဃာသည် သမုတ်အပ်သော ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းကို ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြုလို၍ အကျော်အစောမဲ့ကို ပြုလို၍ နှလုံးမသာခြင်းကို ပြုလို၍။

“သင်္ကန်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာဟူသော အကြောင်းကြောင့် သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အရို အသေပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် အလေးအမြတ်ပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်နိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရှိခိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပူဇော်မှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆုံးမ၏”ဟု ဆိုအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၆၇။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆိုအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆိုအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆိုအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃာသည် မသမုတ်အပ်သော ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းကို ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြုလို၍ အကျော်အစောမဲ့ကို ပြုလို၍ နှလုံးမသာမှုကို ပြုလို၍ “သင်္ကန်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ပ။ ပူဇော်မှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆုံးမ၏”ဟု ဆိုအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

သံဃာသည် သမုတ်အပ်သည်လည်းဖြစ်သော မသမုတ်အပ်သည်လည်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းမဟုတ်သော သူကို ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြုလို၍ အကျော်အစောမဲ့ကို ပြုလို၍ နှလုံးမသာမှုကို ပြုလို၍ “သင်္ကန်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကျောင်း အိပ်ရာနေရာဟူသော အကြောင်းကြောင့် သူနာ၏အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အရိုအသေပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် အလေးအမြတ်ပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်နိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရှိခိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပူဇော်မှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆုံးမ၏”ဟု ဆိုအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၁၆၈။ ပကတိသဘောအားဖြင့် သင်္ကန်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာဟူသော အကြောင်းကြောင့် သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အရိအသေပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် အလေးအမြတ်ပြုမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် မြတ်နိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရှိခိုးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပူဇော်မှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆုံးမသော ရဟန်းကို ဆိုအံ့။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ အာမိသသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၅-စီဝရဒါနသိက္ခာပုဒ်

၁၆၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သာဝတ္ထိပြည်တွင် ခရီးလမ်းမ တစ်ခု၌ ဆွမ်းအလိုငှါ လှည့်လည်၏။ တစ်ပါးသော ရဟန်းမိန်းမသည်လည်း ထိုခရီးလမ်းမ၌ ဆွမ်းအလိုငှါ လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုရဟန်းမိန်းမအား “နမ သွားချေ၊ ဤမည်သော အရပ်၌ ဆွမ်း လောင်းလှူ၏”ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမသည်လည်း “အသျှင်ဘုရား သွားပါချေ၊ ဤမည်သော အရပ်၌ ဆွမ်းလောင်းလှူ၏”ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းယောက်ျား ရဟန်းမိန်းမတို့သည် မပြတ်တွေ့မြင်သဖြင့် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသော အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ သံဃာသည် သင်္ကန်းကို ဝေဖန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အဆုံးအမခံရာသို့ သွား၍ ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်သော ထိုရဟန်းမိန်းမကို ထိုရဟန်းသည် “နမ ငါ၏ အဖို့ ‘ဝေစု’ ဖြစ်သော သင်္ကန်းကို သာယာလတ္တံ့လော”ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား သာယာပါအံ့။ တပည့်တော်မသည် ညစ်နွမ်းသော သင်္ကန်း ရှိပါ၏ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုရဟန်းမိန်းမအား သင်္ကန်းကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည်လည်း ညစ်နွမ်း သော သင်္ကန်း ရှိ၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို “ငါ့သျှင် ယခုအခါ၌ သင်၏ သင်္ကန်းကို ပြုလော့”ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမအား သင်္ကန်းကို ပေးဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်း သင်သည် ရဟန်းမိန်းမအား သင်္ကန်းကို ပေး၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း သင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သလော၊ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သလောဟု (မေးတော်မူရာ) -

ဆွေမျိုးမတော်စပ်ပါ မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းသည် ဆွေမျိုး မတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမအား သင်္ကန်းကို ပေးသဖြင့် သင့်တော်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မသင့်တော် သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထင်ရှားရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထင်ရှားမရှိသည်ကိုလည်းကောင်း မသိချေ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်း မိန်းမအား သင်္ကန်းကို ပေးဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမအား သင်္ကန်းကို ပေးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၇၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းမိန်းမ တို့အား လဲလှယ်သော သင်္ကန်းကို မပေးကုန် ‘သင်္ကန်းချင်း မလဲလှယ်ကုန်’။ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် ငါတို့အား လဲလှယ်သော သင်္ကန်းကို မပေးကုန်သနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြသော ထိုရဟန်းမိန်းမတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းအရာကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ရဟန်းယောက်ျားအားလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမအားလည်းကောင်း၊ သိက္ခမာန်အားလည်းကောင်း၊ သာမဏေယောကျ်ားအားလည်းကောင်း၊ သာမဏေမိန်းမအားလည်းကောင်း သီတင်းသုံးဖော်ငါးယောက် တို့အား လဲလှယ်သော သင်္ကန်းကို ပေးခြင်းငှါ ‘သင်္ကန်းချင်း လဲလှယ်ခြင်းငှါ’ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသီတင်းသုံးဖော်ငါးယောက်တို့အား သင်္ကန်းချင်းလဲလှယ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၄။ ၂၅- (ခ) ၁၇၁။ “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်း မိန်းမအား လဲလှယ်ခြင်းကို ကြဉ်၍ သင်္ကန်းကို ပေးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-စီဝရဒါနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၇၂။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည် ဤအရာ၌ ဤဥစ္စာစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော မည်သည် အမိဘက်မှသော်လည်းကောင်း၊
အဖဘက်မှသော်လည်းကောင်း ဘိုးဘေးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမတည်း။

သင်္ကန်း မည်သည် သင်္ကန်းခြောက်ထည်တို့တွင် နောက်ဆုံး ဝိကပ္ပနာပြုလောက်သော
တစ်ထည် ထည်သော သင်္ကန်းတည်း။

လဲလှယ်ခြင်းကို ကြည့်၍ဟူသည် လဲလှယ်ခြင်းကို ထား၍ ‘လဲလှယ်သည်မှတစ်ပါး’
သင်္ကန်းကို ပေးငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၇၃။ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ဘိက္ခုနီမ၌ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍
လဲလှယ်ခြင်းကို ကြည့်၍ သင်္ကန်းကို ပေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ဘိက္ခုနီမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ လဲလှယ်ခြင်းကို ကြည့်၍ သင်္ကန်းကို
ပေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ဘိက္ခုနီမ၌ ဆွေမျိုးတော်စပ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍
လဲလှယ်ခြင်းကို ကြည့်၍ သင်္ကန်းကို ပေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမအား လဲလှယ်ခြင်းကို ကြည့်၍
သင်္ကန်းကို ပေးအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဘိက္ခုနီမ၌ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဘိက္ခုနီမ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော
ဘိက္ခုနီမ၌ ဆွေမျိုးတော်စပ်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၇၄။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဘိက္ခုနီမအား (ပေးအံ့)၊ အဖိုးအနည်းငယ်ထိုက်သော ဝတ္ထုဖြင့်
အဖိုး အများထိုက်သော ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ အဖိုးအများထိုက်သော ဝတ္ထုဖြင့်
အဖိုးအနည်းငယ် ထိုက်သော ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း လဲလှယ်အံ့၊ ရဟန်းမိန်းမသည် အကျွမ်းဝင်၍
ယူအံ့၊ အခိုက်အတန့် ခေတ္တမျှယူအံ့၊ သင်္ကန်းကို ထား၍ တစ်ပါးသော ပရိက္ခရာကို ပေးအံ့၊
သိက္ခမာန်အား ပေးအံ့၊ သာမဏေမအား ပေးအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊
အစလင်္ကဗျာသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ်မသင့်။

ပဉ္စမ စီရဒါနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၆-စီရသိဗ္ဗနသိက္ခာပုဒ်

၁၇၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏
အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည်
သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းအမှုကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကျွမ်းလိမ္မာ၏။ ရဟန်းမိန်းမတစ်ပါးသည် အသျှင်
ဥဒါယီထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်ဥဒါယီကို “အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်သည်
အကျွန်ုပ်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ပေးပါလော့”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် ထိုရဟန်းမိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်၍ ကောင်းစွာဆိုး ကောင်းစွာ အပြေအပြစ် ပြုပြီးလျှင် အလယ်၌ မိမိညဏ်အထင်ဖြင့် ပြုလုပ်သော ဆန်းကြယ်သော (မိန်းမ ယောက်ျား) အရပ်ကို ကောင်းစွာ ထင်စေ၍ ခေါက်ထား၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အသျှင်ဥဒါယီထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်ဥဒါယီကို “အသျှင်ဘုရား ထို သင်္ကန်းသည် အဘယ်မှာနည်း”ဟု လျှောက်၏။ “နမ ယူလော့ ဤသင်္ကန်းကို ခေါက်ထားသည့်အတိုင်း ဆောင် ယူသိမ်းထား၍ ရဟန်းမိန်းမသံဃာသည် အဆုံးအမခံရာ အရပ်သို့ လာသောအခါ ဤသင်္ကန်းကို ရုံ၍ ရဟန်းမိန်းမသံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်၍ လာလော့”ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် ထိုသင်္ကန်းကို ခေါက်ထားသည့်အတိုင်း ဆောင်ယူသိမ်းထား၍ ရဟန်း မိန်းမသံဃာသည် အဆုံးအမကို ခံယူရန် လာသောအခါ ထိုသင်္ကန်းကို ရုံ၍ ရဟန်းမိန်းမသံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်လာ၏။

လူတို့သည် “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် အလွန် အကြောက်အလန့် ကင်းပြတ်ကုန်၏။ အပျော် အပါးကြူးကုန်၏။ အရှက်မရှိကုန်။ အကြင်ရဟန်းမိန်းမတို့စင်လျက် သင်္ကန်း၌ ဆန်းကြယ်သော မိန်းမရုပ် ယောက်ျားရုပ်ကို ထင်စေကုန်ဘိ၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းမိန်းမတို့သည် “ဤအမှုသည် အဘယ်သူ၏ အမှုနည်း”ဟု ဆိုကုန်၏။ အသျှင်ဥဒါယီ၏ အမှုတည်းဟု ဆိုလတ်သော် အကြောက်အလန့် ကင်းပြတ်ကုန် အပျော်အပါးကြူးကုန် အရှက်မရှိကုန် သော သူတို့အားသော်မှလည်း ဤသို့သော အမှုသည် မတင့်တယ်ရာ၊ အသျှင်ဥဒါယီအားမူကား အဘယ်မှာ တင့်တယ်ရာပါအံ့နည်းဟု (ဆိုကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းမိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်လုပ်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥဒါယီ သင်သည် ရဟန်းမိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဥဒါယီ သင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သလော၊ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သလောဟု (မေးတော်မူရာ) -
ဆွေမျိုးမတော်စပ်ပါ မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော သူသည် ဆွေမျိုး မတော်စပ် သော ရဟန်းမိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သဖြင့် သင့်တော်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မသင့်တော်သည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုဖွယ်မဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း မသိ၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်း မိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ဘိသနည်း။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၅။ ၂၆-၁၇၆။ “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင်မူလည်း ချုပ်ငြားအံ့၊ သူတစ်ပါးကိုမူလည်း ချုပ်စေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-စီဝရသိဗ္ဗနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၇၇။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော မည်သည် အမိဘက်မှသော်လည်းကောင်း၊ အဖဘက်မှသော်လည်းကောင်း ဘိုးဘေးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမတည်း။

သင်္ကန်း မည်သည် သင်္ကန်းခြောက်ထည်တို့တွင် တစ်ထည်ထည်သော သင်္ကန်းတည်း။

ချုပ်ငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်တိုင်ချုပ်အံ့၊ အပ်နုတ်တိုင်း အပ်နုတ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ချုပ်စေငြားအံ့ဟူသည် သူတစ်ပါးကို စေခိုင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်ကြိမ်စေခိုင်းရာ များစွာလည်း ချုပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၇၈။ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သင်္ကန်း ကို ချုပ်မူလည်း ချုပ်အံ့၊ ချုပ်စေမူလည်း ချုပ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သင်္ကန်းကို ချုပ်မူလည်း ချုပ်အံ့၊ ချုပ်စေမူလည်း ချုပ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ဆွေမျိုးတော်စပ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ချုပ်မူလည်း ချုပ်အံ့၊ ချုပ်စေမူလည်း ချုပ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်မူလည်း ချုပ်အံ့၊ ချုပ်စေမူလည်း ချုပ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ဆွေမျိုးမတော်စပ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ရဟန်း မိန်းမ၌ ဆွေမျိုးတော်စပ်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၇၉။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ (သင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့)၊ သင်္ကန်းကို ထား၍ တစ်ပါး သော ပရိက္ခရာကို ချုပ်မူလည်း ချုပ်အံ့၊ ချုပ်စေမူလည်း ချုပ်စေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

သိက္ခမာန်၏ သာမဏေမ၏ (သင်္ကန်းကို ချုပ်အံ့)၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ဂဗျူသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ စီဝရသိဗ္ဗနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၇-သံဝိဓာနသိက္ခာပုဒ်

၁၈၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ ‘ချိန်းဆို၍’ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားကုန်၏။ လူတို့က “ငါတို့သည် မယားနှင့်တကွ လှည့်လည်သွားလာကုန်သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင်လျှင် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ဤရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ လှည့်လည်သွားလာကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားတို့ကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန် ရှည်သော ခရီးသို့ သွားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်ကြောင်း တည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမနှင့် အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားငြားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၈၁။ တစ်ရံရောအခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမတို့သည် သာကေတမြို့မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ထိုရဟန်း ယောကျ်ားတို့ကို “အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း

အသျှင်ဘုရားတို့နှင့်အတူ သွားပါကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။ နှမတို့ ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားခြင်းငှါ မအပ်၊ သင်တို့သော်လည်း ရှေးဦးစွာ သွားကုန်လော့၊ ငါတို့သော်လည်း သွားကုန်အံ့ဟု (ဆိုကုန်၏)။ အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်တို့သည် ယောက်ျားမြတ်တို့ပါတည်း အသျှင်ဘုရားတို့သာလျှင် ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူပါကုန်လော့ဟု (ဆိုကုန်၏)။

ထိုအခါ နောက်မှ သွားကြကုန်သော ထိုရဟန်းမိန်းမတို့အား လမ်းခရီး၌ ခိုးသူတို့သည် လုလည်း လုယက်ကုန်၏၊ ဖျက်လည်း ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အဖော်ကုန်သည်နှင့် သွားအပ်သော၊ ရွံရှာဖွယ် ‘ယုံမှားတွေးတောဖွယ်’ ရှိ၏ဟု သမုတ်အပ်သော၊ ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွဖြစ်သော ‘ဘေးအန္တရာယ်များသော’ ခရီး၌ ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၆။ ၂၇- (ခ) ၁၈၂။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမနှင့် အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ (သွားသင့်သော) အချိန်အခါကို ကြည့်၍ သွားငြားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့လည်း သွားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုတိုင်ပင်ညီညွတ်၍ သွားရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ လမ်းခရီးသည် အဖော်ကုန်သည်နှင့်အတူ သွားအပ်၏၊ ရွံရှာဖွယ် ‘ယုံမှားတွေးတောဖွယ်’ ရှိ၏ဟု သမုတ်အပ်၏၊ ဘေးဘျမ်းနှင့် တကွ ဖြစ်၏ ‘ဘေးရန်အန္တရာယ် ရှိ၏’ ဤကား ထိုတိုင်ပင်ညီညွတ်၍ သွားရာ၌အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇-သံဝိဓာနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၈၃။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။ပ။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမတည်း။

အတူဟူသည် တစ်ပေါင်းတည်း။

တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ဟူသည် “နှမ သွားကုန်အံ့၊ အသျှင်ဘုရား သွားပါကုန်အံ့။ အသျှင်ဘုရား သွားကြကုန်အံ့၊ နှမ သွားကုန်အံ့။ ယနေ့သော်လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်သော်လည်းကောင်း၊ သန်ဘက်သော် လည်းကောင်း သွားကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့လည်းဟူသည် ကြက်ပျံတစ်ကျဝေးသော ရွာ၌ ရွာတစ်ပါးတိုင်း ရွာတစ်ပါးတိုင်း 'တခြားရွာတိုင်း တခြားရွာတိုင်း' ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရွာမဟုတ်သော တော၌ ယူဇနာခွဲတိုင်း ယူဇနာခွဲတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အချိန်အခါကို ကြည့်၍ဟူသည် အချိန်အခါကာလကို ကြည့်၍။

အဖော်ကုန်သည်နှင့်သွားအပ်သော ခရီး မည်သည် လမ်းခရီးသည် အဖော်ကုန်သည်နှင့် ကင်း၍ သွားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။

ရွံ့ရှာဖွယ် 'ယုံမှားတွေးတောဖွယ်' ရှိ၏ မည်သည် ထိုခရီးလမ်း၌ ခိုးသူတို့၏ ဝင်ရာ အရပ်သည် ထင်၏။ စားရာအရပ်သည် ထင်၏။ တည်ရာအရပ်သည် ထင်၏။ နေရာအရပ်သည် ထင်၏။ အိပ်ရာ အရပ်သည် ထင်၏။

ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွ ဖြစ်၏ 'ဘေးရန်အန္တရာယ် ရှိ၏' မည်သည် ထိုခရီးလမ်း၌ ခိုးသူတို့သည် လူတို့ကို သတ်သည်တို့ကို မြင်ကုန်၏။ လုယက်သည်တို့ကို မြင်ကုန်၏။ ရိုက်ပတ်သည်တို့ကို မြင်ကုန်၏။ ဘေးရန်ရှိသော လမ်းခရီးကို အတူသွား၍ ဘေးရန်မရှိသော လမ်းခရီးကို ပြု၍ "နှမတို့ သွားကုန် လော့"ဟု (ဆို၍) လွှတ်အပ်ကုန်၏။

၁၈၄။ တိုင်ပင်ရာ၌ တိုင်ပင်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားငြားအံ့။ အယုတ်သဖြင့် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားငြားအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တိုင်ပင်ရာ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားငြားအံ့။ အယုတ် သဖြင့် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားငြားအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တိုင်ပင်ရာ၌ မတိုင်ပင်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးကို သွားငြားအံ့။ အယုတ်သဖြင့် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားငြားအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းယောက်ျားသည် တိုင်ပင်၏။ ရဟန်းမိန်းမသည် မတိုင်ပင်အံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မတိုင်ပင်ရာ၌ တိုင်ပင်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မတိုင်ပင်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ မတိုင်ပင်ရာ၌ မတိုင်ပင်ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၁၈၅။ အချိန်အခါ၌ (သွားအံ့)၊ မတိုင်ပင်မှု၍ သွားအံ့။ ရဟန်းမိန်းမသည် တိုင်ပင်၏။ ရဟန်းယောက်ျားသည် မတိုင်ပင်အံ့။ ချိန်းဆိုမှု ချွတ်ယွင်း၍ သွားကုန်အံ့။ ဘေးရန်တို့ကြောင့် သွားအံ့။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမ သံဝိဓာနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၈-နာဝါဘိရဟနသိက္ခာပုဒ်

၁၈၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ လှေတစ်စင်းတည်းကို စီးကုန်၏။

လူတို့က “ငါတို့သည် မယားနှင့်အတူတကွ လှေဖြင့် ကစားကုန်ဘိသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင်လျှင် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ဤရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ တိုင်ပင် ညီညွတ်၍ လှေဖြင့် ကစားကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်စင်းတည်းသော လှေကို စီးကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်စင်းတည်းသော လှေကို စီးကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်စင်းတည်း သော လှေကို စီးကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ အထက်သို့ ဆန်တက် သည်လည်းဖြစ်သော အောက်သို့ စုန်ဆင်းသည်လည်းဖြစ်သော တစ်စင်း တည်းသော လှေကို စီးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၈၇။ တစ်ရံရောအခါ များစွာသော ရဟန်းယောက်ျား ရဟန်းမိန်းမတို့သည် သာကေတမြို့မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားကုန်၏။ လမ်းခရီးအကြား၌ မြစ်ကို ကူးရ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ထိုရဟန်းယောက်ျားတို့ကို “အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အသျှင်ဘုရားတို့နှင့်အတူ ကူးကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။ နှမတို့ ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ တစ်စင်းတည်းသော လှေကို စီးခြင်းငှါ မအပ်ချေ၊ သင်တို့သော်လည်း ရှေးဦးစွာ ကူးကုန်လော့၊ ငါတို့သော်လည်း ကူးကုန်အံ့ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်တို့သည် ယောက်ျားမြတ်တို့ပါတည်း၊ အသျှင်တို့သည်သာလျှင် ရှေးဦးစွာ ကူးကုန်လော့ဟု (ဆိုကုန်၏)။ ထိုအခါ နောက်မှကူးကုန်သော ထိုရဟန်းမိန်းမတို့အား ခိုးသူတို့သည် လုလည်း လုယက်ကုန်၏။ ဖျက်လည်း ဖျက်ဆီးကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား
ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား
ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား
ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍
ရဟန်း တို့ကို “ရဟန်းတို့ မြစ်ကို ဖီလာကန်လန်ဖြတ်၍ ကူးသည်ရှိသော် ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ
တိုင်ပင် ညီညွတ်၍ တစ်စင်းတည်းသော လှေကို စီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၇။ ၂၈- (ခ) ၁၈၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ ဖီလာ
‘ကန်လန်’ ဖြတ်ကူးခြင်းကို ကြည့်၍ အထက်သို့ ဆန်တက်သည်လည်းဖြစ်သော အောက်သို့
စုန်ဆင်းသည်လည်း ဖြစ်သော တစ်စင်းတည်းသော လှေကို စီးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား)
ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-နာဝါတိရဟနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၈၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို
“ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမတည်း။

အတူဟူသည် တစ်ပေါင်းတည်း။

တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ဟူသည် “နှမ စီးကုန်အံ့၊ အသျှင်ဘုရား စီးကုန်အံ့။ အသျှင်ဘုရား
စီးကုန်အံ့၊ နှမ စီးကုန်အံ့။ ယနေ့သော်လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်သော်လည်းကောင်း၊
သန်ဘက်သော်လည်းကောင်း စီးကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမစီးရာ၌ ရဟန်းယောက်ျား စီးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။
ရဟန်းယောက်ျားစီးရာ၌ ရဟန်းမိန်းမ စီးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ဦးလုံးသော်လည်း
စီးကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အထက်သို့ ဆန်တက်သောဟူသည် အထက်အညာသို့ ဆန်တက်သော လှေဖြင့်။

အောက်သို့ စုန်ဆင်းသောဟူသည် အောက်အကြေသို့ စုန်ဆင်းသော လှေဖြင့်။

ဖီလာကန်လန် ကူးခြင်းကို ကြည့်၍ဟူသည် ဖီလာ ‘ကန်လန်’ မြစ်ကို ကူးခြင်းကို ကြည့်၍။

ကြက်ပျံတစ်ကျဝေးသော ရွာ၌ ရွာတစ်ပါးတိုင်း ရွာတစ်ပါးတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။
ရွာမဟုတ် သော တော၌ ယူဇနာခွဲတိုင်း ယူဇနာခွဲတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၁၉၀။ တိုင်ပင်ရာ၌ တိုင်ပင်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖီလာကန်လန် ဖြတ်ကူးခြင်းကို
ကြည့်၍ အထက်သို့ ဆန်တက်သည်လည်း ဖြစ်သော အောက်သို့ စုန်ဆင်းသည်လည်း ဖြစ်သော
တစ်စင်းတည်း သော လှေကို စီးငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တိုင်ပင်ရာ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဖီလာကန့်လန့်ဖြတ်ကူးခြင်းကို ကြဉ်၍ အထက်သို့ ဆန်တက် သည်လည်း ဖြစ်သော အောက်သို့ စုန်ဆင်းသည်လည်း ဖြစ်သော တစ်စင်းတည်းသော လှေကို စီးငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တိုင်ပင်ရာ၌ မတိုင်ပင်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖီလာကန့်လန့် ဖြတ်ကူးခြင်းကို ကြဉ်၍ အထက်သို့ ဆန်တက်သည်လည်းဖြစ်သော အောက်သို့ စုန်ဆင်းသည်လည်းဖြစ်သော တစ်စင်းတည်းသော လှေကို စီးငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းယောက်ျားသည် တိုင်ပင်၏။ ရဟန်းမိန်းမသည် မတိုင်ပင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မတိုင်ပင်ရာ၌ တိုင်ပင်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မတိုင်ပင်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မတိုင်ပင်ရာ၌ မတိုင်ပင်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၉၁။ မြစ်ကို ဖီလာ ‘ကန့်လန့်’ ဖြတ်ကူးခြင်းဖြင့် ကူးအံ့၊ မတိုင်ပင်မှု၍ စီးကုန်အံ့၊ ရဟန်းမိန်းမ သည် တိုင်ပင်၏။ ရဟန်းယောက်ျားကား မတိုင်ပင်အံ့၊ ချိန်းဆိုခြင်း ချွတ်ယွင်းသဖြင့် စီးကုန်အံ့၊ ဘေးရန် ရှိ၍ စီးအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ နာဝါဘိရဟနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၉-ပရိပါစိတသိက္ခာပုဒ်

၁၉၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ထုလွန်နွာရဟန်းမိန်းမသည် တစ်ဦးသော အမျိုး၏ အိမ်သို့ ကပ်ရောက်သော ဆရာဖြစ်၍ အမြဲဆွမ်းခံ (ဆွမ်းစား) လေ့ရှိ၏။ ထိုသူကြွယ်သည် လည်း မထေရ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်ထားကုန်၏။

ထိုအခါ ထုလွန်နွာရဟန်းမိန်းမသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ထိုအမျိုးအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ ထိုသူကြွယ်ကို-

“သူကြွယ် ဤများစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို အဘယ်အကျိုးငှါ စီရင်ထားသနည်း”ဟု မေး၏။

အသျှင်မ အကျွန်ုပ်သည် မထေရ်ကြီးတို့ကို ပင့်ဖိတ်ထားပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ထိုမထေရ်ကြီးတို့ဟူသည် အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့နည်းဟု (မေးပြန်ရာ) -

အသျှင်သာရိပုတြာ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အသျှင်မဟာကစွည်း အသျှင်မဟာကောဠိက အသျှင် မဟာကပ္ပိန အသျှင်မဟာစုန္ဒ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်ရေဝတ အသျှင်ဥပါလိ အသျှင်အာနန္ဒာ အသျှင် ရာဟုလာတို့တည်းဟု (လျှောက်၏)။

သူကြွယ် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် ထင်ရှားတည်ရှိပါကုန်လျက် အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ရဟန်းငယ်တို့ကို ပင့်ဖိတ်ဘိသနည်းဟု (ဆိုပြန်ရာ) -

အသျှင်မ သင်၏ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်းဟု (မေးလျှောက်၏)။

သူကြွယ် အသျှင်ဒေဝဒတ် အသျှင်ကောကာလိက အသျှင်ကဋ္ဌမောဒကတိဿက အသျှင်ခဏ္ဍဒေဝိပုတ္တ အသျှင်သမုဒ္ဒဒတ္တတို့တည်းဟု (ဆို၏)။

ထုလ္လနန္ဒာရဟန်းမိန်းမ၏ ဤစကားသည် မပြီးဆုံးမီ ထိုမထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဝင်လာကုန်၏။ သူကြွယ် သင်ပင့်ဖိတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရဟန္တာကြီးတို့ မှန်ကြပါ၏ဟု (ဆိုပြန်ရာ) -

“သင်သည် ယခုပင်လျှင် အသျှင်တို့ကို ရဟန်းငယ်ပြု၍ ယခုတစ်ဖန် ရဟန္တာကြီးတို့ဟု ဆိုပြန်၏”ဟု (ပြောဆိုလျက်) ထုလ္လနန္ဒာကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်၏။ နိစ္စဘတ်ဆွမ်းဝတ်ကိုလည်း ဖြတ်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းမိန်းမ တိုက်တွန်း စီရင် အပ်သော ဆွမ်းကို သိလျက် သုံးဆောင်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။ “ဒေဝဒတ် သင်သည် ရဟန်းမိန်းမ တိုက်တွန်း စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို သိလျက် သုံးဆောင်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ရဟန်းမိန်းမ တိုက်တွန်း စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို သိလျက် သုံးဆောင်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမတို့ တိုက်တွန်း စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို သိလျက် သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၁၉၃။ တစ်ရံရောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ရဟန်းပြု၍ အဆွေအမျိုးတို့ထံသို့ သွား၏။ လူတို့သည် “အသျှင်ကောင်းသည် ကြာမြင့်မှ ကြွလာ၏”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ရိုသေစွာ ဆွမ်းကိုစီရင်ကုန်၏။ ထိုအမျိုး၏ အိမ်သို့ ကပ်ရောက်သော ရဟန်းမိန်းမသည် ထိုလူတို့ကို “ဒါယကာတို့ အသျှင့်အား ဆွမ်းကို ပေးလှူကြကုန်လော့”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “ရဟန်းမိန်းမ တိုက်တွန်း စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို သိလျက် သုံးဆောင်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်တော်မူ၏”ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူ ဆွမ်းခံသွားခြင်းငှါလည်း မတတ်နိုင်ချေ၊ ဆွမ်းပြတ်လေ၏ ‘ဆွမ်းမစားရ’။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ကျောင်းအရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရှေး၌ လူတို့စီမံအပ်ပြီးသည် ရှိသော် ရဟန်းမိန်းမ စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို သိလျက် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၈။ ၂၉- (ခ) ၁၉၄။ “အကြင်ရဟန်းသည် (ရဟန်းမိန်းမ စီရင်သည်မှ) ရှေး၌ လူတို့ စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို ကြည့်၍ ရဟန်းမိန်းမ စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို သိလျက် သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉-ပရိပါစိတသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၁၉၅။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏၊ သူတစ်ပါးတို့ကသော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြော ကြားကုန်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမကသော်လည်း ပြောကြား၏။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမတည်း။

စီရင်၏ မည်သည် ရှေး၌ မလှူလိုကုန်သော မပြုလိုကုန်သော သူတို့အား အသျှင်သည် နိကာယ် ငါးပါးကို ဆောင်၏၊ အသျှင်သည် ဗဟုသုတ ရှိ၏၊ အသျှင်သည် သုတ္တန်ကို ဆောင်နိုင်၏၊ အသျှင်သည် ဝိနည်းကို ဆောင်၏၊ အသျှင်သည် တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်တည်း၊ အသျှင့်အား ပေးလှူကုန်လော့၊ အသျှင့်အား ပြုစုကုန်လော့ဟု (ဆို၏)၊ ဤကား စီမံသည် မည်၏။

ဆွမ်း မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ်တည်း။

ရှေး၌ လူတို့စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို ကြည့်၍ဟူသည် လူတို့ စီရင်သော ဆွမ်းကို ထား၍။

လူတို့စီရင်သည် မည်သည် ဆွေမျိုးတို့သော်လည်းကောင်း၊ ဖိတ်မန်သောသူတို့သော်လည်းကောင်း၊ ပကတိစီရင်သော သူတို့သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။

၁၉၆။ ရှေး၌ လူတို့စီရင်အပ်သော ဆွမ်းကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့ဟု အကယ်၍ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ စီရင်သည်၌ စီရင်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှေး၌ လူတို့စီရင်သော ဆွမ်းကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ စီရင်သည်၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ရှေး၌ လူတို့စီရင်သော ဆွမ်းကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမိန်းမ စီရင်သည်၌ မစီရင်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှေး၌ လူတို့စီရင်သော ဆွမ်းကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရှေး၌ လူတို့စီရင်သော ဆွမ်းကို ကြည့်၍ တစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမသည် စီရင်သော ဆွမ်းကို သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မစီရင်ရာ၌ စီရင်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မစီရင်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မစီရင်ရာ၌ မစီရင်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၁၉၇။ ရှေး၌ လူတို့စီရင်သော ဆွမ်း၌ အာပတ် မသင့်၊ သိက္ခမာန်သည် စီရင်အံ့၊ သာမဏေမသည် စီရင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို ကြည့်ထား၍ အလုံးစုံသော ခဲဖွယ်တို့၌ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ ပရိပါစိတသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-ဩဝါဒဝဂ် ၁၀-ရဟောနိသဇ္ဇသိက္ခာပုဒ်

၁၉၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဥဒါယီ၏ မယားဟောင်းသည် ရဟန်းမိန်းမ တို့ထံ၌ ရဟန်းပြု၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် အသျှင်ဥဒါယီထံသို့ မပြတ်လာ၏။ အသျှင်ဥဒါယီသည်လည်း ထိုရဟန်းမိန်းမ၏ အထံသို့ မပြတ်သွား၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် ထိုရဟန်းမိန်းမနှင့် အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ နေထိုင်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ နေထိုင်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥဒါယီ သင်သည် ရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ နေထိုင်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ရဟန်းမိန်းမနှင့် အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ နေထိုင်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၇၉။ ၃၀-၁၉၉။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမနှင့် အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ နေထိုင်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့၊ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-ရဟောနိသဇ္ဇသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၀၀။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် ဥဘတောသံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမတည်း။

အတူဟူသည် တစ်ပေါင်းတည်း။

တစ်ယောက်ချင်းချင်းဟူသည် ရဟန်းယောကျ်ားသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမသည်လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် မည်သည် မျက်စိဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် နားဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တည်း။

မျက်စိဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် မည်သည် မျက်စိကို ဖွင့်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ကို ချီသောလည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းကို မော့သော်လည်းကောင်း မြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အရပ်တည်း။

နားဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် မည်သည် ပကတိသော စကားပြောခြင်းကို ကြားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော အရပ်တည်း။

နေထိုင်ခြင်းကို ပြုငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းမိန်းမသည် ထိုင်နေသော် ရဟန်းယောကျ်ားသည် ကပ်၍ ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ ကပ်၍ အိပ်သော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းယောကျ်ား ထိုင်နေသော် ရဟန်းမိန်းမသည် ကပ်၍ ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ ကပ်၍ အိပ်သော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်နေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၀၁။ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ဆိတ်ကွယ်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ထိုင်နေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ထိုင်နေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ မဆိတ်ကွယ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ထိုင်နေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ဆိတ်ကွယ်ရာဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ မဆိတ်ကွယ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၀၂။ အမှတ်မရှိ သိကြားလိမ္မာသောသူ အဖော်ရှိအံ့၊ ရပ်သော်လည်း မထိုင်အံ့၊ ဆိတ်ကွယ်ခြင်းကို မငဲ့အံ့၊ တစ်ပါးကို အာရုံပြု၍ ထိုင်နေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမ ရဟောနိသဇ္ဇသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

တတိယ သြဝါဒဝဂ် ပြီး၏။

ထိုသြဝါဒဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်

သမ္မုတိမရဘဲ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမသော သိက္ခာပုဒ်၊ နေဝင်မှ ဆုံးမသော သိက္ခာပုဒ်၊ ရဟန်းမိန်းမ ကျောင်းသို့သွား၍ ဆုံးမသော သိက္ခာပုဒ်၊ အာမိသကြောင့် ဆုံးမ၏ဟုဆိုသော သိက္ခာပုဒ်၊ ရဟန်းမိန်းမအား သင်္ကန်းပေးသော သိက္ခာပုဒ်၊ ရဟန်း မိန်းမ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သော သိက္ခာပုဒ်၊ ရဟန်းမိန်းမနှင့် တိုင်ပင်ညီညွတ်၍ ခရီးသွားသော သိက္ခာပုဒ်၊ တိုင်ပင် ညီညွတ်၍ လှေစီးသော သိက္ခာပုဒ်၊ ရဟန်းမိန်းမ စီရင်သော ဆွမ်းကို စားသော သိက္ခာပုဒ်၊ တစ်ယောက်ချင်းချင်း နေထိုင်သော သိက္ခာပုဒ်၊ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့သည် ဆယ်ပါးတို့တည်း။

ဤကားအကျဉ်းချုပ်တည်း။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၁-အာဝသထပိဏ္ဍသိက္ခာပုဒ်

၂၀၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသင်းတစ်ခုသည် သာဝတ္ထိပြည်အနီး၌ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်ဆောက်၍ ဧည့်သည်တို့အား ထမင်း ဟင်း စသည်တို့ဖြင့် ကြိုဆို ဧည့်ခံ၍ နေ၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သည် ရှိသော် ဆွမ်းမရသောကြောင့် လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့တည်းခိုရန် ဧရပ်သို့သွားကုန်၏။ “အသျှင်ကောင်းတို့သည် ကြာမြင့်မှလည်း ကြွလာကုန်၏”ဟု လူတို့သည် ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးကုန်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဒုတိယနေ့၌လည်း။၀။ တတိယနေ့၌လည်း နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သည် ရှိသော် ဆွမ်းမရသောကြောင့် လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်သို့ သွား၍ သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ကျောင်းအရံသို့ ပြန်သွားသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ နက်ဖြန်လည်း ဤဧရပ်သို့ပင် လာသင့်၏”ဟု အကြံ ဖြစ်၍ ထိုဧရပ်၌ပင် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ၍ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ကုန်၏။ တိတ္ထိတို့သည် ဆုတ်ခွါ ဖဲသွားကုန်၏။

လူတို့သည်- “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ့၍ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင် ကုန်ဘိသနည်း၊ ဤရဟန်းတို့ အလိုငှါသာလျှင် ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းဝတ်တည်ထား သည် မဟုတ်၊ ခပ်သိမ်းသော သူတို့ အလိုငှါသာလျှင် ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းဝတ် တည်ထား၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့ သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ့၍ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ့၍ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ့၍ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “တစ်ကြိမ်သာလျှင် လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်အပ်၏၊ ထိုတစ်ကြိမ်ထက် အလွန် အကယ်၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၀၄။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသော် ကောသလတိုင်း နေပုဒ်၌ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်တစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်၏။ “မထေရ်သည် ကြာမြင့်မှလည်း လာ၏”ဟု လူတို့သည် ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးကုန်၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းစားပြီးသော အသျှင်သာရိပုတြာအား ကြမ်းတမ်းသော အနာရောဂါ^၁ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန်ဖြစ်သော ထိုဧရပ်မှ ဖဲသွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

ထိုအခါ ထိုလူတို့သည် ဒုတိယနေ့၌လည်း အသျှင်သာရိပုတြာအား “အသျှင်ဘုရား သုံးဆောင် တော်မူပါကုန်လော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် “နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ့၍ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းသုံးဆောင်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူသဖြင့်ဆွမ်းပြတ်၏ ‘ဆွမ်းမစားရချေ’။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ၍ လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၀။ ၃၁- (ခ) ၂၀၅။ “မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် တစ်ကြိမ်သာလျှင် လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန်ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်အပ်၏။ ထိုတစ်ကြိမ်ထက် အလွန် အကယ်၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-အာဝသထပိဏ္ဍသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၀၆။ မနာမဖျားသော ရဟန်း မည်သည် ထိုလာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်မှ ဖဲသွားခြင်းငှါ စွမ်းဆောင်နိုင်သော ရဟန်းတည်း။

နာဖျားသော ရဟန်း မည်သည် ထိုလာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်မှ ဖဲသွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော ရဟန်းတည်း။

လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်း မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါး ပါးသော ဘောဇဉ်ကို ဧရပ်၌သော်လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ်၌သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ လွင်ပြင်၌သော်လည်းကောင်း မရည်ညွှန်းမူ၍ အလိုရှိတိုင်း ဝတ်တည်ထားအပ်သော ဆွမ်းတည်း။

မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် တစ်ကြိမ် သုံးဆောင်အပ်၏။ ထိုတစ်ကြိမ်ထက် အလွန် သုံးဆောင်အံ့ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

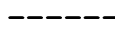
၂၀၇။ မနာမဖျားဘဲ မနာမဖျားဟု အမှတ်မရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုတစ်ကြိမ်ထက် အလွန် လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မနာမဖျားဘဲ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုတစ်ကြိမ်ထက် အလွန် လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မနာမဖျားဘဲ နာဖျား၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုတစ်ကြိမ်ထက် အလွန် လာလာသမျှ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရန် ဧရပ်၌ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နာဖျားလျက် မနာမဖျားဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ နာဖျားလျက် ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ နာဖျားလျက် နာဖျား၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၀၈။ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ မနာမဖျားဘဲ တစ်ကြိမ်သာ သုံးဆောင်အံ့၊ သွား လျက်လည်းကောင်း၊ လာလျက်လည်းကောင်း သုံးဆောင်အံ့၊ ဥစ္စာရှင်တို့သည် ပင့်ဖိတ်၍ ကျွေးမွေး ကုန်အံ့၊ (ရဟန်းတို့အားသာလျှင်) ရည်ညွှန်း၍ ဝတ်တည်ထားအံ့၊ အလိုရှိတိုင်း ဝတ်တည်ထားသည် မဟုတ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို ထား၍ အလုံးစုံသော ခဲဖွယ်တို့၌ အာပတ် မသင့်။

ရှေးသော ရဟန်း။ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။
ပဌမ အာဝသထပိဏ္ဍသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ အသျှင်သာရိပုတြာအား ပြင်းထန်သောလေနာရောဂါ ခဏခဏ ဖြစ်လေ့ရှိသောကြောင့် ဤနေရာ၌လည်း လေရောဂါဟု ယူဆသင့်၏။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၂-ဂဏဘောဇနသိက္ခာပုဒ်

၂၀၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်ပူဇော်သကာမှ ဆုတ်ယုတ်သည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့ထံ၌ တောင်း၍ တောင်း၍ သုံးဆောင်၏။

လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဒါယကာတို့ထံ၌ တောင်း၍ တောင်း၍ အဘယ့်ကြောင့် သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ချိုမြိန်သော အရသာကို မကြိုက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ကောင်းသော အရသာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့ထံ၌ တောင်း၍ တောင်း၍ သုံးဆောင်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဒေဝဒတ် သင်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့ထံ၌ တောင်း၍ တောင်း၍ သုံးဆောင်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့ထံ၌ တောင်း၍ တောင်း၍ အဘယ့်ကြောင့် သုံးဆောင် ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “ဂဏဘောဇနကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၁၀။ ထိုအခါ၌ လူတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် ဖိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ဂဏဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ ဤကား ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၁၁။ ထိုအခါ လူတို့သည် သင်္ကန်းလှူသော အခါ၌ သင်္ကန်းနှင့်တကွ ဆွမ်းစီရင်၍ ဆွမ်းကျွေး ပြီးလျှင် သင်္ကန်းလှူဒါန်းကုန်အံ့ဟု ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ဂဏဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

သင်္ကန်းအရနည်း၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၌ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဂ) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ ဤကား ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၁၂။ ထိုအခါ လူတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ဂဏဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ၌ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဃ) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသော အခါ၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ၊ ဤကား ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၁၃။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတို့သည် လူ ‘ဒါယကာ’ တို့နှင့်အတူ အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့ကို “ဒါယကာတို့ တစ်ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့ကုန်ဦးလော့၊ ဆွမ်းအလိုငှါ လှည့်လည်ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် “အသျှင်ဘုရားတို့ ဤအရပ်၌ပင် သုံးဆောင်တော်မူပါ ကုန်လော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ဂဏဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသော ကြောင့် မအပ်” ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားသောအခါ၌ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု တော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(င) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ၊ အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားသောအခါ၊ ဤကား ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ အချိန်အခါ တည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၁၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လူဒါယကာတို့နှင့်အတူ လှေဖြင့် သွားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့ကို “ဒါယကာတို့ တစ်ခဏမျှ ကမ်းသို့ ကပ်ကုန်လော့၊ ဆွမ်းအလိုငှါ လှည့်လည်ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် “အသျှင်ဘုရားတို့ ဤ (လှေ) ၌ပင် သုံးဆောင် တော်မူပါကုန်လော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ဂဏဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်” ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ လှေစီးသောအခါ၌ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(စ) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ၊ အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားသောအခါ၊ လှေစီးသောအခါ၊ ဤကား ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင် ရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြုကြကုန် လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၁၅။ ထိုအခါ အရပ်မျက်နှာတို့၌ ဝါမှထကုန်သော ‘ဝါကျွတ်ကုန်သော’ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာကုန်၏။ လူတို့သည် အထူးထူးသော တိုင်းပြည်တို့၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို တွေ့မြင်၍ ဆွမ်းဖြင့် ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ဂဏဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူ ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အခါကြီး၌ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြုကြကုန်လော့။

(ဆ) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသော အခါ၊ သင်္ကန်း လှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သော အခါ၊ အခွန်ရှည်သောခရီးသို့ သွားသောအခါ၊ လှေစီးသောအခါ၊ အခါကြီး၊ ဤကား ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၁၆။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဆွေမျိုးတော်သူ တစ်ယောက် သည် အာဇီဝက ‘တက္ကတွန်း’တို့ထံ၌ ရဟန်းပြု၏။ ထိုအခါ ထိုအာဇီဝက ‘တက္ကတွန်း’ သည် မဂဓတိုင်း ရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား “မင်းကြီး ငါသည် ပါသဏ္ဍာအယူရှိသူ အားလုံးတို့အား ထမင်းကျွေးလို၏”ဟု ပြော၏။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးမွေးပါမူကား အသျှင်ပြောသောအတိုင်း ပြုပါအံ့ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုအာဇီဝက ‘တက္ကတွန်း’သည် ရဟန်းတို့ထံသို့ “ရဟန်းတို့သည် နက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို ခံယူပါကုန်”ဟု တမန်စေလွှတ်လိုက်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ဂဏဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

ထိုအခါ ထိုအာဇီဝက ‘တက္ကတွန်း’ သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ (နှုတ်ဆက်) ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ထိုအာဇီဝက 'တက္ကတွန်း' သည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဂေါတမသည်လည်း ရဟန်းဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရဟန်းဖြစ်၏။ ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ ဆွမ်းကို ခံယူခြင်းငှါထိုက်၏။ အသျှင်ဂေါတမသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန် အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုအာဇီဝက 'တက္ကတွန်း' သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ ဖဲခွါသွား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်း တို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းက ဆွမ်းကျွေးသောအခါ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၁။ ၃၂- (ဇ) ၂၁၇။ “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါ တည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ၊ အခွန်ရှည်သောခရီးသို့ သွားသောအခါ၊ လှေစီးသောအခါ၊ အခါကြီး၊ ရဟန်းကဆွမ်းလှူသောအခါ၊ ဤကား ထိုဂဏဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-ဂဏဘောဇေသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၁၈။ ဂဏဘောဇဉ် မည်သည် အကြင်အရပ်၌ ရဟန်းလေးပါးတို့ကို ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ပင့်ဖိတ်သောကြောင့် သုံးဆောင်ကုန်၏။ ဤသည်လျှင် ဂဏဘောဇဉ် မည်၏။

အချိန်အခါကို ကြည့်၍ဟူသည် အချိန်အခါကို ကြည့်ထား၍။

နာဖျားသောအခါ မည်သည် အယုတ်သဖြင့် ခြေတို့သော်လည်း ကွဲပြဲကုန်အံ့၊ နာဖျားသောအခါဟူ၍ သုံးဆောင်အပ်၏။

သင်္ကန်းလှူသောအခါ မည်သည် ကထိန်မခင်းသော် မိုးဥတု၏ နောက်ဆုံးဖြစ်သော လပတ်လုံး လည်းကောင်း၊ ကထိန်ခင်းသော် ငါးလတို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း သင်္ကန်းလှူသောအခါဟူ၍ သုံးဆောင် အပ်၏။

သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ မည်သည် သင်္ကန်းကိုချုပ်သော် သင်္ကန်းချုပ်သောအခါဟူ၍ သုံးဆောင် အပ်၏။

အခွန်ရှည်သောခရီးသို့ သွားသောအခါ မည်သည် ယူနေခွဲခရီးသို့ သွားအံ့ဟု သုံးဆောင် အပ်၏။ သွားဆဲ ရဟန်းသည် သုံးဆောင်အပ်၏။ သွားပြီးရဟန်းသည် သုံးဆောင်အပ်၏။

လှေစီးသောအခါ မည်သည် လှေကိုစီးအံ့ဟု သုံးဆောင်အပ်၏။ စီးဆဲရဟန်းသည် သုံးဆောင်အပ်၏။ လှေမှဆင်းသော ရဟန်းသည် သုံးဆောင်အပ်၏။

အခါကြီး ‘မဟာသမယ’ မည်သည် အကြင်အရပ်၌ ရဟန်း နှစ်ပါး သုံးပါးတို့သည် ဆွမ်းခံလှည့် လည်၍ မျှတကုန်၏။ လေးပါးမြောက် ရဟန်းလာသည် ရှိသော် မမျှတကုန်၊ (ထိုအရပ်၌) (ထိုအခါမျိုးကို) အခါကြီးဟူ၍ သုံးဆောင်အပ်၏။

ရဟန်းက ဆွမ်းလှူသောအခါ မည်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ပရိဗိုဇ်အဖြစ်သို့ ရောက်၍ ဆွမ်းကို ပြုလုပ်စီရင်၏။ (ထိုအခါမျိုးကို) ရဟန်းက ဆွမ်းလှူသောအခါဟူ၍ သုံးဆောင်အပ်၏။

အခါကာလကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၁၉။ ဂဏဘောဇဉ်ကို ဂဏဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အချိန်အခါကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဂဏဘောဇဉ်၌ ယုံမှားလျက် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဂဏဘောဇဉ်၌ ဂဏဘောဇဉ်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိလျက် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဂဏဘောဇဉ် မဟုတ်ရာ၌ ဂဏဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

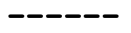
ဂဏဘောဇဉ် မဟုတ်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဂဏဘောဇဉ် မဟုတ်ရာ၌ ဂဏဘောဇဉ်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၂၀။ အချိန်အခါ၌ အာပတ် မသင့်၊ ရဟန်း နှစ်ပါး သုံးပါးတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း အတူ သုံးဆောင်ကုန်အံ့၊ ဆွမ်းအလိုငှါ လှည့်လည်ပြီးလျှင် တစ်ပေါင်းတည်း စုဝေး၍ သုံးဆောင်ကုန်အံ့၊ အမြဲလှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ စာရေးတံချ၍ လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ လဆန်းလဆုတ်၌ လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥပုသ်နေ့၌ လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့၌ လှူသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း သုံးဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို ထား၍ (ခဲဖွယ်စသည်) အလုံးစုံတို့၌ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစ လက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ ဂဏဘောဇနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၃-ပရမ္မရဘောဇနသိက္ခာပုဒ်

၂၂၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင် ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဝေသာလီပြည်၌

မွန်မြတ်သော ဆွမ်းအလှည့် ကို တည်ထား၏။ ထိုအခါ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်အား-

“အကြင်အမှတ်ဖြင့် ဤလူအပေါင်းတို့သည် ဆွမ်းကို ရိုသေစွာ ပြုပြင်ကုန်၏။ ထိုအမှတ်ဖြင့် ဆွမ်းကို ရိုသေစွာ ပြုပြင်ခြင်းသည် မယုတ်ညံ့သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါသည်လည်း ဆွမ်းကို ပြုပြင်ရမူ ကောင်းလေရာ၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် ‘ကိရပတိက’ အမည်ရှိသူထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုကိရပတိက အမည်ရှိသောသူအား “အရှင့်သား အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား ဆွမ်းကျွေးလို၏။ အကျွန်ုပ်အား အခရိက္ခာကို ပေးပါလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုကိရပတိက အမည်ရှိသော သူသည်လည်း သဒ္ဓါတရားရှိ၏။ ကြည်ညိုတတ်၏။ ထိုကိရပတိက အမည်ရှိသောသူသည် ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားအား ပိုလွန်သော အခရိက္ခာကို ပေး၏။

ထိုအခါ ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန် အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

“ဒါယကာ ရဟန်းသံဃာသည် များလှ၏။ စဉ်းစားဦးလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ရဟန်းသံဃာသည် များသည် ဖြစ်စေကာမူ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော ဆီးယို တို့ကို စီရင်ထားပါကုန်၏။ ဆီးယိုနှင့်ရောသော ခဲဖွယ်နှင့်တကွ သောက်ဖွယ်တို့သည် ပြည့်စုံပါကုန် လတ္တံ့” ဟု (လျှောက်၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

“အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် နက်ဖြန်အလိုငှါ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ဖိတ် ထားသတတ်။ ဆီးယိုနှင့်ရောသော ခဲဖွယ်နှင့်တကွ သောက်ဖွယ်တို့သည် ပြည့်စုံကုန်လတ္တံ့” ဟု ရဟန်းတို့သည် ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုရဟန်းတို့သည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ကုန်၏။

“အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းဖြင့် ပင့်ဖိတ်၏” ဟု လူအပေါင်းတို့သည် ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုလူအပေါင်းတို့သည် အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားအထံသို့ များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ပို့ဆောင် (ကူညီ) ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် ထိုညဉ့်လွန်မြောက်ပြီးနောက် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ” ဟု (အချိန်တန်ကြောင်းကို) လျှောက်စေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင်

ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် ဆွမ်းစားရာ၌ ရဟန်းတို့ကို လုပ်ကျွေး၏။

ရဟန်းတို့သည် “ဒါယကာ အနည်းငယ်သာ လှူလော့၊ အနည်းငယ်သာ လှူလော့”ဟု ဆိုကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်တို့သည် ဤသူကား အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားတည်းဟု (အောက်မေ့၍) အနည်းငယ် အနည်းငယ် မခံယူပါကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ထားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ အလိုရှိတိုင်း ခံယူတော်မူပါကုန်လော့ဟု (လျှောက်၏)။

ဒါယကာ ဤအကြောင်းကြောင့် ငါတို့သည် အနည်းငယ် အနည်းငယ်သာ ခံယူကုန်သည် မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား ငါတို့သည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ သုံးဆောင်ခဲ့ကုန်ပြီ၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် အနည်းငယ် အနည်းငယ်သာ ခံယူကုန်၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားသည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် ငါသည် ပင့်ဖိတ်ထားပါလျက် တစ်ပါးသော အရပ်၌ သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ငါသည် အလိုရှိတိုင်း ပေးလှူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့”ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုသော ထိုအလုပ်သမား ဆင်းရဲသား၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် တစ်ပါး သော အရပ်၌ ပင့်ဖိတ်ထားပါလျက် တစ်ပါးသော အရပ်၌ သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးသော အရပ်၌ ပင့်ဖိတ်ထားပါလျက် တစ်ပါးသော အရပ်၌ သုံးဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော့”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် တစ်ပါးသော အရပ်၌ ပင့်ဖိတ်ထားပါလျက် တစ်ပါးသော အရပ်၌ သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၂၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျား၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆွမ်းကို ယူဆောင်၍ ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းအား “ငါ့သျှင် သုံးဆောင်လော့”ဟု ဆို၏။

ငါ့သျှင် တန်ပြီ ငါ့အား ဆွမ်းကို ရနိုးခြင်း ရှိ၏ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်း၏ ဆွမ်းကို နေမြင့်မှယူဆောင်ခဲ့၏။ ထိုရဟန်းသည် စိတ်သဘောရှိတိုင်း မစားနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထို ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ ဤကား ထိုပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၂၃။ ထိုအခါ လူတို့သည် သင်္ကန်းလှူသောအခါ၌ သင်္ကန်းနှင့်တကွသော ဆွမ်းကို စီရင်စေ၍ “ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းလှူဒါန်းကုန်အံ့”ဟု ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ပရမ္မရဘောဇဉ်စားခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကြကုန်။ သင်္ကန်းအရနည်းပါး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၌ ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု တော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဂ) “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထို ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ သင်္ကန်း လှူသောအခါ၊ ဤကား ထိုပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၂၄။ ထိုအခါ လူတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် ဖိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သည် “ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို မြတ်စွာဘုရား ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည် ဖြစ်၍ မခံယူကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းချုပ်သော အခါ၌ ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော် မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၂။ ၃၃- (ဃ) ၂၂၅။ “အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နာဖျားသောအခါ၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ၊ ဤကား ထိုပရမ္မရဘောဇဉ်ကို စားရာ၌ အချိန်အခါ တည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၂၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် နောက်ပါရဟန်းဖြစ်သော အသျှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ တစ်ဦးသော ဒါယကာအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထား အပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုလူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအားလည်းကောင်း၊ အသျှင်အာနန္ဒာအားလည်းကောင်း ဘောဇဉ်ကို လှူဒါန်းကုန်၏။

အသျှင်အာနန္ဒာသည် မအပ်ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူချေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာ ခံယူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား တန်ပါပြီ အကျွန်ုပ်အား ဆွမ်းကို ရနိုးခြင်းသည် ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် ဝိကပ္ပနာပြု၍ ခံယူလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ဝိကပ္ပနာပြု၍ ပရမ္မရဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဝိကပ္ပနာ ပြုအပ်၏။

“ငါ၏ ရနိုးသော ဆွမ်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား လှူဒါန်းပါ၏”ဟု (ဝိကပ္ပနာ ပြုအပ်၏)။

၃-ပရမ္မရဘောဇနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၂၇။ ပရမ္မရဘောဇဉ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပင့်ဖိတ်လတ်သော် ထိုဘောဇဉ်ကို ထား၍ အခြားသော ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ် ကို စားငြားအံ့၊ ဤဘောဇဉ်သည် ပရမ္မရဘောဇဉ် မည်၏။

အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ဟူသည် အခါကာလကို ကြဉ်ထား၍။

နာဖျားသောအခါ မည်သည် နေရာတစ်ခုတည်း၌ နေလျက် အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင် စားသောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်အံ့၊ နာဖျားသောအခါဟူ၍ သုံးဆောင်အပ်၏။

သင်္ကန်းလှူသောအခါ မည်သည် ကထိန်မခင်းသော် မိုးဥတု၏ နောက်ဆုံးလပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ကထိန်ခင်းသော် ငါးလတို့ပတ်လုံးလည်းကောင်း သင်္ကန်းလှူသောအခါဟူ၍ သုံးဆောင်အပ်၏။

သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ မည်သည် သင်္ကန်းကို ချုပ်သော် သင်္ကန်းချုပ်သောအခါဟူ၍ သုံးဆောင် အပ်၏။

အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ သုံးဆောင်အံ့ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၂၈။ အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ ပရမ္မရဘောဇဉ်၌ ပရမ္မရဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ ပရမ္မရဘောဇဉ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ပရမ္မရဘောဇဉ်၌ ပရမ္မရဘောဇဉ်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပရမ္မရဘောဇဉ် မဟုတ်ရာ၌ ပရမ္မရဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

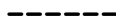
ပရမ္မရဘောဇဉ် မဟုတ်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပရမ္မရဘောဇဉ် မဟုတ်ရာ၌ ပရမ္မရဘောဇဉ်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၂၉။ အခါကာလ၌ သုံးဆောင်အံ့၊ ဝိကပ္ပနာပြု၍ သုံးဆောင်အံ့၊ နှစ်ဦး သုံးဦး ပင့်ဖိတ်ရာ၌ တစ်ပေါင်းတည်း အတူသုံးဆောင်အံ့၊ ပင့်ဖိတ်အပ်သော အစဉ်ဖြင့် သုံးဆောင်အံ့၊ အလုံးစုံသောရွာ ‘ရွာသူအားလုံး’ သည် ပင့်ဖိတ်လတ်သော် ထိုရွာဝယ် အမှတ်မရှိသော အိမ်၌ သုံးဆောင်အံ့၊ အလုံးစုံသော အသင်း ‘အသင်းဝင်အားလုံး’ သည် ပင့်ဖိတ်လတ်သော် ထိုအသင်းတွင် အမှတ်မရှိသော အိမ်၌ သုံးဆောင် အံ့၊ (ဆွမ်းဖြင့်) ပင့်ဖိတ်လတ်သော် ဆွမ်းကို ခံယူအံ့ဟူ၍ ဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

အမြဲလှူသော ဆွမ်း၌ လည်းကောင်း၊ စာရေးတံဆွမ်း၌လည်းကောင်း၊ လဆန်း လဆုတ်ပက္ခဝယ် လှူသော ဆွမ်း၌လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်နေ့လှူသော ဆွမ်း၌လည်းကောင်း၊ အထွက်တစ်ရက်နေ့လှူသော ဆွမ်း၌လည်းကောင်း သုံးဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကို ထား၍ (ခဲဖွယ်စသည်) အလုံးစုံ၌ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယ ပရမ္မရဘောဇဉ်သိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ဆွမ်းစားရန် ကိုယ်စားထည့်ခြင်းကို ဆိုသည်။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၄-ကာဏမာတုသိက္ခာပုဒ်

၂၃၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမသည် သဒ္ဓါတရား ရှိ၏၊ ကြည်ညိုတတ်၏၊ ကာဏာ ‘အမည်ရှိသော သူငယ်မ’ကို ရွာငယ်တစ်ခု၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ထိမ်းမြားပေးစား၏။ ထိုအခါ ကာဏာသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် မိခင်၏ နေအိမ်သို့ သွား၏။ ထိုအခါ ကာဏာ၏ လင်ယောက်ျားသည် ကာဏာ၏ထံသို့ “ကာဏာ ပြန်လာခဲ့ပါလော့၊ ကာဏာ ၏ ပြန်လာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏”ဟု တမန်ကို စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမသည် “လက်ချည်း သွားခြင်းသည် အသရေပျက် ရှက်ဖွယ် ကဲ့သို့ ဖြစ်၏”ဟု မုန့်ကို ကြော်၏။ မုန့်ကျက်လတ်သော် ဆွမ်းခံသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမ၏ နေအိမ်သို့ ဝင်၏။ ထိုအခါ ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမသည် ထိုရဟန်းအား မုန့်ကို လှူစေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထွက်သွားပြီးလျှင်

ရဟန်းတစ်ပါးအား ပြောကြား၏။ ထိုရဟန်းအားလည်း မုန့်ကို ပေးလှူစေ၏။ ထို (နှစ်ကြိမ်မြောက်လာသော) ရဟန်းသည် ထွက်သွား၍ ရဟန်းတစ်ပါးအား ပြောကြား၏။ (သုံးကြိမ်မြောက်လာသော) ထိုရဟန်းအားလည်း မုန့်ကို ပေးလှူစေ၏။ စီရင်တိုင်းသော မုန့်သည် ကုန်လေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကာဏာ၏ လင်ယောက်ျားသည် ကာဏာ၏ အထံသို့ “ကာဏာ ပြန်လာခဲ့ပါလော့၊ ကာဏာ၏ ပြန်လာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏။ အကယ်၍ ကာဏာပြန် မလာခဲ့သော် အခြားသော မယားကို ယူတော့အံ့”ဟု တမန်ကို စေလွှတ်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ စီရင်တိုင်းသော မုန့်သည် ကုန်လေ၏။ ထိုအခါ ကာဏာ၏ လင်ယောက်ျားသည် အခြားမယားကို ယူလေ၏။ “ထိုယောက်ျားသည် အခြားမယားကို ယူသတတ်”ဟု ကာဏာသည် ကြား၏။ ထိုသူငယ်မ သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် နေရှာ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး လျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမကို မြတ်စွာဘုရားသည် “အဘယ့်ကြောင့် ဤကာဏာသည် ငိုကြွေးဘိသနည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာဏာ၏ အမိ ဥပါသိကာမကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ၍ ရွှင်လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဖဲခွါကြွသွားတော်မူ၏။

၂၃၁။ ထိုအခါ ကုန်သည်အုပ်စုတစ်စုသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ အနောက်မျက်နှာအရပ်သို့ ကုန်ရောင်း သွားလို၏။ ဆွမ်းခံရဟန်းတစ်ပါးသည် ထိုကုန်သည်အုပ်စုရှိရာသို့ ဆွမ်းအလိုငှါ ဝင်၏။ ဥပါသကာ (ကုန်သည်) တစ်ယောက်သည် ထိုရဟန်းအား မုန့်လုံးကို လှူစေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထွက်သွား၍ တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ပြောကြား၏။ ထိုရဟန်းအားလည်း မုန့်လုံးကို လှူစေ၏။ ထို (နှစ်ကြိမ်မြောက် ရောက်လာသော) ရဟန်းသည် ထွက်သွားပြီးလျှင် တစ်ပါးသော ရဟန်းအား ပြောကြား၏။ (သုံးကြိမ် မြောက်ရောက်လာသော) ထိုရဟန်းအားလည်း မုန့်လုံးကို လှူစေ၏။ စီရင်တိုင်းသော ရိက္ခာသည် ကုန်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် ထိုအဖော်ကုန်သည်လူအပေါင်းတို့ကို “အမောင်တို့ ယနေ့တစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ကုန်ဦးလော့၊ စီရင်တိုင်းသော ရိက္ခာကို အသျှင်ကောင်းတို့အား လှူဒါန်းလိုက်ပြီ၊ ရိက္ခာကို စီရင်ဦးအံ့”ဟု ဆို၏။ “အရှင် ဆိုင်းငံ့ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ အဖော်ဖြစ်သော ကုန်သည်တစ်စုသည် ထွက် သွားနှင့်ပြီ”ဟု ဆို၍ သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် ရိက္ခာကို စီရင်ပြီး၍ နောက်ကျမှ ထွက်သွားလတ်သော် ခိုးသူတို့သည် လုယက်ကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အတိုင်းအရှည်ကို မသိကုန်မူ၍ ခံယူကုန်ဘိသနည်း၊ ဤကုန်သည်

ဥပါသကာသည် ဤရဟန်းတို့အား လှူပြီး၍ နောက်မှ ထွက်သွားသောကြောင့် ခိုးသူတို့သည် လှယ်ကံ၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကား တို့ကို ကြားကြသည်သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာတော်၏ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကျင့်သုံးရန် သံဃာတော်များ ချမ်းသာစေရန်။ပ။ ဝိနည်း ‘စည်းမျဉ်းဥပဒေ’ကို ချီးမြှောက်ရန်ဟူသော အကျိုးထူးဆယ်ပါးတို့ကို အစွဲပြု၍ ရဟန်းတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူမည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၃။ ၃၄-၂၃၂။ “အမျိုးအိမ်သို့ ကပ်သော ရဟန်းကိုသာလျှင် မုန့်ကြော် မုန့်ရှက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မုန့်ကြွက်ကျစ် ‘မုန့်ဆုပ် နှမ်း ဆန် စသည်’ တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှေးရှုဆောင်၍ ပင့်ဖိတ်ငြားအံ့၊ အလိုရှိသော ရဟန်းသည် နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ပြည့်အောင် မုန့်တို့ကို ခံယူအပ်ကုန်၏။ ထိုနှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ထက် အလွန် အကယ်၍ ခံယူငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ပြည့်အောင် မုန့်တို့ကို ခံယူပြီး၍ ထိုခံယူရာအရပ်မှ ဆောင်ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ခွဲဝေသုံးဆောင်အပ်၏။ ဤသို့ ခွဲဝေသုံးဆောင်ခြင်းသည် ထိုနှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် ပြည့်အောင် မုန့်ကို ခံယူရာ၌ ကျင့်ဝတ်တည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၄-ကာဏမာတုသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၃၃။ အမျိုးအိမ်သို့ ကပ်သော ရဟန်းကိုသာလျှင်ဟူရာ၌ အမျိုးမည်သည် မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုးဟူ၍ အမျိုးလေးပါးတို့တည်း။

ကပ်သောဟူသည် ထိုအမျိုးအိမ်သို့ ရောက်သော။

မုန့်ကြော် မုန့်ရှက် မည်သည် လက်ဆောင်အကျိုးငှါ စီရင်အပ်သော အလုံးစုံသော မုန့်တည်း။

မုန့်ကြွက်ကျစ် မည်သည် ရိက္ခာအလိုငှါ စီရင်အပ်သော အလုံးစုံသော မုန့်တည်း။

ရှေးရှုဆောင်၍ ပင့်ဖိတ်ငြားအံ့ဟူသည် အလိုရှိတိုင်း ခံယူပါလော့ဟု ပင့်ဖိတ်ငြားအံ့။

အလိုရှိသော ရဟန်းဟူသည် တောင့်တလိုလားသော ရဟန်းတည်း။

နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ပြည့်အောင် မုန့်တို့ကို ခံယူအပ်ကုန်၏ဟူသည် သပိတ်နှစ်လုံး သုံးလုံးပြည့် အောင် မုန့်တို့ကို ခံယူအပ်ကုန်၏။

ထို့ထက်အလွန် ခံယူငြားအံ့ဟူသည် ထိုနှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ထက်အလွန် ခံယူငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ပြည့်အောင် မုန့်တို့ကို ခံယူပြီး၍ ထိုအိမ်မှထွက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းကို မြင်လျှင်၊ “ငါသည် ဤအိမ်၌ နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ပြည့်အောင် မုန့်တို့ကို

ခံယူအပ်ကုန်ပြီ၊ ထိုအိမ်မှမခံယူလေလင့်”ဟု ပြောကြားအပ်၏။ အကယ်၍ မြင်လျက် မပြောကြားငြားအံ့၊ ဒုက္ခိဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ ပြောကြားပါလျက် အကယ်၍ ခံယူငြားအံ့၊ ဒုက္ခိဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

ထိုခံယူရာအရပ်မှ ဆောင်ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ခွဲဝေသုံးဆောင်အပ်၏ဟူသည် ဆွမ်းစား ဇရပ်သို့ ထုတ်ဆောင်၍ ခွဲဝေသုံးဆောင်အပ်၏။

ဤသို့ ခွဲဝေ သုံးဆောင်ခြင်းသည် ထိုနှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် ပြည့်သော မုန့်တို့ကို ခံယူရာ၌ ကျင့်ဝတ်တည်းဟူသည် ဤသို့ ခွဲဝေသုံးဆောင်ခြင်းသည် မုန့်တို့ကို ခံယူရာ၌ တရားနှင့်လျော်သော ကျင့်ဝတ်တည်း။

၂၃၄။ နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် ပြည့်သည်ထက် ပိုလွန်သော မုန့်၌ ပိုလွန်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခံယူအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် ပြည့်သည်ထက် ပိုလွန်သော မုန့်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ခံယူအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် ပြည့်သည်ထက် ပိုလွန်သော မုန့်၌ ယုတ်လျော့၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခံယူအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

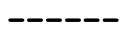
နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် မပြည့် ယုတ်လျော့သော မုန့်၌ ပိုလွန်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခိဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် မပြည့် ယုတ်လျော့သော မုန့်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခိဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။

နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် မပြည့် ယုတ်လျော့သော မုန့်၌ ယုတ်လျော့၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၃၅။ နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ်ပြည့်သော မုန့်တို့ကို ခံယူအံ့၊ နှစ်သပိတ် သုံးသပိတ် မပြည့် ယုတ် လျော့သော မုန့်တို့ကို ခံယူအံ့၊ လက်ဆောင်အကျိုးငှါ မစီရင်သော မုန့်၊ ရိက္ခာအလိုငှါ မစီရင်သော မုန့်ကို ပေးလှူကုန်အံ့၊ လက်ဆောင်အကျိုးငှါလည်းကောင်း၊ ရိက္ခာအလိုငှါလည်းကောင်း စီရင်အပ်သော မုန့်တို့မှ ကြွင်းကျန်သောမုန့်ကို ပေးလှူကုန်အံ့၊ ခရီးသွားမှုငြိမ်းသော် လှူကုန်အံ့၊ ဆွေမျိုးတို့၏ မုန့်ကိုလည်း ကောင်း၊ ပင့်ဖိတ်သူတို့၏ မုန့်ကိုလည်းကောင်း ခံယူအံ့၊ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးငှါ ခံယူအံ့၊ မိမိဥစ္စာဖြင့် (ပြုလုပ်သော မုန့်အစရှိသည်တို့ကို) ခံယူအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစ လက်ဦးလွန်ကျူး သော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ ကာဏမာတုသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၅-ပဋ္ဌမပဝါရဏာသိက္ခာပုဒ်

၂၃၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းကျွေး၏။ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားစဉ် (တော်ပြီ၊ တန်ပြီဟု) တားမြစ်၍ အမျိုးအိမ်တို့သို့ သွားလျက် အချို့က စား၍ အချို့က ဆွမ်းကို ယူ၍ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် အိမ်နီးချင်းတို့ကို “အမောင်တို့ ငါသည် အသျှင်ရဟန်းတို့ကို (ဆွမ်းဖြင့်) ရောင့်ရဲစေအပ်ကုန်ပြီ၊ လာကုန်လော့၊ သင်တို့ကိုလည်း (ကျွေးမွေး) ရောင့်ရဲစေအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုသူတို့ သည်-

“အသျှင်ပုဏ္ဏားသည် အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်တို့ကို ရောင့်ရဲစေမည်နည်း၊ သင်ပင့်ဖိတ်အပ် သော ရဟန်းတို့သည် ငါတို့၏ အိမ်သို့ လာ၍ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သုံးဆောင်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကို ယူ၍ သွားကုန်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် “အသျှင်ကောင်းတို့သည် ငါတို့၏ အိမ်၌ ဆွမ်းစားပြီး၍ တစ်ပါးသော အရပ်၌ အဘယ့်ကြောင့် စားကုန်ဘိသနည်း၊ ငါသည် အလိုရှိတိုင်း လှူဒါန်းခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည့်မဟုတ်ပါလော့” ဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ရှုတ်ချ၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထိုပုဏ္ဏား၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားစဉ် (တော်ပြီ၊ တန်ပြီဟု) တားမြစ်၍ တစ်ပါးသော အရပ်၌ သုံးဆောင် စားသောက်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ပ။ “ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားစဉ် (တော်ပြီ၊ တန်ပြီဟု) တားမြစ်၍ တစ်ပါးသော အရပ်၌ သုံးဆောင် စားသောက်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော့” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ပ။

ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် ဆွမ်းစားစဉ် (တော်ပြီ၊ တန်ပြီဟု) တားမြစ်၍ တစ်ပါးသော အရပ်၌ အဘယ့်ကြောင့် သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားစဉ် (တော်ပြီ၊ တန်ပြီဟု) တားမြစ်လျက် ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပါတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၃၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နာဖျားကုန်သော ရဟန်းတို့၏ (အလိုငှါ) မွန်မြတ်သော ဆွမ်းတို့ကို ဆောင်ယူကုန်၏။ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် စိတ်သဘောရှိတိုင်း မစားနိုင်ကုန်၊ ထိုဆွမ်းတို့ကို ရဟန်းတို့သည် စွန့်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ

ကျီးအုပ်တို့၏ အော်သံကို ကြားတော်မူ၍ “အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြကျယ်လောင်သောအသံ ကျီးအုပ်တို့၏ အော်သံသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း”ဟု အာနန္ဒာကို မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ ရဟန်းတို့သည် သူနာ၏ ပိုလွန်ကြွင်းကျန်သော ဆွမ်းကို စားကြသလောဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား မစားကြပါကုန်ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်း၏လည်းကောင်း၊ မနာမဖျားသော ရဟန်း၏လည်းကောင်း ပိုလွန်ကြွင်းကျန်သော ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် “ဤအလုံးစုံကို ငါတန်ပြီ (ဤခွက်ထဲ၌ ရှိသော အလုံးစုံကို ငါတော်ပြီ)”ဟု အတိရိက်ဝိနည်းကံ ‘ပိုလွန်ကြွင်းကျန်မှု’ ကို ပြုအပ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၄။ ၃၅- (ခ) ၂၃၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားစဉ် (တော်ပြီ၊ တန်ပြီဟု) တားမြစ်၍ အတိရိက်ဝိနည်းကံ ‘ပိုလွန်ကြွင်းကျန်မှု’ မပြုသော ခဲဖွယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကို သော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်းခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-ပဌမပဝါရဏာသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၃၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ဆွမ်းစားစဉ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ်ကို အယုတ်သဖြင့် သမန်းမြက်ဖျားမျှဖြင့်သော်လည်း စားပြီးဖြစ်၏။

မြစ်ခြင်း မည်သည် စားဆဲသည် ထင်ရှား၏၊ ဘောဇဉ်သည် ထင်ရှား၏၊ (ရဟန်း၏ နှစ်တောင့်ထွာ) ဟတ္ထပါသ်အတွင်း၌ ရပ်တည်လျက် ရှေးရှုဆောင်၏၊ မြစ်ပယ်ခြင်းသည် ထင်ရှား၏။

အတိရိက်ဝိနည်းကံ ‘ပိုလွန်ကြွင်းကျန်မှု’မပြုသော မည်သည် မကပ္ပိဘဲ ‘မအပ်သည်ကို’ ပြုအပ်၏၊ အကပ်မခံဘဲ ပြုအပ်၏၊ မချီမကြွဘဲ ပြုအပ်၏၊ ဟတ္ထပါသ် ‘နှစ်တောင့်ထွာ’ ၌ မတည်ဘဲ ပြုအပ်၏၊ မစားဘဲ ပြုအပ်၏၊ ဆွမ်းစားစဉ် တားမြစ်မိ၍ နေရာမှ ထသော ရဟန်းသည် ပြုအပ်၏၊ “ဤအလုံးစုံကို ငါတန်ပြီ”ဟု မဆိုအပ်၊ သူနာ၏ အကြွင်းအကျန်မဟုတ်၊ ဤအလုံးစုံသည် အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသည် မည်၏။

အတိရိက်ဝိနည်းကံပြုသည် မည်သည် ကပ္ပိ၍ ‘အပ်သည်ကို’ ပြုအပ်၏၊ အကပ်ခံ၍ ပြုအပ်၏၊ ချီမ၍ ပြုအပ်၏၊ ဟတ္ထပါသ်၌ ပြုအပ်၏၊ ဆွမ်းစားစဉ် ပြုအပ်၏၊ ဆွမ်းစားစဉ် တားမြစ်မိသော ရဟန်းသည် နေရာမှ မထမီ ပြုအပ်၏၊ “ဤအလုံးစုံကို ငါတန်ပြီ”ဟု ဆိုအပ်၏၊ သူနာ၏ အကြွင်း ဖြစ်၏၊ ဤအလုံးစုံသည် အတိရိက်ဝိနည်းကံပြုသည် မည်၏။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယာမကာလိက^၁ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟ ကာလိက^၂ကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိက^၃ကိုလည်းကောင်း ထား၍ အကြွင်းသည်^၄ ခဲဖွယ် မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ စမဲဟင်းလျာဟူ၍ ဤဘောဇဉ်ငါးပါး တို့တည်း။

“ခဲအံ့ သုံးဆောင်အံ့”ဟူ၍ ယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

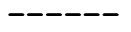
၂၄၀။ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ ယုံမှား ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြား အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အတိရိက်ဝိနည်းကံပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုလည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း အာဟာရ အလိုငှါ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အတိရိက်ဝိနည်းကံ ပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အတိရိက်ဝိနည်းကံ ပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ အတိရိက်ဝိနည်းကံပြုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အတိရိက်ဝိနည်းကံ ပြုသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၄၁။ အတိရိက်ဝိနည်းကံကို ပြုစေ၍ စားအံ့၊ “အတိရိက်ဝိနည်းကံ ပြုစေ၍ စားအံ့”ဟု ခံယူအံ့၊ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ယူဆောင်၍ သွားအံ့၊ နာသော ရဟန်း၏ အကြွင်းအကျန်ကို စားအံ့၊ ယာမကာလိက ‘ဖျော်ရည်စသည်’ကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟကာလိက ‘စတုမုစသည်’ကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိက ‘ဆားစသည်’ကိုလည်းကောင်း (ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ အနာဟူသော) အကြောင်းရှိလတ်သော် သုံးဆောင် အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ ပဌမပဝါရဏာသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

- ၁။ ယာမကာလိက= တစ်အရုဏ် (၂၄နာရီ) အတွင်း သုံးဆောင်အပ်သော အဖျော်ရစ်ပါး
- ၂။ သတ္တာဟကာလိက= အကပ်ခံပြီး ခုနှစ်ရက်အတွင်း သုံးဆောင်အပ်သော ထောပတ်ပျားစသည်
- ၃။ ယာဝဇီဝိက= အကပ်ခံပြီးလျှင် မကုန်မချင်း သုံးဆောင်အပ်သော ဆေးများ
- ၄။ ကြွင်းကျန်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့သည် ယာဝကာလိက ဖြစ်ကုန်၏။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၆-ဒုတိယပဝါရဏာသိက္ခာပုဒ်

၂၄၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခရီးရှည် ကြွသွားကုန်၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မကျင့်သင့်သည်ကို ကျင့်၏။ အဖော်ဖြစ် သော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းကို “ငါ့သျှင် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို မပြုကျင့်ပါလင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ်”ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုဆုံးမသော ရဟန်း၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ အသင်းတစ်ခုသည် သံဃာအား ဆွမ်းလှူ၏။ အဖော်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားစဉ် တန်ပြီဟု မြစ်ပယ်မိ၏။ ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းသည် ဆွေမျိုးအိမ်သို့ သွား၍ ဆွမ်းကို ယူလျက် ထိုရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းအား “ငါ့သျှင် စားလော့”ဟု ဆို၏။

ငါ့သျှင် တန်ပြီ ပြည့်စုံပြီဟု (ဆို၏)။

ငါ့သျှင် ဆွမ်းသည် ကောင်းမွန်လှ၏။ စားပါလော့ဟု (ဆိုပြန်၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းသည် ထိုရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းက အတင်းအကြပ် ခိုင်းသောကြောင့် ထိုဆွမ်းကို စားရ၏။

ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းအား-

“ငါ့သျှင် သင်ကဲ့သို့သောသူသည် ငါ့ကို ဆိုဆုံးမအပ်၏ဟု မှတ်ထင်ဘိ၏။ သင်သည် ဆွမ်းစားစဉ် တန်ပြီဟု မြစ်ပယ်ပြီးပါလျက် အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ဘောဇဉ်ကို စားဘိ၏”ဟု ဆို၏။

ငါ့သျှင် ပြောကြားသင့်သည် မဟုတ်လော့ဟု (ပဌမရဟန်းက ဆို၏)။

ငါ့သျှင် မေးမြန်းသင့်သေးသည် မဟုတ်လော့ဟု (ဒုတိယရဟန်းက ဆို၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားစဉ် တန်ပြီဟု မြစ်ပယ် သော ရဟန်းကို အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ရှေးရှုဆောင်၍ ဖိတ်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် ဆွမ်းစားစဉ် (တန်ပြီဟု) မြစ်သော ရဟန်းကို အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ရှေးရှုဆောင်၍ ဖိတ်၏ဟူသည် မှန်သလော့”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဆွမ်းစားစဉ် (တန်ပြီဟု) မြစ်သော

ရဟန်းကို အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုအပ်သော ဘောဇဉ်ဖြင့် ရှေးရှုဆောင်၍ ဖိတ်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြုကြကုန်လော့။

၈၅။ ၃၆-၂၄၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားစဉ် (တန်ပြီဟု) မြစ်သော ရဟန်းကို အတိရိက်ဝိနည်းကံမပြုသော ခဲဖွယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်းရှေးရှုဆောင်ယူ၍ ‘ရဟန်း ခဲမူလည်း ခဲလော့ စားမူလည်း စားလော့’ဟု (ပဝါရိကံသင့်မှန်း) သိလျက် အရှိန်အစော်မဲ့ ‘ဂုဏ်သတင်း ပျက်စေခြင်း’ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ဖိတ်ငြားအံ့၊ စားသည်ရှိသော် ထို (ဖိတ်သော ရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-ဒုတိယပဝါရကာသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၄၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းကိုဟူသည် အခြားသော ရဟန်းကို။

ဆွမ်းစားစဉ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ်ကို အယုတ်သဖြင့် သမန်း မြက်ဖျားမျှဖြင့်သော်လည်း စားပြီးဖြစ်၏။

မြစ်ခြင်း မည်သည် စားခြင်းသည် ထင်ရှား၏၊ ဘောဇဉ်သည် ထင်ရှား၏၊ (ရဟန်း၏ နှစ်တောင့်ထွာ) ဟတ္ထပါသ်အတွင်း၌ ရပ်တည်လျက် ရှေးရှုဆောင်၏၊ မြစ်ခြင်းသည် ထင်ရှား၏။

အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော မည်သည် မကပ္ပိဘဲ ‘မအပ်သည်ကို’ ပြုအပ်၏၊ အကပ်မခံဘဲ ပြုအပ်၏၊ မချီမကြွဘဲ ပြုအပ်၏၊ ဟတ္ထပါသ် ‘နှစ်တောင့်ထွာ’ ၌ မတည်ဘဲ ပြုအပ်၏၊ မစားဘဲ ပြုအပ်၏၊ ဆွမ်းစားစဉ် တားမြစ်မိ၍ နေရာမှ ထသော ရဟန်းသည် ပြုအပ်၏၊ “ဤအလုံးစုံကို ငါတန်ပြီ”ဟု မဆိုအပ်၊ သူနာ၏ အကြွင်းအကျန်မဟုတ်၊ ဤအလုံးစုံသည် အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုအပ် သည် မည်၏။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟ ကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း ဖယ်ထား၍ အကြွင်းသည် ခဲဖွယ် မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ စမဲဟင်းလျာဟူသော ဘောဇဉ်ငါးပါး တို့တည်း။

ရှေးရှုဆောင်၍ ဖိတ်ငြားအံ့ဟူသည် အလိုရှိသလောက် ယူလော့ဟု ဆိုငြားအံ့။ သိ၏ မည်သည် မိမိကိုယ်တိုင်မူလည်း သိ၏၊ သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ထိုသူအား ပြောကြားကုန်၏၊ ထိုသူသည်လည်း ပြောကြား၏။

အရှိန်အစော်မဲ့ ‘ဂုဏ်သတင်းပျက်စေခြင်း’ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ဟူသည် ဤဝတ္ထုဖြင့် ဤရဟန်းကို “စောဒနာအံ့ အောက်မေ့စေအံ့၊ တစ်ဖန် စောဒနာအံ့ တစ်ဖန် အောက်မေ့စေအံ့၊ မျက်နှာမလှ ဖြစ်စေအံ့”ဟူ၍ ရှေးရှုဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်း၏ စကားဖြင့် “ခဲအံ့ စားအံ့”ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ စားပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၄၅။ တန်ပြီဟု မြစ်ပြီးသော ရဟန်း၌ တန်ပြီဟု မြစ်ပြီးသော ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ရှေးရှု ဆောင်၍ ဖိတ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ တန်ပြီဟု မြစ်ပြီးသော ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ရှေးရှု ဆောင်၍ ဖိတ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ တန်ပြီဟု မြစ်ပြီးသော ရဟန်း၌ တန်ပြီဟု မြစ်ပြီးသော ရဟန်း မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတိရိက်ဝိနည်းကံ မပြုသော ခဲဖွယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း ရှေးရှုဆောင်၍ ဖိတ်အံ့ အာပတ် မသင့်။

ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟ ကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း အာဟာရအလိုငှါ ရှေးရှုဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရဟန်း၏ စကားဖြင့် “ခဲအံ့ စားအံ့”ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တန်ပြီဟု မမြစ်သော ရဟန်း၌ တန်ပြီဟု မြစ်သော ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တန်ပြီဟု မမြစ်သော ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ တန်ပြီဟု မမြစ်သော ရဟန်း၌ တန်ပြီဟု မမြစ်သော ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၄၆။ အတိရိက်ဝိနည်းကံ ပြုစေ၍ ပေးအံ့၊ အတိရိက်ဝိနည်းကံ ပြုစေ၍ စားလော့ဟု ပေးအံ့၊ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးငှါ ဆောင်၍ သွားလော့ဟု ပေးအံ့၊ နာဖျားသော ရဟန်း၏ အကြွင်း အကျန်ကို ပေးအံ့၊ ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း (ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ အနာဟူသော) အကြောင်းရှိသော် သုံးဆောင်လော့ဟု ပေးအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ ဒုတိယပဝါရဏာသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၇-ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်

၂၄၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်သည် ဖြစ်၏။ သတ္တရသဝဂ္ဂီ ‘ဆယ့်ခုနစ်ပါးအဖွဲ့’ ရဟန်း (ကလေး) တို့သည် တောင်ထိပ်ပွဲသဘင်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားကြကုန်၏။ လူတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်း

(ကလေး) တို့ကို မြင်၍ ရေချိုးစေ (နံ့သာတို့ကို) လိမ်းကျံစေ၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးသော် ခဲဖွယ်တို့ကို လှူဒါန်းကုန်၏။ သတ္တရသဝဂ္ဂီ ရဟန်း (ကလေး) တို့သည် ခဲဖွယ်ကို ယူ၍ (ကျောင်းတိုက်) အရံသို့ သွား၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ယူကုန်လော့၊ ခဲဖွယ်ကို ခဲကုန်လော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် ခဲဖွယ်ကို အဘယ်အရပ်မှ ရသနည်းဟု (မေးကုန်သော်) သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်း (ကလေး) တို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ အသို့နည်း၊ သင်တို့သည် မွန်းလွဲသော အခါ၌ ဘောဇဉ်ကို စားကုန်သလောဟု (မေးကုန်၏)။ ငါ့သျှင်တို့ စားကုန်၏ဟု (ဆိုကုန်၏)။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သတ္တရသ ဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မွန်းလွဲသောအခါ၌ ဘောဇဉ်ကို စားကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မွန်းလွဲသောအခါ၌ ဘောဇဉ်ကို စားကုန် ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မွန်းလွဲသောအခါ၌ ဘောဇဉ်ကို စားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် မွန်းလွဲသောအခါ၌ ဘောဇဉ်ကို စားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေး သော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၆။ ၃၇-၂၄၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် မွန်းလွဲသောအခါ၌ ခဲဖွယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

၇-ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၄၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မွန်းလွဲသောအခါ မည်သည် နေမွန်းတည်ချိန် လွန်သည်မှ အရုဏ်တက်သည်တိုင်အောင် (အခါတည်း)။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟ ကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း ဖယ်ထား၍ အကြွင်းသည် ခဲဖွယ်မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ စမဲဟင်းလျာဟူသော ဘောဇဉ်ငါးပါး တို့တည်း။

“ခဲအံ့ စားအံ့”ဟူ၍ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၅၀။ မွန်းလွဲသောအခါ၌ မွန်းလွဲသောအခါဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မွန်းလွဲသောအခါ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

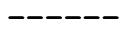
မွန်းလွဲသောအခါ၌ မွန်းမလွဲဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော် လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း အာဟာရအလိုငှါ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မွန်းမလွဲသည်၌ မွန်းလွဲ၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မွန်းမလွဲသည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မွန်းမလွဲသည်၌ မွန်းမလွဲဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၅၁။ ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်း ကောင်း (ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ အနာဟူသော) အကြောင်းရှိခဲ့သော် စားအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၈-သန္နိမိကာရကသိက္ခာပုဒ်

၂၅၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော အသျှင် ဗေလဋ္ဌသီသသည် တော၌နေ၏။ ထိုဗေလဋ္ဌသီသသည် ဆွမ်းအလိုငှါ လှည့်လည်ပြီး၍ (ဟင်းလွတ် ကင်းသော) ထမင်းသက်သက်ကို အရံသို့ယူဆောင်၍

ခြောက်သွေ့စေလျက် (သိုမှီးသိမ်းဆည်း) ထား၏။ အာဟာရအလိုရှိသော အခါ၌ ရေဖြင့် ဆွတ်၍ ဆွတ်၍ သုံးဆောင်၏။ ကြာမြင့်မှ ရွာသို့ ဆွမ်းအလိုငှါ ဝင်၏။

ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဗေလဋ္ဌသီသကို “ငါ့သျှင် အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ကြာမြင့်မှ ရွာသို့ ဆွမ်းအလိုငှါ ဝင်ဘိသနည်း”ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဗေလဋ္ဌသီသည် ရဟန်းတို့အား ဤ အကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ငါ့သျှင် အသိုနည်း သင်သည် သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကို ပြု၍ ဘောဇဉ်ကို စားသလောဟု (မေးကြကုန် ၏)။

မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ဟု (ဆို၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဗေလဋ္ဌသီသည် သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကို ပြု၍ ဘောဇဉ်ကို စားဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဗေလဋ္ဌသီသ သင်သည် သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကို ပြု၍ ဘောဇဉ်ကို စား၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ဗေလဋ္ဌသီသ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကို ပြု၍ ဆွမ်းကို စားဘိသနည်း။ ဗေလဋ္ဌသီသ ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၇။ ၃၈-၂၅၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကို ပြု၍ ခဲဖွယ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့ စားမူလည်း စားငြားအံ့ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန် လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-သန္နိဓိကာရကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၅၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်းကိုပြုခြင်း မည်သည် ယနေ့အကပ်ခံထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို တစ်ပါးသော နေ့၌ ခဲ၏။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟ ကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း ဖယ်ထား၍ အကြွင်းသည် ခဲဖွယ်မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ စမဲဟင်းလျာဟူသော ဘောဇဉ်ငါးပါး တို့တည်း။

“ခဲအံ့ စားအံ့”ဟူ၍ ခံယူငြားအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၅၅။ သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ယာမကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ သတ္တာဟကာလိကကိုလည်းကောင်း၊ ယာဝဇီဝိကကိုလည်းကောင်း အာဟာရအလိုငှါ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။

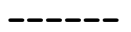
သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် မဟုတ်သည်၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။

သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် မဟုတ်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။

သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် မဟုတ်သည်၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၅၆။ ယာဝကာလိကကို မွန်းမလွဲမီအခါ၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ စားငြားအံ့၊ ယာမကာလိကကို ယာမ်၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ စားငြားအံ့၊ သတ္တာဟကာလိကကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ စားငြားအံ့၊ ယာဝဇီဝိကကို (အနာဟူသော) အကြောင်းရှိခဲ့သော် စားငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ သန္နိမိကာရကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-ဘောဇနဝဂ် ၉-ပဏိတဘောဇနသိက္ခာပုဒ်

၂၅၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိ၏အကျိုးငှါ တောင်း၍ စားသောက်ကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိ၏အကျိုးငှါ တောင်း၍ စားသောက်ကုန်ဘိသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ချိုမြိန်သော အရသာကို မကြိုက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် ကောင်းမြတ်သော အရသာကို မနှစ် သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ် တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုဘောဇဉ်တို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း၊ ထောပတ် ဆီဦး ‘ထောပေး’ ဆီ ပျားရည် တင်လဲ ငါး စမဲ ဟင်းလျာ နို့ရည် နို့ခမ်း (ဤသည်တို့ပင်တည်း)၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဤသို့ သဘောရှိသော မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိ၏ အကျိုးငှါ တောင်း၍ စားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၅၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နာဖျားကြကုန်၏။ သူနာမေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် နာဖျား သော ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ခန့်ကျန်း၏လော မျှတ၏လော”ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရှေးအခါ၌ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့အား ကျန်းမာခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ကား “မြတ်စွာဘုရားသည် မြစ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ရှိသည် ဖြစ်၍ မတောင်းယူကြကုန်၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့အား ကျန်းမာခြင်း မဖြစ်ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၈။ ၃၉- (ခ) ၂၅၉။ “အကြင် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုဘောဇဉ်တို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း၊ ထောပတ် ဆီဦး ‘ထောပေး’ ဆီ ပျားရည် တင်လဲ ငါး စမဲဟင်းလျာ နို့ရည် နို့ဓမံး (ဤသည်တို့ပင်တည်း)၊ အကြင်ရဟန်း သည် ဤသို့သဘောရှိသော မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မနာဖျားဘဲ မိမိ၏ အကျိုးငှါ တောင်း၍ စားငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉-ပဏိတဘောဇနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၆၀။ အကြင်မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ဟူရာ၌ ထောပတ် မည်သည် နွားထောပတ် ဆိတ် ထောပတ် ကျွဲထောပတ် အသားအပ်သော သတ္တဝါတို့မှ ဖြစ်သော ထောပတ်တည်း။

ဆီဦး ‘ထောပေး’ မည်သည် ထိုအသားအပ်သော သတ္တဝါတို့မှသာလျှင် ဖြစ်သော ဆီဦးတည်း။

ဆီ မည်သည် နှမ်းဆီ မုန်းညင်းဆီ မယ်ဇယ်ဆီ ကြက်ဆူဆီ အသားဆီတည်း။

ပျားရည် မည်သည် ပျားငယ်သည် ပြုအပ်သော ပျားရည်တည်း။

တင်လဲ မည်သည် ကြံမှ ဖြစ်သော တင်လဲတည်း။

ငါး မည်သည် ရေ၌ ကျက်စားသော သတ္တဝါကို ဆို၏။

စမဲဟင်းလျာ မည်သည် အသားအပ်သော သတ္တဝါတို့၏ အသားတည်း။

နို့ရည် မည်သည် နွားနို့ရည် ဆိတ်နို့ရည် ကျွဲနို့ရည် အသားအပ်သော သတ္တဝါတို့မှ ဖြစ်သော နို့ရည်တည်း။

နို့ဓမံး မည်သည် ထိုအသားအပ်သော သတ္တဝါတို့မှသာလျှင် ဖြစ်သော နို့ဓမံးတည်း။

အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ဤသို့သဘောရှိသော မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ဟူသည် ထိုသို့သဘောရှိသော မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့တည်း။

မနာဖျားသော ရဟန်း မည်သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့နှင့် ကင်း၍ ကျန်းမာသော ရဟန်း တည်း။

နာဖျားသော ရဟန်း မည်သည် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့နှင့် ကင်း၍ မကျန်းမာသော ရဟန်း တည်း။

မနာဖျားဘဲ မိမိအကျိုးငှါ တောင်းငြားအံ့၊ အားထုတ်တိုင်း အားထုတ်တိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ “ရသည်ရှိသော် စားအံ့” ဟူ၍ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၆၁။ မနာဖျားဘဲ မနာဖျားဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မနာဖျားဘဲ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မနာဖျားဘဲ နာဖျား၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နာဖျားလျက် မနာဖျားဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

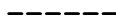
နာဖျားလျက် ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

နာဖျားလျက် နာဖျား၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၆၂။ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ နာဖျား၍ တောင်းပြီးလျှင် မနာဖျားဘဲ စားအံ့၊ နာဖျားသော ရဟန်း၏ အကြွင်းအကျန်ကို စားအံ့၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ပင့်ဖိတ်ထားသူတို့၏ (အထံမှ တောင်းစားအံ့)၊ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ (တောင်းစားအံ့)၊ မိမိ၏ ဥစ္စာဖြင့် (ဝယ်စားအံ့)၊ အာပတ် မသင့်။

ရှေးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ ပဏိတဘောနေသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-ဘောနေဝဂ် ၁၀-ဒန္တပေါနသိက္ခာပုဒ်

၂၆၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တောတွင် ပြာသာဒ် ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် (ပစ္စည်း) အလုံးစုံ ပုံသကူစုတင်ကို ဆောင်၍ သုသာန်၌ နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် လူတို့ပေးလှူသည်ကို ခံယူခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ သုသာန်၌လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း၌လည်းကောင်း၊ တံခါးခုံ၌လည်းကောင်း သေလွန်သော မိဘဘိုးဘွား စသည်တို့၏ အကျိုးငှါ စွန့်ထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ယူ၍ စား၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဤရဟန်းသည် ငါတို့၏ သေလွန်သော မိဘဘိုးဘွားစသည်တို့၏ အကျိုးငှါ စွန့်ထားသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ကိုယ်တိုင် ယူ၍ စားဘိသနည်း၊ ဤရဟန်းသည် ဆူဖြိုး၏၊ လူသားကို စားလေယောင်တကား”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်း တို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် မပေးအပ်သော ‘အကပ်မခံရ သေးသော’ အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ ဆောင်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် မပေးအပ်သော ‘အကပ်မခံရသေးသော’ အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ ဆောင်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် မပေးအပ်သော ‘အကပ်မခံရသေးသော’ အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ ဆောင်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။ (က) “အကြင်ရဟန်းသည် မပေးအပ်သော ‘အကပ်မခံရသေးသော’ အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ ဆောင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၆၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရေ၊ ဒန်ပူတို့ကို မအပ်ဟု တွေးတောမှု “သံသယကုက္ကုစ္စ” ရှိကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ရေ၊ ဒန်ပူကို ကိုယ်တိုင် ယူ၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၈၉။ ၄၀- (ခ) ၂၆၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရေ၊ ဒန်ပူကို ကြည့်၍ မပေးအပ်သော ‘အကပ်မခံရသေးသော’ အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ ဆောင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-ဒန္တပေါနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၆၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မပေးအပ် မည်သည် အကပ်မခံအပ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို ဆို၏။

ပေးအပ် မည်သည် ကိုယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပစ်လွှင့်သောအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပေးသည်ရှိသော် ဟတ္ထပါသ် ‘နှစ်တောင့်ထွာ’ အတွင်း၌ ရပ်တည် လျက် ကိုယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့်သော်လည်းကောင်း ခံယူအံ့၊ ဤကား ပေးအပ်သည် မည်၏။

အာဟာရ မည်သည် ရေ၊ ဒန်ပူကို ဖယ်ထား၍ အလုံးစုံသော မျိုအပ်သောဝတ္ထုသည် အာဟာရ မည်၏။

ရေ ဒန်ပူကို ကြည့်၍ဟူသည် ရေ၊ ဒန်ပူကို ကြည့်ထား၍။

“ခဲအံ့ စားအံ့”ဟူ၍ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၆၇။ အကပ်မခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အကပ်မခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ရေ၊ ဒန်ပူကို ကြည့်၍ မပေးအပ်သော ‘အကပ်မခံအပ်သော’ အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အကပ်မခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ရေ၊ ဒန်ပူကိုကြည့်၍ မပေးအပ်သော အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ ဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အကပ်မခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အကပ်ခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေ၊ ဒန်ပူကို ကြည့်၍ မပေးအပ်သော အာဟာရကို ခံတွင်းဝသို့ ဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အကပ်ခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အကပ်မခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋီ အာပတ် သင့်၏။

အကပ်ခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

အကပ်ခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်၌ အကပ်ခံအပ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၆၈။ ရေ၊ ဒန်ပူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ (ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်၊ ပြာ၊ မြေညက်ဟု ဆိုအပ်သော) ဆေးကြီး လေးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း (မြွေခဲခြင်းဟူသော) အကြောင်းရှိခဲ့သော် ကပ္ပိယကာရက ‘အပ်အောင်ပြုသူ’ မရှိခဲ့လျှင် ကိုယ်တိုင်ယူ၍ သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ရူးသောရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမ ဒန္တပေါနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

စတုတ္ထ ဘောဇနဝဂ် ပြီး၏။

ထိုဘောဇနဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်

အာဝသထပိဏ္ဍသိက္ခာပုဒ်၊ ဂဏဘောဇနသိက္ခာပုဒ်၊ ပရမ္ပရဘောဇနသိက္ခာပုဒ်၊ ကာဏမာတုသိက္ခာပုဒ်၊ စားစဉ် မြစ်မိသော ပဝါရဏာသိက္ခာပုဒ်နှစ်ပါး၊ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်၊ သန္နိမိကာရကသိက္ခာပုဒ်၊ နို့ရည်ရောသော ပဏီတဘောဇန သိက္ခာပုဒ်၊ ဒန္တပေါနသိက္ခာပုဒ်နှင့် တကွ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့သည် ဆယ်ပါးတို့တည်း။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

၅-အစေလကဝဂ် ၁-အစေလကသိက္ခာပုဒ်

၂၆၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တောတွင် ပြာသာဒ်ဆောင် ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သံဃာတော်အား ခဲဖွယ်သည် ပေါများ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် စားကြွင်းစားတို့အား မုန့်ကို ပေးလော့ဟု (ဆို၏)။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် “ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် စားကြွင်းစားတို့ကို အစဉ်အတိုင်း နေစေ၍ တစ်ခုတစ်ခုစီ မုန့်ကိုပေးသော် ပရိမိုဇ်မတစ်ယောက်အား တစ်ခုဟု မှတ်ထင်၍ မုန့်နှစ်ခုပေးမိ၏။ အနီးအနားမှ ပရိမိုဇ်မတို့သည် ထိုပရိမိုဇ်မကို “ဤရဟန်းသည် သင်၏ သယောက်လင်တည်း”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ဤရဟန်းသည် ငါ၏ သယောက်လင် မဟုတ်၊ တစ်ခုမှတ်ထင်၍ မုန့်နှစ်ခု ပေးမိ၏ဟု (ဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် တစ်ခုတစ်ခုစီ မုန့်ကို ပေးသော် ထိုပရိမိုဇ်မအားသာလျှင် တစ်ခုမှတ်ထင်၍ မုန့်နှစ်ခုပေးမိ၏။ အနီးအနားမှ ပရိမိုဇ်မတို့သည် ထိုပရိမိုဇ်မကို “ဤ ရဟန်းသည် သင်၏ သယောက်လင်တည်း”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ဤရဟန်းသည် ငါ၏ သယောက်လင်မဟုတ်၊ တစ်ခုဟု မှတ်ထင်၍ မုန့်နှစ်ခု ပေးမိ၏ဟု (ဆို၏)။ “သယောက်လင်၊ သယောက် လင် မဟုတ်”ဟု ငြင်းခုံကြကုန်၏။

အာဇီဝကတစ်ယောက်သည်လည်း ကျောင်းအရံသို့ သွား၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် များစွာသော ထောပတ်ဖြင့် ထမင်းကို နယ်၍ ထိုအာဇီဝကအား ထမင်းခဲကြီးကို ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ထိုအာဇီဝကသည် ထမင်းခဲကြီးကို ယူ၍ သွားလေ၏။ အာဇီဝကတစ်ယောက်သည် ထမင်းခဲကြီး ယူလာသော ထိုအာဇီဝကကို “ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ်အရပ်မှ ထမင်းခဲကြီးကို ရသနည်း”ဟု ဆို၏။ ငါ့သျှင် ခေါင်းတုံး ‘ဦးပြည်း’ သူကြွယ်ဖြစ်သော ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ ကျောင်းပရိဝုဏ်မှ ရခဲ့၏”ဟု ပြောဆို၏။

ဥပါသကာတို့သည် ထိုအာဇီဝကတို့၏ စကားပြောဆိုသည်ကို ကြားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာ တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ထိုဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင် ဘုရား ဤတိတ္ထိတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို အလိုရှိကုန်၏။ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို အလိုရှိကုန်၏။ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို အလိုရှိကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင် တို့သည် တိတ္ထိတို့အား မိမိလက်ဖြင့် (ကိုယ်တိုင်) မပေးပါစေကုန်လင့်”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဥပါသကာတို့ကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေ လျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်စေ၍ ရွှင်လန်းစေပြီးသော် နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီး ဖဲခွါသွားကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်း တို့အား-

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာတော်၏ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကျင့်သုံးရန် သံဃာတော်များ ချမ်းသာစေရန်။ပ။ သူတော်ကောင်းတရား ‘သာသနာသုံးရပ်’ တည်တန့်ရန် ဝိနည်း ‘စည်းမျဉ်းဥပဒေ’ ကို ချီးမြှောက်ရန်ဟူသော အကျိုးထူးဆယ်ပါးတို့ကို အစွဲပြု၍ ရဟန်းတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ် တော်မူမည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၀။ ၄၁-၂၇၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် တက္ကတွန်းအားလည်းကောင်း၊ ပရိဗိုဇ် ယောက်ျားအားလည်းကောင်း၊ ပရိဗိုဇ်မအားလည်းကောင်း၊ မိမိလက်ဖြင့် (ကိုယ်တိုင်) ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ပေးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်း အား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-အစေလကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၇၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

တက္ကတွန်း မည်သည် အမှတ်မရှိသော ပရိဗိုဇ်အဖြစ်သို့ ရောက်သော (အဝတ်မဆီး) အချည်းနှီး သော သူတည်း။

ပရိဗိုဇ် မည်သည် ရဟန်းသာမဏေကို ဖယ်ထား၍ အမှတ်မရှိ ပရိဗိုဇ်အဖြစ်သို့ ရောက်သော ယောက်ျားတည်း။

ပရိဗိုဇ်မ မည်သည် ရဟန်းမိန်းမ သိက္ခမာန် သာမဏေမကို ဖယ်ထား၍ အမှတ်မရှိ ပရိဗိုဇ်မ အဖြစ်သို့ ရောက်သော မိန်းမတည်း။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးနှင့် ရေ၊ ဒန်ပူကို ဖယ်ထား၍ အကြွင်းသည် ခဲဖွယ် မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ စမဲဟင်းလျာဟူသော ဘောဇဉ်ငါးပါး တို့တည်း။

ပေးငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့်လည်းကောင်း၊ စွန့်လွှတ် လိုက်သဖြင့်လည်းကောင်း ပေးငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၇၂။ တိတ္ထိ၌ တိတ္ထိဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိလက်ဖြင့် ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကို သော်လည်းကောင်း ပေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တိတ္ထိ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိလက်ဖြင့် ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ပေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တိတ္ထိ၌ တိတ္ထိမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိလက်ဖြင့် ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကို သော်လည်းကောင်း ပေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရေ၊ ဒန်ပူကို ပေးအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တိတ္ထိမဟုတ်သူ၌ တိတ္ထိဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တိတ္ထိမဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တိတ္ထိမဟုတ်သူ၌ တိတ္ထိမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၇၃။ သူတစ်ပါးကို ပေးစေ၏၊ (ကိုယ်တိုင်) မပေးအံ့၊ အနီး၌ ချထား၍ ပေးအံ့၊ (ဝမ်းစာမှ) အပ ကိုယ်၌ လိမ်းကျံစရာကို ပေးအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ အစေလကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-အစေလကဝဂ် ၂-ဥပျောနေသိက္ခာပုဒ်

၂၇၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော အသျှင်ဥပနန္ဒသည် အစ်ကို၏ အတူနေတပည့်ဖြစ်သော ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် လာလော့၊ ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ကုန်အံ့”ဟု ဆို၍ ထိုရဟန်းအား အာမိသ (တစ်စုံတစ်ရာ) ကို မပေးဘဲ “ငါ့သျှင် သွားပေတော့၊ ငါ့အား သင်နှင့်အတူ စကားပြောရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း မချမ်းသာ၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း သော ငါ့အား စကားပြောရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း ချမ်းသာ၏”ဟု (ဆို၍) လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် မွန်းလွဲခါနီးကပ်လတ်သော် ဆွမ်းခံခြင်းငှါလည်း မတတ်နိုင်၊ ဆွမ်းစားရပ်၌လည်း ဆွမ်းစားမမှီ၊ ဆွမ်းပြတ်၏ ‘ဆွမ်းမစားရတော့ချေ’။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ရဟန်းကို ‘ငါ့သျှင်လာလော့၊ ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ကုန်အံ့’ဟု ဆို၍ ထိုရဟန်းအား အာမိသကို မပေးဘဲ လွှတ်လိုက်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥပနန္ဒ သင်သည် ရဟန်းကို ‘ငါ့သျှင်လာလော့၊ ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ကုန်အံ့’ဟု ဆို၍ ထိုရဟန်းအား အာမိသကို မပေးဘဲ လွှတ်လိုက်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ရဟန်းကို “ငါ့သျှင် လာလော့၊ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ကုန် အံ့”ဟု ဆို၍ ထိုရဟန်းအား အာမိသကို မပေးဘဲ လွှတ်လိုက်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ် သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်း ငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၁။ ၄၂-၂၇၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းအား ‘ငါ့သျှင် လာလော့၊ ရွာသို့သော်လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသို့သော်လည်းကောင်း ဆွမ်းအလိုငှါ ဝင်ကုန်အံ့’ဟု (ဆို၍) ထိုရဟန်းအား အာမိသကို ပေးစေ၍သော်လည်းကောင်း၊ မပေးစေမူ၍သော်လည်းကောင်း၊ “ငါ့သျှင် သွားပေတော့၊ ငါ့အား သင်နှင့်အတူ စကားပြောရခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း မချမ်းသာ၊ တစ်ယောက်ထီး တည်းသော ငါ့အား စကားပြောရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ နေထိုင် ရခြင်းသည် လည်းကောင်း ချမ်းသာ၏”ဟု ထိုအကြောင်းကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အကြောင်း တစ်ပါးမရှိဘဲ လွတ်လိုက်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-ဥယျောနေသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၇၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။။

ရဟန်းဟူသည်။။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းကိုဟူသည် မိမိမှ တစ်ပါးသော ရဟန်းကို။

ငါ့သျှင် လာလော့၊ ရွာသို့သော်လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသို့သော်လည်းကောင်းဟူသည် ရွာသည်လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသည်လည်းကောင်း၊ မြို့သည်လည်းကောင်း ရွာလည်း မည်၏၊ နိဂုံးလည်း မည်၏။

ထိုရဟန်းအား အာမိသကိုပေးစေ၍ဟူသည် ယာဂုကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်း ကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း ပေးစေ၍။

မပေးစေမူ၍ဟူသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မပေးစေမူ၍။

လွတ်လိုက်ငြားအံ့ဟူသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ ရယ်ရွှင်လို၍ မြူးထူးလို၍ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ နေလို၍ မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လို၍ “ငါ့သျှင် သွားပေတော့၊ ငါ့အား သင်နှင့်အတူ စကားပြောရခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း မချမ်းသာ၊ တစ်ယောက်ထီးတည်းသော ငါ့အား စကားပြောရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်းကောင်း ချမ်းသာ၏”ဟု ဆို၍ လွတ်လိုက် ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မြင်လောက်သော ဥပစာကိုလည်းကောင်း၊ ကြားလောက်သော ဥပစာကို လည်းကောင်း စွန့်စဉ် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ စွန့်ပြီးသော် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုအကြောင်းကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အကြောင်းတစ်ပါးမရှိဘဲဟူသည် စေလွတ်ခြင်းငှါ အခြားသော အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။

၂၇၇။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လွတ်လိုက်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ လွတ်လိုက်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လွတ်လိုက်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အမျက်ထွက်၍ ဆုံးမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူကို လွှတ်လိုက်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အမျက်ထွက်၍ ဆုံးမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူကို ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း မဟုတ်သော သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူကို ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၂၇၈။ “ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်မှု မမျှတကုန်လတ္တံ့”ဟု လွှတ်လိုက်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ “အဖိုးထိုက်တန်သော ဘဏ္ဍာကို တွေ့မြင်၍ လောဘတရား ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု လွှတ်လိုက်အံ့၊ “မာတုဂါမကို တွေ့မြင်၍ (သာသနာတော်၌) မမွေ့လျော်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု လွှတ်လိုက်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ “နာဖျားလာသောရဟန်း ကျန်ရစ်သောရဟန်း ကျောင်းစောင့်ရဟန်းအား ယာဂု ထမင်း ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို ပို့ဆောင်လော့”ဟု စေလွှတ်အံ့၊ မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို မကျင့်လိုဘဲ အကြောင်းရှိ၍ လွှတ်လိုက်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသောရဟန်း အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ ဥပျောနေသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-အစေလကဝဂ် ၃-သဘောနေသိက္ခာပုဒ်

၂၇၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မိတ်ဆွေ၏ အိမ်သို့ သွား၍ ထိုမိတ်ဆွေ၏ မယားနှင့်အတူ အိပ်ခန်း၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင် ဥပနန္ဒကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော ထိုယောက်ျားသည် “အသျှင်အား ဆွမ်းကို ပေးလှူလော့”ဟု မယားကို ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒအား ဆွမ်းကို ပေးလှူ၏။ ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒအား “အသျှင်ဘုရား ကြွတော်မူပါလော့၊ အသျှင်အား ဆွမ်းလှူပြီးပါပြီ”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် ‘ဤယောက်ျားကား ရာဂစိတ်ထကြွ၏’ဟု အမှတ်ပြု မိ၍ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒအား “အသျှင်ဘုရား မကြွပါနှင့်ဦး၊ ထိုင်နေတော်မူပါဦး”ဟု ပြောဆို၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုယောက်ျားသည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုယောက်ျားသည် သာကီဝင် မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒအား “အသျှင်ဘုရား ကြွတော်မူပါလော့၊ အသျှင်အား ဆွမ်းကို ပေးလှူပြီးပါပြီ”ဟု ဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုမိန်းမသည် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒအား “အသျှင်ဘုရား မကြွပါနှင့်ဦး၊ ထိုင်နေတော်မူပါဦး”ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် ထွက်သွား၍ ရဟန်းတို့ကို- “အသျှင်ဘုရားတို့ ဤအသျှင်ဥပနန္ဒသည် အကျွန်ုပ်၏ မယားနှင့်အတူ အိပ်ခန်း၌ နေပါ၏။ ထိုရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်က နှင်ထုတ်အပ်ပါသော်လည်း သွားခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်

များသောကိစ္စရှိပါကုန်၏။ များသောပြုဖွယ်ရှိပါကုန်၏”ဟု စောင်း မြောင်းစေ၏ ‘ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချစေ၏’။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည်လင်မယားနှစ်ယောက်သာရှိသော အိမ်၌ ဝင်၍ ထိုင်နေဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ် ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥပနန္ဒ သင်သည် လင်မယားနှစ်ယောက်သာရှိသော အိမ်၌ ဝင်၍ ထိုင်နေ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်သာရှိသော အိမ်၌ ဝင်၍ ထိုင်နေဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၂။ ၄၃-၂၈၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် လင်မယားနှစ်ယောက်သာရှိသော အိမ်၌ ဝင်၍ ထိုင်နေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃-သဘောနေသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၈၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

လင်မယား နှစ်ယောက်သာရှိသောအိမ် မည်သည် မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည်လည်းကောင်း နှစ်ယောက်လုံး (အပြင်သို့) မထွက်ကုန်၊ နှစ်ဦးသော သူတို့သည် တပ်မက်ခြင်း မကင်းကုန်။

ဝင်၍ဟူသည် အတွင်းသို့ ဝင်၍။

ထိုင်နေငြားအံ့ဟူသည် ကြီးသော အိမ်၌ တံခါးပေါင်၏ နှစ်တောင့်ထွာ ‘ဟတ္ထပါသ်’ ကို စွန့်၍ နေ ငြားအံ့ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ငယ်သော အိမ်၌ ခေါင်လျောက်ကို လွန်၍ ထိုင်နေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၈၂။ အိပ်ခန်း၌ အိပ်ခန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လင်မယား နှစ်ယောက်သာရှိသော အိမ်၌ ဝင်၍ နေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အိပ်ခန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ လင်မယားနှစ်ယောက်သာ ရှိသော အိမ်၌ ဝင်၍ နေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အိပ်ခန်း၌ အိပ်ခန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လင်မယားနှစ်ယောက်သာ ရှိသော အိမ်၌ ဝင်၍ နေငြားအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အိပ်ခန်းမဟုတ်သည်၌ အိပ်ခန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။ အိပ်ခန်းမဟုတ်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။ အိပ်ခန်းမဟုတ်သည်၌ အိပ်ခန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ်မသင့်။

၂၈၃။ ကြီးသော အိမ်၌ တံခါးပေါင်၏ နှစ်တောင့်ထွာ ‘ဟတ္ထပါသ်’ ကို မစွန့်မူ၍ နေအံ့။ ငယ်သော အိမ်၌ ခေါင်လျောက်ကို မလွန်မူ၍ နေအံ့။ အဖော်ရဟန်း ရှိအံ့။ မိန်းမယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံး အပြင်သို့ ထွက်ကုန်အံ့။ နှစ်ယောက်လုံး ရာဂကင်းကုန်အံ့။ အိပ်ခန်းမဟုတ်အံ့။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဗျီး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ်မသင့်။

တတိယ သဘောနေသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၅-အစေလကဝဂ် ၄-ရဟောပဋိစ္ဆန္ဒသိက္ခာပုဒ်

၂၈၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မိတ်ဆွေ၏ အိမ်သို့ သွား၍ ထိုမိတ်ဆွေ၏ မယားနှင့်အတူ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ငါ၏ မယားနှင့်အတူ ဆိတ်ကွယ် ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုသော ထိုယောက်ျား၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မာတုဂါမနှင့် အတူ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥပနန္ဒ သင်သည် မာတုဂါမနှင့်အတူ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏ဟူသည် မှန်သ လော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မာတုဂါမနှင့်အတူ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေဘိသ နည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေး သော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၃။ ၄၄-၂၈၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၄-ရဟောပဋိစ္ဆန္ဒသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၈၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မာတုဂါမ မည်သည် လူမိန်းမတည်း၊ ဘီလူး (နတ်) မ မဟုတ်၊ ပြိတ္တာမ မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်မ မဟုတ်၊ အယုတ်သဖြင့် ထိုနေ့မွေးဖွားသော သူငယ်မသည်လည်း (မာတုဂါမ မည်၏)၊ ကြီးသောမိန်းမမူကား အဘယ်ဆို ဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း။

အတူဟူသည် အတူတကွတည်း။

ဆိတ်ကွယ်ရာ မည်သည် မျက်စိ၏ ဆိတ်ကွယ်ရာ၊ နား၏ ဆိတ်ကွယ်ရာတည်း။

မျက်စိဆိတ်ကွယ်ရာ မည်သည် မျက်စိကို မှိတ်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ကို ချိသော်လည်း ကောင်း၊ ဦးခေါင်းကို မော့သော်လည်းကောင်း မြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော နေရာတည်း။

နား၏ ဆိတ်ကွယ်ရာ မည်သည် ပကတိပြောသော စကားကို ကြားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော နေရာ တည်း။

ဖုံးလွှမ်းသောနေရာ မည်သည် နေရာကို နံရံဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တံခါးရွက်ဖြင့်သော်လည်း ကောင်း၊ ဖျာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ တိုင်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရိုင်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း အမှတ်မရှိ တစ်ခုခုသော အရာ ဝတ္ထုဖြင့် ဖုံးကွယ်သော နေရာတည်း။

ထိုင်နေငြားအံ့ဟူသည် မာတုဂါမသည် ထိုင်နေစဉ် ရဟန်းသည် အနီး၌ ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ အနီး၌ အိပ်နေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ထိုင်နေစဉ် မာတုဂါမသည် အနီး၌ ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ အနီး၌ အိပ်နေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်နေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၈၇။ မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေ ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေ ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ကွယ်ဖုံးလွှမ်း သော နေရာ၌ ထိုင်နေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဘီလူးမနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပြိတ္တာမနှင့်သော်လည်းကောင်း၊
ပဏ္ဍုက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်မနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူယောင်ဖန်ဆင်းသော
တိရစ္ဆာန်မနှင့်သော်လည်းကောင်း အတူ ဆိတ် ကွယ်ဖုံးလွှမ်းသော နေရာ၌ ထိုင်နေငြားအံ့။
ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ
မဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု
အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၂၈၈။ အမှတ်မရှိ သိကြားလိမ္မာသော အဖော်ယောက်ျား ရှိအံ့။ ရပ်သာရပ်၍ မထိုင်အံ့။
ဆိတ်ကွယ် သည်ကို မငဲ့အံ့။ အခြားအာရုံကို နှလုံးသွင်းလျက် ထိုင်နေအံ့။ အာပတ် မသင့်။
ရူးသော ရဟန်း။ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ ရဟောပဋိ ဣဒ္ဓသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅- အစေလကဝဂ် ၅-ရဟောနိသဇ္ဇသိက္ခာပုဒ်

၂၈၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏
အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား
အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မိတ်ဆွေ၏ အိမ်သို့ သွား၍ ထိုမိတ်ဆွေ၏ မယားနှင့်အတူ
တစ်ယောက်အချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားက “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မာတုဂါမနှင့် အတူ
တစ်ယောက် ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု
ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုသော ထိုယောက်ျား၏ စကားကို
ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား
အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌
ထိုင်နေဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥပနန္ဒ သင်သည် မာတုဂါမနှင့်အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌
ထိုင်နေ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မာတုဂါမနှင့်အတူ
တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော
ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား
ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၄။ ၄၅-၂၉၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်၌ ထိုင်နေကြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-ရဟောနိသဇ္ဇသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၂၉၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မာတုဂါမ မည်သည် ကောင်းစွာ ဆိုသောစကား မကောင်းသဖြင့် ဆိုသောစကား၊ ရန်ရှင်းသော စကား မရန်ရှင်းသော စကားကို သိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သိကြားလိမ္မာသော လူမိန်းမတည်း၊ ဘီလူး (နတ်) မ မဟုတ်၊ ပြိတ္တာမ မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်မ မဟုတ်။

အတူဟူသည် အတူတကွတည်း။

တစ်ယောက်ချင်းချင်းဟူသည် ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် မာတုဂါမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ဆိတ်ကွယ်ရာ မည်သည် မျက်စိ၏ ဆိတ်ကွယ်ရာ၊ နား၏ ဆိတ်ကွယ်ရာတည်း။

မျက်စိ၏ ဆိတ်ကွယ်ရာ မည်သည် မျက်စိကို မှိတ်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ကို ချီသော်လည်း ကောင်း၊ ဦးခေါင်းကို မော့သော်လည်းကောင်း မြင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော နေရာတည်း။

နား၏ ဆိတ်ကွယ်ရာ မည်သည် ပကတိပြောသော စကားကို ကြားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော နေရာ တည်း။

ထိုင်နေကြားအံ့ဟူသည် မာတုဂါမသည် ထိုင်နေစဉ် ရဟန်းသည် အနီး၌ ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ အနီး၌ အိပ်နေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ထိုင်နေစဉ် မာတုဂါမသည် အနီး၌ ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ အနီး၌ အိပ်နေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်နေသော်လည်းကောင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၂၉၂။ မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေကြားအံ့ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ် ရာ အရပ်၌ ထိုင်နေကြားအံ့ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေကြားအံ့ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဘီလူးမနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပြိတ္တာမနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍုက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်မနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူယောင်ဖန်ဆင်းသော တိရစ္ဆာန်မနှင့်သော်လည်းကောင်း အတူ တစ်ယောက်ချင်းချင်း ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေကြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ မဟုတ်သူ၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၂၉၃။ အမှတ်မရှိ သိကြားလိမ္မာသော အဖော်ယောက်ျား ရှိအံ့၊ ရပ်သာရပ်၍ မထိုင်အံ့၊ ဆိတ်ကွယ် သည်ကို မငဲ့အံ့၊ အခြားအာရုံကို နှလုံးသွင်းလျက် ထိုင်နေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဉ္စိး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ ရဟောနိသဇ္ဇသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-အစေလကဝဂ် ၆-စာရိတ္တသိက္ခာပုဒ်

၂၉၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒ၏ အလုပ် အကျွေး ဒါယကာသည် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒကို ဆွမ်းစားပင့်၏။ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို လည်း ဆွမ်းစားပင့်၏။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ ချဉ်းကပ်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့ကို “ဒါယကာတို့ ဆွမ်းကို လှူကုန်လော့”ဟု ဆိုကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်ဥပနန္ဒ ကြွလာသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့တော်မူကုန်လော့ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရဟန်းတို့သည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့ကို “ဒါယကာတို့ ဆွမ်းလှူကုန်လော့ နံနက်ဆွမ်းစားချိန် ကုန်လွန်ပြီ”ဟု ဆိုကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်ဥပနန္ဒ၏ အကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းကို ပြုစီရင်ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင် ဥပနန္ဒ ကြွလာသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့တော်မူပါကုန်လော့ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ဆွမ်းမစားမီ နံနက်အချိန်တွင် (အခြားသော) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ နေမြင့်မှ ကြွလာ၏။ ရဟန်းတို့သည် စိတ်သဘောရှိတိုင်း မသုံးဆောင် ရကုန်။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ဆွမ်းစား ပင့်ထားပြီးဖြစ်လျက် ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥပနန္ဒ သင်သည် ဆွမ်းစားပင့်ထားပြီးဖြစ်လျက် ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌ (အခြား) ဒါယကာအိမ် တို့သို့ လှည့်လည်သွားလာ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဆွမ်းစားပင့်ထားပြီးဖြစ်လျက်

ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ဘိသနည်း” (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြု မိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားပင့်ထား၍ ဆွမ်းထင်ရှား ရှိလျက် ဆွမ်း မစားမီ ရှေးအဖို့၌ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်း အား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၉၅။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒ၏ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာသည် သံဃာ၏ အလိုငှါ ခဲဖွယ်ကို “အသျှင်ဥပနန္ဒအား ပြ၍ သံဃာအား ပေးလှူလော့”ဟု ပို့စေ၏။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်နေခိုက် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်ဥပနန္ဒသည် အဘယ်မှာနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ ဒါယကာတို့ သာကီဝင်မင်းသား ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒသည် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်နေ၏ဟု ဆိုကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဤခဲဖွယ်ကို အသျှင် ဥပနန္ဒအား ပြ၍ သံဃာအား လှူလိုက်ပါဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အကပ်ခံ၍ ဥပနန္ဒလာသည့်တိုင်အောင် ထားကုန်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် “ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌ (အခြား) ဒါယကာ အိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်တော်မူ၏”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ သွား၍ နေမြင့်မှ ပြန်လာ၏။ ခဲဖွယ်ကို (အိမ်သို့) တစ်ဖန် ပြန်၍ ဆောင်ယူရကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်နေဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥပနန္ဒ သင်သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက်မှ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ဘိသနည်း” (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ

(သင်ပြမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားပင့်ထား၍ ဆွမ်းထင်ရှားရှိလျက် ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက်၌သော်လည်းကောင်း (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၉၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းလှူသောအခါ၌ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ကုန်၊ သင်္ကန်းအရ နည်းပါး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၌ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဂ) “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားပင့်ထား၍ ဆွမ်းထင်ရှားရှိလျက် ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌သော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက်၌သော်လည်းကောင်း (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ လှည့်လည်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။ ထိုအိမ်တစ်ပါးသို့ သွားရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ ဤကား ထိုအိမ်တစ်ပါးသို့ သွားရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၉၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ကြသောကြောင့် အပ်ချည် ဓားငယ်တို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ (အခြား) ဒါယကာ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းချုပ်သော အခါ၌ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဃ) “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားပင့်ထား၍ ဆွမ်းထင်ရှားရှိလျက် ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌သော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက်၌သော်လည်းကောင်း (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ လှည့်လည်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။ ထိုအိမ်တစ်ပါးသို့ သွားရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန် အခါတည်း၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ ဤကား ထိုအိမ်တစ်ပါးသို့ သွားရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၂၉၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နာဖျားကြသောကြောင့် ဆေးတို့ကို အလိုရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၂၉၅။ ၄၆- (c) ၂၉၉။ “အကြင်ရဟန်းသည် ဆွမ်းစားပင့်ထား၍ ဆွမ်းထင်ရှား ရှိလျက် ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားမှု၍ ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးသည့် နောက်၌သော်လည်းကောင်း (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ အချိန်အခါကို ကြည့်၍ လှည့်လည်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။ ထိုအိမ်တစ်ပါးသို့ သွားရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန် အခါတည်း၊ သင်္ကန်းလှူသောအခါ၊ သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ၊ နာဖျားသောအခါ၊ ဤကား ထိုအိမ်တစ်ပါးသို့ သွားရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-စာရိတ္တသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၀၀။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ဆွမ်းစားပင့်ထား၍ မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ဆွမ်းစားပင့် ထားပြီးဖြစ်၏။

ဆွမ်းထင်ရှားရှိ မည်သည် ပင့်ဖိတ်ထားအပ်သော ဆွမ်းဖြင့် ဆွမ်းထင်ရှားရှိ၏။

ထင်ရှားရှိသော မည်သည် ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ ဝင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။

ထင်ရှားမရှိ မည်သည် ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ ဝင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့ မည်သည် ပင့်ဖိတ်ထားသော ဆွမ်းကို မစားရသေးမီ။

ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက် မည်သည် ပင့်ဖိတ်ထားသော ဆွမ်းကို အယုတ်သဖြင့် သမန်းမြက်ဖျား မျှဖြင့်သော်လည်း စားပြီးဖြစ်၏။

ဒါယကာအိမ် မည်သည် မင်းမျိုးအိမ်၊ ပုဏ္ဏားမျိုးအိမ်၊ ကုန်သည်မျိုးအိမ်၊ သူဆင်းရဲမျိုးအိမ်ဟူ၍ ဒါယကာအိမ်တို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း။

(အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ငြားအံ့ဟူသည် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ဥပစာသို့ သက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ပဌမခြေလှမ်းသည် တံခါးခုံကို လွန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဒုတိယခြေလှမ်းသည် လွန်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အချိန်အခါကို ကြည့်၍ဟူသည် အခါကာလကို ဖယ်ထား၍။

သင်္ကန်းလှူသောအခါ မည်သည် ကထိန်မခင်းသည် ရှိသော် မိုးလတို့၏ အဆုံးဖြစ်သော လတို့ ပတ်လုံးလည်းကောင်း၊ ကထိန်ခင်းသည် ရှိသော် ငါးလတို့ပတ်လုံးလည်းကောင်းတည်း။

သင်္ကန်းချုပ်သောအခါ မည်သည် သင်္ကန်းကို ချုပ်သည် ရှိသော်။

၃၀၁။ ပင့်ဖိတ်ထားသည်၌ ပင့်ဖိတ်ထားသည်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌သော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးသည့် နောက်၌သော်လည်းကောင်း အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ငြားအံ့ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

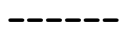
ပင့်ဖိတ်ထားသည်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌သော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက်၌သော်လည်းကောင်း အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ငြားအံ့ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပင့်ဖိတ်ထားသည်၌ မပင့်ဖိတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ဆွမ်းမစားမီ ရှေးအဖို့၌သော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းစားပြီးသည့် နောက်၌သော်လည်းကောင်း အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ (အခြား) ဒါယကာအိမ်တို့သို့ လှည့်လည်ငြားအံ့ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မပင့်ဖိတ်သည်၌ ပင့်ဖိတ်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မပင့်ဖိတ်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မပင့်ဖိတ်သည်၌ မပင့်ဖိတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၀၂။ အချိန်အခါ၌ အာပတ် မသင့်၊ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ ဝင်အံ့၊ ထင်ရှားမရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ဝင်အံ့၊ သူတစ်ပါး၏ ဖြတ်သန်းသွားရသော လမ်းဖြစ်အံ့၊ အိမ်ဥပစာဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားရသော လမ်းဖြစ်အံ့၊ ရွာတွင်းကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ တိတ္ထိတို့ (နေရာ) ကျောင်းသို့ သွားအံ့၊ ဆွမ်းစားရေပံသို့ သွားအံ့၊ ဆွမ်းချက်ရာ စဖိုအိမ်သို့ သွားအံ့၊ ဘေးရန်ရှိသောကြောင့် သွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ စာရိတ္တသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-အစေလကဝဂ် ၇-မဟာနာမသိက္ခာပုဒ်

၃၀၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မဟာနာမမည်သော သာကီဝင်မင်းအား ဆေးပေါများ၏။ ထိုအခါ မဟာနာမမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို လေးလတို့ပတ်လုံး ဆေး ဖြင့် ဖိတ်ကြားလိုပါ၏။”ဟု လျှောက်၏။ မဟာနာမ ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ မဟာနာမ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် သံဃာကို လေးလတို့ပတ်လုံး ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်မခံကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ လေးလတို့ပတ်လုံး ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားခြင်းကို သာယာ (လက်ခံ) ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော် မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၀၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းအား အနည်းငယ်သော ဆေးကိုသာ တောင်းကုန်၏။ မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းအား ဆေးပေါများမြဲ ပေါများ၏။ နှစ်ကြိမ် မြောက်လည်း မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခု သော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နောက်ထပ် လေးလတို့ပတ်လုံး ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားလိုပါ၏”ဟု လျှောက်ပြန်၏။ မဟာနာမ် ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ မဟာနာမ် သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် သံဃာကို နောက်ထပ် လေးလတို့ပတ်လုံး ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားဦးလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည် ဖြစ်၍ လက်မခံကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ နောက်ထပ် ဖိတ်ကြားခြင်းကို သာယာ (လက်ခံ) ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃၀၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းအား အနည်းငယ်မျှသော ဆေး ကိုသာ တောင်းကုန်၏။ မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းအား ရှေးအတူပင် ဆေးသည် ပေါများမြဲ ပေါများနေပြန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို အသက်ထက်ဆုံးဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားလိုပါ၏”ဟု လျှောက်၏။ မဟာနာမ် ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ မဟာနာမ် သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် သံဃာကို အသက်ထက်ဆုံးပင် ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြား လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်မခံကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ အမြဲဖိတ်ကြားခြင်းကို လက်ခံ (သာယာ) ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ဆင်ကုန်၏။ မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်၏။ (ရဟန်း၏) အသွင်နှင့် မပြည့်စုံကုန်။ မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းသည် “အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင် တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ဆင်ကုန်ဘိသနည်း၊ မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်ဘိသနည်း၊ (ရဟန်း၏) အသွင်နှင့် မပြည့်စုံကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းဖြစ်သော သူသည် ကောင်းစွာ ဝတ်ဆင် သင့်သည် ကောင်းစွာ ဝတ်ရုံသင့်သည် (ရဟန်း၏) အသွင်နှင့် ပြည့်စုံသင့်သည် မဟုတ်ပါလော့”ဟု ပြောဆိုလေ့ ရှိ၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မဟာနာမ်အမည်ရှိသော သာကီဝင်မင်း၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ကုန်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဥပါယ်ဖြင့် မဟာနာမ် မည်သော သာကီဝင်မင်းကို မျက်နှာမလှအောင် ပြုရပါကုန်အံ့နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သံဃာကို ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြား၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခုပင်လျှင် ငါတို့သည် မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းအား ထောပတ်ကို တောင်းကြကုန်အံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ဒါယကာ တစ်စိတ် (လေးပြည်ဝင်) ထောပတ် အလိုရှိ၏”ဟု မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းအား ပြောဆိုကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ယနေ့တစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ပါကုန်ဦးလော့၊ လူတို့သည် ထောပတ်ဆောင်ယူရန် နွားခြံသို့ သွားပါကုန်၏ အချိန်တန်လျှင် ဆောင်ယူလာပါကုန်လတ္တံ့ဟု (ဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “ဒါယကာ တစ်စိတ် (လေးပြည်ဝင်) ထောပတ် အလိုရှိ၏”ဟု မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းအား ပြောဆိုကုန်၏။ အသျှင် ဘုရားတို့ ယနေ့ တစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ပါကုန်ဦးလော့၊ လူတို့သည် ထောပတ်ဆောင်ယူရန် နွားခြံသို့ သွားပါကုန်၏။ အချိန်တန်လျှင် ဆောင်ယူလာပါကုန်လတ္တံ့ဟု (ဆို၏)။ ဒါယကာ သင်သည် မပေးလှူလိုဘဲ ဖိတ်ကြားခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ သင်သည် (ဟုတ်လေယောင်ယောင်) ဖိတ်ကြား၍ မပေး လှူဘဲ နေဘိ၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ထိုအခါ မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းသည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ကောင်းတို့သည် ‘ယနေ့ တစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ကုန်ဦးလော့’ဟု ဆိုအပ်ပါလျက် မဆိုင်းငံ့ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်း၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းက ‘အသျှင်ဘုရားတို့ ယနေ့တစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ပါကုန်ဦးလော့’ဟု ဆိုပါလျက် မဆိုင်းငံ့ ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းက ‘အသျှင်ဘုရားတို့ ယနေ့ တစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ပါကုန်ဦးလော့’ဟု ဆိုပါလျက် မဆိုင်းငံ့ကြကုန်ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းက ‘အသျှင်ဘုရားတို့ ယနေ့တစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့ကုန်ဦးလော့’ဟု ဆိုပါလျက် မဆိုင်းငံ့ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၆။ ၄၇-၃၀၆။ “မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် နောက်ထပ်ဖိတ်ကြားခြင်းနှင့် အမြဲဖိတ်ကြားခြင်းကို ကြည့်၍ လေးလတို့ပတ်လုံး ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားခြင်းကို သာယာ (လက်ခံ) အပ်၏။ ထိုလေးလထက် အလွန် သာယာငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇-မဟာနာမသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၀၇။ မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် လေးလတို့ပတ်လုံး ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားခြင်းကို သာယာအပ်၏ဟူသည် သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးဖြင့် ဖိတ်ကြားသည်ကို သာယာအပ်၏။

နောက်ထပ်ဖိတ်ကြားခြင်းကို သာယာအပ်၏ဟူသည် အကြင်အခါ နာဖျားအံ့၊ ထိုအခါ တောင်းအံ့ဟု သာယာအပ်၏။

အမြဲဖိတ်ကြားခြင်းကို သာယာအပ်၏ဟူသည် အကြင်အခါ နာဖျားအံ့၊ ထိုအခါ တောင်းအံ့ဟု သာယာအပ်၏။

ထိုလေးလထက်အလွန် သာယာငြားအံ့ဟူသည် ဆေးအပိုင်းအခြားသာ ရှိ၍ ညဉ့်အပိုင်းအခြားမ ရှိသော ဖိတ်ကြားခြင်းသည် ရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြားသာ ရှိ၍ ဆေးအပိုင်းအခြား မရှိသော ဖိတ်ကြားခြင်း သည် ရှိ၏။ ဆေးအပိုင်းအခြားလည်းရှိ ညဉ့်အပိုင်းအခြားလည်း ရှိသော ဖိတ်ကြားခြင်းသည် ရှိ၏။ ဆေးအပိုင်းအခြားလည်း မရှိ ညဉ့်အပိုင်းအခြားလည်း မရှိသော ဖိတ်ကြားခြင်းသည် ရှိ၏။

ဆေးအပိုင်းအခြား ရှိသော မည်သည် “ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ဆေးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြား၏”ဟု ဆေးတို့ကို သိမ်းဆည်း (သတ်မှတ်) အပ်ကုန်၏။

ညဉ့်အပိုင်းအခြား ရှိသော မည်သည် “ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ညဉ့်တို့၌ ဖိတ်ကြား၏”ဟု ညဉ့်တို့ကို သိမ်းဆည်း (သတ်မှတ်) အပ်ကုန်၏။

ဆေးအပိုင်းအခြားလည်းရှိ ညဉ့်အပိုင်းအခြားလည်းရှိ မည်သည် “ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ဆေးတို့ဖြင့် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ညဉ့်တို့၌ ဖိတ်ကြား၏”ဟု ဆေးတို့ကိုလည်း သိမ်းဆည်း (သတ်မှတ်) အပ်ကုန်၏။ ညဉ့်တို့ကိုလည်း သိမ်းဆည်း (သတ်မှတ်) အပ်ကုန်၏။

ဆေးအပိုင်းအခြားလည်းမရှိ ညဉ့်အပိုင်းအခြားလည်းမရှိ မည်သည် ဆေးတို့ကိုလည်း မသိမ်းဆည်း (မသတ်မှတ်) အပ်ကုန်၊ ညဉ့်တို့ကိုလည်း မသိမ်းဆည်း (မသတ်မှတ်) အပ်ကုန်။

၃၀၈။ ဆေးအပိုင်းအခြား ရှိရာ၌ ဖိတ်ကြားထားသော ဆေးတို့ကို ဖယ်ထား၍ တစ်ပါးသော ဆေး တို့ကို တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ညဉ့်အပိုင်းအခြား ရှိရာ၌ ဖိတ်ကြားထားသော ညဉ့်တို့ကို ဖယ်ထား၍ တစ်ပါးသော ညဉ့်တို့၌ တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆေးအပိုင်းအခြားလည်း ရှိ၍ ညဉ့်အပိုင်းအခြားလည်း ရှိရာ၌ ဖိတ်ကြားထားသော ဆေးဖိတ်ကြား ထားသော ညဉ့်တို့ကို ဖယ်ထား၍ တစ်ပါးသော ဆေးတို့ကို တစ်ပါးသော ညဉ့်တို့၌ တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဆေးအပိုင်းအခြား မရှိ ညဉ့်အပိုင်းအခြား မရှိရာ၌ အာပတ် မသင့်။

၃၀၉။ ဆေးဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိဘဲ ဆေးကို တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်ပါးသော ဆေးဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိလျက် ထိုမှတစ်ပါးသော ဆေးကို တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် လွန်သည်၌ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် လွန်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆေးကို တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် လွန်သည်၌ ယုံမှားရှိ၍ ဆေးကို တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် လွန်ရာ၌ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် မလွန်ဟု အမှတ်ရှိ သည်ဖြစ်၍ ဆေးကို တောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် မလွန်ရာ၌ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် လွန်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် မလွန်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် မလွန်ရာ၌ ထိုဆေး ထိုညဉ့်ထက် မလွန်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၁၀။ ဖိတ်ကြားထားသော ဆေးတို့ကို တောင်းအံ့၊ ဖိတ်ကြားထားသော ညဉ့်တို့၌ တောင်းအံ့။ “သင်သည် ဤဆေးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားထား၏၊ ငါတို့သည်ကား ဤမည် ဤမည်သော ဆေးကို အလိုရှိ၏”ဟု ပြောကြား၍ တောင်းအံ့။ “သင်ဖိတ်ကြားထားသော ညဉ့်တို့သည် လွန်ကုန်ပြီ၊ ငါတို့သည်လည်း ဆေးကို အလိုရှိ၏”ဟု ပြောကြား၍ တောင်းအံ့။ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူတို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖိတ်ကြား သော သူတို့ကိုသော်လည်းကောင်း တောင်းအံ့၊ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ တောင်းအံ့၊ မိမိဥစ္စာဖြင့် တောင်းအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

၅-အစေလကဝဂ် ၈- ဥယျုတ္တသေနာသိက္ခာပုဒ်

၃၁၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော အခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် စစ်တပ်ဖြင့် ချီတက်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့်ရှုရန် သွားကုန်၏။ ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးသည် အဝေးမှ လာကုန်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို မြင်၍ ပင့်ခေါ်စေပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် လာကုန်သနည်း”ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး ငါတို့သည် မင်းကြီးကို တွေ့မြင်လိုကုန်၏ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ စစ်ထိုးခြင်းကို နှစ်သက်သော အကျွန်ုပ်ကို တွေ့မြင်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါ အံ့နည်း။ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်သင့်သည် မဟုတ်ပါလောဟု (လျှောက်၏)။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကုန်ဘိသနည်း၊ အကြင် ငါတို့သည် အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် သားမယား (မွေးမှု)ဟူသော အကြောင်းကြောင့် စစ်ထိုးခြင်းငှါ လာရကုန်၏၊ ထိုငါတို့ အားလည်း လူအဖြစ်ကို အရတော်သည်မဟုတ်၊

ထိုငါတို့သည် ဤလူ့အဖြစ်ကို မကောင်းသဖြင့် ရအပ်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂိုရဟန်းတို့သည် ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၁၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ ဦးရီးသည် စစ်တပ်ထဲ၌ နာဖျားနေ၏။ ထိုသူက “အကျွန်ုပ်သည် စစ်တပ်ထဲ၌ နာဖျားနေပါ၍ ကြွခဲ့ပါလော့။ အသျှင်၏ ကြွလာခြင်းကို အလိုရှိပါ၏”ဟု ထိုရဟန်းထံသို့ တမန်ကို စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ တိုရဟန်းအား “မြတ်စွာဘုရားသည် ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့် ရှုခြင်းငှါ မသွားအပ်’ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။ ဤငါ၏ ဦးရီးသည်လည်း စစ်တပ်ထဲ၌ နာဖျား နေ၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါမည်နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို -

“ရဟန်းတို့ ထိုသို့သဘော ရှိသော (သွားသင့်သော) အကြောင်း ရှိခဲ့သော် စစ်တပ်သို့ သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၇။ ၄၈- (ခ) ၃၁၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် ထိုသို့သဘောရှိသော (သွားသင့်သော) အကြောင်းကို ကြည့်၍ ချီတက်သော စစ်တပ်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-ဥယျုတ္တသေနာသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၁၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ချီတက် မည်သည် စစ်တပ်သည် မြို့ပြပြည်ရွာမှ ထွက်၍ ဝင်လည်း ဝင်၏။ သွားလည်း သွား၏။

စစ်တပ် မည်သည် ဆင် မြင်း ရထား ခြေသည်သူရဲတို့တည်း။ ယောက်ျားတစ်ကျိပ်နှစ်ယောက် ရှိသော ဆင်သည် ဆင်မည်၏။ ယောက်ျားသုံးယောက်ရှိသော မြင်းသည် မြင်းမည်၏။ ယောက်ျား လေးယောက်ရှိသော ရထားသည် ရထားမည်၏။ မြားလက်၌ စွဲသော ယောက်ျားလေးယောက်တို့သည် ခြေသည်သူရဲ မည်၏။

ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကြင် မြင်လောက်သော အရပ်၌ ရပ်လျက် ကြည့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မြင်လောက်သော ဥပစာကို စွန့်၍ အဖန်တလဲလဲကြည့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုသို့ သဘောရှိသော (သွားသင့်သော) အကြောင်းကို ကြည့်၍ဟူသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော (သွားသင့်သော) အကြောင်းကို ကြည့်ထား၍။

၃၁၅။ ချီတက်ရာ၌ ချီတက်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသို့သဘော ရှိသော အကြောင်းကို ကြည့်၍ ကြည့်ခြင်းငှါ သွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ချီတက်ရာ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသို့ သဘောရှိသော အကြောင်းကို ကြည့်၍ ကြည့်ခြင်းငှါ သွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ချီတက်ရာ၌ မချီတက်ဟု အမှတ်ရှိ သည်ဖြစ်၍ ထိုသို့ သဘောရှိသော အကြောင်းကို ကြည့်၍ ကြည့်ခြင်းငှါ သွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ခုသော စစ်အင်္ဂါကို ကြည့်ခြင်းငှါ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကြင် မြင်လောက်သော အရပ်၌ ရပ်လျက် ကြည့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မြင်လောက်သော ဥပစာကို စွန့်၍ အဖန်တလဲလဲ ကြည့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မချီတက်ရာ၌ ချီတက်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မချီတက်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မချီတက်ရာ၌ မချီတက်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၁၆။ အရံ၌ ရပ်တည်လျက် ကြည့်အံ့၊ ရဟန်း၏ ရပ်သော နေရာသို့သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင် သောနေရာသို့သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်သောနေရာသို့သော်လည်းကောင်း လာအံ့၊ ခရီးရင်ဆိုင်သွားစဉ် မြင်အံ့၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော (သွားသင့်သော) အကြောင်းကြောင့် သွားအံ့၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် သွားအံ့။ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ ဥယျုတ္တသေနာသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-အစေလကဝဂ် ၉- သေနာဝါသသိက္ခာပုဒ်

၃၁၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိ၍ စစ်တပ်ထဲသို့ သွားပြီးလျှင် သုံးညဉ့်ထက်အလွန် စစ်တပ်ထဲ၌ နေကုန်၏။

လူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် စစ်တပ်ထဲ၌ နေကုန်ဘိသနည်း၊ အကြင် ငါတို့သည် အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် သားမယား (မွေးမှု)ဟူသော အကြောင်းကြောင့် စစ်တပ်ထဲ၌ နေရကုန်၏။ ထိုငါတို့အားလည်း လူ့အဖြစ်ကို အရ တော်သည် မဟုတ်၊ ထိုငါတို့သည် လူ့အဖြစ်ကို မကောင်းသဖြင့် ရအပ်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သုံးညဉ့်ထက် အလွန် စစ်တပ်ထဲ၌ နေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သုံးညဉ့်ထက်အလွန် စစ်တပ်ထဲ၌ နေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် သုံးညဉ့်ထက်အလွန် စစ်တပ်ထဲ၌ နေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉။ ၄၉-၃၁၈။ “ထိုရဟန်းအား စစ်တပ်သို့ သွားခြင်းငှါ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် နှစ်ညဉ့်သုံးညဉ့်တို့ပတ်လုံး စစ်တပ်၌ နေအပ်၏၊ ထိုနှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ထက် အလွန်နေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” (ဤသို့ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

၉-သေနာဝါသ သိက္ခာပုဒ်အဖွင့်

၃၁၉။ ထိုရဟန်းအား စစ်တပ်သို့သွားခြင်းငှါ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိငြားအံ့ဟူသည် အကြောင်းသည် ရှိငြားအံ့၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စသည် ရှိငြားအံ့။

ထိုရဟန်းသည် နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်တို့ပတ်လုံး စစ်တပ်၌ နေအပ်၏ဟူသည် နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်တို့ ပတ်လုံး နေနိုင်၏။

ထိုနှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ထက်အလွန် နေငြားအံ့ဟူသည် လေးရက်မြောက်သော နေ့၌ နေဝင်သည့် တိုင်အောင် စစ်တပ်၌ နေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၂၀။ သုံးညဉ့်လွန်ရာ၌ သုံးညဉ့်လွန်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်တပ်၌ နေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သုံးညဉ့်လွန်ရာ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်တပ်၌ နေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သုံးညဉ့်လွန်ရာ၌ ယုတ်လျော့၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်တပ်၌ နေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သုံးညဉ့်အောက် ယုတ်ရာ၌ လွန်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ သုံးညဉ့်အောက် ယုတ်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌအာပတ် သင့်၏။ သုံးညဉ့်အောက် ယုတ်ရာ၌ ယုတ်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၂၁။ နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်တို့ပတ်လုံး နေအံ့၊ နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်အောက်ယုတ်လျော့၍ နေအံ့၊ နှစ်ညဉ့် နေပြီး၍ တတိယညဉ့်၌ အရုဏ်မတက်မီ ထွက်၍ တစ်ဖန် နေအံ့၊ နာဖျား၍ နေအံ့၊ သူနာ၏ ပြုဖွယ် ကိစ္စကြောင့် နေအံ့၊ မိမိနေသော စစ်တပ်ကိုမူလည်း အခြားသော စစ်တပ်က ဝိုင်းထားအံ့၊ တစ်စုံ တစ်ရာသော ဘေးရန်သည် နှောင့်ယှက်အံ့၊ ဘေးရန်ရှိသောကြောင့် နေအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ သေနာဝါသသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-အစေလကဝဂ် ၁၀-ဥယျောဓိကသိက္ခာပုဒ်

၃၂၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ပတ်လုံး စစ်တပ်၌ နေကုန်လျက် စစ်ထိုးပွဲသို့လည်းကောင်း၊ စစ်သည်စစ်ဆေးပွဲသို့လည်းကောင်း၊ စစ်ဆင်ပွဲသို့ လည်းကောင်း၊ စစ်အင်ကျင်းပွဲသို့လည်းကောင်း သွားကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတစ်ပါးသည်လည်း စစ်ထိုးပွဲ သို့ သွားသောကြောင့် မြားမှန်၏။

လူတို့သည် ထိုရဟန်းကို “အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့ပါနည်း ကောင်းစွာ စစ်ထိုးရပါ၏လော၊ အသျှင်သည် အဘယ်မျှသော အဖိုးအခတို့ကို ရပါသနည်း”ဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုလူတို့က ပြက်ရယ်ပြုသောကြောင့် နှလုံးမသာ ဖြစ်၏။ လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် စစ်ထိုးပွဲကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကုန်ဘိသ နည်း၊ အကြင်ငါတို့သည် အသက်မွေးမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် သားမယား (မွေးမှု)ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် စစ်ထိုးပွဲသို့ လာရကုန်၏။ ထိုငါတို့အားလည်း လူ့အဖြစ်ကို အရတော်သည်မဟုတ်၊ ထိုငါတို့သည် ဤလူ့အဖြစ်ကို မကောင်းသဖြင့် ရအပ်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း၊ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့်

ဆဗ္ဗဂီရဟန်းတို့သည် စစ်ထိုးပွဲကို ကြည့် ရှုခြင်းငှါ သွားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် စစ်ထိုးပွဲကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ်ကြောင့် စစ်ထိုးပွဲကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၉၉။ ၅၀-၃၂၃။ “နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ပတ်လုံး စစ်တပ်၌ နေသော ရဟန်းသည် စစ်ထိုးပွဲသို့လည်းကောင်း၊ စစ်သည်စစ်ဆေးပွဲသို့လည်းကောင်း၊ စစ်ဆင်ပွဲသို့ လည်းကောင်း၊ စစ်အင်ကျင်းပွဲသို့ လည်းကောင်း သွားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-ဥယျောဓိကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၂၄။ နှစ်ညဉ့်သုံး ညဉ့်ပတ်လုံး စစ်တပ်၌ နေသော ရဟန်းဟူသည် နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်တို့ ပတ်လုံး နေသော ရဟန်းတည်း။

စစ်ထိုးပွဲ မည်သည် ထိုးပစ် တိုက်ခိုက်ရာ အရပ်တည်း။

စစ်သည်စစ်ဆေးပွဲ မည်သည် ဆင်တို့သည် ဤမျှ ရှိကုန်၏။ မြင်းတို့သည် ဤမျှ ရှိကုန်၏။ ရထားတို့သည် ဤမျှ ရှိကုန်၏။ ခြေသည်သူရဲတို့သည် ဤမျှ ရှိကုန်၏ဟု ရေတွက်ခြင်းတည်း။

စစ်ဆင်ပွဲ မည်သည် ဤအရပ်မှ ဆင်တို့နေစေကုန်၊ ဤအရပ်မှ မြင်းတို့နေစေကုန်၊ ဤအရပ်မှ ရထားတို့ နေစေကုန်၊ ဤအရပ်မှ ခြေသည်သူရဲတို့ နေစေကုန်ဟု ခင်းကျင်းစီစဉ်ခြင်းတည်း။

စစ်အင်္ဂါ မည်သည် ဆင်အပေါင်း မြင်းအပေါင်း ရထားအပေါင်း ခြေသည်သူရဲအပေါင်းတည်း။

သုံးစီးသော ဆင်တို့သည် အယုတ်ဆုံး ဆင်တပ် မည်၏။ သုံးစီးသော မြင်းတို့သည် အယုတ်ဆုံး မြင်းတပ် မည်၏။ သုံးစီးသော ရထားတို့သည် အယုတ်ဆုံး ရထားတပ် မည်၏။ မြားလက်စွဲသော ယောက်ျားလေးယောက်တို့သည် အယုတ်ဆုံး ခြေလျင်တပ် မည်၏။

ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကြင်မြင်လောက်သော အရပ်၌ ရပ်၍ ကြည့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မြင်လောက်သော ဥပစာကို စွန့်၍ အဖန်တလဲလဲကြည့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ခုတစ်ခုသော စစ်အင်္ဂါကို ကြည့်ခြင်းငှါ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကြင်မြင်လောက်သော အရပ်၌ ရပ်၍ ကြည့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မြင်လောက်သော ဥပစာကို စွန့်၍ အဖန်တလဲလဲကြည့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၂၅။ အရံ၌ ရပ်တည်လျက် ကြည့်အံ့၊ ရဟန်း၏ ရပ်သော နေရာသို့သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်သောနေရာသို့သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်သောနေရာသို့လည်းကောင်း လာရောက်၍ စစ်ထိုးသည်ကို ကြည့်အံ့၊ ခရီးရင်ဆိုင်သွားစဉ် တွေ့မြင်အံ့၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိ၍ သွားရာ တွေ့မြင်အံ့၊ ဘေးရန်ရှိသောအခါ တို့၌ တွေ့မြင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသောရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမ ဥယျောဓိကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

ပဉ္စမ အစေလကဝဂ် ပြီး၏။

ထိုအစေလကဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်

မှန်ပေးသောသိက္ခာပုဒ်၊ ဥပနန္ဒ၏စကားနှင့်စပ်ဆိုင်သော သိက္ခာပုဒ်၊ သုံးပါးသော သိက္ခာပုဒ်၊ အလုပ်အကျွေးနှင့်စပ်သော သိက္ခာပုဒ်၊ မဟာနာမသိက္ခာပုဒ်၊ ပသေနဒီ သိက္ခာပုဒ်၊ စစ်တပ်၌ နေသော သိက္ခာပုဒ်၊ မြားမှန်သော သိက္ခာပုဒ်၊ ဤဆယ်ပါးတို့ တည်း။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၁-သုရာပါနသိက္ခာပုဒ်

၃၂၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် စေတီယတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည် ရှိသော် ဘဒ္ဒဝတိကာရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ နွားကျောင်းသား ဆိတ်ကျောင်းသား လယ်ထွန်သမား ခရီးသွား သော သူတို့သည် အဝေးကပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို မြင်၍ “အသျှင်ဘုရား သရက်ပင်ဆိပ်သို့ ကြွတော်မမူပါလင့်၊ သရက်ပင်ဆိပ်ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ လျင်သော ကြမ်းသော အဆိပ်ရှိသည့် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော နဂါးသည် နေပါ၏ဘုရား၊ ထိုနဂါးသည် မြတ်စွာဘုရားကို မညှဉ်း ဆဲပါစေလင့်”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ဤသို့ လျှောက်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော် မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း နွားကျောင်းသား ဆိတ်ကျောင်းသား လယ်ထွန် သမား ခရီးသွားသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား သရက်ပင်ဆိပ်သို့ ကြွတော်မမူ ပါလင့်၊ အသျှင်ဘုရား သရက်ပင်ဆိပ် ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ လျင်သော ကြမ်းသော အဆိပ်ရှိသည့် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော နဂါးသည် နေပါ၏ဘုရား၊ ထိုနဂါးသည် မြတ်စွာဘုရားကို မညှဉ်းဆဲပါစေလင့်”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဘဒ္ဒဝတိကာရွာသို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ၍ ထိုဘဒ္ဒဝတိကာရွာ၌ပင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာဂတသည် သရက်ပင်ဆိပ်ရသေ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မီးတင်း ကုတ်သို့ ဝင်၍ မြက်ဖျာကို ခင်းပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေကာ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုသတိကို ဖြစ်စေ၍ ထိုင်၏။

ထိုအခါ နဂါးသည် အသျှင်သာဂတ ဝင်လာသည်ကို မြင်၍ နှလုံးမသာယာသဖြင့် အခိုးလွှတ်၏။ အသျှင်သာဂတသည်လည်း အခိုးလွှတ်၏။ ထိုအခါ နဂါးသည် အမျက်ဒေါသကို သည်းမခံနိုင်၍ အလျှံ လွှတ်၏။ အသျှင်သာဂတသည်လည်း တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ အလျှံလွှတ်၏။ ထိုအခါ အသျှင် သာဂတသည် နဂါး၏ တန်ခိုးကို (မိမိ၏) တန်ခိုးဖြင့် ကုန်စေ၍ ဘဒ္ဒဝတိကာရွာသို့ ချဉ်းကပ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒဝတိကာရွာ၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် ကောသမ္မိပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွသွားတော်မူ၏။ ကောသမ္မိပြည်သား ဥပါသကာတို့သည် “သရက်ပင်ဆိပ်၌ နေသော နဂါးနှင့်အတူ အသျှင်သာဂတသည် စစ်ထိုးသတက်”ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူသည် ရှိသော် ကောသမ္မိ ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောသမ္မိပြည်သား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦးကြိုဆို၍ အသျှင်သာဂတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်သာဂတကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ကုန်လျက် “အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားတို့အား အဘယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းသည် ရခဲပါသနည်း၊ နှစ်ခြိုက်ဖွယ်လည်း ဖြစ်ပါသနည်း၊ အဘယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းကို စီရင်ရပါကုန်အံ့နည်း”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ဤသို့ လျှောက်သည် ရှိသော် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကောသမ္မိပြည်သား ဥပါသကာတို့ကို “ဒါယကာတို့ ကာပေါတိက အမည်ရှိသော ‘ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူသည့် နီသော အဆင်းရှိသော’ ကြည်လင် သော သေအရက်သည် ရဟန်းတို့အား ရလည်း ရခဲ၏၊ နှစ်ခြိုက်ဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုသေအရက်ကို စီရင်ကုန်လော့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ကောသမ္မိပြည်သား ဥပါသကာတို့သည် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း၌ ကာပေါတိကမည်သော ကြည်လင်သော သေအရက်ကို စီရင်ပြီးလျှင် ဆွမ်းခံဝင်လာသော အသျှင်သာဂတကို မြင်၍ “အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာဂတသည် ကာပေါတိကမည်သော ကြည်လင်သော သေအရက်ကို သောက်တော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား အသျှင်သာဂတသည် ကာပေါတိကမည်သော ကြည်လင်သော သေအရက်ကို သောက်တော် မူပါလော့”ဟု အသျှင်သာဂတကို လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာဂတသည် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း၌ ကာပေါတိကမည်သော ကြည်လင်သော သေအရက်ကို သောက်၍ မြို့မှ ထွက်လာသည် ရှိသော် မြို့တံခါး ဝ၌ လဲကျ ‘တိမ်းလဲ’ လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ မြို့မှ ထွက်ကြွလာသည် ရှိသော် မြို့တံခါးဝ၌ လဲနေသော အသျှင်သာဂတကို မြင်၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ သာဂတကို ယူဆောင်ခဲ့ကုန်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် “ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးကြလျှင် အသျှင်သာဂတကို ကျောင်းအရံသို့ ဆောင်ယူခဲ့၍

မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ခေါင်းပြုလျက် အိပ်စေကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာဂတသည် ပြန်လှန်၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူရာ အရပ်ကို ခြေရင်းပြုလျက် အိပ်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရှေးအခါ၌ သာဂတသည် ငါဘုရား၌ ရိုသေခြင်း တုံ့ဝပ်ခြင်းရှိသည် မဟုတ်ပါလော”ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ရိုသေခြင်း တုံ့ဝပ်ခြင်း ရှိသည် မှန်ပါ၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ သာဂတသည် ယခုအခါ ငါဘုရား၌ ရိုသေခြင်း တုံ့ဝပ်ခြင်း ရှိသေး၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ရိုသေခြင်း တုံ့ဝပ်ခြင်း မရှိတော့ပါဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ သာဂတသည် သရက်ပင်ဆိပ်၌ နေသော နဂါးနှင့်အတူ စစ်ထိုးသည် မဟုတ်ပါလောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤသို့ စစ်ထိုးသည် မှန်ပါ၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ သာဂတ သည် နဂါးနှင့်အတူ စစ်ထိုးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါဦးမည်လောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မစွမ်းနိုင်တော့ပါဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ အကြင်သေအရက်ကို သောက်၍ (မူးယစ်သောကြောင့်) အမှတ်သညာ ကင်းရာ၏ ‘မိန်းမော တွေဝေရာ၏’ ထိုသေအရက်ကို သောက်သင့်ပါ၏လောဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မသောက်သင့်ပါဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ သာဂတအား မလျှောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူမဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ အဘယ်ကြောင့် သာဂတသည် သေအရက်ကို သောက်ဘိသနည်း။ ရဟန်း တို့ ဤ (သာဂတပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၀။ ၅၁-၃၂၇။ “သေအရက်ကို သောက်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-သုရာပါနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၂၈။ သေ မည်သည် မုန့်ညက်ဖြင့်ပြုသောသေ မုန့်ဖြင့်ပြုသောသေ ထမင်းဖြင့်ပြုသောသေ တဆေး ခပ်၍ ပြုသောသေ အထူးထူးသော အရာဝတ္ထုတို့နှင့်ယှဉ်စေ၍ ပြုသော သေတည်း။

အရက် မည်သည် အပွင့်ဖြင့်ပြုသောအရက် အသီးဖြင့်ပြုသောအရက် ပျားရည်ဖြင့်ပြုသောအရက် ထန်းလျက် တင်လဲဖြင့်ပြုသောအရက် အထူးထူးသော အရာဝတ္ထုတို့နှင့်ယှဉ်စေ၍ ပြုသော အရက်တည်း။

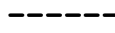
သောက်ငြားအံ့ဟူသည် အယုတ်သဖြင့် သမန်းမြက်ဖျားဖြင့်သော်လည်း သောက်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သေအရက်၌ သေအရက်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သောက်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏။
သေအရက်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သောက်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သေအရက်၌ သေအရက်
မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိ သည် ဖြစ်၍ သောက်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သေအရက်မဟုတ်သည်၌ သေအရက်ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ သေအရက်
မဟုတ် သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ သေအရက်မဟုတ်သည်၌
သေအရက်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၃၂၉။ သေအရက်မဟုတ်ဘဲ သေအရက်၏ အဆင်း သေအရက်၏ အနံ့ သေအရက်၏
အရသာ ရှိသော အဖျော်ကို သောက်အံ့။ ဟင်းချက်ရာ၌လည်းကောင်း၊
စမဲဟင်းလျာချက်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ဆီချက်ရာ၌လည်းကောင်း၊ သျှိုသျှား (ဖန်ခါး)
တင်လဲ၌လည်းကောင်း (အနံ့ကောင်းစိမ့်သောငှါ သေအရက် အနည်းငယ် ထည့်ချက်၍ စားအံ့)။
သေအရက်မဟုတ်သော အရိဋ္ဌမည်သော (ဆေးနက်ရေ) အဖျော်ကို သောက်အံ့။ အာပတ် မသင့်။
ရှူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ သုရာပါနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၂-အင်္ဂုလိပတောဒကသိက္ခာပုဒ်

၃၃၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏
အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်
သတ္တရသဝဂ္ဂီဂိုဏ်းသား ရဟန်းကို လက်ချောင်းထိုးသဖြင့် ‘ကလိထိုးသဖြင့်’ ရယ်ရွှင်စေကုန်၏။
ထိုရဟန်းသည် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ထွက်သက် ဝင်သက် ပြတ်သောကြောင့် သေလေ၏။
အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို
လက်ချောင်းထိုးသဖြင့် ‘ကလိထိုးသဖြင့်’ ရယ်ရွှင်စေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။
ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းကို လက်ချောင်းထိုးသဖြင့် ‘ကလိထိုးသဖြင့်’
ရယ်ရွှင်စေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းကို
လက်ချောင်းထိုးသဖြင့် ‘ကလိထိုးသဖြင့်’ ရယ်ရွှင် စေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော
သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၁။ ၅၂-၃၃၁။ “လက်ချောင်းထိုး ‘ကလိထိုး’ ခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့
(ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-အင်္ဂုလိပတောဒကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၃၂။ လက်ချောင်းထိုး မည်သည် ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ရယ်ရွှင်စေလိုသည် ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ဖြင့် သူတစ်ပါးကိုယ်ကို သုံးသပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်ချောင်းထိုးသဖြင့် ရွှင်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ လက်ချောင်းထိုးသဖြင့် ရွှင်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်း မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ လက်ချောင်းထိုး သဖြင့် ရွှင်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ကိုယ်ဖြင့် ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်ကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏။

စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်ကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထု ဖြင့် ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် စွန့်လွှတ် အပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၃၃။ ရဟန်းမဟုတ်သူကို ကိုယ်ဖြင့် ကိုယ်ကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကိုယ်ဖြင့် ကိုယ်နှင့် စပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်ကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်ကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။ စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထုဖြင့် စွန့်လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထုကို သုံးသပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

၃၃၄။ ရယ်ရွှင်စေလိုသော သဘောမရှိဘဲ သုံးသပ်အံ့၊ အကြောင်း ရှိ၍ သုံးသပ်အံ့၊ အာပတ်မသင့်။

ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ်မသင့်။

ဒုတိယ အင်္ဂုလိပတောဒကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၃-ဟသဓမ္မသိက္ခာပုဒ်

၃၃၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အစီရဝတီမြစ်ရေ၌ (မြူးထူးပျော်ပါး) ကစားကုန်၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မလ္လိကာမိဖုရားနှင့် အတူ မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ စံနေ၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အစိရဝတီမြစ်ရေ၌ (မြူးထူးပျော်ပါး) ကစားနေကုန်သော သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို မြင်၍ မလ္လိကာမိဖုရားကို “မလ္လိကာ သင်၏ ဤရဟန္တာတို့သည် ရေ၌ (မြူးထူးပျော်ပါး) ကစား၍ နေကုန်၏” ဟု ပြောဆို၏။

မင်းကြီး စင်စစ် မြတ်စွာဘုရားသည် သိက္ခာပုဒ်တော်ကို မပညတ်ရသေး၍သော်လည်း ဖြစ်ရာ၏။ ထိုရဟန်းတို့က (သိက္ခာပုဒ်တော်ကို) မသိသေး၍သော်လည်း ဖြစ်ကုန်ရာ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “ငါကလည်း မြတ်စွာဘုရားအား (တိုက်ရိုက်) မလျှောက် ထားဘဲ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဤရဟန်းတို့သည် ရေ၌ (မြူးထူးပျော်ပါး) ကစားကုန်၏ဟု အဘယ် နည်းဖြင့် သိတော်မူရာအံ့နည်း” ဟူ၍ အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို ပင့်စေပြီးလျှင် ကြီးစွာသော တင်လဲခဲကို လှူ၍ “အသျှင်ဘုရားတို့ ဤတင်လဲခဲကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူပါကုန်လော့” ဟု (လျှောက်၏)။

သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် တင်လဲခဲကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင် ဘုရား ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤတင်လဲခဲကို လှူလိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အဘယ်အရပ်မှာ သင်တို့ကို မြင်သနည်းဟု (မေးတော်မူရာ)

အသျှင်ဘုရား အစိရဝတီမြစ်ရေ၌ (မြူးထူးပျော်ပါး) ကစားနေကြစဉ် မြင်ပါ၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရေ၌ (မြူးထူးပျော်ပါး) ကစားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၂။ ၅၃-၃၃၆။ “ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး ကစားခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃-ဟသဓမ္မသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၃၇။ ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါးကစားခြင်း မည်သည် ဖမျက်၏ အထက် (နက်သော) ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါးကစားလိုသည် ဖြစ်၍ ၎င်းပုဒ်လည်း ၎င်းအံ့၊ ပေါ်မူလည်း ပေါ်အံ့၊ ကူးသွားမူလည်း ကူးသွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၃၈။ ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး ကစားခြင်း၌ မြူးထူးပျော်ပါး ကစား၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး ကစားခြင်း၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး ကစားခြင်း၌ မြူးထူးပျော်ပါး မကစားဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဖဗျက်အောက် (တိမ်သော) ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး ကစားအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရေ၌ လှေဖြင့် ကစားအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ လက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခြေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ သစ်သားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ အိုးခြမ်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း ရေကို ပုတ်ခတ်အံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အိုးခွက်၌ ရှိသော ရေကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆန်ပုံးရည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ နို့ရည်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ရက်တက်ရည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဆိုးရည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ရွှံ့ရည်ကိုသော်လည်းကောင်း မြူးထူးပျော်ပါးကစားအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး မကစားသည်၌ မြူးထူးပျော်ပါး ကစား၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး မကစားသည်၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရေ၌ မြူးထူးပျော်ပါး မကစားသည်၌ မြူးထူးပျော်ပါး မကစားဟု အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၃၃၉။ မြူးထူးပျော်ပါး မကစားလိုသော သဘောဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းကိစ္စ ရှိခဲ့သော် လည်းကောင်း ရေသို့သက်ဆင်း၍ ၎င်းပူလည်း ၎င်းအံ့။ ပေါ်မူလည်း ပေါ်အံ့။ ကူးသွားမူလည်း ကူးသွားအံ့။ အာပတ် မသင့်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သွားလိုသောကြောင့် ၎င်းသော်လည်းကောင်း၊ ပေါ်သော်လည်းကောင်း၊ ကူးသွားသော်လည်းကောင်း အာပတ်မသင့်။ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ်မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ဂဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ်မသင့်။

တတိယ ဟသဓမ္မသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၄-အနာဒရိယသိက္ခာပုဒ်

၃၄၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို ပြုကျင့်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်ဆန္ဒ ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို မပြုပါလင့်၊ ဤအမှုသည် ရဟန်းတို့အား မအပ်”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုအသျှင်ဆန္ဒသည် မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ပြုကျင့်မြဲ ပြုကျင့်သည်သာလျှင်တည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဆန္ဒသည် မရိသေခြင်းကို ပြုဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဆန္ဒ သင်သည် မရိသေခြင်းကို ပြု၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မရိုသေခြင်းကို ပြုဘိသနည်း။
(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည်
မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်း ကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၃။ ၅၄-၃၄၁။ “မရိုသေခြင်းကြောင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြ ကုန်လော့ဟု
မိန့်တော်မူ၏)။

၄-အနာဒရိယသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၄၂။ မရိုသေခြင်း မည်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၌ မရိုသေခြင်း၊ တရားတော်၌ မရိုသေခြင်းဟူ၍
မရိုသေခြင်း နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်၌ မရိုသေခြင်း မည်သည် ရဟန်းတစ်ပါးက ပညတ်တော်ဖြင့် ပြောဆိုလာသည်
ရှိသော် (အပြောခံရသော ရဟန်းက) “ဤ (ပြောဆိုလာသူ) ရဟန်းသည် နှင်ထုတ်အပ်သူတည်း၊
ရှုတ်ချအပ်သူ တည်း၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သူတည်း၊ ဤ (ပြောဆိုလာသူ) ရဟန်း၏ စကားကို
လိုက်နာသင့်သည် မဟုတ်”ဟု မရိုသေခြင်းကို ပြုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တရားတော်၌ မရိုသေခြင်း မည်သည် ရဟန်းတစ်ပါးက ပညတ်တော်ဖြင့် ပြောဆိုလာသည်
ရှိသော် ဤတရားသည် အဘယ်သို့လျှင် ပျောက်မှုလည်း ပျောက်ရာအံ့နည်း ပျက်စီးမှုလည်း
ပျက်စီးရာအံ့နည်း ကွယ်မှုလည်း ကွယ်ရာအံ့နည်းဟုသော်လည်းကောင်း၊ ထိုပညတ်တော်ကို
မကျင့်လို၍ သော်လည်းကောင်း မရိုသေခြင်းကို ပြုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၄၃။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မရိုသေခြင်းကို ပြုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ်
သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ မရိုသေခြင်းကို ပြုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌
ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မရိုသေခြင်းကို ပြုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပညတ်တော် မဟုတ်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုလာသည် ရှိသော် “ဤစကားသည်
ခေါင်းပါးခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ
မဖြစ်၊ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မဖြစ်၊ လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်းငှါ မဖြစ်”ဟု
မရိုသေခြင်းကို ပြုအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သောသူသည် ပညတ်တော်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပညတ်တော်မဟုတ်သော
စကား ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြောဆိုလာသည် ရှိသော် “ဤစကားသည် ခေါင်းပါးခြင်းငှါ
မဖြစ်၊ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ မဖြစ်၊
ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ မဖြစ်၊ လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်းငှါ မဖြစ်”ဟု မရိုသေခြင်းကို ပြုအံ့၊
ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သောသူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌
ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သောသူ၌ ရဟန်း မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊
ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၄၄။ “ငါတို့ ဆရာများ၏ ပါဠိသင်ခြင်းသည် ဤသို့ ဖြစ်၏။ အဋ္ဌကထာသင်ခြင်းသည် ဤသို့ ဖြစ်၏”ဟု ဆိုအံ့။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ဂါး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ အနာဒရိယသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၅-ဘိသာပနသိက္ခာပုဒ်

၃၄၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို ခြောက်လှန့်ကုန်၏။ ခြောက်လှန့်ခံရသော ထိုသတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ငိုကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကုန်သနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ငါတို့ကို ခြောက်လှန့်ကုန်၏ဟု (ဆိုကုန်၏)။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့ သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို ခြောက်လှန့်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းကို ခြောက်လှန့်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းကို ခြောက်လှန့်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၄။ ၅၅-၃၄၆။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းကို ခြောက်လှန့်ငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-ဘိသာပနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၄၇။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းကိုဟူသည် အခြားသော ရဟန်းကို။

ခြောက်လှန့်ငြားအံ့ဟူသည် ရဟန်းသည် အခြားရဟန်းကို ခြောက်လှန့်လိုသည်ဖြစ်၍ အဆင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ အသံကိုသော်လည်းကောင်း၊ အနံ့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရသာကိုသော်လည်းကောင်း၊ အတွေ့ကိုသော်လည်းကောင်း အနီးသို့ ဆောင်အံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ကြောက်သည်မူလည်းဖြစ်စေ မကြောက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ခိုးသူရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း၊ သားရဲရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း၊ မြေဖုတ် ဘီလူးရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း ပြောကြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ကြောက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ မကြောက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၄၈။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခြောက်လှန့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ခြောက်လှန့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိ သည်ဖြစ်၍ ခြောက်လှန့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

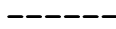
ရဟန်းမဟုတ်သူကို ခြောက်လှန့်လိုသည်ဖြစ်၍ အဆင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသံကိုသော်လည်းကောင်း၊ အနံ့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရသာကိုသော်လည်းကောင်း၊ အတွေ့ကိုသော်လည်းကောင်း အနီးသို့ ဆောင်အံ့၊ ထိုသူသည် ကြောက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ မကြောက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ခိုးသူရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း၊ သားရဲရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း၊ မြေဖုတ် ဘီလူးရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း ပြောကြားအံ့၊ ထိုသူသည် ကြောက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ မကြောက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူကို ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူကို ရဟန်း မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၄၉။ ခြောက်လှန့်လိုသော သဘောမရှိဘဲ အဆင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသံကိုသော်လည်းကောင်း၊ အနံ့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရသာကိုသော်လည်းကောင်း၊ အတွေ့ကိုသော်လည်းကောင်း အနီး သို့ ဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ခိုးသူရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း၊ သားရဲရှိသော ခရီးခဲကိုသော် လည်းကောင်း၊ မြေဖုတ်ဘီလူးရှိသော ခရီးခဲကိုသော်လည်းကောင်း ပြောကြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရှူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ ဘိသာပနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၆-ဇောတိကသိက္ခာပုဒ်

၃၅၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သံသုမာရဂိရိမြို့ သမင်စသော သားကောင်တို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ ပဲစင်းငုံတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆောင်းတွင်း ၌ ကြီးမားသော အခေါင်းရှိသော သစ်တုံးတစ်ခုကို မီးမွှေး၍ လှုံ့ကုန်၏။

ထိုသစ်ခေါင်း၌ မြွေဟောက်သည် မီးပူသောကြောင့် အပြင်သို့ ထွက်၍ ရဟန်းတို့ကို လိုက်၏။
ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်တို့သို့ ပြေးကြကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် မီးမွှေး၍ လှုံ့ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် မီးမွှေး၍ လှုံ့ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုယောက်ျားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မီးမွှေး၍ လှုံ့ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ထိုရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် မီးလှုံ့လို၍ မီးကို မွှေးမူလည်း မွှေးငြားအံ့၊ မွှေးစေမူ လည်း မွှေးစေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြ ကုန်လော့)ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၅၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နာဖျားကုန်၏။ သူနာမေးသော ရဟန်းတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ခံကျန်းပါ၏လော၊ မျှတပါ၏လော”ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရှေးက မီးမွှေး၍ လှုံ့ကုန်၏။ ထိုမီးလှုံ့ခြင်းဖြင့် ငါတို့အား ချမ်းသာကုန်၏။ ယခုမူကား “မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မီးမလှုံ့ရကုန်၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့အား ချမ်းသာမဖြစ်ဟု ဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် မီးကို မွှေး၍သော်လည်းကောင်း၊ မွှေးစေ၍သော်လည်း ကောင်း လှုံ့စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အကြင်ရဟန်းသည် မနာမဖျားဘဲ မီးလှုံ့လို၍ မီးကို မွှေးမူလည်း မွှေးငြားအံ့၊ မွှေးစေမူလည်း မွှေးစေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့)ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၅၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆီမီးထွန်းရာ၌လည်းကောင်း၊ (သပိတ်ဖုတ်ရန်စသည်အလိုငှါ) မီးမွှေးရာ၌လည်းကောင်း၊ မီးရုံးအိမ်၌လည်းကောင်း မအပ်ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ထိုသို့ သဘောရှိသော (ဆီမီးထွန်းခြင်းစသော) အကြောင်းကြောင့် မီးကို မွှေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ မွှေးစေခြင်းငှါလည်းကောင်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၅။ ၅၆- (ဂ) ၃၅၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် မနာမဖျားဘဲ မီးလှုံလို၍ ထိုသို့ သဘောရှိသော (ဆီမီးထွန်းခြင်းစသော) အကြောင်းကို ကြည့်၍ မီးကို မွှေးမူလည်း မွှေးငြားအံ့၊ မွှေးစေမူလည်း မွှေးစေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့) ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၆-ဇောတိကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၅၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မနာမဖျားသူ မည်သည် မီးနှင့်ကင်း၍ ချမ်းသာသော ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။

နာဖျားသူ မည်သည် မီးနှင့်ကင်း၍ မချမ်းသာသော ပုဂ္ဂိုလ်တည်း။

လှုံလို၍ဟူသည် ပူနွေးစေလို၍။

မီး မည်သည် မီးကိုပင် ဆိုအပ်၏။

မွှေးငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်တိုင်မွှေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မွှေးစေငြားအံ့ဟူသည် အခြားသူကို စေခိုင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်ကြိမ်သာ စေခိုင်းပါ လျက် အကြိမ်များစွာ မွှေးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုသို့သဘောရှိသော အကြောင်းကို ကြည့်၍ဟူသည် ထိုသို့သဘောရှိသော (ဆီမီးညှို့ထွန်းခြင်း စသော) အကြောင်းကို ဖယ်ထား၍။

၃၅၅။ မနာမဖျားဘဲ မနာမဖျားဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လှုံလိုသောကြောင့် ထိုသို့သဘောရှိသော (ဆီမီးထွန်းခြင်းစသော) အကြောင်းကို ဖယ်ထား၍ မီးကို မွှေးမူလည်း မွှေးငြားအံ့၊ မွှေးစေမူလည်း မွှေးစေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မနာမဖျားဘဲ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ လှုံလိုသောကြောင့် ထိုသို့သဘောရှိသော အကြောင်းကို ဖယ် ထား၍ မီးကို မွှေးမူလည်း မွှေးငြားအံ့၊ မွှေးစေမူလည်း မွှေးစေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မနာမဖျားဘဲ နာဖျား၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လှုံလိုသောကြောင့် ထိုသို့သဘောရှိသော အကြောင်းကို ဖယ်ထား၍ မီးကို မွှေးမူလည်း မွှေးငြားအံ့၊ မွှေးစေမူလည်း မွှေးစေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မီးစကို ချီမအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

နာဖျားသည်ကို မနာမဖျားဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ နာဖျားသည်ကို ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ နာဖျားသည်ကို နာဖျား၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၅၆။ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ သူတစ်ပါး ပြုလုပ်ပေးအပ်သော မီးကို လှုံ့အံ့၊ အလျှံကင်းသော မီးကျိုးခဲကို လှုံ့အံ့၊ အာပတ်မသင့်။ ဆီမီးထွန်းရာ၌လည်းကောင်း၊ (သပိတ်ဖုတ်ရန် စသည်အလို့ငှါ) မီးမွှေးရာ၌လည်းကောင်း၊ မီးရုံးအိမ်၌လည်းကောင်း ထိုသို့သဘောရှိသော အကြောင်း ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း မီးမွှေးအံ့ မီးမွှေးစေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ်မသင့်။

ဆဋ္ဌ ဇောတိကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၇-နာနသိက္ခာပုဒ်

၃၅၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် တပေါဒါမြစ်၌ ရေချိုးကြကုန်၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် “ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးအံ့ ‘ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုအံ့’”ဟု တပေါဒါမြစ်သို့ သွား၍ “အသျှင်တို့သည် ရေချိုး၍ မပြီးကုန်သေး”ဟု တစ်ခုသော အရပ်၌ ငံ့လင့်၍ နေ၏။ ရဟန်းတို့သည် မိုးချုပ်သည်တိုင်အောင် ရေချိုးနေကုန်၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် အခါမဲ့ ‘မိုးချုပ်မှ’ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုး ‘ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ’ ပြုပြီးလျှင် မြို့တံခါး ပိတ်ထားနှင့်သောကြောင့် မြို့၏ အပ၌ နေ၍ လိမ်းကျံထားသော နံ့သာပျောင်း မပျက်သေးဘဲ နံနက်စောစော၌ပင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေစဉ် မြတ်စွာဘုရားသည်-

“မင်းကြီး သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လိမ်းကျံထားသော နံ့သာပျောင်း မပျက်သေးဘဲလျက် နံနက် စောစော၌ပင် လာသနည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးသော် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို- “ရဟန်းတို့ မင်းကို မြင်လျက်လည်း အတိုင်းအရှည်ကို မသိဘဲ ရဟန်းများ ရေချိုးကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုယောက်ျားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် မင်းကို မြင်လျက်လည်း အတိုင်းအရှည်ကို မသိဘဲ ရေချိုးကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ထိုရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’အတွင်း၌ ရေချိုးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့)ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၅၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ပူသောအခါ အိုက်သောအခါ၌ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေမချိုးကုန်၊ ချွေးယိုစီးသော ကိုယ်ဖြင့် အိပ်သောကြောင့် သင်္ကန်းနှင့် အိပ်ရာ နေရာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ ပူသောအခါ အိုက်သော အခါဝယ် လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ ရေချိုးစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အကြင်ရဟန်းသည် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ ရေချိုးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရေချိုးရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နွေလတို့၏ ကြွင်းသော တစ်လခွဲ၊ မိုးဥတု၏ ရှေးဦးစွာ သော တစ်လ၊ ထိုနှစ်လခွဲတည်းဟူသော ပူသောအခါ၊ အိုက်သောအခါ၊ ဤကား ထိုရေချိုးရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့)ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၅၉။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နာဖျားကုန်၏၊ သူနာမေးသော ရဟန်းတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ခွံကျန်းပါ၏လော၊ မျှတပါ၏လော”ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရှေးအခါက လခွဲအတွင်း၌ ရေချိုးရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့အား ချမ်းသာ၏၊ ယခုအခါ၌ကား “မြတ်စွာဘုရားသည် ရေချိုးခြင်းကို တားမြစ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေမချိုးကြကုန်၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့အား မချမ်းသာပါဟု ပြောဆိုကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ ရေချိုးခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဂ) “အကြင်ရဟန်းသည် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ ရေချိုးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရေချိုးရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နွေလတို့၏ ကြွင်းသော တစ်လခွဲ၊ မိုးဥတု၏ ရှေးဦးစွာ သော တစ်လ၊

ထိုနှစ်လခွဲတည်းဟူသော ပူသော အခါ၊ အိုက်သောအခါ၊ နာဖျားသော အခါ၊ ဤကား ထိုရေချိုးရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၆၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အလုပ်သစ်ကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေမချိုးကြကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ချွေးယိုစီးသော ကိုယ်ဖြင့် အိပ်ကြသောကြောင့် သင်္ကန်းနှင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ အလုပ်လုပ်သောအခါ လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ ရေချိုးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု တော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဃ) “အကြင်ရဟန်းသည် လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ အချိန်အခါကို ကြည့်၍ ရေချိုးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရေချိုးရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နွေလတို့၏ ကြွင်းသော တစ်လခွဲ၊ မိုးဥတု၏ ရှေးဦးစွာ သော တစ်လ၊ ထိုနှစ်လခွဲတည်းဟူသော ပူသောအခါ၊ အိုက်သောအခါ၊ နာဖျားသော အခါ၊ အလုပ်လုပ်သောအခါ၊ ဤကား ထိုရေချိုးရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၆၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခရီးရှည်သွားပြီးနောက် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေမချိုးကြကုန်။ ထိုရဟန်းတို့သည် ချွေးယိုစီးသော ကိုယ်ဖြင့် အိပ်ကြသောကြောင့် သင်္ကန်းနှင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့ ခရီးရှည်သွားသော အခါဝယ် လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ ရေချိုးခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(င) “အကြင်ရဟန်းသည် အချိန်အခါကို ကြည့်၍ လခွဲ ‘တစ်ဆယ့်ငါးရက်’ အတွင်း၌ ရေချိုးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရေချိုးရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နွေလတို့၏ ကြွင်းသော တစ်လခွဲ၊ မိုးဥတု၏ ရှေးဦးစွာ သော တစ်လ၊ ထိုနှစ်လခွဲ တည်းဟူသော ပူသောအခါ၊ အိုက်သောအခါ၊ နာဖျားသော အခါ၊ အလုပ်လုပ်သောအခါ၊ ခရီးရှည် သွားသောအခါ၊ ဤကား ထိုရေချိုးရာ၌ အချိန်အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၃၆၂။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်ပြင်၌ သင်္ကန်းချုပ်ကုန်သည် ရှိသော် မြို့နှင့်တကွ သော လေဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏။ မိုးသည်လည်း အနည်းငယ် အနည်းငယ် စွတ်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေမချိုးကြကုန်။ စွတ်စိုသော ကိုယ်ဖြင့် အိပ်ကြသောကြောင့် သင်္ကန်းနှင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ပ။ “ရဟန်းတို့

လေပြင်းထရွှ် မိုးကျသော အခါဝယ် လခွဲ 'တစ်ဆယ့်ငါးရက်' အတွင်း၌ရေချိုး ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၆။ ၅၇- (စ) ၃၆၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ လခွဲ 'တစ်ဆယ့်ငါးရက်' အတွင်း၌ ရေချိုးငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုရေချိုးရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အချိန်အခါတည်း၊ နွေလတို့၏ ကြွင်းသော တစ်လခွဲ၊ မိုးဥတု၏ ရှေးဦးစွာသော တစ်လ၊ ထိုနှစ်လခွဲတည်းဟူသော ပူသောအခါ၊ အိုက်သောအခါ၊ နာဖျားသောအခါ၊ အလုပ်လုပ်သော အခါ၊ ခရီးရှည်သွားသောအခါ၊ လေပြင်းထရွှ် မိုးကျသောအခါ၊ ဤကား ထိုရေချိုးရာ၌ အချိန် အခါတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇-နာနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၆၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

လခွဲအတွင်း၌ဟူသည် လဝက်အောက် ယုတ်လျော့သည်၌။

ရေချိုးငြားအံ့ဟူသည် ကသယ်မှုန့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြေညက်ဖြင့်လည်းကောင်း ရေချိုးအံ့၊ လုံ့လ ပြုတိုင်း လုံ့လပြုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရေချိုးပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အချိန်အခါကို ကြဉ်၍ဟူသည် အချိန်အခါကို ဖယ်ထား၍။

ပူသောအခါ မည်သည် နွေလတို့၏ ကြွင်းသော တစ်လခွဲတည်း။

အိုက်သောအခါ မည်သည် မိုးဥတု၏ ရှေးဦးစွာ တစ်လတည်း၊ ထိုနှစ်လခွဲတို့သည် “ပူသောအခါ၊ အိုက်သောအခါ မည်၏”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ရေချိုးအပ်၏။

နာဖျားသောအခါ မည်သည် အကြင်ရဟန်းအား ရေချိုးခြင်းနှင့် ကင်း၍ ချမ်းသာမှု မဖြစ်အံ့၊ “နာဖျားသောအခါ”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ရေချိုးအပ်၏။

အလုပ်လုပ်သောအခါ မည်သည် အယုတ်သဖြင့် ပရိဝုဏ်ကိုသော်လည်း တံမြက်လှည်းအံ့၊ “အလုပ် လုပ်သောအခါ”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ရေချိုးအပ်၏။

ခရီးရှည်သွားသောအခါ မည်သည် ယူဇနာဝက် ခရီးသွားအံ့ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ရေချိုးအပ်၏။ သွားဆဲ သွားပြီးသော ရဟန်းသည် ရေချိုးအပ်၏။

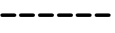
လေပြင်းထရွှ် မိုးကျသောအခါ မည်သည် ရဟန်းတို့သည် မြူနှင့်တကွသော လေဖြင့် ပြွမ်းကုန်အံ့ နှစ်ခုသုံးခုသော မိုးရေပေါက်တို့သည် ကိုယ်၌ ကျကုန်အံ့၊ “လေပြင်းထရွှ် မိုးကျသောအခါ”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ရေချိုးအပ်၏။

၃၆၅။ လဝက်အောက် ယုတ်လျော့သည်၌ လဝက်အောက် ယုတ်လျော့၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အခါကို ဖယ်ထားလျက် ရေချိုးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ လဝက်အောက် ယုတ်လျော့သည်၌ ယုံမှား ရှိသည် ဖြစ်၍ အခါကို ဖယ်ထားလျက် ရေချိုးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ လဝက်အောက် ယုတ်လျော့ သည်၌ လွန်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အခါကို ဖယ်ထားလျက် ရေချိုးအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

လဝက်ထက် ပိုလွန်သည်၌ ယုတ်လျော့၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ လဝက်ထက် ပိုလွန်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌ်အာပတ် သင့်၏။ လဝက်ထက် ပိုလွန်သည်၌ ပိုလွန်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၆၆။ အချိန်အခါ၌ ရေချိုးအံ့၊ လဝက်၌ ရေချိုးအံ့၊ လဝက်လွန်မှ ရေချိုးအံ့၊ မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်သို့ သွားသောကြောင့် ရေချိုးအံ့၊ အလုံးစုံသော ပစ္စန္ဓရစ် ဇနပုဒ်တို့၌ ရေချိုးအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ ကြောင့် ရေချိုးအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်းအာပတ် မသင့်။

သတ္တမ နာနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

- ၁။ တစ်လခွဲ = ကဆုန်လကွယ်နေ့မှ ဝါဆိုလပြည့်နေ့အထိ။
- ၂။ တစ်လ = ဝါဆိုလပြည့်ကျော်တစ်ရက်မှ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့အထိ။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၈-ဒုဗ္ဗတ္ထကရဏသိက္ခာပုဒ်

၃၆၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော အခါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပရိဗိုဇ်တို့သည်လည်းကောင်း သာကေတမြို့မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခရီးရှည် သွားကြကုန်၏။ ခရီးအကြား၌ ခိုးသူတို့သည် ထွက်၍ ထိုရဟန်းနှင့် ပရိဗိုဇ်တို့ကို လုယက်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်မှ မင်းမှုထမ်းတို့သည် ထွက်လာ၍ ထိုခိုးသူတို့ကို ပစ္စည်းနှင့်တကွ ဖမ်းယူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အထံသို့ “အသျှင်တို့သည် ကြွလာ ကုန်လော့၊ မိမိ မိမိတို့၏ သင်္ကန်းကို မှတ်သား၍ (မမှားအောင် ရွေးချယ်၍) ယူကြကုန်လော့”ဟု တမန် ကို စေလွှတ်လိုက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်ကား (ရွေးချယ်ဖို့ရန်) ကောင်းစွာ မမှတ်မိကုန်။

ထိုသူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်တို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ သင်္ကန်းတို့ကို မသိကုန်ကြ တိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့အား ထိုအမှုနှင့် လျှောက်ပတ်သော ထိုအမှုနှင့်လျော်သော တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို -

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာတော်၏ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကျင့်သုံးရန် သံဃာတော်များ ချမ်းသာစေရန်။ပ။ သူတော်ကောင်းတရား ‘သာသနာသုံးရပ်’ တည်တံ့ရန် ဝိနည်း ‘စည်းမျဉ်းဥပဒေ’ ကို ချီးမြှောက်ရန်ဟူသော အကျိုးထူးဆယ်ပါးတို့ကို အစွဲပြု၍ ရဟန်းတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူမည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၇။ ၅၈-၃၆၈။ “သင်္ကန်းအသစ်ကို ရသော ရဟန်းသည် ညိုသော အဆင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ ညွန်အဆင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ မည်းနက်သော အဆင်းကို သော်လည်းကောင်း၊ (ဤ) အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းသုံးမျိုးတို့တွင် တစ်ခုခုသော အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းကို ယူအပ်၏။ အကယ်၍ ရဟန်းသည် အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းသုံးမျိုးတို့တွင် တစ်ခုခုသော အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းကို မယူမူ၍ သင်္ကန်းအသစ်ကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-ဒုဗ္ဗတ္ထကရဏသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၆၉။ အသစ်ဟူသည် ကပ္ပဗိန္နု မထိုးရသေးသော သင်္ကန်းကို ဆို၏။

သင်္ကန်း မည်သည် သင်္ကန်းခြောက်ထည်တို့တွင် တစ်ထည်ထည်သော သင်္ကန်းတည်း။

အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်း သုံးမျိုးတို့တွင် တစ်ခုခုသော အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းကို ယူအပ်၏ဟူသည် အယုတ်သဖြင့် သမန်းမြက်ဖျားမျှဖြင့်သော်လည်း (အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းကို) ယူအပ်၏။

ညိုသောအဆင်း မည်သည် ကြေးညိုအဆင်း သစ်ရွက်ညိုအဆင်းဟူ၍ ညိုသော အဆင်း နှစ်မျိုး ရှိ၏။

ညွန်အဆင်း မည်သည် ရေနင့်ရောသော ညွန်ကို ဆို၏။

မည်းနက်သော အဆင်း မည်သည် အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခု အမည်းအရွှေရောသော အဆင်းတည်း။

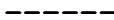
အကယ်၍ ရဟန်းသည် အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းသုံးမျိုးတို့တွင် တစ်ခုခုသော အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းကို မယူမူ၍ဟူသည် အဆင်းပျက်အောင် ပြုခြင်းသုံးမျိုးတို့တွင် တစ်ခုခုသော အဆင်းပျက် အောင်ပြုခြင်းကို အယုတ်သဖြင့် သမန်းမြက်ဖျားမျှဖြင့်သော်လည်း (အဆင်းပျက်အောင်ပြုခြင်းကို) မယူမူ၍ သင်္ကန်းအသစ်ကို ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၇၀။ မယူအပ်သေးသည်၌ မယူအပ်သေး ‘ကပ္ပဗိန္နု’ မထိုးအပ်သေးသည်၌ မထိုးအပ်သေး’ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မယူအပ်သေးသည်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မယူအပ်သေးသည်၌ ယူအပ်ပြီးဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင် အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ယူအပ်ပြီးသည်၌ မယူအပ်သေး 'ကပ္ပမိန္ဒြေ ထိုးအပ်ပြီးသည်၌ မထိုးအပ်သေး'ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ယူအပ်ပြီးသည်၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ယူအပ်ပြီးသည်၌ ယူအပ်ပြီးဟု အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၃၇၁။ ယူပြီး၍ 'ကပ္ပမိန္ဒြေထိုး၍' သုံးဆောင်အံ့။ ကပ္ပမိန္ဒြေသည် ပျက်အံ့။ ကပ္ပမိန္ဒြေထိုးရာ အရပ်သည် ဆွေးမြေ့အံ့။ ကပ္ပမိန္ဒြေထိုးပြီးသော သင်္ကန်းနှင့် ကပ္ပမိန္ဒြေမထိုးသေးသော သင်္ကန်းကို စပ်၍ ချုပ်အံ့။ အပေါ်လွှာ၌လည်းကောင်း၊ အလျားအနားပတ်၌လည်းကောင်း၊ အနံအနားပတ်၌လည်းကောင်း ကပ္ပမိန္ဒြေ ထိုးအံ့။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဗျား လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ ဒုဗ္ဗတ္ထကရဏသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ အပ်စပ်အောင်ပြုသော အမှတ်အသား အပြောက်။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၉-ဝိကပ္ပနာသိက္ခာပုဒ်

၃၇၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် အစ်ကို၏ အတူနေတပည့်ဖြစ်သော ရဟန်းအား သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ဝိကပ္ပနာပြုပြီး၍ 'မိမိဥစ္စာအဖြစ်မှ ကင်းအောင် ပြုလုပ်ပြီး၍'ပစ္စုဒ္ဓါရုံ 'တစ်ဖန်ဆောက်နှင့်ခြင်း' မပြုဘဲ သုံးဆောင်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား- "ငါ့သျှင်တို့ ဤသာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် အကျွန်ုပ်အား သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ဝိကပ္ပနာပြုပြီး၍ ပစ္စုဒ္ဓါရုံမပြုဘဲ သုံးဆောင်၏"ဟု ပြောကြား၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် "အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် ရဟန်း အား သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ဝိကပ္ပနာပြုပြီး၍ ပစ္စုဒ္ဓါရုံမပြုဘဲ သုံးဆောင်ဘိသနည်း"ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

"ဥပနန္ဒ သင်သည် ရဟန်းအား သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ဝိကပ္ပနာပြု၍ ပစ္စုဒ္ဓါရုံမပြုဘဲ သုံးဆောင်၏ဟူသည် မှန်သလော"ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားသင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းအား သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ဝိကပ္ပနာပြုပြီး၍ ပစ္စုဒ္ဓါရုံ မပြုဘဲ သုံးဆောင်ဘိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၈။ ၅၉-၃၇၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းအားလည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမအားလည်းကောင်း၊ သိက္ခမာန်အားလည်းကောင်း၊ သာမဏေအား လည်းကောင်း၊ သာမဏေမအားလည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင် ဝိကပ္ပနာပြုပြီး၍ ‘မိမိဥစ္စာ အဖြစ်မှ ကင်းအောင် ပြုလုပ်ပြီး၍’ ပစ္စုဒ္ဓါရုံမပြုဘဲ ‘တစ်ဖန် ဆောက်နှင်းခြင်း’ မပြုဘဲ သုံးဆောင်အံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြ ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉- ဝိကပ္ပနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၇၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းအားဟူသည် တစ်ပါးသော ရဟန်းအား။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် (ရဟန်းယောက်ျား ရဟန်းမိန်းမဟူသော) နှစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော မိန်းမတည်း။

သိက္ခမာန် မည်သည် နှစ်နှစ်ပတ်လုံး သိက္ခာပုဒ်ခြောက်ပါးကို ကျင့်ပြီးသော မိန်းမတည်း။ သာမဏေ မည်သည် သိက္ခာပုဒ်ဆယ်ပါး ရှိသောသူတည်း။

သာမဏေမ မည်သည် သိက္ခာပုဒ်ဆယ်ပါးရှိသော သူမတည်း။

ကိုယ်တိုင်ဟူသည် ကိုယ်တိုင် ဝိကပ္ပနာပြုပြီး၍။

သင်္ကန်း မည်သည် သင်္ကန်းခြောက်ထည်တို့တွင် အယုတ်ဆုံး ဝိကပ္ပနာလောက်သော တစ်ထည် ထည်သော သင်္ကန်းတည်း။

ဝိကပ္ပနာ မည်သည် မျက်မှောက် ဝိကပ္ပနာ၊ မျက်ကွယ် ဝိကပ္ပနာ ပြုခြင်းဟူ၍ ဝိကပ္ပနာနှစ်မျိုး ရှိ၏။

မျက်မှောက် ဝိကပ္ပနာပြုခြင်း မည်သည် ဤသင်္ကန်းကို သင့်အား ဝိကပ္ပနာပြု၏၊ သို့မဟုတ် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဝိကပ္ပနာပြု၏ဟု ပြုခြင်းတည်း။

မျက်ကွယ် ဝိကပ္ပနာပြုခြင်း မည်သည် ဤသင်္ကန်းကို ဝိကပ္ပနာပြုခြင်းငှါ သင့်အား ပေးပါ၏၊ဟု ဆိုရမည်။

ထို (သင်္ကန်းလက်ခံသူ) ရဟန်းက “သင်၏ အကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေ၊ သို့မဟုတ် မြင်ဖူးကာ မျှသော မိတ်ဆွေသည် အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးရမည်။

ဤမည် ဤမည်သော ရဟန်းသည် (အကျွန်ုပ်၏) အကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေ၊ သို့မဟုတ် မြင်ဖူး ကာမျှသော မိတ်ဆွေတည်းဟု ဆိုရမည်။

ထို (သင်္ကန်းလက်ခံသူ) ရဟန်းက “အကျွန်ုပ်သည် ထို (သင်ပြောသော) ရဟန်းတို့အား ပေးပါ၏ဟု (ဆို၍ တစ်ဖန်) ထိုသူတို့၏ ဥစ္စာကို သုံးဆောင်မှုလည်း သုံးဆောင်လော့၊ စွန့်မှုလည်း စွန့်လော့၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြုမှုလည်း ပြုလော့”ဟု ဆိုရမည်။

ပစ္စုဒ္ဓါရ်မပြုခြင်း မည်သည် ထိုရဟန်းအားလည်း မပေး၊ ထိုရဟန်းနှင့်လည်း အကျွမ်းမဝင်ဘဲ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၇၅။ ပစ္စုဒ္ဓါရ်မပြုရာ၌ ပစ္စုဒ္ဓါရ်မပြုဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ပစ္စုဒ္ဓါရ်မပြုရာ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ပစ္စုဒ္ဓါရ်မပြုရာ၌ ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြု၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓိဋ္ဌာန်တင်သော်လည်းကောင်း၊ စွန့်သော်လည်းကောင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုပြီး သည်၌ ပစ္စုဒ္ဓါရ်မပြုဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုပြီးသည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုပြီးသည်၌ ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြု၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၇၆။ ထို (သင်္ကန်းလက်ခံသော ဝိနည်းဓိုရ်) ရဟန်းကသော်လည်း ပေးအံ့၊ ထိုရဟန်းနှင့်သော်လည်း အကျွမ်းဝင်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ ဝိကပ္ပနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ ဆယ်ပါးဆိုသော်လည်း လိင် ဒဏ် သေခိယစသည်လာသော ကျင့်ဝတ်များစွာ ရှိသေး၏။

၆-သုရာပါနဝဂ် ၁၀-စီဝရအပနိဓာနသိက္ခာပုဒ်

၃၇၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းစသော ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ တို့ကို မသိမ်းဆည်းကုန်။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝှက်ထားကုန်၏။

သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ပေးကုန်လော့”ဟု ဆိုကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရယ်ကုန်၏။ ထိုသတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ငိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကုန်ဘိသနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဝှက်ထားကုန်၏ဟု ဖြေဆိုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ဝှက်ထားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဝှက်ထားကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော့”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့၏
သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ဝှက်ထားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့
ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား
ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။”ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၀၉။ ၆၀-၃၇၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ သပိတ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊
သင်္ကန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗိဒ်အခင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အပ်ကျည်
‘အပ်ဘူး’ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခါးပန်းကြိုးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဝှက်မူလည်း ဝှက်ထားငြားအံ့၊
ဝှက်ထားစေ မူလည်း ဝှက်ထားစေငြားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရယ်မြူး လိုသည်ဖြစ်၍လည်း
ဝှက်ထားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု
မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-စီဝရအပနိဓာနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၇၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို
“ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်သည်။

ရဟန်း၏ဟူသည် တစ်ပါးသော ရဟန်း၏။

သပိတ် မည်သည် သံသပိတ်၊ မြေသပိတ်ဟူ၍ သပိတ်နှစ်မျိုးရှိ၏။

သင်္ကန်း မည်သည် သင်္ကန်းခြောက်ထည်တို့တွင် အယုတ်ဆုံး ဝိကပ္ပနာလောကံသော
တစ်ထည် ထည်သော သင်္ကန်းတည်း။

နိဗ္ဗိဒ်အခင်း မည်သည် အမြိတ်အဆာရှိသော အခင်းကို ဆို၏။

အပ်ကျည် မည်သည် အပ်ရှိသော အပ်ကျည်၊ အပ် မရှိသော အပ်ကျည်တည်း။

ခါးပန်းကြိုး မည်သည် ပုဆိုးဖြင့် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုးပြား၊ ဝက်အူခါးပန်းကြိုးလုံးဟူ၍
ခါးပန်းကြိုး နှစ်မျိုးရှိ၏။

ဝှက်ထားငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်တိုင် ဝှက်ထားငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဝှက်ထားစေငြားအံ့ဟူသည် သူတစ်ပါးကို စေခိုင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏၊ တစ်ကြိမ်သာ
စေခိုင်းပါလျက် အကြိမ်များစွာ ဝှက်ထားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အယုတ်သဖြင့် ရယ်မြူးလိုသည် ဖြစ်၍လည်းဟူသည် မြူးတူးပျော်ပါး ကစားလို၍။

၃၈၀။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သပိတ်သင်္ကန်း နိဗ္ဗိဒ်အခင်း အပ်ကျည်
ခါးပန်းကြိုး (တစ်ခုခု) ကို အယုတ်သဖြင့် ရယ်မြူးလိုသည်ဖြစ်၍သော်လည်း ဝှက်ထားမူလည်း
ဝှက်ထားအံ့၊ ဝှက်ထားစေမူလည်း ဝှက်ထားစေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်း၌ ယုံမှားသည် ဖြစ်၍။ပ။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍
သပိတ်သင်္ကန်း နိဗ္ဗိဒ်အခင်း အပ်ကျည် ခါးပန်းကြိုး (တစ်ခုခု) ကို
ရယ်မြူးလိုသည်ဖြစ်၍သော်လည်း ဝှက်ထားမူလည်း ဝှက်ထားအံ့၊ ဝှက်ထားစေမူလည်း
ဝှက်ထားစေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အခြားသော ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ကို အယုတ်သဖြင့် ရယ်မြူးလိုသည်ဖြစ်၍သော်လည်း
ဝှက် ထားမူလည်း ဝှက်ထားအံ့၊ ဝှက်ထားစေမူလည်း ဝှက်ထားစေငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူ၏ သပိတ်ကိုဖြစ်စေ၊ သင်္ကန်းကိုဖြစ်စေ၊ အခြားပရိက္ခရာကိုဖြစ်စေ
အယုတ်သဖြင့် ရယ်မြူးလိုသည်ဖြစ်၍သော်လည်း ဝှက်ထားမူလည်း ဝှက်ထားအံ့၊
ဝှက်ထားစေမူလည်း ဝှက်ထားစေငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌
ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊
ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၃၈၁။ ရယ်မြူးလိုသော သဘောမရှိဘဲ သိမ်းဆည်းထားအံ့၊ မကောင်းသဖြင့် ထားသည်ကို
သိမ်းဆည်းထားအံ့၊ “တရားဟောပြီးမှ ပေးအံ့”ဟု နှလုံးပိုက်၍ သိမ်းဆည်းထားအံ့၊ အာပတ်
မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဗျီး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမ စီဝရအပနိဓာနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

ဆဋ္ဌ သုရာပါနဝဂ် ပြီး၏။

ထိုသုရာပါနဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်

သုရာပါနသိက္ခာပုဒ်၊ အင်္ဂုလိပတောဒကသိက္ခာပုဒ်၊ ဥဒကဟသဓမ္မသိက္ခာပုဒ်၊ အနာ
ဒရိယသိက္ခာပုဒ်၊ ဘိသာပနသိက္ခာပုဒ်၊ ဇောတိသမာဒဟနသိက္ခာပုဒ်၊ နာနသိက္ခာပုဒ်၊
ဒုဗ္ဗဏ္ဏကရဏ သိက္ခာပုဒ်၊ အပနိဓာနသိက္ခာပုဒ်နှင့် ကိုယ်တိုင်ဝိကပ္ပနာပြု၍ ပစ္စုဒ္ဓိရုံ မပြုဘဲ
သုံးဆောင်သော သိက္ခာပုဒ်။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

၇-သပ္ပါဏကဝဂ် ၁-သဗ္ဗိစ္စသိက္ခာပုဒ်

၃၈၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏
အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ လေးသမားဖြစ်ခဲ့ဖူးသော
အသျှင်ဥဒါယီသည် ကျီးတို့ကို မနှစ်သက်သောကြောင့် ပစ်၍ ပစ်၍ ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးလျှင်
တံစိုး၌ အစဉ်အတိုင်း ထိုးသိ၍ ထား၏။

ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤကျီးတို့ကို အဘယ်သူသည် သတ်ဖြတ်သနည်း”ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါသတ်သည်၊ ဤကျီးတို့ကို ငါမနှစ်သက်ဟု ဆို၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဥဒါယီသည် သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဥဒါယီ သင်သည် သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေး သော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၀။ ၆၁-၃၈၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ သတ္တဝါကို သတ်ဖြတ်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-သဗ္ဗိစ္စသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၈၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သေစေလိုသော စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ဟူသည် သိလျက် ကောင်းစွာ သိလျက် စေ့ဆော်၍ လွမ်းမိုး၍ လွန်ကျူးခြင်းတည်း။

သတ္တဝါ မည်သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သတ္တဝါကို ဆို၏။

သတ်ဖြတ်ငြားအံ့ဟူသည် ဇီဝိတိန္ဒြေ ‘အသက်’ကို ဖြတ်အံ့၊ ကင်းစေအံ့၊ အစဉ်ကို ပျက်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၈၅။ သတ္တဝါ၌ သတ္တဝါဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သတ်ဖြတ်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သတ္တဝါ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သတ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သတ္တဝါ၌ သတ္တဝါမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

သတ္တဝါမဟုတ်သည်၌ သတ္တဝါဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သတ္တဝါမဟုတ်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သတ္တဝါမဟုတ်သည်၌ သတ္တဝါ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ်မသင့်။

၃၈၆။ သေစေလိုသော စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမထားမိသော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ သေစေလိုသော သဘောမရှိသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ သင်္ဃိစ္စသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပါဏကဝဂ် ၂-သပ္ပါဏကသိက္ခာပုဒ်

၃၈၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို သုံးဆောင်ကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို သုံးဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို အဘယ့်ကြောင့် သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၁။ ၆၂-၃၈၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက် ပိုးရှိသော ရေကို သုံးဆောင်ငြား အံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-သပ္ပါဏကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၈၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏။ အခြားသော သူတို့သော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြော ကြားကုန်၏။

ပိုးရှိ၏ဟု သိလျက် သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် သေကုန်လတ္တံ့ဟု သိလျက် သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၉၀။ ပိုးရှိသော ရေကို ပိုးရှိ၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပိုးရှိသော ရေ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ ပိုးရှိသော ရေ၌ ပိုးမရှိဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ပိုးမရှိသော ရေ၌ ပိုးရှိ၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ ပိုးမရှိသော ရေ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ ပိုးမရှိသော ရေ၌ ပိုးမရှိဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၉၁။ ပိုးရှိ၏ဟု မသိ၍သော်လည်းကောင်း၊ ပိုးမရှိဟု သိ၍သော်လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ခြင်း ကြောင့် သေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သိ၍သော်လည်းကောင်း သုံးဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဉ္စိး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ သပ္ပါဏကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပါဏကဝဂ် ၃-ဥက္ကောဋ္ဌနသိက္ခာပုဒ်

၃၉၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သိလျက် တရားအားလျော်စွာ ငြိမ်းလေပြီးသော အဓိကရုဏ်းကို တစ်ဖန် ကံဖြစ်စေခြင်းငှါ “ကံကို မပြုရသေး၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ ပြုထိုက်၏၊ မငြိမ်းစေရသေး၊ မကောင်းသဖြင့် ငြိမ်းထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ ငြိမ်းစေထိုက်၏”ဟု လှုံ့ဆော်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သိလျက် တရားအား လျော်စွာ ငြိမ်းလေပြီးသော အဓိကရုဏ်းကို တစ်ဖန် ကံဖြစ်စေခြင်းငှါ လှုံ့ဆော်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သိလျက် တရားအားလျော်စွာ ငြိမ်းလေပြီးသော အဓိကရုဏ်းကို တစ်ဖန် ကံဖြစ်စေခြင်းငှါ လှုံ့ဆော်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် သိလျက် တရားအားလျော်စွာ ငြိမ်းလေပြီးသော အဓိကရုဏ်းကို တစ်ဖန် ကံဖြစ်စေခြင်းငှါ လှုံ့ဆော်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၂။ ၆၂-၃၉၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက် တရားအားလျော်စွာ ငြိမ်းလေပြီးသော အဓိကရုဏ်းကို တစ်ဖန် ကံဖြစ်စေခြင်းငှါ လှုံ့ဆော်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်း အား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-ဥက္ကောဋ္ဌနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၉၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏။ သူတစ်ပါးတို့သော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏။ ထိုရဟန်းကမူလည်း ပြောကြား၏။

တရားအားလျော်စွာ မည်သည်ဟုတ်မှန်သော တရားသဘောဖြင့်၊ ဝိနည်းဖြင့်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော် (ဥတ်ကမ္မဝါစာ) ဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် တရားအားလျော်သည် မည်၏။

အဓိကရုဏ်း မည်သည် ငြင်းခုံမှု ‘ဝိဝါဒ’အဓိကရုဏ်း၊ စွပ်စွဲမှု ‘အနဝါဒ’အဓိကရုဏ်း၊ အာပတ် ခုနစ်ဖုံဟူသော ‘အာပတ္တိ’အဓိကရုဏ်း၊ ကံပြုမှု ‘ကိစ္စ’အဓိကရုဏ်းဟူ၍ အဓိကရုဏ်းလေးမျိုး ရှိ၏။

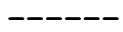
တစ်ဖန် ကံဖြစ်စေခြင်းငှါ လှုံ့ဆော်ငြားအံ့ဟူသည် “ကံကို မပြုရသေး၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုထား သော ကံတည်း၊ ကံကို တစ်ဖန် ပြန်၍ ပြုထိုက်၏။ မငြိမ်းစေရသေး၊ မကောင်းသဖြင့် ငြိမ်းစေထားသော ကံတည်း၊ တစ်ဖန် ပြန်၍ ငြိမ်းစေထိုက်၏”ဟု လှုံ့ဆော်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၃၉၅။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လှုံ့ဆော်ငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ လှုံ့ဆော်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လှုံ့ဆော်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၃၉၆။ “မဟုတ်မမှန်သော သဘောဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဝဂ် ‘တစ်သိမ်တည်း၌ တစ်စုစီ’ ဖြစ်သဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကံမထိုက်သော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း ကံပြု၏”ဟု သိ၍ လှုံ့ဆော်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယ ဥက္ကောဋ္ဌနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပါဏကဝဂ် ၄-ဒုဋ္ဌုလ္လသိက္ခာပုဒ်

၃၉၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် စေတနာ ထင်ရှားရှိသော သုက်လွတ်ခြင်း သံဃာဒိသိသ်အာပတ် သင့်သောကြောင့် အစ်ကို၏ အတူနေတပည့်ဖြစ် သော ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ငါသည်

စေတနာထင်ရှားရှိသော သုက်လွှတ်ခြင်း သံဃာဒိသိသ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်းအား မပြောပါလင့်”ဟု ပြောကြား၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် စေတနာထင်ရှားရှိသော သုက်လွှတ်ခြင်း သံဃာဒိသိသ်အာပတ် သင့်သောကြောင့် သံဃာတော်အား ထိုအာပတ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာတော် သည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသည် ရှိသော် ထိုရဟန်းကို တွေ့မြင်၍ “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် စေတနာထင်ရှားရှိသော သုက်လွှတ်ခြင်း သံဃာ ဒိသိသ်အာပတ် သင့်သောကြောင့် သံဃာတော်အား ထိုအာပတ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာတော်သည် ထိုအကျွန်ုပ်အား ထိုအာပတ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါသည်လည်း ပရိဝါသ်နေ၏။ ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်ကို ကြားပါ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ပရိဝါသ်ကြားသောသူဟူ၍ အသျှင်သည် မှတ်တော်မူပါလော့”ဟု ဆို၏။

ငါ့သျှင် အသို့ပါနည်း အကြင် အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ဤသံဃာဒိသိသ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ဤသို့ပင် ပြုရသလောဟု မေး၏။ “ငါ့သျှင် ဤသို့ပင် ပြုရ၏”ဟု ပြောဆို၏။ ငါ့သျှင် သာကီဝင်မင်းသား ဤအသျှင်ဥပနန္ဒသည် စေတနာထင်ရှားရှိသော သုက်လွှတ်ခြင်း သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သင့်သောကြောင့် ထိုအသျှင်ဥပနန္ဒသည် အကျွန်ုပ်အား “တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကိုမျှ မပြောပါလင့်”ဟု ပြောကြား၏ဟူ၍ ဆို၏။

“ငါ့သျှင် အသို့နည်း၊ သင်သည် ဖုံးလွှမ်းထားလေသလော”ဟု မေး၏။ ငါ့သျှင် ဖုံးလွှမ်းထားသည် မှန်၏ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်းဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်းထား၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် သိလျက် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့ အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၁။ ၆၄-၃၉၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက် ရဟန်း၏ ရုန့်ရင်းသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၄-ဒုဋ္ဌုလ္လသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၃၉၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်း၏ဟူသည် တစ်ပါးသော ရဟန်း၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏။ သူတစ်ပါးတို့သော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏။ ထိုရဟန်းကမူလည်း ပြောကြား၏။

ရုန့်ရင်းသော အာပတ် မည်သည် ပါရာဇိကအာပတ် လေးပါး၊ သံဃာဒိသိသ်အာပတ် တစ်ဆယ့် သုံးပါးတို့တည်း။

ဖုံးလွှမ်းငြားအံ့ဟူသည် “ဤရဟန်းကို (သူတစ်ပါးတို့က) သိလျှင် စောဒနာကုန်လတ္တံ့၊ အောက်မေ့စေ ကုန်လတ္တံ့၊ ဆဲရေးကုန်လတ္တံ့၊ ရှုတ်ချကုန်လတ္တံ့၊ မျက်နှာမလှ ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့၊ (ငါ) မပြောကြားတော့အံ့”ဟု ဝန်ချကာမျှနှင့် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၀၀။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖုံးလွှမ်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဖုံးလွှမ်းအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖုံးလွှမ်းအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၏ ရုန့်ရင်း သည်လည်း ဖြစ်သော မရုန့်ရင်းသည်လည်းဖြစ်သော လွန်ကျူး၍ ကျင့်ခြင်းကို ဖုံးလွှမ်းအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မရုန့်ရင်း သော အာပတ်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်၌ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၀၁။ “သံဃာတော်၏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း ငြင်းခုံခြင်း ဆန့်ကျင်သော စကားကို ယူခြင်း ဆန့်ကျင် သော စကားကို ဆိုခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု အောက်မေ့၍ မပြောကြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

“သံဃာ၏ ကွဲပြားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ အရေး ‘အက်ကြောင်း’ သော်လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု နှလုံးပိုက်၍ မပြောကြားအံ့၊ “ဤရဟန်းသည် ခက်ထန်၏၊ ကြမ်းတမ်း၏၊ အသက်၏ အန္တရာယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သာသနာတော်၏ အန္တရာယ်ကိုသော်လည်းကောင်း ပြုလတ္တံ့ဟု” (နှလုံးသွင်း၍) မပြောကြားအံ့၊ လျှောက်ပတ်သော အခြားရဟန်းတို့ကို မမြင်သောကြောင့် မပြောကြားအံ့၊ ဖုံးလွှမ်းရန် အလိုမရှိဘဲ မပြောကြားအံ့၊ “မိမိအမှုဖြင့် ထင်ရှားလတ္တံ့”ဟု (အောက်မေ့၍) မပြောကြားအံ့။ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ ဒုဋ္ဌလ္လသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပာဏကဝဂ် ၅-ဦးနဝိသတိဝဿသိက္ခာပုဒ်

၄၀၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ (ဆယ့်ခုနစ်ယောက်အစု ရှိသောကြောင့်) သတ္တရသဝဂ္ဂီအမည်ရှိသော သူငယ်တို့သည် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကုန်၏။ ထို သူငယ်တို့တွင် ဥပါလိအမည်ရှိသော သူငယ်သည် အကြီးအမှူးဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဥပါလိသူငယ်၏ အမိအဖတို့အား--

“ဥပါလိသည် ငါတို့ သေလွန်သောအခါ၌ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်၍မပင်မပန်းဘဲလည်း ရှိရာအံ့နည်း”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား--

“ဥပါလိသည် စာရေးအတတ်ကို သင်သည် ရှိသော် ငါတို့သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ရာ၏။ ပင်လည်း မပင်ပန်းရာ”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား--

“ဥပါလိသည် စာရေးအတတ်ကို သင်ငြားအံ့ လက်ချောင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဥပါလိသည် ဂဏန်းအတတ်ကို သင်မှသာလျှင် ငါတို့သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည် ရာ၏။ ပင်လည်း မပင်ပန်းရာ”ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား--

“ဥပါလိသည် ဂဏန်းအတတ်ကို သင်ငြားအံ့ ရင်ပတ်အောင့် (ဆင်းရဲ) ရာ၏။ ဥပါလိသည် ငွေစာရင်းအတတ်ကို သင်မှသာလျှင် ငါတို့သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ရာ၏။ ပင်လည်း မပင်ပန်းရာ”ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဥပါလိ၏ အမိအဖတို့အား--

“ဥပါလိသည် ငွေစာရင်းအတတ်ကို သင်သည် ရှိသော် မျက်စိကျိန်းစပ်ရာ၏။ ဤသာကီဝင် မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ချမ်းသာသော အလေ့ရှိကုန်၏။ ချမ်းသာ သော အကျင့်ရှိကုန်၏။ ကောင်းသော စားဖွယ်တို့ကို စား၍ လေမိုးလုံသော အိပ်ရာနေရာတို့၌ သာလျှင် အိပ်ရကုန်၏။ ဥပါလိသည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်း တို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုမှသာလျှင် ငါတို့ သေလွန်သောအခါ ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ရာ၏။ ပင်လည်း မပင်ပန်းရာ”ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဥပါလိသူငယ်သည် အမိအဖတို့၏ ကြံစည် ပြောဆိုခြင်းကို ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဥပါလိသူငယ်သည် အပေါင်းအဖော်သူငယ်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူငယ်တို့ကို “အချင်းတို့ လာကုန်လော့ ငါတို့သည် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုကြကုန်အံ့”ဟု ဆို၏။ အမောင် သင်ရဟန်းပြုလျှင် အကျွန်ုပ်တို့လည်း ရဟန်းပြုပါကုန်အံ့ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုသူငယ်တို့သည် အမိအဖအသီးသီးတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းငှါ အကျွန်ုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကုန်လော့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုသူငယ်တို့၏ အမိအဖတို့သည် “ဤသူငယ်အားလုံးတို့သည် တူမျှသော ဆန္ဒရှိကုန်၏။ ကောင်းသော အလိုရှိကုန်၏” ဟု ခွင့်ပြုကုန်၏။ ထိုသူငယ်တို့သည် ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှင်အဖြစ်ကို တောင်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုသူငယ်တို့ကို ရှင်လည်း ပြုပေးကုန်၏။ ရဟန်းလည်း ခံပေးကုန်၏။

ထိုသူငယ်တို့သည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထ၍ “ယာဂုကို ပေးကုန်လော့၊ ထမင်းကို ပေးကုန်လော့၊ ခဲဖွယ်ကို ပေးကုန်လော့” ဟု ငိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ မိုးလင်းရုံမျှ ငုံ့လင့်ကုန်ဦးလော့၊ အကယ်၍ ယာဂုရှိပါမူ သောက်ရကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ဆွမ်းရှိပါမူ စားရကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ခဲဖွယ်ရှိပါမူ ခဲရကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ယာဂု ထမင်း ခဲဖွယ်မရှိမူ ဆွမ်းခံ၍ စားရကုန် လတ္တံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသူငယ်ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့က ဤသို့ပြောဆိုသော်လည်း “ယာဂုကို ပေးကုန်လော့၊ ထမင်းကို ပေးကုန်လော့၊ ခဲဖွယ်ကို ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ငိုကြွေးမြဲ ငိုကြွေးကြကုန်သည်သာလျှင်တည်း၊ အိပ်ရာနေရာတို့သည် ကျင်ကြီးလည်း လူးကုန်၏။ ကျင်ငယ်လည်း လူးကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ စောစောထတော်မူသော် သူငယ်တို့၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားတော်မူ၍ “အာနန္ဒာ ထိုသူငယ်တို့ ငိုသံသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာကို မေး တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် သိလျက် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရဟန်းခံပေးကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုယောက်ျားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သိလျက် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဉ္စင်းခံပေးကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အချမ်း အပူ ဆာလောင်ခြင်း မွတ်သိပ်ခြင်း မှက်ခြင် လေ နေပူ မြေ ကင်း သန်းတို့၏ အတွေ့တို့ကို သည်းမခံနိုင်၊ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ် မကောင်းသဖြင့် ရောက်လာသော စကားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်၌ ဖြစ်ဆဲဖြစ်သော ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ် ခါးစပ် ကျင်နာ မသာယာဖွယ် မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော သေလောက်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ကိုလည်းကောင်း သည်းခံနိုင်ခြင်းသဘော မရှိသည်သာလျှင်တည်း။ ရဟန်းတို့ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်သာလျှင် အချမ်းအပူစသော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ကို သည်းခံနိုင်ခြင်းသဘော ရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၄။ ၆၅-၄၀၃။ အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဉ္စင်းခံပေးငြားအံ့၊ ထို (အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသော) ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်း ရဟန်းမဖြစ်၊ ထိုပဉ္စင်းခံပေးသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ကဲ့ရဲ့ထိုက်ကုန်၏ (ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်ကုန်၏)၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ပဉ္စင်းခံပေးသော ရဟန်းအား ဤပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန် လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-ဦးနဝိသတိဝဿသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၀၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏၊ သူတစ်ပါးတို့သော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏။ ထိုရဟန်း (လောင်း) ကမူလည်း ပြောကြား၏။

အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေး မည်သည် အသက်နှစ်ဆယ်သို့ မရောက်သေးသော သူတည်း။

ပဉ္စင်းခံအံ့ဟူ၍ ဂိုဏ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကမ္မဝါစာဆရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သပိတ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းကိုသော်လည်းကောင်း ရှာအံ့၊ သိမ်ကိုလည်း သမုတ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဥတ်ဖြင့် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ ကမ္မဝါစာနှစ်ကြိမ်တို့ဖြင့် ဒုက္ကဋ်အာပတ်တို့ သင့်ကုန်၏။ ကမ္မဝါစာအဆုံး၌ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဂိုဏ်းအားလည်းကောင်း၊ ကမ္မဝါစာဆရာအားလည်းကောင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

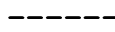
၄၀၅။ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသည်၌ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပဉ္စင်းခံအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသည်၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ပဉ္စင်းခံအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးသည်၌ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပဉ္စင်းခံအံ့၊ အာပတ်မသင့်။

အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သည်၌ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သည်၌ အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၀၆။ အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သော သူကို အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်၏ဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပဉ္စင်းခံအံ့၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သော သူကို အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သော သူဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပဉ္စင်း ခံအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ ဦးနဝိသတိဝဿသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပါဏကဝဂ် ၆-ထေယျသတ္တသိက္ခာပုဒ်

၄၀၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ လှည်းကုန်သည် တစ်ဦးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ အနောက်မျက်နှာ အရပ်သို့ (ကုန်ရောင်း) သွားလို၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ထိုလူတို့ကို “ငါသည်လည်း ဒါယကာတို့နှင့်အတူ သွားလို၏”ဟု ဆို၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည်ကား ကင်းကို ရှောင်လွှဲ ကုန်အုံဟု ဆိုသောအခါ ဒါယကာတို့ သိကုန်လော့ (နားလည်ကြပါကုန်လော့)ဟု (ပြောဆို၏)။

ကင်းစောင့်တို့သည် “ကုန်သည်သည် ကင်းခွန်ကို ရှောင်လွှဲလတ္တံ့”ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုကင်း စောင့်တို့သည် ခရီး၌ အစောင့်အရှောက် ထားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုကင်းစောင့်တို့သည် ကုန်သည်ကို ဖမ်းယူ လုယက်၍ ထိုရဟန်းအား--

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် သိလျက် အဘယ့်ကြောင့် ထိုခိုးသူကုန်သည်နှင့်အတူ သွားသ နည်း”ဟု နှောင့်ယှက်၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် သိလျက် ခိုးသူကုန်သည်နှင့် အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် သိလျက် ခိုးသူကုန်သည်နှင့်အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွား၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သိလျက် ခိုးသူကုန်သည်နှင့်အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိ သော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၅။ ၆၆-၄၀၈။ အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက် ခိုးသူကုန်သည်နှင့်အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားငြားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါး သို့သော်လည်း သွားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-ထေယျသတ္တသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၀၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏။ အခြားသော သူတို့သော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏။ ထိုကုန်သည်ကမူလည်း ပြောကြား၏။

ခိုးသူကုန်သည် မည်သည် ခိုးမှုကို ပြုပြီး၊ မပြုရသေးသော ခိုးသူတို့သည် မင်းကို (မင်း၏ ဥစ္စာကို) သော်လည်း ခိုး၍ သွားကုန်၏။ ကင်းခွန်ကိုသော်လည်း ရှောင်လွှဲကုန်၏။

အတူဟူသည် အတူတကွတည်း။

တိုင်ပင်၍ဟူသည် “ဒါယကာ သွားကုန်အံ့၊ အသျှင်ဘုရား သွားပါကုန်အံ့။ အသျှင်ဘုရား သွားကုန်အံ့၊ ဒါယကာ သွားကုန်အံ့။ ယနေ့သော်လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်သော်လည်းကောင်း၊ သန်ဘက်ခါသော် လည်းကောင်း သွားကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်းဟူသည် ကြက်ပျံတစ်ကျဖြစ်သော ရွာ၌ ရွာအကြား တိုင်း ရွာအကြားတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရွာမရှိသော တောခရီးဖြစ်မှုကား ယူဇနာခွဲတိုင်း ယူဇနာခွဲတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၁၀။ ခိုးသူကုန်သည်ကို ခိုးသူကုန်သည်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပင်လျက် တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

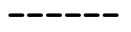
ခိုးသူကုန်သည်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပင်လျက် တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ခိုးသူကုန်သည်ကို ခိုးသူကုန်သည်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပင်လျက် တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရဟန်းသည် တိုင်ပင်၏ လူတို့သည် မတိုင်ပင်ကုန်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ခိုးသူကုန်သည် မဟုတ်သော သူ၌ ခိုးသူကုန်သည်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ခိုးသူကုန်သည် မဟုတ်သော သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ခိုးသူကုန်သည် မဟုတ်သော သူ၌ ခိုးသူကုန်သည်မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၁၁။ မတိုင်ပင်မူ၍ သွားကုန်အံ့၊ လူတို့သည် တိုင်ပင်၍ ရဟန်းတို့သည် မတိုင်ပင်အံ့၊ အချိန်း အချက် လွဲ၍ သွားကုန်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစ လက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ ထေယျသတ္တသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပါဏကဝဂ် ၇-သံဝိဓာနသိက္ခာပုဒ်

၄၁၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည်

ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် မထင်ရှားသော ရွာတံခါးကို လွန်သွားလေ၏။

မိန်းမတစ်ယောက်သည်လည်း လင်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ရွာမှ ထွက်လာရာ ထိုရဟန်းကို မြင်၍ “အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း”ဟု လျှောက်၏။

“နမ ငါသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားအံ့”ဟု ဆိုသည် ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်နှင့်အတူ လိုက်လိုပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

“နမ (လိုက်ခဲ့) သွားမည်”ဟု (ပြောဆို၍ သွားလေ၏)။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမ၏ လင်သည် ရွာမှ ထွက်၍ လူတို့ကို “အမောင်တို့ ဤသို့သဘောရှိသော မိန်းမကိုမြင်ကြပါသလော”ဟု မေး၏။

အမောင် ဤမိန်းမသည် ရဟန်းနှင့်အတူ သွား၏ဟု (ဆိုကုန်၏)။

ထိုယောက်ျားသည် အစဉ်လိုက်၍ ထိုရဟန်းကို ဖမ်းပြီးလျှင် ထောင်းထု၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ကြိမ့်မြင်လျက် ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် ထိုယောက်ျား ကို “အမောင် ထိုရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ မသွားပေ၊ စင်စစ်မူကား ငါသာလျှင် ထိုရဟန်းနှင့်အတူ သွား၏။ ထိုရဟန်းအား အပြစ်မရှိပေ၊ သွားချေ၊ ထိုရဟန်းကို ဝန်ချတောင်းပန်ချေလော့”ဟု ပြောဆို လေ၏။ ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် ထိုရဟန်းကို ဝန်ချတောင်းပန်၏ ‘သည်းခံစေ၏’။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်း တည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် မာတုဂါမနှင့်အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွား၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မာတုဂါမနှင့်အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၆။ ၆၇-၄၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် မာတုဂါမနှင့်အတူ တိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်း တည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားငြားအံ့ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့ သော်လည်း သွားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇-သံဝိဓနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၁၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မာတုဂါမ မည်သည် ဘီလူးမ မဟုတ်၊ ပြိတ္တာမ မဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်မ မဟုတ်၊ ကောင်းစွာ ဆိုသောစကား မကောင်းသဖြင့် ဆိုသောစကားကိုလည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်းသောစကား မရုန့်ရင်းသော စကားကိုလည်းကောင်း သိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော လူမိန်းမတည်း။

အတူဟူသည် အတူတကွတည်း။

တိုင်ပင်၍ဟူသည် “နမ သွားကုန်အံ့၊ အသျှင်ဘုရား သွားပါကုန်အံ့။ အသျှင်ဘုရား သွားကုန်အံ့၊ နမ သွားကုန်အံ့။ ယနေ့သော်လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်သော်လည်းကောင်း၊ သန်ဘက်ခါသော်လည်းကောင်း သွားကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်းဟူသည် ကြက်ပျံတစ်ကျဖြစ်သော ရွာ၌ ရွာအကြား တိုင်း ရွာအကြားတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရွာမရှိသော တောလမ်းခရီးဖြစ်မှုကား ယူဇနာခွဲတိုင်း ယူဇနာ ခွဲတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၁၅။ မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပင်လျက် တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည် သော ခရီးသို့ သွားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပင်လျက် တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

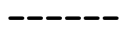
မာတုဂါမ၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပင်လျက် တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည် သော ခရီးသို့ သွားအံ့၊ အယုတ်သဖြင့် ရွာတစ်ပါးသို့သော်လည်း သွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် တိုင်ပင်၏၊ မာတုဂါမသည် မတိုင်ပင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဘီလူးမနှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ပြိတ္တာမနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍုက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူယောင်ဆောင်သော တိရစ္ဆာန်မနှင့်သော်လည်းကောင်း အတူတိုင်ပင်၍ တစ်ကြောင်းတည်း အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မာတုဂါမ မဟုတ်သည်၌ မာတုဂါမဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ မဟုတ်သည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မာတုဂါမ မဟုတ်သည်၌ မာတုဂါမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၁၆။ မတိုင်ပင်ဘဲ သွားအံ့၊ မာတုဂါမသည် တိုင်ပင်၍ ရဟန်းက မတိုင်ပင်အံ့၊ အချိန်းအချက် လွဲသဖြင့် သွားအံ့၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် သွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမ သံဝိဓာနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပာယ်ကဏ္ဍ ၈-အရိက္ခမည်သော

၄၁၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိက္ခမည်သော ရဟန်းအား “(ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရား တို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်”ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိက္ခမည်သော ရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟော ထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်”ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏ဟူ၍ ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိက္ခမည်သော ရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိက္ခမည်သော ရဟန်းအား-

“ငါ့သျှင်အရိက္ခ သင့်အား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော အယူရှိ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု မေးကြကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာ ဘုရားဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (ဆို၏)။

ငါ့သျှင်အရိက္ခ ဤသို့ မဆိုပါလင့်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို မစွပ်စွဲပါလင့်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မူရာ။

ငါ့သျှင်အရိက္ခ များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ်နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ် တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤကာမ ဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အငါးပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသီးရှိသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စဉ်းတီတုံးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။

လှံတံကျင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ မြေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ် တို့ကို ဆင်းရဲများကုန်၏။ ၊ ပူဆွေးခြင်းများကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော် မူ၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် ဤသို့ ထိုရဟန်းတို့က ပြောဆိုပါသော်လည်း “ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာ ဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ”ဟု ထိုရှေးအတူသာလျှင် ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို အစွမ်းကုန် မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်ကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော ထိုမိစ္ဆာ အယူမှ လွတ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား-

“အရိဋ္ဌ သင့်အား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်ပါ၏။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း သိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် အဘယ်သူအား ဤသို့ တရားဟောတော်မူ သည်ကို သင်သိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော ရဟန်းအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။

ငါဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ်နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်းများကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ ငါဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို အသားမကပ် သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။ပ။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အငါးပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသီးရိုသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စဉ်းတီတုံးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လှံတံကျင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း။

မြေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။ ငါဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်းများကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟော တော်မူသည် မဟုတ်ပါလော။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ထိုသို့ ငါဟောထားပါလျက် သင်သည် မိမိ၏ မကောင်းသော စွဲယူခြင်းဖြင့် ငါတို့ကိုလည်း စွပ်စွဲဘိ၏။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း တူးဖြိုဖျက်ဆီးဘိ၏။ အကုသိုလ်တရားကိုလည်း များစွာ ပွားစေဘိ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင့်အား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ကာလရှည်မြင့်စွာ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်လတ္တံ့။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၇။ ၆၈-၄၁၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်’ဟု ပြောဆိုငြားအံ့။ ထိုရဟန်းကို အခြားသော ရဟန်းတို့က ‘အသျှင်သည် ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ မစွပ်စွဲပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ဤသို့ ဟောတော်မူရာ၊ ငါ့သျှင် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့ကို မှီဝဲသော ရဟန်းအား အန္တရာယ်ကို ပြခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း’ဟု ဆိုဆုံးမရာ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့က ဆိုဆုံးမပါလျက် ထိုရှေးအတူသာလျှင် ဆက်လက် ယူငြားအံ့။ ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ထိုအယူကို စွန့်စိမ့်သောငှါ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ဆိုဆုံးမရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဥတ် ကမ္မဝါဖြင့် ဆိုဆုံးမသဖြင့် ထိုမိစ္ဆာအယူကို အကယ်၍ စွန့်ငြားအံ့။ ဤသို့ စွန့်ခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မစွန့်ငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-အရိဋ္ဌသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၁၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ဟု ပြောဆိုငြားအံ့ဟူသည် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု (ပြောဆိုငြားအံ့)။

ထိုရဟန်းကိုဟူသည် ဤသို့ ပြောဆိုလေ့ရှိသော ရဟန်းကို။

ရဟန်းတို့သည်ဟူသည် အခြားသော ရဟန်းတို့တည်း၊ မြင်ကုန် ကြားကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်သည် ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ မစွပ်စွဲပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို စွပ်စွဲခြင်း သည် မကောင်းချေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ဤသို့ ဟောတော်မူရာ၊ ငါ့သျှင် များစွာသော အကြောင်း ဖြင့် အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို အန္တရာယ်ပြုတတ်သော တရားတို့ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား သည် ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော ရဟန်းအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် သာလျှင်တည်း”ဟု ပြောဆို ဆုံးမရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ပြောဆို ဆုံးမရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပြောဆို ဆုံးမရမည်။ အကယ်၍ အယူကို စွန့်အံ့၊ ဤသို့ စွန့်ခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မစွန့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကြားပါလျက် မပြောဆိုကုန်ငြားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာ၏အလယ်သို့လည်း ဆွဲငင်၍ “အသျှင်သည် ဤသို့မဆိုပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ မစွပ်စွဲပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ဤသို့ ဟောတော်မူရာ၊ ငါ့သျှင် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကို အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသော ရဟန်းအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း”ဟု ပြောဆို ဆုံးမ ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ပြောဆိုဆုံးမရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပြောဆိုဆုံးမရမည်။ အကယ်၍ အယူကို စွန့်အံ့၊ ဤသို့ အယူကို စွန့်ခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မစွန့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုရဟန်းကို ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ဆိုဆုံးမရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ဆိုဆုံးမ ရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာတော်ကို သိစေရမည်။

၄၂၀။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့။ ဤမည် သော ရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထား သော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်’ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုအယူကို မစွန့်၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်စေခြင်းငှါ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ဆိုဆုံးမရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်’ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအယူကို စွန့်စေခြင်းငှါ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆိုဆုံးမ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအယူကို စွန့်စေခြင်းငှါ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ဆိုဆုံးမခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။

ထိုအသျှင် သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်'ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏။ ထိုရဟန်း သည် ထိုအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်စေခြင်းငှါ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆိုဆုံးမ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအယူကို စွန့်စေခြင်းငှါ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ဆိုဆုံးမခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိအံ့၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်စေခြင်းငှါ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် ကောင်းစွာဆိုဆုံးမအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်)။

ဥတ်ဖြင့် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကမ္မဝါစာနှစ်ကြိမ်တို့ဖြင့် ဒုက္ကဋ်အာပတ် နှစ်ချက် သင့်၏။ ကမ္မဝါစာအဆုံး၌ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၂၁။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ (မိစ္ဆာအယူကို) မစွန့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ (မိစ္ဆာအယူကို) မစွန့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ (မိစ္ဆာအယူကို) မစွန့်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၂၂။ ဥတ်ကမ္မဝါစာဖြင့် မဆို မဆုံးမအပ်သော ရဟန်း၊ အယူကို စွန့်သော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ (အစလကံဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့) အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ အရိဋ္ဌသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပါဏကဝဂ် ၉-ဥက္ခိတ္တသမ္ဘောဂသိက္ခာပုဒ်

၄၂၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သိလျက် ထိုသို့ မိစ္ဆာအယူ ရှိခြင်း ဝိနည်းတရားနှင့်အညီ မပြုရသေးခြင်း ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ခြင်းမရှိသေးသော အရိဋ္ဌရဟန်းနှင့် အတူလည်း သုံးဆောင်ကုန်၏။ အတူလည်း နေကုန်၏။ အတူလည်း အိပ်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သိလျက် ထိုသို့ မိစ္ဆာ အယူရှိခြင်း ဝိနည်းတရားနှင့်အညီ မပြုရသေးခြင်း ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ခြင်းမရှိသော အရိဋ္ဌရဟန်းနှင့် အတူလည်း သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း နေကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သိလျက် ထိုသို့ မိစ္ဆာအယူ ရှိခြင်း ဝိနည်းတရားနှင့်အညီ မပြုရသေးခြင်း ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ခြင်းမရှိသော အရိဋ္ဌရဟန်းနှင့် အတူလည်း သုံးဆောင်ကုန်၏၊ အတူလည်း နေကုန်၏၊ အတူလည်း အိပ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် သိလျက် အဘယ့်ကြောင့် ထိုသို့ မိစ္ဆာအယူရှိခြင်း ဝိနည်းတရားနှင့်အညီ မပြုရသေးခြင်း ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ခြင်းမရှိသော အရိဋ္ဌရဟန်းနှင့် အတူလည်း သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း နေကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၈။ ၆၉-၄၂၄။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက် ထိုသို့ မိစ္ဆာအယူရှိခြင်း ဝိနည်းတရားနှင့်အညီ မပြုရသေးခြင်း ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ခြင်းမရှိသော ရဟန်းနှင့် အတူလည်း သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ အတူလည်း နေငြားအံ့၊ အတူလည်း အိပ်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉-ဥက္ခိတ္တသမ္ဘောဂသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၂၅။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥက္ခိတ္တကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏၊ သူတစ်ပါးတို့သော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏၊ ထိုရဟန်းကမူလည်း ပြောကြား၏။

ထိုသို့ မိစ္ဆာအယူရှိခြင်းဟူသည် “(ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏၊ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်” ဟု မိစ္ဆာအယူရှိခြင်း တည်း။

ဝိနည်းတရားနှင့်အညီ မပြုရသေးခြင်း မည်သည် ထုတ်ပယ် နှင်ထုတ်ထားခြင်း၊ မထည့်သွင်း ခြင်းတည်း။

ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ခြင်းမရှိသော ရဟန်းနှင့်အတူဟူသည် ဤမှားသောအယူကို မစွန့်သော ရဟန်းနှင့်အတူ။

အတူသုံးဆောင်ငြားအံ့ဟူရာ၌ အတူသုံးဆောင်ခြင်း မည်သည် ပစ္စည်းအတူ သုံးဆောင်ခြင်း ‘အာမိသသမ္ဘောဂ’၊ တရားအတူ သုံးဆောင်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္ဘောဂ’ဟူ၍ သုံးဆောင်ခြင်း နှစ်မျိုးရှိ၏။

ပစ္စည်းသုံးအတူဆောင်ခြင်း ‘အာမိသသမ္ဘောဂ’ မည်သည် ဆွမ်းစသော အာမိသကို ပေးမှုလည်း ပေးအံ့၊ ယူမှုလည်း ယူအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တရားအတူသုံးဆောင်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္ဘောဂ’ မည်သည် သင်မှုလည်း သင်အံ့၊ သင်စေမှုလည်း သင်စေအံ့၊ ပုဒ်ဖြင့် သင်မှုလည်း သင်အံ့၊ သင်စေမှုလည်း သင်စေအံ့၊ ပုဒ်တိုင်း ပုဒ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အက္ခရာဖြင့် သင်မှုလည်း သင်အံ့၊ သင်စေမှုလည်း သင်စေအံ့၊ အက္ခရာတိုင်း အက္ခရာတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အတူလည်း နေငြားအံ့ဟူသည် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းနှင့်အတူ ဥပုသ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သံဃကံကိုသော်လည်းကောင်း ပြုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အတူလည်း အိပ်ငြားအံ့ဟူသည် အမိုးတစ်ခုတည်းရှိသော ကျောင်း၌ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း အိပ်သည် ရှိသော် (အခြား) ရဟန်းသည် အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

(အခြား) ရဟန်း အိပ်သည် ရှိသော် နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နှစ်ယောက်လုံးပင် အိပ်ကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထ၍ အဖန်ဖန် အိပ်ကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၂၆။ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း၌ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတူလည်း သုံးဆောင်အံ့၊ အတူလည်း နေအံ့၊ အတူလည်း အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

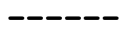
နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း၌ ယုံမှားသည် ရှိသည်ဖြစ်၍ အတူလည်း သုံးဆောင်အံ့၊ အတူလည်း နေအံ့၊ အတူလည်း အိပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း၌ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတူလည်း သုံးဆောင်အံ့၊ အတူလည်း နေအံ့၊ အတူလည်း အိပ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း မဟုတ်ရာ၌ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း မဟုတ်ရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းမဟုတ်ရာ၌ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၂၇။ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်း မဟုတ်ဟု သိအံ့၊ နှင်ထုတ်ထားသော ရဟန်းကို သံဃာဘောင် သို့ သွင်းပြီဟု သိအံ့၊ ထိုအယူကို စွန့်ပြီဟု သိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဉီးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ ဥက္ခိတ္တသမ္ဘောဂသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-သပ္ပာယ်ကဏ္ဍ ၁၀-ကဏ္ဍကသိက္ခာပုဒ်

၄၂၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ကဏ္ဍကမည်သော သာမဏေအား “(ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့် အတိုင်း ငါ သိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်”ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည် “ကဏ္ဍကမည်သော သာမဏေအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏”ဟူ၍ ကြားကြသည်သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ကဏ္ဍကမည်သော သာမဏေထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကဏ္ဍကမည်သော သာမဏေကို “ငါ့သျှင်ကဏ္ဍက သင့်အား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု မေးကြကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း အကျွန်ုပ် သိပါ၏။ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင်ကဏ္ဍက ဤသို့ မဆိုလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ မစွပ်စွဲလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မမူရာ။

ငါ့သျှင်ကဏ္ဍက များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကို အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာတည်း။ ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ်နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်းများကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။ပ။

ဤသို့လျှင် ကဏ္ဍကသာမဏေသည် ထိုရဟန်းတို့က ပြောဆို ဆုံးမပါလျက်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း အကျွန်ုပ် သိပါ၏။ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ထိုရှေးအတူသာလျှင် ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို အစွမ်းကုန် မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်ကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ကဏ္ဍကသာမဏေကို ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူမှ လွတ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ကဏ္ဍကသာမဏေကို-

“ကဏ္ဍက သင့်အား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထား သော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ရှိ၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း တပည့်တော် သိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကိုပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက်၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် အဘယ်သူအား ဤသို့ တရားဟောတော် မူသည်ကို သင် သိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟူ၍ ဟော တော်မူသည် မဟုတ်ပါလော၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် သာတည်းဟု (ဟောတော်မူသည် မဟုတ်လော)။

ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ်နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်းများကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏။ပ။ မြွေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။ ငါသည် ကာမဂုဏ် တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်းများကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်များလှ၏ဟူ၍ ဟောထားသည် မဟုတ်လော။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ထိုသို့ ဟောထားပါလျက် သင်သည် မိမိ၏ မကောင်း သော စွဲယူခြင်းဖြင့် ငါတို့ကိုလည်း စွပ်စွဲဘိ၏။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း တူးဖြိုဖျက်ဆီးဘိ၏။ အကုသိုလ် တရားတို့ကိုလည်း များစွာ ပွားများစေဘိ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင့်အား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ကာလရှည်မြင့်စွာ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်လတ္တံ့။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့ အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကြည်ညိုပြီးသော အချို့သူတို့အားလည်း အကြည်အညို ပျက်စေခြင်းငှါလည်းကောင်း ဖြစ်၏ဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောကြားပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာတော်သည် ကဏ္ဍကမည်သော သာမဏေကို ဖျက်ဆီးလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဖျက်ဆီးရမည်။

“ငါ့သျှင်ကဏ္ဍက သင်သည် ယနေ့မှ စ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဆရာဟူ၍လည်း မညွှန်ကြားနှင့် တော့၊ သင်မှ တစ်ပါးသော သာမဏေတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့် အတူ နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ပတ်လုံး အတူ အိပ်ခြင်းကိုလည်း ရကုန်၏။ ထိုအတူအိပ်ခြင်းသည်လည်း သင့်အား မရှိတော့ပြီ။ မမြတ်နိုးအပ်သော သာမဏေ သွားလေတော့၊ ပျောက်ပျက်လေတော့”ဟု (ဆို၍ ဖျက်ဆီးရမည်)။

ထိုအခါ၌ သံဃာသည် ကဏ္ဍကသာမဏေကို ဖျက်ဆီး၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သိလျက် ထိုသို့ဖျက်ဆီးထားပြီးသော ကဏ္ဍကသာမဏေကို ဖြားယောင်းလည်း ဖြားယောင်းကုန်၏။ လုပ်ကျွေးလည်း လုပ်ကျွေးစေကုန်၏။ အတူလည်း သုံးဆောင်ကုန်၏။ အတူလည်း အိပ်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သိလျက် ထိုသို့ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော ကဏ္ဍကသာမဏေကို ဖြားယောင်းလည်း ဖြားယောင်းကုန်ဘိသနည်း၊ လုပ်ကျွေး လည်း လုပ်ကျွေးစေကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း သုံးဆောင်ကြကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း အိပ်ကြကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သိလျက် ထိုသို့ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော ကဏ္ဍကသာမဏေကိုဖြားယောင်းလည်း ဖြားယောင်းကုန်၏။ လုပ်ကျွေးလည်း လုပ်ကျွေးစေကုန်၏။ အတူလည်း သုံးဆောင်ကုန်၏။ အတူလည်း အိပ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သိလျက် ထိုသို့ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော ကဏ္ဍကသာမဏေကို ဖြားယောင်းလည်း ဖြားယောင်းကုန်ဘိသနည်း၊ လုပ်ကျွေး လည်း လုပ်ကျွေးစေကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း သုံးဆောင်ကုန်ဘိသနည်း၊ အတူလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၁၉။ ၇၀-၄၂၉။ “သာမဏေသည်လည်း အကယ်၍ (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ် ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသောသူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်’ဟု ဆိုငြားအံ့။

ထိုသာမဏေကို ရဟန်းတို့သည် ‘ငါ့သျှင်သာမဏေ ဤသို့ မဆိုလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ မစွပ်စွဲလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်း ချေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော် မမူရာ၊ ငါ့သျှင်သာမဏေ များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏)

အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ဟူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော ရဟန်းအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်းဟူ၍ ပြောဆို ဆုံးမရာ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသာမဏေ သည် ရဟန်းတို့က ဆုံးမပါလျက် ရှေးအတူသာလျှင် ဆက်လက်ယူငြားအံ့။ ထိုသာမဏေကို ရဟန်းတို့သည် 'ငါ့သျှင် သာမဏေ ယနေ့မှ အစပြု၍ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာဟူ၍ မညွှန်းနှင့်တော့၊ သင်မှ တစ်ပါးသော သာမဏေတို့သည် ရဟန်းနှင့်အတူ နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ပတ်လုံး အတူ အိပ်ခြင်းကို ရကြကုန်၏။ ထိုအတူ အိပ်ခြင်းသည်လည်း သင့်အား မရှိတော့ချေ။ မမြတ်နိုးအပ်သော သာမဏေ သွားလေတော့၊ ပျောက်ပျက်လေတော့'ဟု ပြောဆိုရာ၏။

အကြင် ရဟန်းသည် သိလျက် ထိုသို့ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေကို ဖြားယောင်းမှုလည်း ဖြားယောင်းငြားအံ့၊ လုပ်ကျွေးမှုလည်း လုပ်ကျွေးစေငြားအံ့၊ အတူမှုလည်း သုံးဆောင်ငြားအံ့၊ အတူမှုလည်း အိပ်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-ကဏ္ဍကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၃၀။ သာမဏေ မည်သည် ရှင်သာမဏေကိုပင် ဆို၏။

ဟု ဆိုငြားအံ့ဟူသည် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထား သော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိပါ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ဆိုငြားအံ့။

ထိုသာမဏေသည်ဟူသည် ဤသို့ ပြောဆိုလေ့ရှိသော သာမဏေတည်း။

ရဟန်းတို့သည်ဟူသည် အခြားသော ရဟန်းတို့သည်။

မြင်ကုန်ကြားကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်သာမဏေ ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ မစွပ်စွဲပါလင့်၊ မြတ်စွာဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ဟောတော်မူရာ၊ ငါ့သျှင်သာမဏေ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကို (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ဟူ၍ ဟောထားတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့ကို မှီဝဲသော ရဟန်းအား (ဈာန်မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း”ဟု ဆုံးမရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ပြောဆို ဆုံးမရာ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ပြောဆို ဆုံးမရာ၏။ပ။ အကယ်၍ အယူကို စွန့်အံ့၊ ဤသို့ စွန့်ခြင်းသည် ကောင်း၏။ အကယ်၍ အယူကို မစွန့်အံ့၊ ထိုသာမဏေကို ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်သာမဏေ သင့်အား ယနေ့မှ အစပြု၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဆရာဟူ၍ မညွှန်း နှင့်တော့၊ သင်မှ တစ်ပါးသော သာမဏေတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့် အတူ နှစ်ညဉ့် သုံးညဉ့်ပတ်လုံး အတူတကွ အိပ်ခြင်းကို ရကုန်၏။ ထိုအတူ အိပ်ခြင်းသည်လည်း သင့်၌ မရှိတော့ပြီ။ မမြတ်နိုးအပ်သော သာမဏေ သွားလေတော့၊ ပျောက်ပျက်လေတော့”ဟု ပြောဆိုရာ၏။

အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏။ သူတစ်ပါးတို့သော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏။ ထိုသူ (သာမဏေ) ကသော်လည်း ပြောကြား၏။

ထိုသို့ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေဟူသည် ဤသို့ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေတည်း။

သာမဏေ မည်သည် ရှင်သာမဏေ (ကိုရင်) ကိုပင် ဆို၏။

ဖြားယောင်းမှုလည်း ဖြားယောင်းငြားအံ့ဟူသည် ထိုသာမဏေအား သပိတ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပါဠိသင်ခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အဋ္ဌကထာသင်ခြင်းကို သော်လည်းကောင်း ပေးမည်ဟု ဖြားယောင်းအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

လုပ်ကျွေးမှုလည်း လုပ်ကျွေးစေငြားအံ့ဟူသည် ထိုသာမဏေ၏ ကသယ်မှုန့်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ မြေညက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဒန်ပူကိုသော်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာသစ်ရေကိုသော် လည်းကောင်း သာယာအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အတူမှုလည်း သုံးဆောင်ငြားအံ့ဟူရာ၌ အတူသုံးဆောင်ခြင်း မည်သည် ပစ္စည်းအတူ သုံးဆောင် ခြင်း ‘အာမိသသမ္ဘောဂ’၊ တရားအတူ သုံးဆောင်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္ဘောဂ’ဟူ၍ နှစ်ပါး ရှိ၏။

ပစ္စည်းအတူ သုံးဆောင်ခြင်း ‘အာမိသသမ္ဘောဂ’ မည်သည် ဆွမ်းစသော အာမိသကို ပေးမှုလည်း ပေးအံ့ ယူမှုလည်း ယူအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တရားအတူ သုံးဆောင်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္ဘောဂ’ မည်သည် သင်မှုလည်း သင်အံ့၊ သင်စေမှုလည်း သင်စေအံ့၊ ပုဒ်အားဖြင့် သင်မှုလည်း သင်အံ့၊ သင်စေမှုလည်း သင်စေအံ့၊ ပုဒ်တိုင်း ပုဒ်တိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အက္ခရာအားဖြင့် သင်မှုလည်း သင်အံ့၊ သင်စေမှုလည်း သင်စေအံ့၊ အက္ခရာတိုင်း အက္ခရာတိုင်း ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အတူမှုလည်း အိပ်ငြားအံ့ဟူသည် တစ်မိုးတစ်ရံတည်းသော ကျောင်း၌ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေအိပ်သည် ရှိသော် ရဟန်းသည် အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းအိပ်သည် ရှိသော် ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေသည် အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထပြီး၍ အဖန်ဖန် အိပ်ကုန်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၃၁။ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေ၌ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြားယောင်းမှုလည်း ဖြားယောင်းအံ့၊ လုပ်ကျွေးမှုလည်း လုပ်ကျွေးစေအံ့၊ အတူမှုလည်း သုံးဆောင်အံ့၊ အတူမှုလည်း အိပ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြားယောင်းမှုလည်း ဖြားယောင်းအံ့၊ လုပ်ကျွေးမှုလည်း လုပ်ကျွေးစေအံ့၊ အတူမှုလည်း သုံးဆောင်အံ့၊ အတူမှုလည်း အိပ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေ၌ ဖျက်ဆီးထားပြီးသော သာမဏေမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြားယောင်းမှုလည်း ဖြားယောင်းအံ့၊ လုပ်ကျွေးမှုလည်း လုပ်ကျွေးစေအံ့၊ အတူမှုလည်း သုံးဆောင်အံ့၊ အတူမှုလည်း အိပ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

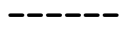
ဖျက်ဆီးထားသော သာမဏေ၌ ဖျက်ဆီးထားသော သာမဏေဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ခိယအာပတ် သင့်၏။ ဖျက်ဆီးထားသော သာမဏေ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ခိယအာပတ် သင့်၏။ ဖျက်ဆီးထားသော သာမဏေ၌ ဖျက်ဆီးထားသော သာမဏေဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၃၂။ ဖျက်ဆီးထားသော သာမဏေဟု သိအံ့၊ ထိုမိစ္ဆာအယူကို စွန့်ပြီဟု သိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

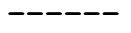
ဒသမ ကဏ္ဍကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

သတ္တမ သပ္ပါဏကဝဂ် ပြီး၏။

ထိုသပ္ပါဏကဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်

စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါကို သတ်သော သိက္ခာပုဒ်၊ သပ္ပါဏက သိက္ခာပုဒ်၊ ဥက္ကောဋ္ဌနသိက္ခာပုဒ်၊ ရန်၊ ရင်းသော အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းသော သိက္ခာပုဒ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်မီ ရဟန်းခံသော သိက္ခာပုဒ်၊ ထေယျသတ္တသိက္ခာပုဒ်၊ မာတုဂါမ သံဝိဓာနသိက္ခာပုဒ်၊ အရိဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်၊ ဥက္ခိတ္တသိက္ခာပုဒ်၊ ကဏ္ဍကသိက္ခာပုဒ်၊ ဤဆယ်ပါး တို့တည်း။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၁-သဟဓမ္မိကသိက္ခာပုဒ်

၄၃၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ဇောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် မကျင့်ထိုက်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။

ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်ဆန္ဒ ဤသို့သဘော ရှိသော အမှုကို မပြုပါလင့် ဤအမှုသည် မအပ်”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုဆန္ဒသည် “ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းမိုရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤသိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်”ဟု ပြောဆို၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်ဆန္ဒသည် ရဟန်းတို့က သိက္ခာပုဒ် တော်နှင့် လျော်ညီစွာ ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းမိုရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤသိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟူ၍ ဆိုဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ဆန္ဒ သင်သည် ရဟန်းတို့က သိက္ခာပုဒ်တော်နှင့် လျော်ညီစွာ ဆုံးမသည် ရှိသော် ‘ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းစိုရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤ သိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်’ဟု ပြောဆို၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့က သိက္ခာပုဒ်တော်နှင့် လျော်ညီစွာ ဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် “ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းစိုရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤသိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်”ဟု ပြောဆိုဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်း ကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၀။ ၇၁-၄၃၄။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းတို့က တရားနှင့်လျော်ညီစွာ ပြောဆိုဆုံးမသည် ရှိသော် ‘ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းစိုရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤသိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်’ဟု ပြောဆိုငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ကျင့်လိုသော ရဟန်းသည် သိအောင် ပြုရမည်၊ အဖန်တလဲလဲ မေးမြန်းရမည်၊ အဖန်တလဲလဲ စုံစမ်းဆင်ခြင်ရမည်၊ ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်ကို ကျင့်လိုရာ၌ ကျင့်ဝတ်တည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-သဟဓမ္မိကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၃၅။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းတို့ကဟူသည် အခြားသော ရဟန်းတို့သည်။

တရားနှင့်လျော်ညီစွာ မည်သည် မြတ်စွာဘုရားပညတ်တော်မူသော သိက္ခာပုဒ်တော်သည် တရားနှင့် လျော်သည် မည်၏။

ထိုသိက္ခာပုဒ်တော်ဖြင့် ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းစိုရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤသိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟူသည် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်သော၊ အကြားအမြင်များသော၊ တရားစကားကို ပြောဆိုတတ် သော ပညာရှိရဟန်းကို မေးဦးအံ့ဟု ပြောဆိုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၃၆။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ပြောဆိုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ပြောဆိုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ပြောဆိုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ပညတ်တော်မဟုတ်သော သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် “ဤသိက္ခာပုဒ်သည် ကိလေသာကို မခေါင်းပါးစေနိုင်၊ ကိလေသာကို မခါတွက်စေနိုင်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကို မဆောင်စေနိုင်၊ ကိလေသာကို မပယ် စေနိုင်၊ လုံ့လထုတ်ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်”ဟု ပြောဆို၏။ “ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းမှီရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤသိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ကျွမ်းကျင် ထက်မြက်သော အကြားအမြင်များသော တရားစကားကို ပြောဆိုတတ်သော ပညာရှိရဟန်းကို မေးဦးအံ့”ဟု ပြောဆိုအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူသည် ပညတ်တော်မဟုတ်၊ မဟုတ်သော သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် “ဤသိက္ခာပုဒ်သည် ကိလေသာကို မခေါင်းပါးစေနိုင်၊ ကိလေသာကို မခါတွက်စေနိုင်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကို မဆောင်စေနိုင်၊ ကိလေသာကို မပယ်စေနိုင်၊ လုံ့လထုတ်ခြင်းငှါ မဖြစ်နိုင်”ဟု ပြောဆို၏။ “ငါ့သျှင်တို့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အခြား ဝိနည်းမှီရ် ရဟန်းကို မမေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါသည် ဤ သိက္ခာပုဒ်၌ ကျင့်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်သော အကြားအမြင်များသော တရားစကားကို ပြောဆိုတတ်သော ပညာရှိရဟန်းကို မေးဦးအံ့”ဟု ပြောဆိုအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ကျင့်လိုသောဟူသည် ကျင့်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော သူတည်း။
သိအောင် ပြုရမည်ဟူသည် သိရမည်။

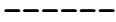
အဖန်တလဲလဲ မေးမြန်းရမည်ဟူသည် အသျှင်ဘုရား ဤသိက္ခာပုဒ်သည် အဘယ်အခြင်းအရာဖြင့် ပြီးသနည်း၊ ဤသိက္ခာပုဒ်၏ အနက်ကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးမြန်းရမည်။

အဖန်တလဲလဲ စုံစမ်း ဆင်ခြင်ရမည်ဟူသည် ကြံစည်ရမည် နှိုင်းချိန်ရမည်။

ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်ကို ကျင့်လိုရာ၌ ကျင့်ဝတ်တည်းဟူသည် ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ထိုသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ကျင့်လိုရာ၌ တရားနှင့်လျော်သော အကျင့်တည်း။

၄၃၇။ “သိအံ့ ကျင့်အံ့”ဟု ပြောဆိုအံ့။ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ သဟဓမ္မိကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၂-ဝိလေခနသိက္ခာပုဒ်

၄၃၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့အား များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ဝိနည်း နှင့်စပ်သော စကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို

ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်းသင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ရည်ညွှန်း၍ ရည်ညွှန်း၍ အသျှင်ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆို တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားကား များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ဝိနည်းနှင့်စပ်သော စကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ဝိနည်းသင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟော တော်မူ၏။ ရည်ညွှန်း၍ ရည်ညွှန်း၍ အသျှင်ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုတော်မူ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းတရားတော်ကို သင်ကြ ကုန်အံ့”ဟု ပြောဆို၍ မထေရ်ကြီး မထေရ်လတ် မထေရ်ငယ်ဖြစ်ကြသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းတရားတော်ကို သင်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ မထေရ်ကြီး မထေရ်လတ် မထေရ်ငယ် ဖြစ်ကြသော များစွာသော ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို သင်ကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့သည် ဝိနည်း၌ လိမ္မာသည် ရှိသော် ငါတို့ကို သူတို့အလိုကျ သူတို့အလိုရှိသောအခါ သူတို့အလိုရှိတိုင်း တိုက်ရိုက် ဆွဲဆောင်ကုန်လတ္တံ့၊ သွယ်ဝိုက်၍ ဆွဲဆောင်ကုန်လတ္တံ့၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ၌ ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချကုန်အံ့”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငယ်ကုန် အလွန်ငယ်ကုန်သော ဤ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပြဆိုခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အတိုင်းထက်အလွန် တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ဖြစ်ရုံမျှသာ စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းရုံမျှသာ စိတ်နှလုံးကို ရေးခြစ် ရှုပ်ထွေးစေရုံမျှသာ ဖြစ်ကုန်၏”ဟု ဆိုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၁။ ၇၂-၄၃၉။ “အကြင်ရဟန်းသည် ပါတိမောက် ‘ရဟန်းတို့၏ သိက္ခာပုဒ်’ ကို ပြဆိုသည်ရှိသော် ‘ငယ်ကုန် အလွန်ငယ်ကုန်သော ဤသိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပြဆိုခြင်း ကြောင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အတိုင်းထက်အလွန် တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ဖြစ်ရုံမျှသာ စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းရုံမျှသာ စိတ်နှလုံးကို ရေးခြစ် ရှုပ်ထွေးစေရုံမျှသာ ဖြစ်ကုန်၏”ဟု

ပြောဆိုငြားအံ့၊ သိက္ခာ ပုဒ်တော်ကို ကဲ့ရဲ့ခြင်းကြောင့် (ထိုရဟန်း အား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-ဝိလေခနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၄၀။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ပါတိမောက်ကို ပြဆိုသည်ရှိသော်ဟူသည် ပြသော်လည်းကောင်း၊ ပြစေသော်လည်းကောင်း၊ သရဇ္ဈာယ်သော်လည်းကောင်းတည်း။

ဟု ပြောဆိုငြားအံ့ဟူသည် ငယ်ကုန် အလွန်ငယ်ကုန်သော ဤသိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပြဆိုခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အတိုင်းထက်အလွန် တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ဖြစ်ရုံမျှသာ စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းရုံမျှသာ စိတ်နှလုံးကို ရေးခြစ် ရှုပ်ထွေးစေရုံမျှသာ ဖြစ်ကုန်၏ဟု (ပြောဆိုငြားအံ့)။

“ပါတိမောက်ကို သင်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ဖြစ်၏။ စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်နှလုံးကို ရေးခြစ် ရှုပ်ထွေးစေခြင်း ဖြစ်၏။ ပါတိမောက်ကို မသင်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ မဖြစ်။ စိတ်နှလုံးပင်ပန်းခြင်း မဖြစ်။ စိတ်နှလုံးကို ရေးခြစ် ရှုပ်ထွေးစေခြင်း မဖြစ်။ ဤသိက္ခာပုဒ်ကို မပြခြင်းသည် မြတ်၏။ ဤသိက္ခာပုဒ်ကို မယူခြင်းသည် မြတ်၏။ ဤသိက္ခာပုဒ်ကို မသင်ခြင်းသည် မြတ်၏။ ဤသိက္ခာပုဒ်ကို မဆောင်ခြင်းသည် မြတ်၏။ ဝိနည်းတရားသည် လည်း ကွယ်ပျောက်စေသတည်း။ ဤ ရဟန်းတို့သည် ဝိနည်း၌ မလိမ္မာစေကုန်သတည်း” ဟု ရဟန်း၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၄၁။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိနည်းကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

(ဝိနည်းမှ) တစ်ပါးသော တရားကို ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၏ (အထံ၌) ဝိနည်းကိုလည်းကောင်း၊ အခြားသော တရားကိုလည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၄၂။ “တိုက်တွန်းပါ၏ သင်သည် သုတ္တန်တို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဂါထာတို့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာကိုသော်လည်းကောင်း သင်ဦးလော့၊ နောက်မှ ဝိနည်းတရားကို သင်ရအံ့” ဟု မကဲ့ရဲ့လိုဘဲ ပြောဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ ဝိလေခနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၃-မောဟနသိက္ခာပုဒ်

၄၄၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကျင့်ထိုက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးလျှင် “မသိခြင်းကြောင့် အာပတ် သင့်ကုန်၏”ဟု သိစေလို၍ ပါတိမောက်ပြသည်ရှိသော် “ငါတို့ သည် ယခုမှသာလျှင် သိကုန်၏။ ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံး ဝင်သတတ်၊ လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း အကျဉ်းပြခြင်းသို့ ရောက်သတတ်”ဟု ဆိုကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ပါတိမောက်ကို ပြသည် ရှိသော် ငါတို့သည် ယခုမှသာလျှင် သိကုန်၏။ ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်၊ လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း အကျဉ်းပြခြင်းသို့ ရောက်သတတ်ဟူ၍ ဆိုကြ ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ပါတိမောက်ကို ပြသည်ရှိသော် ‘ငါတို့သည် ယခုမှသာလျှင် သိကုန်၏။ ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်၊ လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း အကျဉ်းပြခြင်းသို့ ရောက်သတတ်’ဟူ၍ ဆိုကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ပါတိမောက်ကို ပြသည်ရှိသော် ငါတို့သည် ယခုမှသာလျှင် သိကုန်၏။ ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်၊ လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း အကျဉ်းပြခြင်းသို့ ရောက်သတတ်ဟူ၍ ဆိုကုန်ဘိသနည်း”။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၂။ ၇၃-၄၄၄။ “အကြင်ရဟန်းသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ပါတိမောက် ပြသည်ရှိသော် ‘ငါသည် ယခုမှသာလျှင် သိ၏။ ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်၊ လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း အကျဉ်းပြခြင်း သို့ ရောက်သတတ်’ဟု ဆိုငြားအံ့။ ဤရဟန်းသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပါတိမောက် ပြရာ၌ နေဖူး၏ဟူ၍ ထိုရဟန်းကို တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က သိငြားအံ့။ ထို့ထက်အလွန် နေဖူးသည်ကိုကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ ထိုရဟန်းအား မသိယောင်ဆောင် သဖြင့် အာပတ်မှ မလွတ်နိုင်။ ထိုမသိယောင်ဆောင်ခြင်းကြောင့် သင့်သော အာပတ် ကိုလည်း တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ ထို့ထက် အလွန်လည်း ထိုရဟန်းအား မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ (ဥတ္တိဒုတိယကံဖြင့်) တင်ရမည်။ ‘ငါ့လျှင် အကြင် သင်သည် ပါတိမောက်ကို ပြသည်ရှိသော်

ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိရိသေသေ နှလုံးမသွင်း၊ ထိုသင့်အား ရဟန်း၏အဖြစ်ကို အရမတော်၊ ထိုသင့်သည် ရဟန်းဘဝကို မကောင်းသဖြင့် ရအပ်၏’ဟု (ကဲ့ရဲ့၍ မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ တင်ရမည်)၊ မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ တင်ပြီးသည် ရှိသော် ထိုမသိယောင်ဆောင်သော ရဟန်း၌ ဤပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

၃-မောဟနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၄၅။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်းဟူသည် (လပြည့် လကွယ်) ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်နေ့တိုင်း။

ပါတိမောက်ကို ပြသည်ရှိသော်ဟူသည် ပြနေစဉ်။

ဟု ဆိုငြားအံ့ဟူသည် မကျင့်ထိုက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးလျှင် “မသိခြင်းကြောင့် အာပတ် သင့်၏”ဟု သိစေလို၍ ပါတိမောက်ပြရာ၌ “ငါသည် ယခုမှသာလျှင် သိ၏။ ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်၊ လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း အကျဉ်းပြခြင်းသို့ ရောက်သတတ်”ဟု ဆိုအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဤရဟန်းကား နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပါတိမောက်ပြရာ၌ နေဖူး၏ဟု ထိုရဟန်းကို တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့က သိငြားအံ့၊ ထို့ထက်အလွန် နေဖူးရာ၌ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိ၊ ထိုရဟန်းအား မသိယောင် ဆောင်ခြင်းဖြင့် အာပတ်မှ မလွတ်နိုင်၊ ထိုမသိယောင်ဆောင်ခြင်းကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကိုလည်း တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည်၊ ထို့ထက်အလွန်လည်း ထိုရဟန်းအား မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ တင်ရမည်၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် (မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့) တင်ရမည်၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၄၄၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို ပြသည်ရှိသော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိရိသေသေ နှလုံးမသွင်း၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ တင်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို ပြသည်ရှိသော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိရိသေသေ နှလုံးမသွင်း၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ တင်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ တင်ခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား မိုက်မဲတွေဝေသော အဖြစ်သို့ တင်အပ်ပြီး၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤ နှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်)။

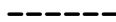
မိုက်မဲတွေဝေခြင်းသို့ မတင်မီ မိုက်ယောင်မှုအံ့ ‘မသိယောင်ဆောင်အံ့’၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မိုက်မဲတွေဝေခြင်းသို့ တင်ပြီးမှ မိုက်ယောင်မှုအံ့ ‘မသိယောင်ဆောင်အံ့’၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၄၇။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မိုက်ယောင်မှုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ မိုက်ယောင်မှုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မိုက်ယောင်မှုအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိုက်ယောင်မှုအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ မိုက်ယောင်မှုအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

၄၄၈။ အကျယ်အားဖြင့် မကြားနာဖူးမှု အာပတ် မသင့်၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်အောက် ယုတ်လျော့၍ အကျယ်အားဖြင့် ကြားနာဖူးမှု အာပတ် မသင့်။ မိုက်ယောင်မှုခြင်းကို အလိုမရှိသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယ မောဟနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၄-ပဟာရသိက္ခာပုဒ်

၄၄၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံး မသာသည်ဖြစ်၍ သတ္တရသဝဂ္ဂီရဟန်းတို့အား ပုတ်ခတ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ငိုကြွေးကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ငိုကြွေးကြကုန်ဘိသနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ငါတို့အား ပုတ်ခတ်ကုန်၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား ပုတ်ခတ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား ပုတ်ခတ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ အား ပုတ်ခတ်ကုန်တိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၃။ ၇၄-၄၅၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းအား အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ နှလုံး မသာသည် ဖြစ်၍ ပုတ်ခတ်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၄-ပဟာရသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၅၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းအားဟူသည် အခြားသော ရဟန်းအား။

အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ဟူသည် မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ ထိခိုက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ငြောင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။

ပုတ်ခတ်ငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုဖြင့်သော်လည်း ကောင်း၊ လွှတ်အပ်သော ဝတ္ထုဖြင့်သော်လည်းကောင်း အယုတ်သဖြင့် ကြာရွက်ဖြင့်လည်း ပုတ်ခတ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၅၂။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ပုတ်ခတ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာ သည်ဖြစ်၍ ပုတ်ခတ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အမျက် ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ပုတ်ခတ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူအား အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ပုတ်ခတ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း မဟုတ်သော သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ် ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၅၃။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ညှဉ်းဆဲသောကြောင့် လွတ်စေလိုသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ပုတ်ခတ်ငြားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလကင်္ဂါး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ ပဟာရသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၅-တလသတ္တိက သိက္ခာပုဒ်

၄၅၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံး မသာသည်ဖြစ်၍ သတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့အား လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ပုတ်ခတ်ခြင်း ခံရဖန်များသောကြောင့် ငိုကြွေးကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးကုန်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ငါတို့အား လက်ဝါး ဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်ကုန်၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ သတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့အား လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ သတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့အား လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ သတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့အား လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၄။ ၇၅-၄၅၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းအား အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ နှလုံး မသာသည် ဖြစ်၍ လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်အံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-တလသတ္တိကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၅၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ ။

ရဟန်းဟူသည်။ ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းအားဟူသည် အခြားသော ရဟန်းအား။ ။

အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ဟူသည် မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ ထိခိုက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ငြောင့်ကဲ့သို့ ဖြစ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။

လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်အံ့ဟူသည် ကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း အယုတ်အားဖြင့် ကြာရွက်ကိုသော်လည်း မြှောက်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၅၇။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူအား အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၅၈။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ညှဉ်းဆဲသောကြောင့် လွတ်စေလိုသော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ လက်ဝါးဖြင့် (ပုတ်ခတ်ရန်) ရွယ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ တလသတ္တိကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၆-အမူလကသိက္ခာပုဒ်

၄၅၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် (အခြားသော) ရဟန်းကို (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ရွံရှာခြင်း) အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ရွံရှာခြင်း) အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းကို (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ရွံရှာခြင်း) အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းကို (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း
ရွံရှာခြင်း) အကြောင်းရင်း မရှိဘဲ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည်
မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၅။ ၇၆-၄၆၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းကို (မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ရွံရှာခြင်း)
အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲငြားအံ့ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်
သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-အမူလကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၆၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို
“ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းကိုဟူသည် အခြားသော ရဟန်းကို။

အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ မည်သည် မြင်လည်း မမြင်၊ ကြားလည်း မကြား၊ ရွံရှာလည်း မရွံရှာ။

သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့်ဟူသည် သံဃာဒိသိသ်အာပတ် တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့တွင်
တစ်ပါးပါးသော အာပတ်ဖြင့်။

စွပ်စွဲငြားအံ့ဟူသည် စောဒနာမူလည်း စောဒနာအံ့ စောဒနာစေမူလည်း စောဒနာစေအံ့၊
ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၆၂။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ
သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍
အကြောင်းရင်းမရှိဘဲ သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌
ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အကြောင်း ရင်း မရှိဘဲ သံဃာဒိသိသ်အာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲအံ့၊
ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အကျင့်၏ ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူ၏ ပျက်စီးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း စွပ်စွဲအံ့၊
ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူကို စွပ်စွဲအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။
ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော
သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊
ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၆၃။ ထိုသို့ သံဃာဒိသိသ်အာပတ် သင့်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စောဒနာမူလည်း
စောဒနာအံ့၊ စောဒနာစေမူလည်း စောဒနာစေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလကံဦး
လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ အမူလကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၇-သဗ္ဗိစ္စသိက္ခာပုဒ်

၄၆၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့အား -

“ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ‘အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သော သူကို ပဉ္စင်းမခံရ’ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ထားတော်မူ၏။ သင်တို့သည်လည်း အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်ဘဲ ပဉ္စင်းခံကုန်၏။ သင်တို့သည် သာမဏေတို့လော”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ထိုသတ္တရသဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ငိုကြွေးကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးကုန်ဘိသနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ငါတို့အား စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ကို ဖြစ်စေကုန်၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား စေတနာ ရှိသည် ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ကို ဖြစ်စေကုန်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းတို့အား စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ကို ဖြစ်စေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့အား စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ကို ဖြစ်စေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၆။ ၇၇-၄၆၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရဟန်းအား ‘ဤသို့ ပြောဆိုလျှင် တစ်ခဏမျှလည်း မချမ်းသာခြင်းဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ထိုမချမ်းသာခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အကြောင်းတစ်ပါးမရှိဘဲ စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ကို ဖြစ်စေခြင်းအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇-သဗ္ဗိစ္စသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၆၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းအားဟူသည် အခြားသော ရဟန်းအား။

စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ဟူသည် သိလျက် အသေအချာသိလျက် စေ့ဆော်လျက် လွှမ်းမိုး၍ လွန်ကျူး ခြင်းတည်း။

တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ကို ဖြစ်စေခြားအံ့ဟူသည် “သင်သည် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်ဘဲ ပဉ္စင်းခံလေယောင်တကား၊ သင်သည် နေလွဲသောအခါ၌ စားလေယောင်တကား၊ သင်သည် သေအရက်ကို သောက်လေယောင်တကား၊ သင်သည် မိန်းမနှင့်အတူ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေယောင် တကား”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ကို ဖြစ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ထိုမချမ်းသာခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အကြောင်း တစ်ပါး မရှိဘဲဟူသည် တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ဖြစ်စေခြင်းငှါ တစ်စုံတစ်ခုသော အခြား အကြောင်းသည် မရှိ။

၄၆၇။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကစ္စ’ကို ဖြစ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ကို ဖြစ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ကို ဖြစ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူအား စေတနာရှိသည်ဖြစ်၍ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ကို ဖြစ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း မဟုတ်သော သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ် ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၆၈။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ အလိုမရှိမူ၍ “သင်သည် အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်ဘဲ ပဉ္စင်းခံလေယောင်တကား၊ သင်သည် နေလွဲသောအခါ၌ စားလေယောင်တကား၊ သင်သည် သေအရက်ကို သောက်လေယောင်တကား၊ သင်သည် မိန်းမနှင့်အတူ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ ထိုင်နေယောင် တကား၊ တိုက်တွန်း၏ သိလော့၊ သင့်အား နောက်မှ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ သည် မဖြစ်ပါ စေလင့်”ဟု ပြောဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အား လည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမ သဗ္ဗိစွသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟမ္ပိကဝဂ် ၈-ဥပသုတိသိက္ခာပုဒ်

၄၆၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂီရဟန်းတို့သည် သီလကို

ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်၏။ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အရှက်မရှိကုန်၊ ဤရဟန်းတို့နှင့် အတူ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းငှါ မသင့်”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါတို့ကို အရှက်မရှိ”ဟု ဆိုကုန်ဘိသနည်းဟူ၍ ပြောဆိုကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ကြားကုန်သနည်းဟု (ဆိုသည်ရှိသော်) ငါတို့သည် အသျှင်တို့၏ စကားသံကို ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်နေကုန်၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်သော ငြင်းခုံကုန်သော ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောဆိုကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စကားသံကို ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်နေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်သော ငြင်းခုံကုန်သော ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောဆိုကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စကားသံကို ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်နေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။ပ။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်သော ငြင်းခုံကုန်သော ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောဆိုကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စကားသံကို ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်နေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၇။ ၇၈-၄၇၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်သော ငြင်းခုံကုန်သော ဆန့်ကျင်သော စကားကို ဆိုကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စကားသံကို ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ ‘ဤရဟန်းတို့ ပြောဆိုလတ္တံ့သော စကားကို နားထောင်အံ့’ဟု ထိုအကြောင်းကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အခြားအကြောင်း မရှိဘဲ ရပ်တည်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-ဥပဿုတိသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၇၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရဟန်းတို့၏ဟူသည် အခြားသော ရဟန်းတို့၏။

ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်သော ငြင်းခုံကုန်သော ဆန့်ကျင်သော စကားကို ပြောဆိုကုန်သောဟူသည် အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ကုန်သော။

စကားသံကို ကြားလောက်ရာအနီးအရပ်၌ ရပ်တည်ငြားအံ့ဟူသည် “ဤရဟန်းတို့၏ (စကားကို) ကြား၍ စောဒနာအံ့ အောက်မေ့စေအံ့ တစ်ဖန် ပြန်၍ စောဒနာအံ့ တစ်ဖန်ပြန်၍ အောက်မေ့စေအံ့ မျက်နှာမလှအောင် ပြုအံ့”ဟု သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကြင်အရပ်၌ ရပ်တည်လျက်နာကြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နောက်မှ သွားသော ရဟန်းသည် နာကြားအံ့ဟု နှလုံးပိုက်၍ လျင်လျင်မြန်မြန် သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကြင်အရပ်၌ ရပ်လျက် နားထောင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရှေ့မှ သွားသော ရဟန်းသည် နာကြားအံ့ဟု နှလုံးပိုက်၍ ချန်နေရစ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အကြင်အရပ်၌ ရပ်တည်၍ နာကြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၏ တည်ရာအရပ်သို့လည်းကောင်း၊ နေရာ အရပ်သို့လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာအရပ်သို့လည်းကောင်း လာ၍ တိုင်ပင်သည်ရှိသော် ချောင်းဟန်ရမည်၊ သိစေရမည်၊ အကယ်၍မူလည်း ချောင်းမဟန်ငြားအံ့ အကယ်၍မူလည်း မသိစေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

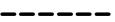
ထိုအကြောင်းကိုသာလျှင် အကြောင်းပြု၍ အခြားအကြောင်း မရှိဘဲဟူသည် စကားသံကို ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်နေခြင်းငှါ တစ်စုံတစ်ခုသော အခြားအကြောင်းသည် မရှိ။

၄၇၂။ ရဟန်း၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း၌ ရဟန်းမဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၏ ကြားလောက်ရာ အနီးအရပ်၌ တည်အံ့ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း မဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော သူ၌ ရဟန်းဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၄၇၃။ “ဤရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြား၍ ရှောင်ကြဉ်အံ့ အထူးရှောင်ကြဉ်အံ့ ငြိမ်းစေအံ့ မိမိကိုယ် ကို လွတ်စေအံ့”ဟု နှလုံးသွင်း၍ သွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဉ္စိး လွန်ကျူး သော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ ဥပသုတိသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၉-ကမ္မပဋိဗာဟနသိက္ခာပုဒ်

၄၇၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်

မကျင့်ထိုက်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ ကံပြုခံရသည်ရှိသော် အချင်းချင်းအတွက် တားမြစ်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ သံဃာသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် စည်းဝေး၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်နေဆဲ ဖြစ်၍ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဆန္ဒ ‘အလိုတူမှု’ ပေးလိုက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ သံဃာသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းသည် တစ်ပါးတည်းလာ၏။ ယခုအခါ ငါတို့သည် ထိုရဟန်းအား ကံကို ပြုကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ထိုရဟန်းအား ကံပြု၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို “ငါ့သျှင် သံဃာသည် အဘယ်ကို ပြုလုပ်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား ကံပြု၏ဟု (ပြောဆို၏)။ ငါ့သျှင် ငါတို့သည် “သင့်အား ကံပြုလတ္တံ့” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုကံပြုခြင်း အကျိုးငှါ ဆန္ဒပေးသည် မဟုတ်ကုန်၊ ငါတို့သည် “သင့်အား ကံပြုလတ္တံ့” ဟု အကယ်၍ သိကုန်အံ့၊ ဆန္ဒ မပေးကုန်ရာဟု ပြောဆိုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တရားနှင့်လျော်သော ကံတို့အား ဆန္ဒပေးပြီးနောက် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချခြင်းသဘောသို့ ရောက်ကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် တရားနှင့်လျော်သော ကံတို့အား ဆန္ဒပေးပြီးနောက် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချခြင်းသဘောသို့ ရောက်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် တရားနှင့်လျော်သော ကံကို ဆန္ဒပေးပြီးနောက် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ ခြင်းသဘောသို့ ရောက်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြုကြကုန်လော့။

၁၂၈။ ၇၉-၄၇၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် တရားနှင့်လျော်သော ကံတို့အား ဆန္ဒ ပေးပြီးနောက် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းသဘောသို့ ရောက်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉-ကမ္မပဋိဗာဟနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၇၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ ။

ရဟန်းဟူသည်။ ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

တရားနှင့်လျော်သော ကံ မည်သည်ဟုတ်မှန်သောသဘောဖြင့်၊ ဝိနည်းဖြင့်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံး အမဖြင့် ပြုအပ်သော အပလောကနကံ၊ ဥတ္တိကံ၊ ဥတ္တိဒုတိယကံ၊ ဥတ္တိစတုတ္ထကံသည် တရားနှင့် လျော်သော ကံ မည်၏။ ဆန္ဒပေးပြီးမှ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၇၇။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆန္ဒပေးပြီးမှ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ဆန္ဒပေးပြီးမှ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆန္ဒပေးပြီးမှ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၇၈။ “မဟုတ်မမှန်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝက် ‘တစ်သိမ်တည်း၌ တစ်စုစီ’ ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကံမထိုက်သော ရဟန်းအားလည်းကောင်း ကံပြုသည်”ဟု သိသောကြောင့် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ ကမ္မပဋိဗာဟနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၁၀-ဆန္ဒအဒတွာဂမနသိက္ခာပုဒ်

၄၇၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သံဃာသည် ကိစ္စတစ်စုံတစ်ခုဖြင့် စည်းဝေး၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်နေဆဲဖြစ်၍ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဆန္ဒ ‘အလိုတူမှု’ ပေးလိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ သံဃာသည် “အကြင်ကံ၏ အကျိုးငှါ စည်းဝေး၏၊ ထိုကံကို ပြုအံ့”ဟု ဥတံကို ထား၏။ ထိုအခါ ထိုဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းသည် “ဤသို့လျှင် ဤရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးတစ်ပါးသော ရဟန်းအား ကံကို ပြုကုန်၏၊ သင်တို့သည် အဘယ်ရဟန်းအား ကံကို ပြုကုန်ဘိသနည်း”ဟု ဆို၍ ဆန္ဒကို မပေးဘဲ နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွား၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် သံဃာ၌ အဆုံးအဖြတ်စကား ဖြစ်နေစဉ် ဆန္ဒကို မပေးမူ၍ နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွားဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် သံဃာ၌ အဆုံးအဖြတ်စကား ဖြစ်နေစဉ် ဆန္ဒကို မပေးမူ၍ နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွား၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သံဃာ၌ အဆုံးအဖြတ်စကား ဖြစ်နေစဉ် ဆန္ဒကို မပေးဘဲ နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွားဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၂၉။ ၈၀-၄၈၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် သံဃာ၌ အဆုံးအဖြတ်စကားသည် ဖြစ်လတ်သော် ဆန္ဒ မပေးမူ၍ နေရာမှ ထကာ ဖဲသွားငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-ဆန္ဒ အဒတွာ ဂမနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၈၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သံဃာ၌ အဆုံးအဖြတ်စကား မည်သည် ဝတ္ထုကိုလည်း ပြောကြား၏၊ မဆုံးဖြတ်သေး။ ဥတ်ကိုလည်း ထား၏၊ ကမ္မဝါစာသည်လည်း မပြီးဆုံးသေး။

ဆန္ဒမပေးမူ၍ နေရာမှ ထကာ ဖဲသွားငြားအံ့ဟူသည် “အဘယ်သို့လျှင် ဤကံသည် ပျက်ရာသနည်း၊ အစုကွဲဖြစ်ရာသနည်း၊ မပြုပါအံ့နည်း” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ပရိသတ်၏ ဟတ္ထပါသ်ကို စွန့်စဉ် ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ စွန့်ပြီးသော် ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၈၂။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆန္ဒကို မပေးဘဲ နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍ ဆန္ဒကို မပေးဘဲ နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆန္ဒကို မပေးဘဲ နေရာမှ ထ၍ ဖဲသွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၈၃။ “သံဃာအား ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ငြင်းခုံခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဆန့်ကျင် သော အယူကို ယူခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဆန့်ကျင်သော စကားကို ဆိုခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သွားအံ့၊ “သံဃာ၏ ကွဲပြားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ အရေးသော် လည်းကောင်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ဖဲသွားအံ့၊ “မတရားသဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အစုကွဲ၍ သော်လည်းကောင်း ကံပြုလတ္တံ့” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သွားအံ့၊ ဖျားနာ၍ သွားအံ့၊ ဖျားနာသော ရဟန်း၏ ပြုဖွယ်ကိစ္စကြောင့် သွားအံ့၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် နှိပ်စက်သောကြောင့် သွားအံ့၊ “ကံမပျက်စေလိုဘဲ တစ်ဖန် ပြန်လာအံ့” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမ ဆန္ဒအဒတွာဂမနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟဓမ္မိကဝဂ် ၁၁-ဒုဗ္ဗလသိက္ခာပုဒ်

၄၈၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာအား ကျောင်းအိပ်ရာနေရာကို ခင်း၏။ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်း၏။ ထိုအသျှင်ဒဗ္ဗသည်ကား ညစ်နွမ်းသော သင်္ကန်းရှိ၏။ ထိုအခါ သံဃာအား သင်္ကန်းတစ်ထည် ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုအခါ သံဃာသည် ထိုသင်္ကန်းကို မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား ပေးလှူ၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “အကြင် အကြင် ချစ်ကျွမ်းဝင်သူအား ရဟန်းတို့သည် သံဃိကဖြစ်သော လာဘ်ကို ညွှတ်စေကုန်ဘိ၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ညီညွတ်သော သံဃာက သင်္ကန်းကို ပေးပြီးနောက် ရှုတ်ချခြင်းသဘောသို့ ရောက်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ညီညွတ်သော သံဃာက သင်္ကန်းကို ပေးပြီးနောက် ရှုတ်ချခြင်း သဘောသို့ ရောက်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ညီညွတ်သော သံဃာက သင်္ကန်းကို ပေးပြီးနောက် ရှုတ်ချ ခြင်းသဘောသို့ ရောက်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၀။ ၈၁-၄၈၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ညီညွတ်သော သံဃာက သင်္ကန်းကို ပေးပြီးနောက် ‘ရဟန်းတို့သည် ချစ်ကျွမ်းဝင်သည်အားလျော်စွာ သံဃိကဖြစ်သော လာဘ်ကို ညွှတ်စေကုန်၏’ဟု နောက်မှ ရှုတ်ချခြင်းသဘောသို့ ရောက်ငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၁-ဒုဗ္ဗလသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၈၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ညီညွတ်သောသံဃာ မည်သည် တူသော ပေါင်းဖော်ခြင်းရှိသော၊ သိမ်တစ်ခုတည်း၌ တည်သော သံဃာတည်း။

သင်္ကန်း မည်သည် သင်္ကန်းခြောက်ထည်တို့တွင် အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ဝိကပ္ပနာလောက်သော တစ်ထည်ထည်သော သင်္ကန်းတည်း။

ပေးပြီးနောက်ဟူသည် ကိုယ်တိုင် ပေးပြီး၍။

ချစ်ကျွမ်းဝင်သည်အားလျော်စွာ မည်သည် အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်၊ မြင်ဖူးကာမျှသော အဆွေ ခင်ပွန်း၏အဖြစ်၊ သုံးဆောင်စားသောက်ဖက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်နှင့်တကွ ဥပဇ္ဈာယ်တူသော သူ၏အဖြစ်၊ ဆရာတူသော သူ၏ အဖြစ်တည်း။

သံဃိကဖြစ်သော မည်သည် သံဃာအား လှူအပ် စွန့်အပ်သော ဝတ္ထုတည်း။

လာဘ် မည်သည် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံး အဆောင်တို့တည်း။ အယုတ်အားဖြင့် အမှုန့်ခဲ ‘ဆပ်ပြာခဲ’ သည်လည်းကောင်း၊ ဒန်ပူသည်လည်းကောင်း၊ မြိတ်ဆာချည်မျှင်သည်လည်းကောင်း (လာဘ် မည်၏)။

နောက်မှ ရှုတ်ချခြင်းသဘောသို့ ရောက်ငြားအံ့ဟူသည် သံဃာသည် သမုတ်အပ်သော နေရာခင်းသော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ ယာဂု ဝေဌသော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ သစ်သီးဝေဌသော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ ခဲဖွယ် ဝေဌသော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်မျှကို စွန့် ‘ဝေဌ’သော ရဟန်းအားသော်လည်းကောင်း သင်္ကန်း ကို ပေးလှူသည် ရှိသော် ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၈၇။ ဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သင်္ကန်းပေးလှူသည် ရှိသော် ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ သင်္ကန်းပေးလှူသည် ရှိသော် ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သင်္ကန်းပေးလှူသည် ရှိသော် ရှုတ်ချအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ပါးသော ပရိက္ခရာကို ပေးလှူသည် ရှိသော် ရှုတ်ချအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

နေရာခင်း ဆွမ်းညွှန်း ယာဂုဝေ သစ်သီးဝေ ခဲဖွယ်ဝေ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော၊ သံဃာသည် မသမုတ်အပ်သော ရဟန်းအား သင်္ကန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အခြားသော ပရိက္ခရာကိုသော်လည်း ကောင်း ပေးလှူသည် ရှိသော် ရှုတ်ချအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

နေရာခင်း ဆွမ်းညွှန်း ယာဂုဝေ သစ်သီးဝေ ခဲဖွယ်ဝေ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော၊ သံဃာသည် သမုတ်အပ်သော ရဟန်းမဟုတ်သူအားသော်လည်းကောင်း၊ မသမုတ်အပ်သော ရဟန်းမဟုတ်သူအားသော် လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ အခြားပရိက္ခရာကိုသော်လည်းကောင်း ပေးလှူသည် ရှိသော် ရှုတ်ချအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

အဓမ္မကံ၌ ဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အဓမ္မကံ၌ အဓမ္မကံဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၈၈။ ပကတိသဘောအားဖြင့် ချစ်ခြင်းကြောင့် မုန်းခြင်းကြောင့် တွေဝေခြင်းကြောင့် ကြောက်ခြင်း ကြောင့် ပြုသည်ကို “ထိုရဟန်းအား ပေးလှူသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ရသော်လည်း ဖျက်ဆီး လတ္တံ့၊ ကောင်းစွာ မဆောင်လတ္တံ့”ဟု ရှုတ်ချအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဉ္စိး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ကောဒသမ ဒုဗ္ဗလသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၈-သဟမေဋ္ဌိကဝဂ် ၁၂-ပရိဏာမနသိက္ခာပုဒ်

၄၈၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ မထင်ရှားသော အသင်းတစ်ခုသည် သံဃာအား - “ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှူအံ့”ဟု သင်္ကန်းနှင့်တကွ ဆွမ်းကို စီရင်ထား၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုအသင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုအသင်းကို “ဒါယကာတို့ ဤသင်္ကန်းတို့ကို ဤရဟန်းတို့အား ပေးလှူကုန်လော့”ဟု ဆိုကုန်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် မပေးမလှူနိုင်ကြပါ။ အကျွန်ုပ်တို့သည် သံဃာအား နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း သင်္ကန်းနှင့်တကွ ဆွမ်းကို ဝတ်တည်ကြပါသည်ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဒါယကာတို့ သံဃာအား အလှူရှင်တို့သည် ပေါများပါကုန်၏။ သံဃာအား လှူအပ်သော ဆွမ်းတို့ သည် ပေါများပါကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့သည်ကား သင်တို့ကိုသာ အမှီပြု၍ သင်တို့ကို မျှော်မြင်ကုန်၍ ဤအရပ်၌ နေကြပါသည်။ ဤရဟန်းတို့အား သင်တို့သည် အကယ်၍ မလှူကုန်အံ့၊ ထိုသို့မလှူကုန်သည် ရှိသော် ဤရဟန်းတို့အား အဘယ်သူသည် လှူတော့အံ့နည်း၊ ဒါယကာတို့ ဤရဟန်းတို့အား ဤသင်္ကန်း တို့ကို ပေးလှူကုန်လော့ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုအသင်းသည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့က အတင်းအကြပ်ပြောဆိုအပ်သဖြင့် စီရင်တိုင်းသော သင်္ကန်းကို ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့အား ပေးလှူပြီးနောက် သံဃာတော်ကို ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။

အကြင်ရဟန်းတို့သည် “သံဃာအား သင်္ကန်းနှင့်တကွ ဆွမ်းကို စီရင်သည်ဟု သိကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိ ရဟန်းတို့အား လှူအပ်ပြီ”ဟုကား မသိကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “ဒါယကာတို့ သံဃာအား သင်္ကန်းကို လှူကုန်လော့”ဟု ဆိုကုန်၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ မရှိတော့ပါ။ စီရင်တိုင်းသော သင်္ကန်းကို အသျှင်ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အသျှင် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့အား ညွတ်စေကြပါသည်”ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သိလျက် သံဃာသို့ ညွတ်ပြီးသော သံဃိကလာတ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သိလျက် သံဃာသို့ ညွတ်ပြီးသော သံဃိကလာတ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သိလျက် သံဃာသို့ ညွတ်ပြီးသော သံဃိကလာတ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချဉ်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၁။ ၈၂-၄၉၀။ “အကြင်ရဟန်းသည် သိလျက် သံဃာသို့ ညွတ်ပြီးသော သံဃိက လာဘ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေခြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၂-ပရိကာမနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၉၁။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

သိ၏ မည်သည် ကိုယ်တိုင်သော်လည်း သိ၏၊ အခြားသူတို့ကသော်လည်း ထိုရဟန်းအား ပြောကြားကုန်၏၊ ထိုအသင်းကသော်လည်း ပြောကြား၏။

သံဃိက မည်သည် သံဃာအား လှူအပ် စွန့်အပ်သော ဝတ္ထုတည်း။

လာဘ် မည်သည် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေးပစ္စည်း တို့တည်း၊ အယုတ်သဖြင့် အမှုန့်ခဲ ‘ဆပ်ပြာခဲ’ သည်လည်းကောင်း၊ ဒန်ပူသည်လည်းကောင်း၊ မြိတ်ဆာ ချည်မျှင်သည်လည်းကောင်း (လာဘ် မည်၏)။

ညွတ်ပြီး မည်သည် “ပေးလှူကုန်အံ့၊ ပြုကုန်အံ့”ဟု နှုတ်မြွက်၏၊ ထိုအလှူဝတ္ထုကို ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

၄၉၂။ ညွတ်ပြီးသော အလှူဝတ္ထု၌ ညွတ်ပြီးဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ညွတ်ပြီးသော အလှူဝတ္ထု၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ညွတ်ပြီးသော အလှူဝတ္ထု၌ မညွတ်သေးဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်အား ညွတ်စေအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

သံဃာသို့ ညွတ်ပြီးသော အလှူဝတ္ထုကို အခြားသံဃာအားလည်းကောင်း၊ စေတီအားလည်းကောင်းညွတ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတီသို့ ညွတ်ပြီးသော အလှူဝတ္ထုကို အခြားစေတီအားလည်းကောင်း၊ သံဃာအားလည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်းကောင်း ညွတ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်သို့ ညွတ်ပြီးသော အလှူဝတ္ထုကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်အားလည်းကောင်း၊ သံဃာအားလည်းကောင်း၊ စေတီအားလည်းကောင်း ညွတ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

မညွတ်သေးသည်၌ ညွတ်ပြီးဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏၊ မညွတ်သေးသည်၌ ယုံမှား ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မညွတ်သေးသည်၌ မညွတ်သေးဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၄၉၃။ “အဘယ်အရပ်၌ လှူရပါကုန်အံ့နည်း”ဟု မေးသည် ရှိသော် “အကြင်အရပ်၌ သင်တို့ လှူသော ဝတ္ထုသည် သုံးဆောင်ခြင်းကိုလည်း ရရာ၏၊ ပြုပြင်စီရင်ခြင်းကိုလည်း ရရာ၏၊ ကြာမြင့်စွာ လည်း တည်တံ့ရာ၏၊ သို့မဟုတ် အကြင်အရပ်၌ သင်တို့၏ စိတ်သည် ကြည်လင်ကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌ လှူကုန်လော့”ဟု ပြောဆိုအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒွါဒသမ ပရိကာမနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

အဋ္ဌမ သဟဓမ္မိကဝဂ် ပြီး၏။

ထိုသဟဓမ္မိကဝဂ်၏ အကျဉ်းချုပ်

သဟဓမ္မိကသိက္ခာပုဒ်၊ ဝိနယဝိဝဏ္ဏနသိက္ခာပုဒ်၊ မောဟာရောပနသိက္ခာပုဒ်၊ ပဟာရ ဒိန္နသိက္ခာပုဒ်၊ တလသတ္တိ (ဥဂ္ဂိရဏ) သိက္ခာပုဒ်၊ အမူလကသံဃာဒိသေသသိက္ခာပုဒ်၊ သဗ္ဗိစ္စဥပဒဟနသိက္ခာပုဒ်၊ ဥပဿုတိတိဋ္ဌနသိက္ခာပုဒ်၊ ပဋိဗာဟနကမ္မသိက္ခာပုဒ်၊ ဆန္ဒ အဒါနသိက္ခာပုဒ်၊ ဒဗ္ဗသိက္ခာပုဒ်၊ သံဃိကလာဘပရိကာမနသိက္ခာပုဒ်။ ဤကားအကျဉ်းချုပ်တည်း။

၉-ရတနဝဂ် ၁-အန္တေပုရသိက္ခာပုဒ်

၄၉၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် “အချင်း သွားချေ၊ ဥယျာဉ်ကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းလေလော့၊ ဥယျာဉ်သို့ သွားကြအံ့”ဟု ဥယျာဉ်စောင့်ကို စေခိုင်း၏။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်မင်းကြီး”ဟု ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဝန်ခံပြီး လျှင် ဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်သည်ရှိသော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားကို တွေ့မြင်သောကြောင့် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်မင်းကြီး ဥယျာဉ်သည်ကား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပါပြီ၊ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဥယျာဉ်၌ နေတော်မူပါ၏”ဟု လျှောက်၏။ အချင်း ရှိပါစေ၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ကုန်အံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုစဉ်အခါ ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်၍ နေ၏။ ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်၍နေသော ထိုဥပါသကာကို မြင်၍ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ရပ်နေ၏။ ထို့နောက် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “ဤယောက်ျားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်၍ နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ယုတ်ညံ့သူ

မဖြစ်တန်ရာ”ဟု အကြံဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေသောအားဖြင့် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကို ရှိလည်း မခိုး၊ ခရီးဦးလည်း မကြိုဆိုဘဲ ရှိရကား ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “ဤယောက်ျားသည် ငါလာသောအခါ၌ အဘယ့်ကြောင့် ရှိမခိုးလေဘိသနည်း၊ ခရီးဦးလည်း မကြိုဆိုဘိသနည်း”ဟု နှလုံးမသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး နှလုံးမသာသည်ကို သိတော်မူ၍ “မင်းကြီး ဤဥပါသကာသည် အကြားအမြင်လည်း များ၏၊ အာဂုံ (ပါဠိ) နှုတ်၌ လာပြီးသူလည်း ဖြစ်၏၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်နှစ်သက်ခြင်းလည်း ကင်း၏”ဟု ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား “ဤဥပါသကာသည် ယုတ်ညံ့သူ မဖြစ်တန်ရာ မြတ်စွာ ဘုရားသည်လည်း ဤဥပါသကာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏”ဟု အကြံဖြစ်၍ ထိုဥပါသကာကို “ဥပါသကာ သင် အလိုရှိရာကို ပြောကြားလော့”ဟု ဆို၏။

ကောင်းလှပါပြီ အသျှင်မင်းကြီး၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးသော် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိအသေပြုကာ ဖဲခွါ သွားလေ၏။

၄၉၅။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ စံနေစဉ် လမ်းခရီး၌ ထီးကိုင်စွဲလျက် သွားနေသော ထိုဥပါသကာကို မြင်၍ ခေါ်စေပြီးလျှင် “ဥပါသကာ သင်သည် အကြား အမြင်များစွာ ရှိသတတ်၊ အာဂုံ (ပါဠိ) နှုတ်၌ လာပြီးသူ ဖြစ်သတတ်၊ ဥပါသကာ တောင်းပန်ပါ၏၊ ငါတို့၏ မောင်းမအပေါင်းအား တရားတော်ကို ပို့ချ သင်ပြပါလော့”ဟု ဆို၏။ အသျှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် သည် အသျှင်ကောင်းတို့၏ အကြောင်းကြောင့် တရားတော်ကို သိပါ၏၊ ထိုတရားတော်ကို အသျှင်ကောင်း တို့သည်သာလျှင် အသျှင်မင်းကြီး၏ မောင်းမအပေါင်းကို သင်ပြ ပို့ချစေကုန်လတ္တံ့ဟု (ပြောဆို၏)။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် “ဥပါသကာသည်ကား အမှန်ကို ပြောဆိုပေ၏”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ “အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ မောင်းမအပေါင်းတို့အား တရား တော်ကို သင်ပြပို့ချနိုင်မည့် ရဟန်းတစ်ပါးကို စေလွှတ်တော်မူပါ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွား) ကို သိမြင်စေ၏။ပ။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်။ပ။ အရိအသေပြုကာ ဖဲခွါသွား၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ တိုက်တွန်း၏၊ မင်းကြီး၏ မောင်းမ မိသံအပေါင်းအား တရားတော်ကို သင်ပြပို့ချချေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား”ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံလျက် အခါကာလအားလျော်စွာ

နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်၍ မင်းကြီး၏ မောင်းမမိသံအပေါင်းအား တရားတော်ကို သင်ပြပို့ချလေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏။

၄၉၆။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးနှင့်အတူ အိပ်ရာတိုက်ခန်း၌ စံနေ၏။ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးသည် အဝေးကပင်လျှင် အသျှင်အာနန္ဒာ လာနေသည်ကို မြင်၍ အဆော တလျှင် ထ၏။ ဝါဝင်းချောမွေ့သော အဝတ်သည် လျှောက်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ထိုအရပ်မှ သာလျှင် ပြန်လှည့်ကာ အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်အာနန္ဒာသည် လာသော အကြောင်းကို ရှေးဦးစွာ မသိစေဘဲ မင်း၏ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“အာနန္ဒာ သင်သည် လာသော အကြောင်းကို ရှေးဦးစွာ မသိစေဘဲ မင်း၏ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ အာနန္ဒာ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လာသော အကြောင်းကို ရှေးဦးစွာ မသိစေဘဲ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ဘိသနည်း။ အာနန္ဒာ ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

နန်းတော်ဝင်ခြင်း အပြစ် ၁၀-ပါး

၄၉၇။ ရဟန်းတို့ နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့တည်း။ အဘယ် ဆယ်ပါး တို့နည်းဟူမူ-

(၁) ရဟန်းတို့ မင်းနှင့်မိဖုရား အတူနေရာသို့ ရဟန်းဝင်သောအခါ မိဖုရားကသော်လည်း ရဟန်းကို မြင်၍ ပြုံးရယ်မိတတ်၏။ ရဟန်းကသော်လည်း မိဖုရားကို မြင်၍ ပြုံးရယ်မိတတ်၏။ ထိုသို့ ပြုံးရယ်မိရာ၌ မင်းကြီးအား “ဤရဟန်းနှင့် မိဖုရားတို့သည် လွန်ကျူးပြီးသော် လည်းကောင်း၊ လွန်ကျူးလတ္တံ့သော်လည်းကောင်း မချွတ်ဖြစ်ရာ၏” ဟု အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ ပဌမအပြစ်တည်း။

(၂) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မင်းမည်သည်ကား များသော ကိစ္စ ရှိ၏။ များသော ပြုဖွယ် ရှိ၏။ မိန်းမ ‘မိဖုရားငယ်’ တစ်ယောက်ကို သွားလာပြီးနောက် အမှတ်မရ၊ ထိုမိန်းမသည် ထိုမင်းသွားလာခြင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်စွဲယူရာ၌ “ဤအရပ်၌ ရဟန်းမှတစ်ပါး အခြားသူ တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မဝင်၊ ရဟန်း၏ အမှုပင် ဖြစ်လေသလော” ဟု မင်းအား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ ဒုတိယအပြစ်တည်း။

(၃) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း နန်းတော်တွင်း၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ရတနာပျောက် သောအခါ “ဤအရပ်၌ ရဟန်းမှတစ်ပါး အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မဝင်၊ ရဟန်း၏ အမှုပင်

ဖြစ်လေ သလော”ဟု မင်းအား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ တတိယအပြစ်တည်း။

(၄) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း နန်းတော်တွင်း၌ လျှို့ဝှက်ထားသော တိုင်ပင်ချက် နန်းတွင်းရေးသည် အပြင်ဘက်တွင် ပျံ့နှံ့သောအခါ “ဤအရပ်၌ ရဟန်းမှတစ်ပါး အခြားသူ တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မဝင်၊ ရဟန်း၏ အမှုပင် ဖြစ်လေသလော”ဟု မင်းအား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ စတုတ္ထအပြစ်တည်း။

(၅) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း နန်းတော်တွင်း၌ သားကသော်လည်း အဖကို (သတ်ခြင်းငှါ) အလိုရှိတတ်၏။ အဖကသော်လည်း သားကို (သတ်ခြင်းငှါ) အလိုရှိတတ်၏။ “ဤအရပ်၌ ရဟန်းမှတစ်ပါး အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မဝင်၊ ရဟန်း၏ အမှုပင် ဖြစ်လေသလော”ဟု ထိုသူတို့အား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ ပဉ္စမအပြစ်တည်း။

(၆) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မင်းသည် နိမ့်သော ရာထူး ရှိသူကို မြင့်သော ရာထူး၌ ထားသောအခါ “မင်းသည် ရဟန်းနှင့် ရောနှော၏။ ရဟန်း၏ အမှုပင် ဖြစ်လေသလော”ဟု ထို (ရာထူး ပြောင်းလွှဲခြင်းကို မနှစ်သက်) သူတို့အား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ ဆဋ္ဌအပြစ်တည်း။

(၇) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မင်းသည် မြင့်သော ရာထူး ရှိသူ ‘ရာထူးကြီးသူ’ ကို နိမ့်သော ရာထူး၌ ထားသောအခါ “မင်းသည် ရဟန်းနှင့် ရောနှော၏။ ရဟန်း၏ အမှုပင် ဖြစ်လေ သလော”ဟု ထို (ရာထူးပြောင်းလွှဲခြင်းကို မနှစ်သက်) သူတို့အား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ သတ္တမအပြစ်တည်း။

(၈) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မင်းသည် အခါမဟုတ်သည်၌ စစ်တပ်ကို လွှတ်လိုက် သောအခါ “မင်းသည် ရဟန်းနှင့် ရောနှော၏။ ရဟန်း၏ အမှုပင် ဖြစ်လေသလော”ဟု ထို (အခါမဲ့ စစ်တပ်လွှတ်ခြင်းကို မနှစ်သက်) သူတို့အား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ အဋ္ဌမအပြစ်တည်း။

(၉) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မင်းသည် လွှတ်သင့်သောအခါ၌ စစ်တပ်ကို လွှတ်လိုက် ပြီးနောက် ခရီးအကြားမှ တစ်ဖန် ပြန်လာစေသောအခါ “မင်းသည် ရဟန်းနှင့် ရောနှော၏။ ရဟန်း၏ အမှုပင် ဖြစ်လေသလော”ဟု ထို (စစ်ပြန်ခြင်းကို မနှစ်သက်) သူတို့အား အထင်မှားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ နဝမအပြစ်တည်း။

(၁၀) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မင်း၏ နန်းတော်သည် ဆင် မြင်း ရထားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်း ကြပ်တည်း၏။ တပ်နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော ရူပါရုံ သဒ္ဓါရုံ ဂန္ဓာရုံ ရသာရုံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ လည်း ရှိကုန်၏။ ယင်းအာရုံတို့သည် ရဟန်းအား မလျှောက်ပတ်ကုန်၊ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ ဒသမအပြစ်တည်း။ ရဟန်းတို့ နန်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ဤဆယ်ပါးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် တော်မူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၂။ ၈၃-၄၉၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းအပ်ပြီးသော မင်းမျိုးဖြစ်သော မင်း၏ မင်းနှင့်မိဖုရားရတနာ မထွက်သေးသော အိပ်ရာ တိုက်ခန်း၌ (မိမိလာကြောင်းကို) ရှေးက တင်ကြို၍ အသိမပေးဘဲ တံခါးခုံကို လွန်စေငြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-အန္တေပုရသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၄၉၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မင်းမျိုး မည်သည် အမိဘက် အဖဘက် နှစ်ဖက်လုံးတို့မှ ကောင်းသော ဇာတ် ရှိ၏။ ဘိုးဘေး ခုနစ်ဆက် တိုင်အောင် မျိုးရိုးသန့်သော အမိဝမ်း ရှိ၏။ ဇာတ်နှင့်စပ်သော စကားဖြင့် အပယ်မခံခဲ့ရ၊ အကဲ့ရဲ့မခံခဲ့ရသောသူတည်း။

ဦးထိပ်၌ အဘိသိက်သွန်းအပ်ပြီးသော မည်သည် မင်း၏ အဘိသိက်ဖြင့် ဦးထိပ်၌ သွန်းအပ်ပြီး ဖြစ်၏။

မင်းမထွက်သေးဟူသည် မင်းသည် အိပ်ရာ တိုက်ခန်းမှ မထွက်သေးသည်ပင် ဖြစ်၏။

မိဖုရားရတနာ မထွက်သေးဟူသည် မိဖုရားသည် အိပ်ရာ တိုက်ခန်းမှ မထွက်သေးသည်ပင် ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်လုံးတို့သော်လည်း မထွက်ကြသေးကုန်။

(မိမိလာကြောင်းကို) ရှေးက တင်ကြို၍ အသိမပေးဘဲဟူသည် ရှေးဦးစွာ မပန်ကြားမူ၍ ‘အကြောင်းမကြားမူ၍’။

တံခါးခုံ မည်သည် အိပ်ရာ တိုက်ခန်း၏ တံခါးခုံကို ဆို၏။

အိပ်ရာတိုက်ခန်း မည်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော နေရာ၌ မင်း၏ အိပ်ရာကို ခင်းထား၏။ အယုတ် သဖြင့် တင်းတိမ် ‘ကန့်လန့်ကာ’ ကို ကာရံထားသော နေရာသည်လည်း အိပ်ရာတိုက်ခန်း မည်၏။

တံခါးခုံကို လွန်စေငြားအံ့ဟူသည် ပဌမခြေလှမ်းကို တံခါးခုံကို လွန်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဒုတိယခြေလှမ်းကို လွန်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

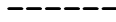
၅၀၀။ (မိမိလာကြောင်းကို) အသိမပေးသည်၌ အသိမပေးဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တံခါးခုံကို လွန်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အသိမပေးသည်၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ တံခါးခုံကို လွန်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အသိမပေးသည်၌ အသိပေးပြီးဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တံခါးခုံကို လွန်စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

အသိပေးပြီးသည်၌ အသိမပေးသေးဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အသိပေးပြီးသည်၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အသိပေးပြီးသည်၌ အသိပေးပြီးပြီဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၅၀၁။ အသိပေးပြီးသည် ရှိသော် အာပတ် မသင့်၊ မင်းမျိုး မဟုတ်အံ့၊ မင်း၏ အဘိသိက်ဖြင့် မသွန်းလောင်းအပ်သေးသူ ဖြစ်အံ့၊ မင်းသည် အိပ်ရာတိုက်ခန်းမှ ထွက်အံ့၊ မိဖုရားသည် အိပ်ရာ

တိုက်ခန်းမှ ထွက်အံ့၊ မင်းမိဖုရား နှစ်ပါးလုံးတို့သော်လည်း အိပ်ရာတိုက်ခန်းမှ ထွက်ကုန်အံ့၊ အိပ်ရာ တိုက်ခန်း၌ မဟုတ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အား လည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ အန္တေပုရသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၂-ရတနသိက္ခာပုဒ်

၅၀၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အစိရဝတီမြစ်၌ ရေချိုး၏။ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည်လည်း (အသပြာ) ငါးရာအိတ်ကို ကုန်းပေါ်၌ ချထား၍ အစိရဝတီမြစ်၌ ရေချိုးပြီး သော် မေ့လျော့ကာ ဖဲသွား၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “ဤပုဏ္ဏား၏ ဥစ္စာအိတ်သည် ဤနေရာ၌ မပျောက်ပါစေလင့်”ဟု နှလုံး သွင်း၍ ယူထားလေ၏။ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် သတိရ၍ အဆောတလျင် ပြေးလာပြီးလျှင် ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း အကျွန်ုပ်၏ အိတ်ကို မြင်ပါသလော”ဟု မေး၏။ “ပုဏ္ဏား ယူလော့”ဟု ဆို၍ ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားသည် “ငါသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဤရဟန်းအား ဆုလာဘ်မပေးဘဲ နေရအံ့နည်း”ဟု ကြံ၍ “ရဟန်း အကျွန်ုပ်၏ ဥစ္စာသည် ငါးရာမဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်၏ ဥစ္စာသည် တစ်ထောင်ပါတည်း”ဟု ဆိုကာ နှောင့်ယှက်၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ကျောင်းအရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရတနာကို ကောက်ယူထားဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် ရတနာကို ကောက်ယူထား၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရတနာကို ကောက်ယူထားဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီး ဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်း ငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် ရတနာကိုလည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကို လည်းကောင်း ကောက်ယူမှုလည်း ကောက်ယူငြားအံ့၊ ကောက်ယူစေမှုလည်း ကောက်ယူစေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၀၃။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ပွဲသဘင် ဖြစ်၏။ လူတို့သည် တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် ဥယျာဉ်သို့ သွားကုန်၏။ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည်လည်း တန်ဆာဆင်၍ “ဥယျာဉ်သို့ သွားအံ့”ဟု ရွာမှ ထွက်သည် ရှိသော် “ငါသည် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ အသို့ပြုရအံ့နည်း၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်ရပါမူကား ကောင်းလိမ့်မည်”ဟု ကြံ၍ (မဟလ္လတာ) တန်ဆာကို ချွတ်၍ အပေါ်ရုံဖြင့် အထုပ် ထုပ်၍ ကျွန်မအား “ဟယ် ကျွန်မ ဤတန်ဆာထုပ်ကို ယခု ယူခဲ့လော့”ဟု ဆို၍ ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော မိဂါရမာတာ မည်သော ဝိသာခါကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေ၍ (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေပြီးသော် မိဂါရမာတာမည်သော ဝိသာခါ သည် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွား၏။

ထိုအခါ ကျွန်မသည် ဥစ္စာထုပ်ကို သတိမေ့လျော့၍ ဖဲသွား၏။ ရဟန်းတို့ မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ကောက်ယူ၍ သိမ်းထားကုန်လော့”ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရတနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းအရံတွင်း၌ ကောက်ယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ကောက်ယူစေ၍သော်လည်းကောင်း ‘ဥစ္စာရှင်သည် ယူလတ္တံ့’ဟု နှလုံးပိုက်၍ သိမ်းထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အကြင်ရဟန်းသည် ရတနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကို သော်လည်းကောင်း ကျောင်းအရံတွင်းကို ဖယ်ထား၍ ကောက်ယူမှုလည်း ကောက်ယူငြားအံ့၊ ကောက်ယူစေမှုလည်း ကောက်ယူစေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၀၄။ ထိုအခါ ကာသီတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အလုပ်သမားရွာ ရှိ၏။ ထိုသူဌေး သည် “အကယ်၍ အသျှင်ကောင်းတို့ လာကုန်အံ့၊ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလော့”ဟု တပည့်ကို စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကာသီတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ ဒေသစာရီလှည့်လည်သောအခါ အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အလုပ်သမားရွာသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ထိုယောက်ျားသည် အဝေးမှ ကြွလာကုန်သော ထိုရဟန်း တို့ကို မြင်၍ ထိုရဟန်းတို့အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် “အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်တို့သည် နက်ဖြန်အလိုငှါ သူဌေး၏ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါကုန်လော့”ဟု လျှောက်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် ထိုည၌လွန်သောအခါ၌ မွန်မြတ်သော

ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်စေပြီးနောက် အချိန်ကာလကို ကြားလျှောက်စေ၍ လက်စွပ်ကို ချွတ်ကာ ထိုရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးလျှင် “အသျှင်ကောင်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးသော် ကြွတော်မူပါကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အလုပ်ခွင်သို့ သွားပါအံ့”ဟု လျှောက်ကာ လက်စွပ်ကို မေ့လျော့၍ ဖဲခွါသွား၏။

ရဟန်းတို့ မြင်လေလျှင် “ဤလက်စွပ်သည် ငါတို့သွားလျှင် ပျောက်လတ္တံ့”ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားသည် အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာသောအခါ ထိုရဟန်း တို့ကို မြင်၍ “အသျှင်ဘုရားတို့ အသျှင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤအရပ်၌ နေကုန်ဘိသနည်း”ဟု လျှောက်လေသော် ရဟန်းတို့သည် ထိုယောကျ်ားအား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပြီးနောက် သာဝတ္ထိပြည် သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အားလည်း ဤအကြောင်းကိုပင် ပြောကြားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ကို-

“ရဟန်းတို့ ရတနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရံတွင်း၌ဖြစ်စေ တည်းခိုရာ အိမ်တွင်း၌ဖြစ်စေ ကောက်ယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ကောက်ယူစေ၍သော် လည်းကောင်း ‘ဥစ္စာရှင်သည် ဆောင်ယူလတ္တံ့’ဟု နှလုံးသွင်း၍ သိမ်းထားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၃။ ၈၄ (ဂ) ၅၀၅။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရတနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရံအတွင်းနှင့် တည်းခိုရာ ဌာနအတွင်းမှတစ်ပါး (အခြားနေရာတို့၌) ကောက်ယူမှုလည်း ကောက်ယူငြားအံ့၊ ကောက်ယူစေမှုလည်း ကောက်ယူစေ ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏၊ ရဟန်းသည် ရတနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကိုသော် လည်းကောင်း၊ အရံအတွင်းနှင့် တည်းခိုရာဌာနအတွင်း၌ ကောက်ယူ၍သော် လည်းကောင်း၊ ကောက်ယူစေ၍သော်လည်းကောင်း ‘ဥစ္စာရှင်သည် ဆောင်ယူ လတ္တံ့’ဟု နှလုံးသွင်း၍ သိမ်းထားရမည်၊ ဤကား ထိုဥစ္စာကို မေ့ကျန်ရာ၌ ပြုရာသော ဝတ်တည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-ရတနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၀၆။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ရတနာ မည်သည် ပုလဲ မြ ကျောက်မျက်ရွဲ ခရသင်း ကျောက်သလင်း သန္တု ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက်တည်း။

ရတနာဟု သမုတ်အပ်သောဝတ္ထု မည်သည် လူတို့၏ အတွင်းအသုံးအဆောင် အပအသုံးအဆောင် တည်း၊ ဤကား ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုမည်၏။

အရံအတွင်းနှင့် တည်းခိုရာဌာနအတွင်းမှ တစ်ပါးဟူသည် အရံတွင်းကို တည်းခိုရာ အိမ်တွင်းကို ချန်ထား၍။

အရံတွင်း မည်သည် အရံအတားရှိလျှင် ကျောင်း၏ အရံတွင်းတည်း၊ အရံမရှိလျှင် (ကျောင်း၏) ဥပစာတည်း။

တည်းခိုရာဌာနအတွင်း မည်သည် အရံရှိလျှင် တည်းခိုရာအိမ်၏ အရံတွင်းတည်း၊ အရံအတားမ ရှိလျှင် (တည်းခိုရာအိမ်၏) ဥပစာတည်း။

ကောက်ယူငြားအံ့ဟူသည် ကိုယ်တိုင် ကောက်ယူငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ကောက်ယူစေငြားအံ့ဟူသည် အခြားသူကို ကောက်ယူစေငြားအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းသည် ရတနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကိုသော်လည်းကောင်း၊ အရံအတွင်းနှင့် တည်းခိုရာဌာနအတွင်း၌ ကောက်ယူ၍သော် လည်းကောင်း၊ ကောက်ယူစေ၍သော်လည်းကောင်း သိမ်းထားရမည်ဟူသည် အဆင်းဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ အမှတ်အသားဖြင့်သော်လည်း ကောင်း အမှတ်ပြု၍ သိမ်းထားပြီးလျှင် “ဥစ္စာပျောက်သော သူသည် လာစေသတည်း”ဟု ပြောကြားရ မည်။ ထိုအရပ်သို့ အကယ်၍ လာအံ့၊ ထိုသူကို “ဒါယကာ သင်၏ ဥစ္စာသည် အဘယ်သို့ သဘော ရှိသနည်း”ဟု မေးမြန်းရမည်။ အဆင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အမှတ်အသားနှင့်သော်လည်းကောင်း အကယ်၍ ညီညွတ်ပြည့်စုံအံ့၊ ပေးရမည်။ အကယ်၍ မညီညွတ် မပြည့်စုံအံ့၊ “ဒါယကာ ရှာပါဦးလော့”ဟု ပြောဆိုရမည်။

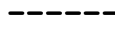
ထိုကျောင်းမှ ဖဲသွားလိုသော ရဟန်းသည် ထိုကျောင်း၌ သင့်လျော်သော ရဟန်းတို့၏ လက်၌ ထား၍ ဖဲသွားရမည်။ သင့်လျော်သော ရဟန်းတို့ အကယ်၍ မရှိမူ ထိုကျောင်း၌ သင့်လျော်သော လူတို့၏ လက်၌ ထား၍ ဖဲသွားရမည်။

ဤကား ထိုဥစ္စာကို မေ့ကျန်ရစ်ရာ၌ ပြုရာသော ဝတ်တည်းဟူသည် ဤသို့ သိမ်းထားခြင်းသည် ထိုဥစ္စာကို မေ့ကျန်ရစ်ရာ၌ တရားနှင့်လျော်သော အကျင့်တည်း။

၅၀၇။ ရတနာ (ဆယ်ပါး) ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော ဝတ္ထုကိုသော်လည်း ကောင်း၊ အရံတွင်းနှင့်တည်းခိုရာဌာနအတွင်း၌ ကောက်ယူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ကောက်ယူစေ၍သော်လည်း ကောင်း “ဥစ္စာရှင်သည် လာ၍ ဆောင်ယူလတ္တံ့”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သိမ်းထားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရတနာဟု သမုတ်အပ်သော အသုံးအဆောင်ကို အကျွမ်းဝင်၍ ကောက်ယူထားအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ခေတ္တခဏယူထားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ပုံသကူဟု အမှတ်ရှိသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ ရတနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၃-ဝိကာလဂါမပ္ပဝိသနသိက္ခာပုဒ်

၅၀၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နေလွဲသောအခါ ရွာသို့ဝင်၍ ပွဲသဘင်၌ ထိုင်နေပြီးလျှင် မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သော စကားအမျိုးမျိုးကို ပြောဆိုကုန်၏။

ဤသည်ကား အဘယ်နည်း-

မင်းနှင့် စပ်သောစကား၊ ခိုးသူနှင့် စပ်သောစကား၊ မျူးမတ်နှင့် စပ်သောစကား၊ စစ်သည်နှင့် စပ်သောစကား၊ ကြောက်ဖွယ်ဘေးနှင့် စပ်သောစကား၊ စစ်နှင့် စပ်သောစကား၊ အစားနှင့် စပ်သောစကား၊ အသောက်နှင့် စပ်သောစကား၊ အဝတ်နှင့် စပ်သောစကား၊ နေရာနှင့် စပ်သောစကား၊ ပန်းနှင့် စပ်သော စကား၊ နံ့သာနှင့် စပ်သောစကား၊ ဆွေမျိုးနှင့် စပ်သောစကား၊ ယာဉ်နှင့် စပ်သောစကား၊ ရွာနှင့် စပ်သောစကား၊ နိဂုံးနှင့် စပ်သောစကား၊ မြို့နှင့် စပ်သောစကား၊ နယ်နှင့် စပ်သောစကား၊ မိန်းမနှင့် စပ်သောစကား၊ ယောက်ျားနှင့် စပ်သောစကား၊ သူရဲကောင်းနှင့် စပ်သောစကား၊ ခရီးဆုံနှင့် စပ်သော စကား၊ ရေခပ်ဆိပ်နှင့် စပ်သောစကား၊ သေလွန်သူနှင့် စပ်သောစကား၊ အထွေထွေနှင့် စပ်သောစကား၊ လောက (အကြောင်း) နှင့် စပ်သောစကား၊ သမုဒ္ဒရာ (အကြောင်း) နှင့် စပ်သောစကား၊ ကြီးပွားခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သောစကားတို့တည်း။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် နေလွဲသောအခါ ရွာသို့ဝင်၍ ပွဲသဘင်၌ ထိုင်နေပြီးလျှင် ကာမဂုဏ်ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့ မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သော ထွေရာလေးပါး စကားအမျိုးမျိုးကို ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်းဟူမူ မင်းနှင့် စပ်သောစကား၊ ခိုးသူနှင့် စပ်သောစကား။ပ။ ကြီးပွားခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည်သာတည်း။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နေလွဲသောအခါ ရွာသို့ ဝင်၍ ပွဲသဘင်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သော ထွေရာလေးပါး စကားအမျိုးမျိုးကို ပြောဆိုကုန် ဘိသနည်း၊ ဤသည်ကား အဘယ်နည်းဟူမူ မင်းနှင့် စပ်သောစကား၊ ခိုးသူနှင့် စပ်သောစကား။ပ။ ကြီးပွားခြင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းနှင့် စပ်သောစကားတို့တည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နေလွဲသောအခါ၌ ရွာသို့ ဝင်၍ ပွဲသဘင်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သော ထွေရာလေးပါး စကားအမျိုးမျိုးကို ပြောဆိုကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် နေလွဲသောအခါ ရွာသို့ ဝင်၍ ပွဲသဘင်၌ ထိုင်နေပြီးလျှင် မဂ်ဖိုလ်နှင့် ဖီလာဖြစ်သော ထွေရာလေးပါး စကားအမျိုးမျိုးကို ပြောဆိုကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ

(သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “အကြင်ရဟန်းသည် နေလွဲသောအခါ၌ ရွာသို့ ဝင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၀၉။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသည် ရှိသော် ညချမ်းအခါ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ကုန်၏။ လူတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်၍ “အသျှင်ဘုရားတို့ ရွာသို့ ဝင်တော်မူကုန်လော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာ ဘုရားသည် နေလွဲသောအခါ ရွာသို့ ဝင်ခြင်းကို တားမြစ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မဝင်ကုန်၊ ခိုးသူတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို လုယက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ နေလွဲသော အခါ ပန်ကြား၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “အကြင်ရဟန်းသည် နေလွဲသောအခါ မပန်ကြားမူ၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၁၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် ညချမ်းအခါ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လေ၏။ လူတို့သည် ထိုရဟန်းကို မြင်၍ “အသျှင်ဘုရား ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “မြတ်စွာဘုရားသည် နေလွဲသောအခါ မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းကို တားမြစ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယ ကုက္ကစ္စ’ ရှိသည် ဖြစ်၍ မဝင်ဘဲနေ၏။ ခိုးသူတို့သည် ထိုရဟန်းကို လုယက် ယူကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ နေလွဲသောအခါ၌ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ဂ) “အကြင်ရဟန်းသည် နေလွဲသောအခါ၌ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားမှု၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၁၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးကို မြွေကိုက်၏။ အခြားရဟန်းတစ်ပါးသည် “မီးကို ဆောင်ယူအံ့”ဟု ရွာသို့ သွား၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “မြတ်စွာဘုရားသည် နေလွဲသောအခါ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခြင်းကို ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မဝင်ဘဲ နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ထိုသို့သဘောရှိသော အဆောတလျင် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိမူ နေလွဲသောအခါ၌ ထင်ရှား ရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ဝင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြုကြကုန်လော့။

၁၃၄။ ၈၅- (ဃ) ၅၁၂။ “အကြင် ရဟန်းသည် ထိုသို့သဘောရှိသော အဆောတလျင် ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ကြည့်၍ နေလွဲသောအခါ၌ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃-ဝိကာလဂါမပ္ပဝိသနသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၁၃။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ထင်ရှားရှိသော ရဟန်း မည်သည် ဝင်ခြင်းငှါ ပန်ကြားထိုက်သော ရဟန်းတည်း။

ထင်ရှားမရှိသော ရဟန်း မည်သည် ဝင်ခြင်းငှါ မပန်ကြားထိုက်သော ရဟန်းတည်း။

နေလွဲသောအခါ မည်သည် မွန်းလွဲပြီးသည်မှ နံနက်အရုဏ်တက်တိုင်အောင် အခါတည်း။

ရွာတွင်းသို့ ဝင်ငြားအံ့ဟူသည် အရံအတားရှိသော ရွာ၏ အရံအတားကိုလွန်သော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ အရံအတားမရှိသော ရွာ၏ ဥပစာသို့ သက်ရောက်သော ရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ် သင့် ၏။

ထိုသို့သဘော ရှိသော အဆောတလျင် ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ကြည့်၍ဟူသည် ထိုသို့သဘော ရှိသော အဆောတလျင် ပြုခြင်းကိစ္စကို ဖယ်ထား၍။

၅၁၄။ နေလွဲသောအခါ၌ နေလွဲသောအခါဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသို့သဘောရှိသော အဆော တလျင် ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ဖယ်ထား၍ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ ဝင်အံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နေလွဲသောအခါ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ အဆောတလျင် ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ဖယ်ထား၍ ထင်ရှား ရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ ဝင်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ နေလွဲသော အခါ၌ နံနက် အခါဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသို့သဘောရှိသော အဆောတလျင်ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ဖယ်ထား၍ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ ဝင်အံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

နံနက်အခါ၌ နေလွဲသောအခါဟု အမှတ်ရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ နံနက်အခါ၌ ယုံမှားရှိအံ့။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ နံနက်အခါ၌ နံနက်အခါဟု အမှတ်ရှိအံ့။ အာပတ် မသင့်။

၅၁၅။ ထိုသို့သဘောရှိသော အဆောတလျင် ပြုအပ်သော အကြောင်းကိစ္စ ရှိခဲ့သော် ရွာတွင်းသို့ ဝင်အံ့။ အာပတ် မသင့်။ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ ဝင်အံ့။ ထင်ရှားမရှိ၍ ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ ဝင်အံ့။ ရွာအကြားသို့ သွားအံ့။ ရဟန်းမိန်းမ ကျောင်းသို့ သွားအံ့။ တိတ္ထိတို့နေရာသို့ သွားအံ့။ တစ်ဖန် ပြန်လာအံ့။ ရွာ လယ် (ဖြင့်သွားရသော) လမ်းခရီးဖြစ်အံ့။ ဘေးရန်တို့ကြောင့် (ရွာသို့ ဝင်အံ့)။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယ ဝိကာလဂါမပွဝိသနသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၄-သူစိဃရသိက္ခာပုဒ်

၅၁၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆင်စွယ်ပန်းပုသမားတစ်ယောက်သည် “အပ်ကျည် ‘အပ်ဘူး’ ကို အလိုရှိ သော အသျှင်တို့အား အကျွန်ုပ်သည် အပ်ကျည် ‘အပ်ဘူး’ ဖြင့် ဖိတ်ကြားပါ၏”ဟု ရဟန်းတို့ကို ဖိတ်ကြား ထား၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် များစွာသော အပ်ကျည်တို့ကို တောင်းကုန်၏။ အပ်ကျည်အငယ်ရှိသော ရဟန်းတို့သည် အပ်ကျည်အကြီးတို့ကို တောင်းကုန်၏။ အပ်ကျည်အကြီးရှိသော ရဟန်းတို့သည် အပ်ကျည်အငယ်တို့ကို တောင်းကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုဆင်စွယ်ပန်းပုသမားသည် ရဟန်းတို့၏ အကျိုးငှါ အပ်ကျည်များစွာတို့ကို ပြုလုပ်နေရသောကြောင့် အခြားအရောင်းအဝယ်ဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေ။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မမျှတ၊ ထိုသူ၏ သားမယားတို့သည်လည်း ပင်ပန်းကြကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အတိုင်းအရှည်ကို မသိကြဘဲ များစွာသော အပ်ကျည်တို့ကို တောင်းကုန်ဘိသနည်း၊ ဤဆင်စွယ်ပန်းပု သမားသည် ဤရဟန်းတို့၏ အကျိုးငှါ များစွာသော အပ်ကျည်တို့ကို ပြုလုပ်နေရ၍ အခြားအရောင်း အဝယ်ဆိုင်ရာ ဘဏ္ဍာကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေ။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မမျှတ၊ ထိုသူ၏ သားမယား တို့သည်လည်း ပင်ပန်းကြကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် လူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည်

အတိုင်းအရှည်ကို မသိဘဲ များစွာသော အပ်ကျည်တို့ကို တောင်းကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြောဆို ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် အတိုင်းအရှည်ကို မသိဘဲ များစွာသော အပ်ကျည်တို့ကို တောင်းကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အတိုင်းအရှည်ကိုမသိဘဲ များစွာသော အပ်ကျည်တို့ကို တောင်းကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၅။ ၈၆-၅၁၇။ “အကြင်ရဟန်းသည် အရိုး အစွယ် ဦးချိုတို့ဖြင့်ပြီးသော အပ်ကျည်ကို ပြုလုပ်စေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ခွဲပစ်ခြင်း ရှေးရှိသော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၄-သုစိဗာရသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၁၈။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

အရိုး မည်သည် အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော အရိုးတည်း။

အစွယ် မည်သည် ဆင်၏ အစွယ်ကို ဆိုအပ်၏။

ဦးချို မည်သည် အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ခုသော ဦးချိုတည်း။

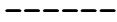
ပြုလုပ်စေငြားအံ့ဟူသည် ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ပယောဂ တိုင်း ပယောဂတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရခြင်းကြောင့် (အပ်ကျည်ကို) ခွဲဖျက်၍ ပါစိတ်အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားအပ်၏။

၅၁၉။ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အပ်ကျည်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ပြုလုပ်၍ ပြီးဆုံး စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အပ်ကျည်ကို သူတစ်ပါးတို့ကို ပြုလုပ်၍ ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အပ်ကျည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်၍ ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အပ်ကျည်ကို သူတစ်ပါးတို့ကိုပင် ပြုလုပ်၍ ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သူတစ်ပါး၏ အကျိုးငှါ ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါး ပြုလုပ်သော အပ်ကျည်ကို ရ၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၅၂၀။ အနားပတ်သီး မီးပွတ်လေး ခါးပန်းသီး မျက်စဉ်းကျည် မျက်စဉ်းတံ ပဲခွပ်ရိုး
ရေသုတ်တို့၌ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော
ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ သူစိယရသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၅-မဇ္ဇပိဋသိက္ခာပုဒ်

၅၂၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏
အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းသား
အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မြင့်သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်
ရဟန်းအပေါင်းများစွာတို့နှင့်အတူ ကျောင်းစဉ် ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည် ရှိသော်
သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒ၏ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ သာကီဝင်မင်းသား
အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို အဝေးကပင်လျှင် မြင်၍
“အသျှင်ဘုရား ကြွလာတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာကို ကြည့်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရပ်ကပင်လျှင် ပြန်လှည့်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ နေထိုင်ပုံ
(အမူအရာ) အားဖြင့် (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားဟု သိထိုက်၏”ဟု
မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒကို များစွာသော
အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်တော်မူ ပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၆။ ၈၇-၅၂၂။ “ညောင်စောင်းသစ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်သစ်ကိုသော်
လည်းကောင်း ပြုလုပ်လိုသော ရဟန်းသည် အပေါင် ‘ဘောင်’ အောက်စွန်းကို ကြည့်၍
မြတ်စွာဘုရား လက်သစ်တော်ဖြင့် ရှစ်သစ်အခြေရှိသော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို
ပြုလုပ်စေရမည်။ ထိုလက် ရှစ်သစ်အခြေထက် လွန်စေသော ရဟန်းအား ဖြတ်ခြင်း ရှေးရှိသော
ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၅-မဇ္ဇပိဋသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၂၃။ အသစ် မည်သည် ပြုလုပ်ခြင်းကို စွဲ၍ ဆို၏။

ညောင်စောင်း မည်သည် အခြေ၌ အပေါင်စွပ်သော ညောင်စောင်း၊ ထုပ်လျှောက်ဖွဲ့သော
ညောင် စောင်း၊ ကောက်သော အခြေရှိသော ညောင်စောင်း၊ အပေါင်၌ အခြေစွပ်သော
ညောင်စောင်းဟူ၍ ညောင် စောင်း လေးမျိုးရှိ၏။

အင်းပျဉ် ‘ခုံရှည်’ မည်သည် အခြေ၌ အပေါင်စွပ်သော အင်းပျဉ်၊ ထုပ်လျှောက်ဖွဲ့သော
အင်းပျဉ်၊ ကောက်သော အခြေရှိသော အင်းပျဉ်၊ အပေါင်၌ အခြေစွပ်သော အင်းပျဉ်ဟူ၍
အင်းပျဉ် လေးမျိုးရှိ၏။

ပြုလုပ်လိုသောရဟန်းဟူသည်
ပြုစေသောရဟန်းသော်လည်းကောင်း။

ပြုသောရဟန်းသော်လည်းကောင်း။

အပေါင် 'ဘောင်' အောက်စွန်းကို ကြည့်၍ မြတ်စွာဘုရား လက်သစ်တော်ဖြင့် ရှစ်သစ် အရှည် ရှိသော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ပြုလုပ်စေရမည်ဟူသည် အပေါင်အောက်ဆုံးစွန်းကို ဖယ်ထား၍။

ထိုလက် ရှစ်သစ်အခြေထက် လွန်စေ၍ ပြုလုပ်မူလည်း ပြုလုပ်ငြားအံ့၊ ပြုလုပ်စေမူလည်း ပြုလုပ်စေ ငြားအံ့၊ ပယောဂတိုင်း ပယောဂတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရခြင်းကြောင့် (ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို) ဖြတ်တောက်၍ ပါစိတ်အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားအပ်၏။

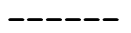
၅၂၄။ ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုလုပ် ပြီးဆုံး စေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို သူတစ်ပါး တို့ကို ပြုလုပ် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို သူတစ်ပါးတို့ကိုပင် ပြုလုပ်ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သူတစ်ပါး၏ အကျိုးငှါ ပြုလုပ်မူလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမူလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါး ပြုလုပ်ထားသော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ရ၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၅၂၅။ အတိုင်းအရှည်ပမာဏနှင့်ယှဉ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ပြုလုပ်အံ့၊ အတိုင်းအရှည် အောက် ယုတ်လျော့သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ပြုလုပ်အံ့၊ သူတစ်ပါးပြုလုပ်သော အတိုင်းအရှည် ထက် ပိုလွန်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ရသောအခါ ဖြတ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

ရှူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမ မဇ္ဇဝိဋ္ဌသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၆-တူလောနဒ္ဒသိက္ခာပုဒ်

၅၂၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း လဲဖြင့် ဖွဲ့ရှက်ကာ ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်သဖြင့် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမဂုဏ်ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့်

ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း လဲဖြင့် ဖွဲ့ရှက်၍ ပြုလုပ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည့်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း လဲဖြင့် ဖွဲ့ရှက်၍ ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း လဲဖြင့် ဖွဲ့ယှက်၍ ပြုလုပ်စေကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း လဲဖြင့် ဖွဲ့ရှက်၍ ပြုလုပ်စေကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၇။ ၈၈-၅၂၇။ “အကြင်ရဟန်းသည် ညောင်စောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း လဲဖြင့် ဖွဲ့ရှက်၍ ပြုလုပ်စေခြားအံ့။ (ထိုရဟန်းအား) လဲကိုထုတ်ခြင်း ရှေးရှိသော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၆-တူလောနဒ္ဒသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၂၈။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ညောင်းစောင်း မည်သည် အခြေ၌ အပေါင်စွပ်သော ညောင်စောင်း၊ ထုပ်လျှောက်ဖွဲ့သော ညောင်စောင်း၊ ကောက်သော အခြေရှိသော ညောင်စောင်း၊ အပေါင်၌ အခြေစွပ်သော ညောင်စောင်းဟူ၍ ညောင်စောင်း လေးမျိုး ရှိ၏။

အင်းပျဉ် မည်သည် အခြေ၌ အပေါင်စွပ်သော အင်းပျဉ်၊ ထုပ်လျှောက်ဖွဲ့သော အင်းပျဉ်၊ ကောက်သော အခြေရှိသော အင်းပျဉ်၊ အပေါင်၌ အခြေစွပ်သော အင်းပျဉ်ဟူ၍ အင်းပျဉ်လေးမျိုး ရှိ၏။

လဲ မည်သည် သစ်ပင်လဲ၊ နွယ်လဲ၊ ဖောင်းခါးမြက်လဲဟူ၍ လဲသုံးမျိုး ရှိ၏။

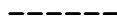
ပြုလုပ်စေခြားအံ့ဟူသည် ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ပယောဂ တိုင်း ပယောဂတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရခြင်းကြောင့် (လဲကို) ထုတ်၍ ပါစိတ်အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားအပ်၏။

၅၂၉။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို မိမိသည်ပင် ပြီးဆုံးစေအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို သူတစ်ပါးတို့ကို ပြီးဆုံးစေအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို မိမိသည် ပြီးဆုံးစေအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို သူတစ်ပါးတို့ကိုပင် ပြီးဆုံးစေအံ့။ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့။ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့။ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ရ၍ သုံးဆောင်အံ့။ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

၅၃၀။ အာယောဂပတ်၌လည်းကောင်း၊ ခါးပန်း၌လည်းကောင်း၊ အံသကိုဋ်၌လည်းကောင်း၊ သပိတ်အိတ်၌လည်းကောင်း၊ ရေစစ်၌လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်။ ခေါင်းအုံးကို ပြုလုပ်အံ့။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ရသဖြင့် လဲကို ထုတ်၍ သုံးဆောင်အံ့။ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌ တူလောနဒ္ဒသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၇-နိသီဒနသိက္ခာပုဒ်

၅၃၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား နိသီဒိုင်ကို ခွင့်ပြု တော်မူ၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “နိသီဒိုင်ကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုအပ်ပြီ”ဟု အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိသော နိသီဒိုင်တို့ကို ဆောင်ကြကုန်၏။ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်တို့၏ ရှေ့မှသော်လည်းကောင်း၊ နောက်မှ သော်လည်းကောင်း တွဲရ၍ ဆွဲကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိဘဲ နိသီဒိုင်ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိကုန်သော နိသီဒိုင်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိသော နိသီဒိုင်တို့ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောကျ်ားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “နိဿိဒ်ကို ပြုလုပ်လိုသော ရဟန်းသည် အတိုင်းအရှည်ပမာဏနှင့်ယှဉ်သော နိဿိဒ်ကို ပြုလုပ်ရမည်။ ထိုနိဿိဒ်၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ပမာဏတည်း၊ မြတ်စွာဘုရား အထွာတော်ဖြင့် အလျားနှစ်ထွာ၊ အနံ တစ်ထွာခွဲတည်း။ ထိုပမာဏကို လွန်စေသော ရဟန်းအား ဖြတ်ခြင်း ရှေးရှိသော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၃၂။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥဒါယီသည် ကြီးသော ကိုယ်ကာယ ရှိ၏။ ထိုဥဒါယီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့မှ နိဿိဒ်ကို ခင်း၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွဲဖြန့်လျက် ထိုင်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင် ဥဒါယီကို “ဥဒါယီ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် နိဿိဒ်ကို ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွဲဖြန့်ဘိသနည်း၊ ရှေးဟောင်း သားရေသမားကဲ့သို့တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်ငယ်သော နိဿိဒ်ကို ခွင့်ပြုထားတော်မူသောကြောင့် ပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို- “ရဟန်းတို့ နိဿိဒ်၌ တစ်ထွာရှိသော အဆာအမြိတ်ကို ခွင့်ပြုတော် မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၈။ ၈၉- (ခ) ၅၃၃။ “နိဿိဒ်ကို ပြုလုပ်လိုသော ရဟန်းသည် အတိုင်းအရှည် ပမာဏ နှင့်ယှဉ်သော နိဿိဒ်ကို ပြုလုပ်ရမည်။ ထိုနိဿိဒ်၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ပမာဏတည်း၊ မြတ်စွာ ဘုရားအထွာတော်ဖြင့် အလျား နှစ်ထွာ၊ အနံ တစ်ထွာခွဲ၊ အဆာအမြိတ်ကား တစ်ထွာတည်း။ ထိုပမာဏကို လွန်စေသော ရဟန်းအား ဖြတ်ခြင်း ရှေးရှိသော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၇-နိဿိဒ်နိဿိဒ်သိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၃၄။ နိဿိဒ် မည်သည် အဆာအမြိတ်ရှိသော နိဿိဒ်အခင်းကို ဆိုအပ်၏။

ပြုလုပ်လိုသော ရဟန်းဟူသည် ပြုသော်လည်းကောင်း၊ ပြုစေသော်လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည် ပမာဏနှင့်ယှဉ်သော နိဿိဒ်ကို ပြုလုပ်အပ်၏။

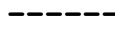
ထိုနိဿိဒ်၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အတိုင်းအရှည်ပမာဏတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားအထွာတော်ဖြင့် အလျားမှ နှစ်ထွာတို့တည်း၊ အနံကား တစ်ထွာခွဲတည်း၊ အဆာအမြိတ်ကား တစ်ထွာတည်း၊ ထိုအတိုင်း အရှည် ပမာဏကို လွန်စေ၍ ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ပယောဂတိုင်း ပယောဂတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရခြင်းကြောင့် (ပမာဏထက်လွန်သည်ကို) ဖြတ်၍ ပါစိတ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားအပ်၏။

၅၃၅။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော နိဿိဒ်ကို မိမိသည်ပင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော နိဿိဒ်ကို သူတစ်ပါးတို့ကို ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော နိဿိဒ်ကို မိမိသည် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော နိဿိဒ်ကို သူတစ်ပါးတို့ကိုပင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သူတစ်ပါး၏ အကျိုးငှါ ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါး ပြုလုပ်သော နိဿိဒ်ကို ရ၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ခဋ္ဌိအာပတ် သင့်၏။

၅၃၆။ အတိုင်းအရှည်ပမာဏနှင့် ယှဉ်သော နိဿိဒ်ကို ပြုလုပ်အံ့၊ အတိုင်းအရှည်ပမာဏအောက် ယုတ်လျော့သော နိဿိဒ်ကို ပြုလုပ်အံ့၊ သူတစ်ပါးပြုလုပ်ထားသော ပမာဏထက် ပိုလွန်သော နိဿိဒ်ကို ရသော် ဖြတ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေအခင်းကိုလည်းကောင်း၊ တင်းတိမ်အကာကိုလည်းကောင်း၊ ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းအုံးကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမ နိဿိဒ်နိကာယ ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၈-ကဏ္ဍပုဋိ ဣဒိ သိက္ခာပုဒ်

၅၃၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အမာလွမ်း ‘အနာဖုံးလွမ်းသော’ သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “အမာလွမ်း သင်္ကန်းကို မြတ်စွာ ဘုရား ခွင့်ပြုအပ်ပြီ”ဟု အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိသော အမာလွမ်း သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း (တရွတ်တိုက်) ဆွဲငင်ကုန်လျက် လှည့်လည်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အတိုင်းအရှည်ပမာဏမ ရှိသော အမာလွမ်း သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိသော အမာလွမ်း သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အတိုင်းအရှည်ပမာဏမ ရှိသော အမာလွမ်း သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၃၉။ ၉၀-၅၃၈။ “အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်လိုသော ရဟန်းသည် အတိုင်းအရှည် ပမာဏနှင့် ယှဉ်သော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်ရမည်၊ ထိုအမာလွမ်းသင်္ကန်း၌

ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ပမာဏတည်း၊ မြတ်စွာဘုရား အထွာတော်ဖြင့် အလျား လေးထွာ၊ အနံ နှစ်ထွာတို့တည်း။ ထိုပမာဏကို လွန်စေသော ရဟန်းအား ဖြတ်ခြင်း ရှေးရှိသော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၈-ကဏ္ဍပွင့် ဣဒိသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၃၉။ အမာလွမ်းသင်္ကန်း မည်သည် အကြင်ရဟန်း၏ ချက်မှအောက် ပုဆစ်ဒူးဝန်းမှ အထက်၌ ရှိသော ဝဲနာ အိုင်းအနာ အရိယိုသောအနာ ဝဲကြီးနာတို့ကို ဖုံးလွမ်းခြင်းငှါ ပြုလုပ်ထားသော သင်္ကန်း တည်း။

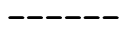
ပြုလုပ်လိုသောရဟန်းဟူသည် ပြုသော်လည်းကောင်း၊ ပြုစေသော်လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည် ပမာဏနှင့်ယှဉ်သော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်ရမည်။ ထိုအမာလွမ်းသင်္ကန်း၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အတိုင်းအရှည် ပမာဏတည်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အထွာတော်ဖြင့် အလျားလေးထွာ၊ အနံနှစ်ထွာတို့ တည်း။ ထိုအတိုင်းအရှည်ကို လွန်စေ၍ ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ပယောဂတိုင်း ပယောဂတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရခြင်းကြောင့် (ပမာဏထက် လွန်သည်ကို) ဖြတ်၍ ပါစိတ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားအပ်၏။

၅၄၀။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို မိမိသည်ပင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို သူတစ်ပါးတို့ကို ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို မိမိသည် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို သူတစ်ပါး တို့ကိုပင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ပြုလုပ်သော်လည်းကောင်း၊ ပြုလုပ်စေသော်လည်းကောင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးပြုလုပ်ပြီးသော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို ရ၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၅၄၁။ အတိုင်းအရှည်ပမာဏနှင့် ယှဉ်သော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်အံ့၊ အတိုင်းအရှည် ပမာဏအောက် ယုတ်လျော့သော အမာလွမ်းသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်အံ့၊ သူတစ်ပါးပြုလုပ်သော ပမာဏထက် ပိုလွန်သော အမာလွမ်း သင်္ကန်းကို ရသော် ဖြတ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေအခင်းကိုလည်းကောင်း၊ တင်းတိမ်အကာအရံကိုလည်းကောင်း၊ ဘုံလျှိုကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းအုံး ကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမ ကဏ္ဍပွင့် ဣဒိသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅၄၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုအပ်ပြီ”ဟု အတိုင်း အရှည်ပမာဏ မရှိသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်း ကောင်း (တရွတ်တိုက်) ဆွဲငင်ကုန်လျက် လှည့်လည်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အတိုင်းအရှည်ပမာဏ မရှိသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၄၀။ ၉၁-၅၄၃။ “မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်လိုသော ရဟန်းသည် အတိုင်းအရှည် ပမာဏနှင့် ယှဉ်သော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်ရမည်။ ထိုမိုးရေခဲ သင်္ကန်း၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အတိုင်းအရှည် ပမာဏတည်း။ မြတ်စွာဘုရား၏ အထွာတော်ဖြင့် အလျား ခြောက်ထွာ၊ အနံ နှစ်ထွာခွဲတို့တည်း။ ထိုအတိုင်းအရှည် ပမာဏကို လွန်စေသော ရဟန်းအား ဖြတ်ခြင်း ရှေးရှိသော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၉-ဝသိကသာဠိကသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၄၄။ မိုးရေခဲသင်္ကန်း မည်သည် မိုးလေးလအကျိုးငှါ ပြုလုပ်ထားသော သင်္ကန်းတည်း။

ပြုလုပ်လိုသောရဟန်းဟူသည် ပြုသော်လည်းကောင်း၊ ပြုစေသော်လည်းကောင်း အတိုင်းအရှည် ပမာဏနှင့်ယှဉ်သော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်ရမည်။ ထိုမိုးရေခဲသင်္ကန်း၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အတိုင်း အရှည် ပမာဏတည်း။ မြတ်စွာဘုရား၏အထွာတော်အားဖြင့် အလျား ခြောက်ထွာ၊ အနံ နှစ်ထွာခွဲတို့ တည်း။ ထိုအတိုင်းအရှည်ပမာဏကို လွန်စေ၍ ပြုလုပ်မူလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမူလည်း ပြုလုပ် စေအံ့၊ ပယောဂတိုင်း ပယောဂတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရခြင်းကြောင့် (ပမာဏထက် ပိုလွန်သည်ကို) ဖြတ်၍ ပါစိတ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားအပ်၏။

၅၄၅။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို မိမိသည်ပင်လျှင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို သူတစ်ပါးတို့ကို

ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို မိမိသည် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို သူတစ်ပါးတို့ကိုပင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သူတစ်ပါး၏ အကျိုးငှါ ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးပြုလုပ်သော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို ရ၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ခဋီအာပတ် သင့်၏။

၅၄၆။ အတိုင်းအရှည်ပမာဏနှင့် ယှဉ်သော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်အံ့၊ အတိုင်းအရှည် ပမာဏ အောက် ယုတ်လျော့သော မိုးရေခဲသင်္ကန်းကို ပြုလုပ်အံ့၊ သူတစ်ပါးပြုလုပ်ထားသော အတိုင်းအရှည် ပမာဏထက် ပိုလွန်သော မိုးရေခဲသင်္ကန်းက ရသော် ဖြတ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်ကို လည်းကောင်း၊ မြေအခင်းကိုလည်းကောင်း၊ တင်းတိမ်အကာအရံကိုလည်းကောင်း၊ ဘုံလျှိုကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းအုံးကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမ ဝသိကသာဋီကသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၉-ရတနဝဂ် ၁၀-နန္ဒသိက္ခာပုဒ်

၅၄၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်၏ သားဖြစ်သော အသျှင်နန္ဒသည် သာလွန်သော အဆင်း ရှိ၏၊ ရှုချင်ဖွယ် ရှိ၏၊ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရားအောက် လက်လေးသစ် ယုတ်လျော့၏၊ ထိုအသျှင်နန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော် ပမာဏရှိသော သင်္ကန်းကို ဆောင်၏။

မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အသျှင်နန္ဒ လာနေသည်ကို အဝေးကပင် မြင်၍ “မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၏”ဟု နေရာမှ ထကုန်၏။ ထိုမထေရ်ကြီးတို့သည် အနီးသို့ ရောက်လာသည် ရှိသော် သိကုန်၍ “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင်နန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းတော် ပမာဏရှိသော သင်္ကန်းကို ဆောင်ဘိနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“နန္ဒ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော်ပမာဏရှိသော သင်္ကန်းကို ဆောင်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ နန္ဒ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော် ပမာဏရှိသော သင်္ကန်းကို ဆောင်ဘိသနည်း။ နန္ဒ ဤ (သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၄၁။ ၉၂-၅၄၈။ “အကြင်ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းတော်ပမာဏ ရှိသော သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက်လွန်သော သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်စေငြားအံ့၊ (ထိုရဟန်းအား) ဖြတ်ခြင်း ရှေးရှိသော ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော် ပမာဏရှိသော သင်္ကန်းဟူရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော် ပမာဏတည်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏အထွာတော်ဖြင့် အလျားမှ ကိုးထွာ၊ အနံမှ ခြောက်ထွာတို့တည်း။ ဤကား မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော် ပမာဏတည်း” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၀-နန္ဒသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၄၉။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းတော် ပမာဏ မည်သည် မြတ်စွာဘုရားအထွာတော်ဖြင့် အလျား ကိုးထွာ၊ အနံ ခြောက်ထွာတို့တည်း။

ပြုလုပ်စေငြားအံ့ဟူသည် ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ပယောဂ တိုင်း ပယောဂတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရခြင်းကြောင့် (ပမာဏထက်လွန်သည်ကို) ဖြတ်၍ ပါစိတ်အာပတ်ကို ဒေသနာကြားအပ်၏။

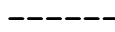
၅၅၀။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို မိမိသည်ပင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ မိမိပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို သူတစ်ပါးတို့ကို ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို မိမိသည် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပြုလုပ်၍ မပြီးသေးသော သင်္ကန်းကို သူတစ်ပါးတို့ကိုပင် ပြီးဆုံးစေအံ့၊ ပါစိတ်အာပတ် သင့်၏။

သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ပြုလုပ်မှုလည်း ပြုလုပ်အံ့၊ ပြုလုပ်စေမှုလည်း ပြုလုပ်စေအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သူတစ်ပါးပြုလုပ်ထားသော သင်္ကန်းကို ရ၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

၅၅၁။ မြတ်စွာဘုရား၏ သင်္ကန်းတော်အောက် ယုတ်လျော့သော သင်္ကန်းကို ပြုလုပ်အံ့၊ သူတစ်ပါး ပြုလုပ်ထားသော သင်္ကန်းကို ရသော် ဖြတ်၍ သုံးဆောင်အံ့၊ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်ကိုလည်းကောင်း၊ မြေ အခင်းကိုလည်းကောင်း၊ တင်းတိမ် အကာအရံကိုလည်းကောင်း၊ ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်းအုံး ကိုလည်းကောင်း ပြုလုပ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်း တို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမ နန္ဒသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

ရတနဝဂ် ပြီး၏။

ထိုရတနာဝင်၏ အကျဉ်းချုပ်

မင်းနှင့်စပ်သောသိက္ခာပုဒ်၊ ရတနာကို ကောက်ယူသောသိက္ခာပုဒ်၊ ထင်ရှားရှိသော ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ ဝင်သောသိက္ခာပုဒ်၊ အပ်ကျည် 'အပ်ပူး'သိက္ခာပုဒ်၊ ပမာဏ လွန်သော ညောင်စောင်းသိက္ခာပုဒ်၊ လဲသွတ်သောသိက္ခာပုဒ်၊ နိသီဒိုင်သိက္ခာပုဒ်၊ အမာလွမ်းသိက္ခာပုဒ်၊ မိုးရေခံသင်္ကန်း သိက္ခာပုဒ်၊ မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော် ပမာဏသိက္ခာပုဒ်၊ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ ကိုးဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော ပါစိတ်အာပတ်တို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ ထိုပါစိတ်အာပတ်တို့၌ အသျှင်တို့ကို မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော၊ နှစ်ကြိမ်မြောက် လည်း မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော၊ အသျှင်တို့သည် ဤကိုးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပါစိတ်အာပတ်တို့၌ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤပါစိတ်အာပတ်မှ စင်ကြယ်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်။

ဘိက္ခုပါစိတ်အခန်း ပြီး၏။

၆-ပါဠိဒေသနီအခန်း

၁-ပဌမပါဠိဒေသနီ သိက္ခာပုဒ်

အသျှင်ဘုရားတို့ ဤပါဠိဒေသနီ 'သီးခြားပြောကြားရသော' အာပတ်လေးပါးတို့သည် သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်သည်အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

၅၅၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းမိန်းမတစ်ဦးသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ပြီးနောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲသောအခါ ရဟန်းတစ်ပါးကို မြင်လျှင် "အသျှင် ဆွမ်းကို ယခု ခံယူပါလော့"ဟု ပြောဆိုသဖြင့် "ကောင်းပြီ နှမ"ဟု ဆိုကာ ဆွမ်းကို အကုန်လုံး ခံယူလေ၏။ ထိုရဟန်း မိန်းမသည် မွန်းတည့်အချိန် နီးလတ်ရကား ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဆွမ်းပြတ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌လည်း။ပ။ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌လည်း သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ပြီးနောက် ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲသောအခါ ထိုရဟန်းကို မြင်လျှင် "အသျှင် ဆွမ်းကို ယခု ခံယူပါလော့"ဟု ပြောဆိုပြန်သဖြင့် "ကောင်းပြီ နှမ"ဟု ဆိုကာ ဆွမ်းကို အကုန်လုံး ခံယူပြန်လေ၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် မွန်းတည့်အချိန် နီးလတ်ရကား ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သဖြင့် ဆွမ်းပြတ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် လေးရက်မြောက်သော နေ့၌ (ခရီး) လမ်းမတွင် တုန်တုန်ရီရီ သွားနေ၏။ အိမ်ရှင်သူဌေးသည် ရထားဖြင့် ခရီးရင်ဆိုင်လာသည် ရှိသော် "အသျှင်မ

ဖယ်ရှားပါလော့”ဟု ထိုရဟန်း မိန်းမအား ဆို၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် လမ်းဘေးသို့ သက်ဆင်းသည် ရှိသော် ခရီးလမ်းမ၌ပင်လျှင် တိမ်းလဲလေ၏။ အိမ်ရှင်သူဌေးသည် ထိုရဟန်းမိန်းမအား “အသျှင်မ သည်းခံပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် (အသျှင်မကို) တိမ်းလဲစေအပ်ပါပြီ ‘အကျွန်ုပ်ကြောင့် အသျှင်မ လဲကျပါသည်’”ဟု ဆို၏။ အိမ်ရှင် သူဌေး သင်သည် ငါ့ကို တိမ်းလဲစေအပ်သည် မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်သော်ကား ငါသည်သာလျှင် အားနည်းသူ ဖြစ်ပါ၏ဟု ပြောဆိုသဖြင့် အသျှင်မ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အားနည်းသူ ဖြစ်ရပါသနည်းဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းမိန်းမသည် အိမ်ရှင်သူဌေးအား ဤအကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။

အိမ်ရှင်သူဌေးသည် ထိုရဟန်းမိန်းမကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် “အသျှင်ကောင်း တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ (ဆွမ်းစသော) အာမိသကို ခံယူကုန်ဘိသနည်း၊ မိန်းမတို့ မည်သည်ကား ဆင်းရဲငြိုငြင်သော လာဘ် ရှိ၏”ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြုပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုအိမ်ရှင်သူဌေး၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုသော စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ (ဆွမ်းစသော) အာမိသကို ခံယူဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ (ဆွမ်းစသော) အာမိသကို ခံယူ၏ဟူသည် မှန်သ လော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း သင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သလော၊ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သလောဟု (မေးတော်မူရာ) -
ဆွေမျိုးမတော်စပ်ပါ မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော သူသည် ဆွေမျိုး မတော်စပ် သူ၌ သင့် မသင့်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှိ မရှိကိုလည်းကောင်း မသိနိုင်၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ (ဆွမ်းစသော) အာမိသကို ခံယူဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ (သင်ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၄၂။ ၁-၅၅၃။ “အကြင်ရဟန်းသည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်သော ဆွေမျိုး မတော်စပ်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇော်ကို သော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမှုလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမှုလည်း စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ကဲ့ရဲ့အပ်၊ မလျှောက်ပတ် သော ပါဠိဒေသနီအာပတ်သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုပါဠိဒေသနီအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏’ဟု ပြောကြားရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁-ပဌမ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၅၄။ အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော မည်သည် အမိဘက်မှလည်းကောင်း၊ အဖဘက်မှလည်းကောင်း အဘိုး အဘွား ခုနစ်ဆက်မြောက်တိုင်အောင် မတော်စပ်သောသူတည်း။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော မိန်းမတည်း။

ရွာတွင်း မည်သည် ခရီးလမ်းမ ထုတ်ချင်းမထွင်းသောခရီး ခရီးဆုံအိမ်တည်း။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါး ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကတို့ကို ဖယ်ထား၍ အကြွင်းသည် ခဲဖွယ် မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ အမဲအားဖြင့် ငါးပါးသော ဘောဇဉ်တို့တည်း။

“ခဲမည် စားမည်”ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

၅၅၅။ ဆွေမျိုးမတော်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ဆွေမျိုးမတော်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိ လက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲအံ့၊ စားမူလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးမတော်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲအံ့၊ စားမူလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးမတော်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ဆွေမျိုးတော်၏ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲအံ့၊ စားမူလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကကို အာဟာရအကျိုးငှါ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

တစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ လက်မှ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကို သော်လည်းကောင်း “ခဲမည် စားမည်”ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ဆွေမျိုးတော်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ဆွေမျိုးမတော်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဆွေမျိုး တော်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ဆွေမျိုးတော်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ ဆွေမျိုး တော်၏ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၅၅၆။ ဆွေမျိုးတော်သော ရဟန်းမိန်းမ၌ အာပတ် မသင့်၊ အပေးခိုင်းသော်လည်း မပေးအံ့၊ အနီး၌ ချထား၍ ပေးအံ့၊ အရံတွင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ကျောင်း၊ တိတ္ထိတို့နေရာ၊ ဆွမ်းစားရေပံ၌ ပေးအံ့၊ ရွာမှ ထုတ်ဆောင်၍ ပေးအံ့၊ ယာမကာလိက သတ္တဟကာလိက ယာဝဇီဝိကကို “အကြောင်းရှိသော် သုံးဆောင် လော့”ဟု ပေးအံ့၊ သိက္ခမာန်နှင့် သာမဏေမတို့၌ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစ လက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-ဒုတိယ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ်

၅၅၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် ပင့်ဖိတ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဒါယကာတို့၏ အိမ်၌ ဆွမ်းစားကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့အတွက် “ဤ (သပိတ်) ၌ ဟင်းကို ထည့်ပေးကုန်လော့၊ ဤ (သပိတ်) ၌ ဆွမ်းကို ထည့်ပေးကုန်လော့”ဟု စီမံလျက် တည်နေကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အလိုရှိတိုင်း စားရကုန်၏။ အခြားသော ရဟန်းတို့သည်ကား စိတ်တိုင်းကျ မစားရကုန်။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ စီမံသည် တို့ကို မတားမြစ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ စီမံသည်တို့ကို မတားမြစ်ကြကုန်ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမိန်းမတို့ စီမံသည်တို့ကို မတားမြစ်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၄၃။ ၂-၅၅၈။ “ရဟန်းတို့သည်သာလျှင် ပင့်ဖိတ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဒါယကာတို့ အိမ်၌ ဆွမ်းစားကုန်၏။ ထိုသို့စားရာ၌ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် ‘ဤ (သပိတ်) ၌ ဟင်းကို ထည့်ပေးကုန်လော့၊ ဤ (သပိတ်) ၌ ဆွမ်းကို ထည့်ပေးကုန်လော့’ဟု စီမံသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ တည် နေငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းမိန်းမ ကို ‘နမ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားနေသမျှ ဖယ်ရှား လေဦး’ဟု ပြစ်တင်မောင်းမဲရမည်၊ ‘နမ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားနေသမျှ ဖယ်ရှားလေဦး’ဟု ထိုရဟန်းမိန်းမကို ပြစ်တင် မောင်းမဲခြင်းငှါ တစ်ပါးသော ရဟန်းကမျှလည်း မဆိုငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ကဲ့ရဲ့အပ်၊ မလျှောက်ပတ်သော

ပါဠိဒေသနီအာပတ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီ၊ ထိုပါဠိဒေသနီအာပတ်ကို ပြောကြားပါကုန်၏ 'ဟု ပြောကြားရမည်" ဤသို့ (ပြကြကုန် လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂-ဒုတိယ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၅၉။ ရဟန်းတို့သည်သာလျှင် ပင့်ဖိတ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဒါယကာတို့အိမ်၌ ဆွမ်းစားကုန်၏ဟူရာ၌ ဒါယကာမည်သည် မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးဟူ၍ ဒါယကာ လေးမျိုး ရှိ၏။

ပင့်ဖိတ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းစားကုန်၏ဟူသည် ဘောဇဉ်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ပင့်ဖိတ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ စားကုန်၏။

ရဟန်းမိန်းမ မည်သည် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော မိန်းမတည်း။

စီမံသော မည်သည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ကောင်းစွာသိကျွမ်းသည်အားလျော်စွာ အတူ စားသောက်ဖော်ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ဥပဇ္ဈာယ်တူဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ဆရာတူဖြစ်သည်အား လျော်စွာ “ဤ (သပိတ်) ၌ ဟင်းကို ထည့်ပေးကုန်လော့၊ ဤ (သပိတ်) ၌ ဆွမ်းကို ထည့်ပေးကုန်လော့”ဟု ပြောဆိုခြင်းသည်ပင် စီမံသည် မည်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည်ဟူသည် ဆွမ်းစားဆဲ ရဟန်းတို့သည်။

ထိုရဟန်းမိန်းမကိုဟူသည် စီမံတတ်သော ရဟန်းမိန်းမကို။

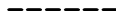
ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းမိန်းမကို “နှမ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားနေသမျှ ဆုတ်ခွါဖယ်ရှား လေဦး”ဟု ပြစ်တင်မောင်းမဲရမည်၊ ရဟန်းတစ်ပါးကမျှလည်း မမောင်းမဲမှု၍ “ခဲမည် စားမည်”ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

၅၆၀။ ရဟန်းမိန်းမ၌ ရဟန်းမိန်းမဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စီမံသည်ကို မတားမြစ်အံ့၊ ပါဠိဒေသ နီအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမိန်းမ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ စီမံသည်ကို မတားမြစ်အံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမိန်းမ၌ ရဟန်းမိန်းမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စီမံသည်ကို မတားမြစ်အံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

တစ်ဖက် (ဘိက္ခုနီ) သံဃာ၌ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမ စီမံသည်ကို မတားမြစ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော မိန်းမ၌ ရဟန်းမိန်းမဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း မဟုတ်သော မိန်းမ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းမဟုတ်သော မိန်းမ၌ ရဟန်းမိန်းမ မဟုတ်ဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၅၆၁။ မိမိ၏ ဆွမ်းကို (သူတစ်ပါးကိုသာ) ပေးစေ၍ ကိုယ်တိုင်မပေးအံ့၊ သူတစ်ပါးတို့၏ ဆွမ်းကို ကိုယ်တိုင်သာ ပေး၍ သူတစ်ပါးကို မပေးစေအံ့၊ မပေးရသော ဝတ္ထုကို ပေးစေအံ့၊ မထည့်ပေးရသေးသော သပိတ်၌ ထည့်ပေးစေအံ့၊ အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့အား အညီအမျှ ပေးစေအံ့၊ သိက္ခမာန် စီမံအံ့၊ သာမဏေမ စီမံအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘောဇဉ်ငါးပါးမှတစ်ပါး အလုံးစုံသော အရာတို့၌ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစ လက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၃-တတိယ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ်

၅၆၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်တွင် တစ်ဦးသော အမျိုးသည် လင်ဘက် မယားဘက် နှစ်ဖက်လုံးမှပင် ကြည်ညို၏။ သဒ္ဓါတရားအားဖြင့် ပွားများ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့်ကား ဆုတ်ယုတ်၏။ ထိုအမျိုး၌ နံနက်အခါ ဖြစ်ပေါ်သမျှသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် အလုံးစုံကို ရဟန်းတို့အား စွန့်လှူသဖြင့် တစ်ရံတစ်ခါ မစားဘဲ နေရကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အတိုင်းအရှည်မသိဘဲ ခံယူကုန်ဘိသနည်း၊ ဤသူတို့သည် ဤရဟန်းတို့အား ပေးလှူရသောကြောင့် တစ်ရံတစ်ခါ မစားဘဲ နေရကုန်၏”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ အကြင်အမျိုးသည် သဒ္ဓါတရားအားဖြင့် ပွားများ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့်ကား ဆုတ် ယုတ်၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော အမျိုးအား ဥတ္တိဒုတိယကံဖြင့် သေက္ခသမ္မုတိ ‘သေက္ခဟု သမုတ်ခြင်း’ကို ပေးခြင်းငှါခွင့် ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၅၆၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အမျိုးသည် သဒ္ဓါတရားအားဖြင့် ပွားများ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့်ကား ဆုတ်ယုတ်၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အမျိုးအား သေက္ခ ‘အရိယာပုဂ္ဂိုလ်’ဟု သမုတ်ခြင်းကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အမျိုးသည် သဒ္ဓါတရားအားဖြင့် ပွားများ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့်ကား ဆုတ်ယုတ်၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော အမျိုးအား သေက္ခဟု သမုတ်ခြင်းကို ပေး၏ ‘သေက္ခဟု သမုတ်’ ၏။ ဤမည်သော အမျိုးအား သေက္ခသမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော အမျိုးအား သေက္ခသမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော အကြင်အမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းသည် ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုးတို့၌ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် ကဲ့ရဲ့အပ်၊ မလျောက်ပတ်သော ပါဠိဒေသနီ အာပတ်သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏’ဟု ပြောကြားရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၆၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ပွဲသဘင် ဖြစ်၏။ လူတို့သည် ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းကျွေးကုန်၏။ ထိုအမျိုးသည်လည်း ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်လေ၏။ ရဟန်းတို့သည် “သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီး သော အမျိုးတို့၌ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲခြင်း စားခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား မြစ်ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ရှိ သည်ဖြစ်၍ လက်မခံကုန်၊ ထိုအမျိုးတို့သည် “အသျှင်တို့သည် ငါတို့၏ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို မခံယူကုန်၊ ငါတို့အား အသက်ရှည်သဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိတော့အံ့နည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြား ကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော အမျိုးတို့၌ ပင့်ဖိတ်သဖြင့် ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲခြင်း စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(ခ) “သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော အကြင် အမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းသည် ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုးတို့၌ ရှေးအခါက မပင့်ဖိတ်ဘဲ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကို သော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် ကဲ့ရဲ့အပ်၊ မလျောက်ပတ်သော ပါဠိဒေသနီအာပတ်သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏’ဟု ပြောကြားရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၆၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ထိုအမျိုး၏အိမ်သို့ ကပ်ရောက်သော ဆရာဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ထိုအမျိုးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုရဟန်းသည် နာဖျားနေ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် “အသျှင်ဘုရား ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော့”ဟု ထိုရဟန်းအား လျှောက်ကုန်၏။

ထို့နောက် ရဟန်းသည် “သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုးတို့၌ မပင့်ဖိတ်ဘဲ ခဲဖွယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲခြင်း စားခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား မြစ်ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူဘဲ နေ၏။ ဆွမ်းခံသွားခြင်းငှါလည်း မတတ်နိုင်သောကြောင့် ဆွမ်းပြတ်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ကျောင်းအရံ သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် သေက္ခဟု သမုတ်ထားသော အမျိုးတို့၌ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲခြင်း စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၄၄။ ၃- (ဂ) ၅၆၆။ “သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော အကြင်အမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းသည် ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော သေက္ခဟု သမုတ်အပ် ပြီးသော အမျိုးတို့၌ ရှေးအခါက မပင့်ဖိတ်ဘဲ မနာမဖျားမှု၍ ခဲဖွယ်ကို သော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမှုလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမှုလည်း စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် ကဲ့ရဲ့အပ်၊ မလျှောက်ပတ်သော ပါဠိဒေသနီအာပတ်သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏’ဟု ပြောကြားရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃-တတိယ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၆၇။ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ကုန်သော အကြင်အမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏ဟူရာ၌ သေက္ခဟု သမုတ် အပ်ကုန်သော အမျိုး မည်သည် သဒ္ဓါတရားအားဖြင့် ပွားများ၍ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့်ကား ဆုတ်ယုတ်သော အမျိုးအား ဥတ္တိဒုတိယကံဖြင့် သေက္ခသမ္မုတိကို ပေးအပ်၏။

အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း”ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုးတို့၌ဟူသည် ဤသို့သဘော ရှိသော သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုးတို့၌။

မပင့်ဖိတ်ဘဲ မည်သည် ယနေ့အလိုငှါသော်လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်အလိုငှါသော်လည်းကောင်း မပင့်ဖိတ်ဘဲ အိမ်ဥပစာသို့ သက်ရောက်မှ ပင့်ဖိတ်၏။ ဤသို့ ပင့်ဖိတ်ခြင်းသည် ပင့်ဖိတ်သည် မမည်။

ပင့်ဖိတ်ခြင်း မည်သည် ယနေ့အလိုငှါသော်လည်းကောင်း၊ နက်ဖြန်အလိုငှါသော်လည်းကောင်း ပင့်ဖိတ်ထား၏။ အိမ်ဥပစာသို့ မသက်မရောက်မီ ပင့်ဖိတ်၏။ ဤသို့ ပင့်ဖိတ်ခြင်းသည် ပင့်ဖိတ်သည် မည်၏။

မနာမဖျားမှု၍ မည်သည် ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏။

နာဖျားသော မည်သည် ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါး ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကကို ဖယ်ထား၍ အကြွင်းသည် ခဲဖွယ်မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ အမဲအားဖြင့် ငါးပါးသော ဘောဇဉ်တို့ တည်း။

“မပင့်ဖိတ်ဘဲ မနာမဖျားမူ၍ ခဲမည် စားမည်”ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

၅၆၈။ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုး၌ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မနာမဖျားမူ၍ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲအံ့၊ စားမူလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုး၌ ယုံမှားရှိသည် ဖြစ်၍။ပ။ သေက္ခဟု သမုတ်အပ်ပြီးသော အမျိုး၌ သေက္ခဟု မသမုတ်ရသေးဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မပင့်ဖိတ်ဘဲ မနာမဖျားမူ၍ ခဲဖွယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲအံ့၊ စားမူလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကတို့ကို အာဟာရအလိုငှါ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

သေက္ခဟု မသမုတ်ရသေးသော အမျိုး၌ သေက္ခဟု သမုတ်ထားပြီဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သေက္ခဟု မသမုတ်ရသေးသော အမျိုး၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ သေက္ခဟု မသမုတ်ရသေးသော အမျိုး၌ သေက္ခဟု မသမုတ်ရသေးဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၅၆၉။ ပင့်ဖိတ်သော ရဟန်းအားလည်းကောင်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအားလည်းကောင်း အာပတ် မသင့်၊ ပင့်ဖိတ်သောရဟန်း နာဖျားသော ရဟန်းတို့၏ စားကြွင်းကို စားအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ အခြားသော အမျိုး၏ ထမင်းကို ထိုသေက္ခဟု သမုတ်ထားသော အမျိုးအိမ်၌ ခင်းကျင်းစီမံတည်ထားအံ့၊ အိမ်မှ ထုတ်ဆောင်၍ ပေးလှူကုန်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။

အမြဲဆွမ်းလှူခြင်း၊ စာရေးတံချ၍ ဆွမ်းလှူခြင်း၊ ပက္ခိကဘတ် ‘လဆန်းပက္ခိ လဆုတ် ပက္ခိလှူသော ဆွမ်း’၊ ဥပေါသထိကဘတ် ‘ဥပုသ်နေ့လှူသောဆွမ်း’၊ ပါဠိပဒိကဘတ် ‘အထွက်တစ်ရက်နေ့လှူသောဆွမ်း’ တို့၌ အာပတ် မသင့်။

ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကတို့ကို “အကြောင်းရှိခဲ့သော် စားပါလော့”ဟု ပေးလှူအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-စတုတ္ထ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ်

၅၇၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သာကီဝင်မင်းတို့၏ ကျွန်တို့သည် (ခရီးလမ်းကို) ပိတ်ဆို့ထားကုန်၏။

သာကီဝင်မင်းသမီးတို့သည် တောကျောင်းတို့၌ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်၏။ သာကီဝင် မင်းတို့၏ ကျွန်တို့သည် “သာကီဝင်မင်းသမီးတို့သည် တောကျောင်းတို့၌ ဆွမ်းကျွေးခြင်းငှါ အလိုရှိကုန် သတတ်”ဟု ကြား၍ လမ်းခရီး၌ ထကြွသောင်းကျန်းကုန်၏။ သာကီဝင်မင်းသမီးတို့သည် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ယူ၍ တောကျောင်းတို့သို့ သွားကုန်သည် ရှိသော် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ကျွန်တို့သည် ထွက်လတ်၍ သာကီဝင်မင်းသမီးတို့ကို လုလည်း လုယက်ကုန်၏။ ဖျက်လည်း ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သာကီဝင် မင်းတို့သည် ထွက်၍ ထိုခိုးသူတို့ကို ခိုးရာပါပစ္စည်းနှင့်တကွ ဖမ်းယူပြီးလျှင် “အဘယ့်ကြောင့် အသျှင် ကောင်းတို့သည် ကျောင်းအရံ၌ ခိုးသူတို့ နေကြသည်ကို မပြောကြားကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြ သည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်း တို့ကို “ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာတော်၏ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကျင့်သုံးရန်။ပ။ အကျိုးထူး ဆယ်ပါး တို့ကို အစွဲပြု၍ ရဟန်းတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူမည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်သော ဘေးဘျမ်းနှင့် တကွဖြစ်သော အကြင် တောကျောင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းသည် ထိုသို့သဘော ရှိသော ကျောင်းတို့၌ ရှေးက မကြားမသိစေအပ်ဘဲ ခဲဖွယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကို သော်လည်းကောင်း အရံ၏ အတွင်း၌ မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲမူလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမူလည်း စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် ကဲ့ရဲ့အပ်၊ မလျှောက်ပတ်သော ပါဠိဒေသနီအာပတ်သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏’ဟု ပြောကြားရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၅၇၁။ ထိုအခါ၌ ရဟန်းတစ်ပါးသည် တောကျောင်းတို့၌ နာဖျား၏။ လူတို့သည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် တို့ကို ယူ၍ တောကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော့”ဟု ထိုရဟန်းအားလျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “တောကျောင်းတို့၌ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲခြင်းစားခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား မြစ်ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်”ဟု တွေးတောမူ ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူဘဲ နေ၏။ ဆွမ်းခံဝင်ခြင်းငှါလည်း မတတ်နိုင်သဖြင့် ဆွမ်းပြတ်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရား စကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ တောကျောင်းတို့၌ နာဖျားသော ရဟန်းသည် ရှေးက မကြား မသိစေအပ်ဘဲ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ ခဲခြင်း စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု တော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၄၅။ ၄- (ခ) ၅၇။ “ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်သော ဘေးဘျမ်းနှင့် တကွဖြစ်သော အကြင်တောကျောင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော ကျောင်းတို့၌ ရှေးက မကြားမသိစေအပ်ဘဲ ခဲဖွယ်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်ကိုသော်လည်းကောင်း အရံ၏ အတွင်း၌ မိမိ လက်ဖြင့် ခံယူ၍ မနာမဖျားဘဲ ခဲမှုလည်း ခဲငြားအံ့၊ စားမှု လည်း စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် ကဲ့ရဲ့အပ် မလျှောက်ပတ်သော ပါဠိဒေသနီ အာပတ်သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားပါ၏’ ဟု ပြောကြားရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

၄-စတုတ္ထ ပါဠိဒေသနီသိက္ခာပုဒ် အဖွင့်

၅၇။ အကြင်တောကျောင်းတို့သည် ရှိကုန်၏ဟူရာ၌ တောကျောင်း မည်သည် အယုတ်အားဖြင့် ကုပ်လုပ်လေးတာ အပြန်ငါးရာကွာသော ကျောင်းတည်း။

ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ရှိသည် မည်သည် အရံ၌လည်းကောင်း၊ အရံ၏ ဥပစာ၌လည်းကောင်း ခိုးသူတို့ ဝင်ရာ အရပ်သည် ထင်ရှား၏၊ စားရာအရပ်သည် ထင်ရှား၏၊ တည်ရာအရပ်သည် ထင်ရှား၏၊ နေရာ အရပ်သည် ထင်ရှား၏၊ အိပ်ရာအရပ်သည် ထင်ရှား၏။

ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွ ဖြစ်သော မည်သည် အရံ၌လည်းကောင်း၊ အရံ၏ဥပစာ၌လည်းကောင်း လူတို့ကို ခိုးသူတို့ သတ်ခြင်းတို့လည်း ထင်ရှားကုန်၏၊ လုယက်ခြင်းတို့လည်း ထင်ရှားကုန်၏၊ ရိုက်နှက်ခြင်း တို့လည်း ထင်ရှားကုန်၏။

အကြင်ဟူသည် အကြင်သို့သဘောရှိသော။ပ။

ရဟန်းဟူသည်။ပ။ ဤအရာ၌ ဤဥတ္တိစတုတ္ထကံဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သူကို “ရဟန်း” ဟူ၍ အလိုရှိအပ်၏။

ထိုသို့သဘော ရှိသော ကျောင်းတို့၌ဟူသည် ဤသို့သဘောရှိသော ကျောင်းတို့၌။

မကြားမသိစေအပ်ဘဲ မည်သည် သီတင်းသုံးဖော် ငါးယောက်တို့အား ကြားသိစေအံ့၊ ဤသို့ သိစေခြင်းသည် မကြားမသိစေအပ်သည်ပင် မည်၏။ အရံကိုလည်းကောင်း၊ အရံ၏ ဥပစာကိုလည်းကောင်း ဖယ်ထား၍ ကြားသိစေအံ့၊ ဤသို့သိစေခြင်းသည်လည်း မကြားမသိစေအပ်သည်ပင် မည်၏။

ကြားသိစေအပ်သော မည်သည် အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မိန်းမယောက်ျားသည် အရံသို့ လည်းကောင်း၊ အရံ၏ ဥပစာသို့လည်းကောင်း လာပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ဤမည် သော ရဟန်းအတွက် ယူဆောင်လာကြပါလိမ့်မည်” ဟု

ပြောကြားအံ့၊ အကယ်၍ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရှိမှု “ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ရှိ၏”ဟု ပြောကြားရမည်၊ အကယ်၍ ဘေးရန်ရှိမှု “ဘေးရန်ရှိ၏”ဟု ပြောကြား ရမည်။

“အသျှင်ဘုရား ရှိပါစေ ယူဆောင်လာကြပါလိမ့်မည်”ဟု ဆိုအံ့၊ “လူတို့သည် ဤအနီးအနား၌ သွားလာနေကြသဖြင့် ရှောင်ဖယ်နေကုန်ဦးလော့”ဟု ခိုးသူတို့ကို ပြောဆိုထိုက်၏။

ယာဂနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိစေရာ၌ ထိုယာဂ၏ အခြံအရံ (အပိုပါလာသမျှ) ကိုလည်း ဆောင်ယူခဲ့အံ့၊ ဤအလုံးစုံသည် ကြားသိစေအပ်သည် မည်၏။

ထမင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိစေရာ၌ ထိုထမင်း၏ အခြံအရံ (အပိုပါလာသမျှ) ကိုလည်း ဆောင် ယူခဲ့အံ့၊ ဤအလုံးစုံသည် ကြားသိစေအပ်သည် မည်၏။

ခဲဖွယ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိစေရာ၌ ထိုခဲဖွယ်၏ အခြံအရံ (အပိုပါလာသမျှ) ကိုလည်း ဆောင် ယူခဲ့အံ့၊ ဤအလုံးစုံသည် ကြားသိစေအပ်သည် မည်၏။

အမျိုးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိစေရာ၌ ထိုအမျိုး၌ အကြင်သူသည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ဆောင်ယူ လာခဲ့အံ့၊ ဤအလုံးစုံသည် ကြားသိစေအပ်သည် မည်၏၊ ရွာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိစေရာ၌ ထိုရွာ၌ အကြင်သူသည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ဆောင်ယူလာခဲ့အံ့၊ ဤအလုံးစုံသည် ကြားသိစေအပ်သည် မည်၏၊ အသင်းအဖွဲ့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားသိစေရာ၌ ထိုအသင်းအဖွဲ့၌ အကြင်သူသည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ဆောင်ယူလာခဲ့အံ့၊ ဤအလုံးစုံသည် ကြားသိစေအပ်သည် မည်၏။

ခဲဖွယ် မည်သည် ဘောဇဉ်ငါးပါး ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကကို ဖယ်ထား၍ အကြွင်းသည် ခဲဖွယ် မည်၏။

ဘောဇဉ် မည်သည် ထမင်း၊ မုယောမုန့်၊ မုန့်လုံး၊ ငါး၊ အမဲအားဖြင့် ငါးပါးသော ဘောဇဉ်တို့ တည်း။

အရံတွင်း မည်သည် အကာအရံ ရှိသော ကျောင်း၏ အရံ၏ အတွင်းတည်း၊ အကာအရံမရှိသော ကျောင်း၏ ဥပစာတည်း။

မနာမဖျားဘဲ မည်သည် ဆွမ်းခံသွားခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏။

နာဖျားသော မည်သည် ဆွမ်းခံသွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

မကြားမသိစေအပ်ဘဲ မနာမဖျားမှု၍ “ခဲမည် စားမည်”ဟု ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

၅၇၄။ မကြားမသိစေရာ၌ မကြားမသိစေအပ်ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို အရံတွင်း၌ မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ မနာမဖျားဘဲ ခဲမူလည်း ခဲအံ့၊ စားမူလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

မကြားမသိစေရာ၌ ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို အရံတွင်း၌ မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ မနာ မဖျားဘဲ ခဲမူလည်း ခဲအံ့၊ စားမူလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

မကြားမသိစေရာ၌ ကြားသိစေအပ်ပြီဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို အရံတွင်း၌ မိမိလက်ဖြင့် ခံယူ၍ မနာမဖျားဘဲ ခဲမှုလည်း ခဲအံ့၊ စားမှုလည်း စားအံ့၊ ပါဠိဒေသနီအာပတ် သင့်၏။

ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကတို့ကို အာဟာရအလိုငှါ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ မျိုတိုင်း မျိုတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ကြားသိစေပြီးရာ၌ မကြားမသိစေရသေးဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကြားသိစေပြီးရာ၌ ယုံမှားရှိအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ကြားသိစေပြီးရာ၌ ကြားသိစေအပ်ပြီဟု အမှတ်ရှိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။

၅၇၅။ ကြားသိစေရာ၌လည်းကောင်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအားလည်းကောင်း အာပတ် မသင့်၊ ကြားသိစေသောရဟန်း နာဖျားသော ရဟန်းတို့၏ စားကြွင်းကို စားအံ့၊ အရပ်၌ ခံယူခဲ့၍ အရံတွင်း၌ စားအံ့၊ ထိုအရံ၌ဖြစ်သော အမြစ် အခေါက် အရွက် အပွင့် အသီးတို့ကို စားအံ့၊ ယာမကာလိက သတ္တာဟကာလိက ယာဝဇီဝိကတို့ကို အကြောင်းရှိခဲ့သော် စားအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထ ပါဠိဒေသနီ သိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

အသျှင်တို့ လေးပါးကုန်သော ပါဠိဒေသနီအာပတ်တို့ကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။

ထိုအာပတ်တို့၌ အသျှင်တို့ကို မေးပါ၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မေးပါ၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေးပါ၏၊ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြ ပါကုန်၏လော၊ အသျှင်တို့သည် ဤပါဠိဒေသနီအာပတ်တို့၌ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤပါဠိဒေသနီအာပတ်မှ စင်ကြယ်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်။

ပါဠိဒေသနီအခန်း ပြီး၏။

၇-သေခိယအခန်း

၁- ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၁- ပဌမသိက္ခာပုဒ်

အသျှင်တို့ သေခိယအမည် ရှိကုန်သော ‘သင်အပ် ကျင့်အပ် အားထုတ်အပ်ကုန်သော’ ဤ သိက္ခာပုဒ်တို့သည် သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

၅၇၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်ကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့ ရှေ့မှလည်း ကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော လူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် ဝတ်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို များစွာသော အကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့ကို -

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် (သင်းပိုင်ကို) ဝတ်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၄၆။ ၁- “ထက်ဝန်းကျင်မှ အဝန်းညီစွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ချက်အဝန်း ပုဆစ်ဒူးဝန်းတို့ကို ဖုံးလွှမ်း၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ အဝန်းညီစွာ ဝတ်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ ရှေ့မှသော်လည်းကောင်း၊ နောက်မှသော် လည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် ဝတ်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း အားအာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူး သော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၂-ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်

၅၇၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် ရံကုန်၏။ပ။

၁၄၇။ ၂- “ထက်ဝန်းကျင်မှ အဝန်းညီစွာ ကိုယ်ဝတ်သင်္ကန်းကို ရံအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရှေ့နောက် အစွန်းနှစ်ခုတို့ကို အညီအညွတ်ပြု၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ အဝန်းညီစွာ ရံအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ရှေ့မှသော်လည်းကောင်း၊ နောက်မှသော် လည်းကောင်း တွဲရရွဲချလျက် ရံအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူး သော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၃-တတိယသိက္ခာပုဒ်

၅၇၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို ဖော်လျက် ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၄၈။ ၃- “(လည် လက်ကောက်ဝတ်တို့ကို) ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရွာတွင်း၌ သွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားလာအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ကိုယ်ကို ဖော်လျက် ရွာတွင်း၌ သွားလာအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၄-စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်

၅၇၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို ဖော်လျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၄၉။ ၄- “(လည် လက်ကောက်ဝတ်တို့ကို) ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ကိုယ်ကို ဖော်လျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ နေခြင်းငှါကပ်သောရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသော ရဟန်း’ အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန် တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၅-ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်

၅၈၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လက်ခြေတို့ကို ကစားလျက် ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

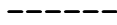
၁၅၀။ ၅- “ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်လျက် ရွာတွင်း၌ သွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်စည်းသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်ခြေတို့ကို ကစားလျက် ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၆-ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်

၅၈၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လက်ခြေတို့ကို ကစားလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၅၁။ ၆- “ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်စည်းလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်စည်းသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်ခြေတို့ကို ကစားလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၇-သတ္တမသိက္ခာပုဒ်

၅၈၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့်ရှုကုန်လျက် ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၅၂။ ၇- “မျက်လွှာချလျက် ရွာတွင်း၌ သွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မျက်လွှာချလျက် ထမ်းပိုးတစ်ပြန် ‘လေးတောင်ခန့်’ မျှကို ကြည့်သည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့်လျက် ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၈-အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၅၈၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့် ရှုကုန်လျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၅၃။ ၈- “မျက်လွှာချလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မျက်လွှာချလျက် ထမ်းပိုးတစ်ပြန် ‘လေးတောင်ခန့်’ မျှကို ကြည့်သည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင် အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့်ရှုလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၉-နဝမသိက္ခာပုဒ်

၅၈၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

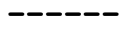
၁၅၄။ ၉- “သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ တစ်ဖက်မှဖြစ်စေ နှစ်ဖက်လုံးမှဖြစ်စေ၊ သင်္ကန်းကို မ၍ ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁-ပရိမဏ္ဍလဝဂ် ၁၀-ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၅၈၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၅၅။ ၁၀- “သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ တစ်ဖက်မှဖြစ်စေ နှစ်ဖက်လုံးမှဖြစ်စေ၊ သင်္ကန်းကို ပင့်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ နေခြင်းငှါကပ်သော ရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသော ရဟန်း’ အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန် တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

ပဌမပရိမဏ္ဍလဝဂ် ပြီး၏။

၂-ဥဇ္ဈိကဝဂ် ၁-ပဌမသိက္ခာပုဒ်

၅၈၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၅၆။ ၁၁ “ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ် မှုကို ပြုရ မည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ ပြင်းစွာ ရယ်မောဖွယ် အကြောင်းရှိခဲ့သော် ပြုံးရုံမျှ ပြုံးအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-၂ ဇူလိုင်ကဝက် ၂-ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်

၅၈၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၅၇။ ၁၂- “ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ပြင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ပြင်းစွာ ရယ်မောဖွယ် အကြောင်းရှိခဲ့သော် ပြုံးရုံမျှပြုံးအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန် တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၂-၂ ဇူလိုင်ကဝက် ၃-တတိယ သိက္ခာပုဒ်

၅၈၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကို ပြုလျက် ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၅၈။ ၁၃- “ငယ်သော ‘ဖြည်းညှင်းသော’ အသံ ရှိသည် ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ငယ်သော ‘ဖြည်းညှင်းသော’ အသံ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကိုပြုလျက် ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၂-၂ ဇူလိုင်ကဝက် ၄-စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်

၅၈၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကို ပြုလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၅၉။ ၁၄- “ငယ်သော ‘ဖြည်းညှင်းသော’ အသံ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ငယ်သော ‘ဖြည်းညှင်းသော’ အသံရှိသည်ဖြစ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကိုပြုလျက် ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၂-၃ ဇူ ရှိကဝဂ် ၅-ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်

၅၉၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၆၀။ ၁၅- “ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်။

ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း၍ ‘ဖြောင့်စွာထား၍’ သွားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၂-၃ ဇူ ရှိကဝဂ် ၆-ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်

၅၉၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၆၁။ ၁၆- “ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်။ ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း၍ ‘ဖြောင့်စွာထား၍’ နေထိုင်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ နေခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သော ရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသောရဟန်း’ အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၂-၃ ဇူ ဣကဝဂ် ၇-သတ္တမသိက္ခာပုဒ်

၅၉၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လက်မောင်းကို ဝေ့ယမ်းကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၆၂။ ၁၇- “လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်၊ လက်မောင်းကို ထိန်းသိမ်း၍ ‘မလှုပ် မရှက်ထား၍’ သွားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်မောင်းကို ဝေ့ယမ်းကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၂-၃ ဇူ ဣကဝဂ် ၈-အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၅၉၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လက်မောင်းကို ဝှေ့ယမ်းကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၆၃။ ၁၈- “လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်၊ လက်မောင်းကို ထိန်းသိမ်း၍ ‘မလှုပ် မရှက်ထား၍’ နေထိုင်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်မောင်းကို ဝှေ့ယမ်းကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ နေခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သော ရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသောရဟန်း’အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၂-၃ ဇူ ဣကဝဂ် ၉-နဝမသိက္ခာပုဒ်

၅၉၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဦးခေါင်းကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

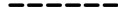
၁၆၄။ ၁၉- “ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်၊ ဦးခေါင်းကို ထိန်းသိမ်း၍ ‘မလှုပ်မရှက် ဖြောင့်စွာထား၍’ သွားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဦးခေါင်းကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၂-၃ ဇူ ဣကဝဂ် ၁၀-ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၅၉၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဦးခေါင်းကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၆၅။ ၂၀- “ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်၊ ဦးခေါင်းကို ထိန်းသိမ်း၍ ‘မလှုပ်မရှက် ဖြောင့်စွာထား၍’ နေထိုင်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဦးခေါင်းကို ယိမ်းယိုင်ကာ လှုပ်၍ လှုပ်၍ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသောရဟန်း၊ နေခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သော ရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသော ရဟန်း’ အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

ဒုတိယ ဥဇ္ဇ ဂ္ဂိကဝဂ်ပြီး၏။

၃-၁ မ္တက တဝဂ် ၁-ပဌမသိက္ခာပုဒ်

၅၉၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၆၆။ ၂၁- “ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ တစ်ဖက်ဖြင့် ဖြစ်စေ နှစ်ဖက်လုံးဖြင့် ဖြစ်စေ ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-၁ မ္တ ကတဝဂ် ၂-ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်

၅၉၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၆၇။ ၂၂- “ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ တစ်ဖက်ဖြင့် ဖြစ်စေ နှစ်ဖက်လုံးဖြင့် ဖြစ်စေ ခါးထောက်၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသောရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ နေခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သော ရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသော ရဟန်း’ အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-၁ မ္တကတဝဂ် ၃-တတိယသိက္ခာပုဒ်

၅၉၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

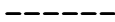
၁၆၈။ ၂၃- “ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-၁ မ္တကတဝဂ် ၄-စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်

၅၉၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၆၉။ ၂၄- “ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ခေါင်းမြီးခြံ၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ နေခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သော ရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသော ရဟန်း’အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-၁ မ္တကတဝဂ် ၅-ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်

၆၀၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ ရွာတွင်း၌ သွားကုန်၏။ပ။

၁၇၀။ ၂၅- “ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဖဝါးစွန်းဖြင့်နင်း၍ ရွာတွင်း၌ မသွားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ သွားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-၁ မ္တကတဝဂ် ၆-ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်

၆၀၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အာယောဂပတ်ဖွဲ့၍ ရွာတွင်း၌ နေထိုင်ကုန်၏။ပ။

၁၇၁။ ၂၆- “အာယောဂပတ်ဖွဲ့၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာယောဂပတ်ဖွဲ့၍ ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ (ခူးကို သိုင်းလျက် လက်ခြင်းယှက်သော) လက် အာယောဂပတ်ဖွဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း၊ (မြင်းခေါင်း ကျောက်ဆစ် အဝတ်ရစ်သော) ပုဆိုးအာယောဂ ပတ်ဖွဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း ရွာတွင်း၌ နေထိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ နေခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်သော ရဟန်း ‘ရွာတွင်း၌ ခေတ္တတည်းခိုနေသော ရဟန်း’ အား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-ခ မ္တကတဝဂ် ၇-သတ္တမသိက္ခာပုဒ်

၆၀၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် စွန့်ပစ်လိုသကဲ့သို့ ဆွမ်းကို မရိုမသေခံယူကုန်၏။ပ။

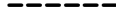
၁၇၂။ ၂၇- “ဆွမ်းကို ရိုသေစွာ ခံယူအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းကို ရိုသေစွာ ခံယူအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ စွန့်ပစ်လိုသကဲ့သို့ ဆွမ်းကို မရိုမသေ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-ခ မ္တကတဝဂ် ၈-အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၀၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့်ရှုလျက် ဆွမ်းကို ခံယူသဖြင့် လောင်းသည်တို့ကိုလည်း မသိလိုက်ကုန်၊ လွန်စေသည် ‘ကန်တော့သည်’တို့ကိုလည်း မသိလိုက်ကုန်။ပ။

၁၇၃။ ၂၈- “သပိတ်၌ အမှတ်ထားသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းကို ခံယူအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်၌ အမှတ်ထားသည် ဖြစ်၍သာလျှင် ဆွမ်းကို ခံယူအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့်ရှုလျက် ဆွမ်းကို ခံယူအံ့ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-၁ မ္တကတဝဂ် ၉-နဝမသိက္ခာပုဒ်

၆၀၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင် ဟင်းလျာကို သာလျှင် များစွာ ခံယူကုန်၏။ပ။

၁၇၄။ ၂၉- “ဟင်းနှင့်ညီမျှသော ဆွမ်းကိုခံယူအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

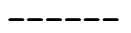
ဟင်း မည်သည် လက်ကော်ရ ပဲနောက်ဟင်း၊ လက်ကော်ရ ပဲကြီးဟင်းဟူသော ဟင်းနှစ်မျိုး တို့တည်း။ (ပဲနောက် ပဲကြီး) ဟင်းနှင့်ညီမျှသော ဆွမ်းကိုသာလျှင် ခံယူအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဟင်းကိုသာလျှင် များစွာ ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ အရသာရှိသော ငါး၊ အမဲစသော ဟင်းရည်၌ အာပတ် မသင့်။

ဆွေမျိုးတော်သူ ပင့်ဖိတ်သောသူတို့၏ ဟင်းကို ခံယူသော ရဟန်း၊ သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ ခံယူသော ရဟန်း၊ မိမိဥစ္စာဖြင့် ခံယူသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၃-ခ မန္တကတဝဂ် ၁၀-ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၀၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကို မောက်တက်လာအောင် ခံယူကုန်၏။ပ။

၁၇၅။ ၃၀- “ဆွမ်းကို သပိတ်အတွင်း အနားရေးနှင့် ညီမျှရုံ ခံယူအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းကို သပိတ်အတွင်း အနားရေးနှင့် ညီမျှရုံ ခံယူအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းကို မောက်တက်လာအောင် ခံယူအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

တတိယမန္တကတဝဂ် ပြီး၏။

၄-သက္ကစ္စဝဂ် ၁-ပဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၀၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကို မစားလိုသကဲ့သို့ မရိမသေ စားကုန်၏။ပ။

၁၇၆။ ၃၁- “ဆွမ်းကို ရိသေစွာ စားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းကို ရိသေစွာ စားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းကို မရိမသေ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝဂ် ၂-ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၀၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့်လျက် ဆွမ်းစားသဖြင့်လောင်းသည်တို့ကိုလည်း မသိလိုက်ကုန်၊ လွန်စေသည် 'ကန်တော့သည်' တို့ကိုလည်း မသိလိုက်ကုန်။ပ။

၁၇၇။ ၃၂- “သပိတ်၌ အမှတ်ထားသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းကို စားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်၌ အမှတ်ထားသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းကို စားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ထိုထိုအရပ်သို့ ကြည့်ရှုလျက် ဆွမ်းကို စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝဂ် ၃-တတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၀၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ သုံးသပ်၍ 'ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ယူလျက်' ဆွမ်းကို စားကုန်၏။ပ။

၁၇၈။ ၃၃- “ဆွမ်းကို အစဉ်အတိုင်းစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းကို အစဉ်အတိုင်း စားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ထိုထိုအရပ်၌ သုံးသပ်၍ 'ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ယူလျက်' ဆွမ်းကို စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။ သူတစ်ပါးတို့အား ပေးလို၍ သုံးသပ်အံ့၊ သူတစ်ပါး၏ သပိတ်ခွက်၌ လောင်းထည့်လို၍ သုံးသပ်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ လက်သုပ်ဟင်းလျာ၌လည်းကောင်း၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝဂ် ၄-စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်

၆၀၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားကုန်သည် ရှိသော် ဟင်းကိုသာလျှင် များစွာ စားကုန်၏။ပ။

၁၇၉။ ၃၄- “ဆွမ်းကို ဟင်းနှင့် ညီမျှရုံသာလျှင် စားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဟင်းမည်သည် လက်ကော်ရ ပဲနောက်ဟင်း၊ လက်ကော်ရ ပဲကြီးဟင်းဟူသော ဟင်းနှစ်မျိုး တို့တည်း။ ဆွမ်းကို ဟင်းနှင့် ညီမျှရုံသာလျှင် စားအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဟင်းကိုသာလျှင် များစွာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ အရသာရှိသော ငါး အမဲစသော ဟင်းရည်၌ အာပတ် မသင့်။

ဆွေမျိုးတော်သူ ပင့်ဖိတ်သောသူတို့၏ ဟင်းကို များစွာ စားအံ့၊ မိမိဥစ္စာဖြင့် ဟင်းကို များစွာ စားအံ့၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် စားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝဂ် ၅-ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်

၆၁၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကို အလယ်ထိပ်မှ နှိပ်၍ စားကုန်၏။ပ။

၁၈၀။ ၃၅- “ဆွမ်းကို အလယ်ထိပ်မှ နှိပ်၍ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းကို အလယ်ထိပ်မှ နှိပ်၍ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းကို အလယ်ထိပ်မှ နှိပ်၍ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ စားကြွင်းအနည်းငယ်ကို တစ်ပေါင်းတည်းစုရုံးလျက် နှိပ်၍ စားအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦးလွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝင် ၆-ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်

၆၁၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဟင်းရိုးရိုးကိုလည်းကောင်း၊ သားငါးဟင်းကိုလည်းကောင်း များစွာ အလိုရှိသောကြောင့် ဆွမ်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကုန်၏။ပ။

၁၈၁။ ၃၆- “ဟင်းရိုးရိုးကိုလည်းကောင်း၊ သားငါးဟင်းကိုလည်းကောင်း များစွာ အလိုရှိသောကြောင့် ဆွမ်းဖြင့် မဖုံးလွှမ်းအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြ ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဟင်းရိုးရိုးကိုလည်းကောင်း၊ သားငါးဟင်းကိုလည်းကောင်း များစွာ အလိုရှိသောကြောင့် ဆွမ်းဖြင့်မဖုံးလွှမ်းအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဟင်းရိုးရိုးကိုလည်းကောင်း၊ သားငါးဟင်းကို လည်းကောင်း များစွာ အလိုရှိသောကြောင့် ဆွမ်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ပစ္စည်းရှင်တို့သည် ဖုံးလွှမ်း၍ ပေးကုန်အံ့၊ များစွာ အလိုမရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝင် ၇-သတ္တမသိက္ခာပုဒ်

၆၁၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်း ကိုလည်းကောင်း မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော အရသာကို မနှစ်ခြိုက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း၊ အဘယ်သူသည် သာယာဖွယ် အရသာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ရှုတ်ချကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း၊ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့်

ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဟင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်၏ဟူသည်မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၆၁၃။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နာဖျားကုန်၏။ သူနာမေးသော ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့ ကျန်းမာကြပါ၏လော၊ မျှတကြပါ၏လော” ဟု နာဖျားသောရဟန်းတို့အား မေးကုန်၏။ ငါ့ရှင်တို့ ငါတို့ သည် ရှေးအခါ၌ ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားကြရသဖြင့် ကျန်းမာကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ “မြတ်စွာဘုရားသည် မြစ်ပယ်တော်မူသောကြောင့် မအပ်” ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မတောင်းကြရသဖြင့် မကျန်းမာကြပါဟု ဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ။

“ရဟန်းတို့ နာဖျားသောရဟန်းအား ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မိမိအတွက် တောင်း၍ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၁၈၂။ ၃၇- (ခ) “ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ မိမိ အကျိုးငှါ (ငါ) တောင်း၍ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

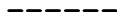
ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း မနာမဖျားသော ရဟန်းသည် မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဟင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်း ကောင်း မနာမဖျားဘဲ မိမိအကျိုးငှါ တောင်း၍ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း၊ ဆွေမျိုးတော်သူ ပင့်ဖိတ်သောသူတို့၏ ထမင်းဟင်းကို တောင်းစားသော ရဟန်း၊

သူတစ်ပါးအကျိုးငှါ တောင်းသော ရဟန်း၊ မိမိကပွဲယဉ်စွာဖြင့် လဲလှယ်၍ စားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူး သော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝင် ၈-အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၁၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လိုသဖြင့် သူတစ်ပါးတို့၏ သပိတ်ကို ကြည့်ကုန်၏။ပ။

၁၈၃။ ၃၈- “ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လိုသဖြင့် သူတစ်ပါးတို့၏ သပိတ်ကို (ငါ) မကြည့်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လိုသဖြင့် သူတစ်ပါးတို့၏ သပိတ်ကို မကြည့်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လိုသဖြင့် သူတစ်ပါးတို့၏ သပိတ်ကို ကြည့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်၊ ပေးလှူအံ့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပေးလှူစေအံ့ဟူ၍လည်းကောင်း ကြည့်ရှုအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်ခြင်းကို အလိုမရှိသော ရဟန်းအား အာပတ်မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၄-သက္ကစွဝင် ၉-နဝမသိက္ခာပုဒ်

၆၁၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကြီးစွာသော ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုကုန်၏။ပ။

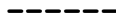
၁၈၄။ ၃၉- “မကြီးလွန်းသော ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မကြီးလွန်းသော ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုအပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ကြီးစွာသော ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့အား၊ အာပတ် မသင့်၊ ခဲဖွယ်၌လည်းကောင်း၊ သစ်သီးကြီးငယ်၌လည်းကောင်း၊ လက်သုပ် ဟင်းလျာ၌လည်းကောင်း အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၄-သက္ကစ္စဝဂ် ၁၀-ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၁၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂီရဟန်းတို့သည် ရှည်သော ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုကုန်၏။ပ။

၁၈၅။ ၄၀- “ဆွမ်းလုတ်ကို ဝိုင်းဝန်းညီညွတ်စွာ ပြုအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းလုတ်ကို ဝိုင်းဝန်းညီညွတ်စွာ ပြုလုပ်အပ်၏။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ ရှည်သော ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်၊ ခဲဖွယ် သစ်သီးကြီးငယ် လက်သုပ်ဟင်းလျာတို့၌လည်း အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အား လည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

စတုတ္ထသက္ကစ္စဝဂ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၁-ပဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၁၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂီရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းလုတ်မရောက်မီ ခံတွင်းကို ဖွင့်ဟကုန်၏။ပ။

၁၈၆။ ၄၁- “ဆွမ်းလုတ်မရောက်မီ ခံတွင်းကို မဖွင့်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းလုတ်မရောက်မီ ခံတွင်းကို မဖွင့်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းလုတ်မရောက်မီ ခံတွင်းကို ဖွင့်ဟအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၂-ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၁၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားသည်ရှိသော် လက် အားလုံးကို ခံတွင်း ‘ပါးစပ်’၌ ထည့်ကုန်၏။ပ။

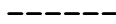
၁၈၇။ ၄၂- “ဆွမ်းစားသည်ရှိသော် လက်အားလုံးကို ခံတွင်း၌ မထည့်အံ့ ‘ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားသော ရဟန်းသည် လက်အားလုံးကို ခံတွင်း၌ မထည့်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းစားသည်ရှိသော် လက်အားလုံးကို ခံတွင်း၌ ထည့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၃-တတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၁၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းလုတ်နှင့်တကွသော ခံတွင်း ဖြင့် စကားပြောဆိုကုန်၏။ပ။

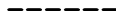
၁၈၈။ ၄၃- “ဆွမ်းလုတ်နှင့်တကွသော ခံတွင်းဖြင့် စကားမဆိုအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းလုတ်နှင့်တကွသော ခံတွင်းဖြင့် စကားမပြောမဆိုအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းလုတ်နှင့်တကွသော ခံတွင်းဖြင့် စကားပြောဆိုအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၄-စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်

၆၂၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ စားကုန်၏။ပ။

၁၈၉။ ၄၄- “ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လောဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်၊ ခဲဖွယ် သစ်သီးကြီးငယ်တို့၌လည်း အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၅-ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်

၆၂၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းလုတ်ကို ကိုက်ဖြတ်ကာ ကိုက်ဖြတ်ကာ စားကုန်၏။ပ။

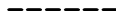
၁၉၀။ ၄၅- “ဆွမ်းလုတ်ကို ကိုက်ဖြတ်ကာ ကိုက်ဖြတ်ကာ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လောဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းလုတ်ကို ကိုက်ဖြတ်ကာ ကိုက်ဖြတ်ကာ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းလုတ်ကို ကိုက်ဖြတ်ကာ ကိုက်ဖြတ်ကာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသောရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်၊ ခဲဖွယ် သစ်သီးကြီးငယ် လက်သုပ်ဟင်းလျာတို့၌လည်း အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့ အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၆-ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်

၆၂၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် (မျောက်ကဲ့သို့) ပါးစောင်၌ ထား၍ စားကုန်၏။ပ။

၁၉၁။ ၄၆- “(မျောက်ကဲ့သို့) ပါးစောင်၌ ထား၍ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

(မြောက်ကဲ့သို့) ပါးစောင်၌ ထား၍ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ (မြောက်ကဲ့သို့) ပါးစောင်တစ်ဖက်၌ဖြစ်စေ ပါးစောင်နှစ်ဖက်လုံး၌ဖြစ်စေ ထားလျက် စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်၊ သစ်သီးကြီးငယ်တို့၌လည်း အာပတ်မသင့်။ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၇-သတ္တမသိက္ခာပုဒ်

၆၂၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လက်ကို ခါလျက် ခါလျက် စားကုန်၏။ပ။

၁၉၂။ ၄၇- “လက်ကို ခါလျက် ခါလျက် မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လက်ကို ခါလျက် ခါလျက် မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်ကို ခါလျက် ခါလျက် စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်၊ အမှိုက်ကို စွန့်လို၍ လက်ကို ခါအံ့၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် လက်ကို

ခါအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၈-အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၂၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းလုံးကို ကြိကာ ကြိကာ စားကုန်၏။ပ။

၁၉၃။ ၄၈- “ဆွမ်းလုံးကို ကြိကာ ကြိကာ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းလုံးကို ကြိကာ ကြိကာ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းလုံးကို ကြိကာ ကြိကာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်၊ အမှိုက်ကို စွန့်လို၍ ဆွမ်းလုံးကို ကြိစွန့်မိအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ဘေးရန်တို့ ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၉-နဝမသိက္ခာပုဒ်

၆၂၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လျှာကို ထုတ်ကာ ထုတ်ကာ စားကုန်၏။ပ။

၁၉၄။ ၄၉- “လျှာကို ထုတ်ကာ ထုတ်ကာ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လျှာကို ထုတ်ကာ ထုတ်ကာ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ လျှာကို ထုတ်ကာ ထုတ်ကာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၅-ကဗဠဝဂ် ၁၀-ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၂၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ပျတ်ပျတ်အသံပြု၍ စားကုန်၏။ပ။

၁၉၅။ ၅၀- “ပျတ်ပျတ်အသံပြု၍ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပျတ်ပျတ်အသံကို ပြု၍ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ပျတ်ပျတ်အသံ ပြု၍ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

ပဉ္စမ ကဗဠဝဂ် ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၁-ပဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၂၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ယောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် သံဃာအလိုငှါ သောက်ဖွယ်နို့ရည် ‘နို့အေး’ကို စီရင် ထားလေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ရှုတ်ရှုတ်အသံပြု၍ နို့အေးကို သောက်ကုန်၏။ ကချေသည် ဖြစ်ဖူးသော ရဟန်းတစ်ပါးက “ဤသံဃာအားလုံးသည် အအေးဒဏ်^၁ ထိခိုက်နေယောင်တကား”ဟု ပြောဆို၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် သံဃာကို အကြောင်းပြု၍ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကို ပြုဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကုန်၏။ပ။

“ရဟန်း သင်သည် သံဃာကို အကြောင်းပြု၍ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကို ပြု၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သံဃာကို အကြောင်းပြု၍ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကို ပြုဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ

(သင်ပြမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။၀။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးလျှင် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ဘုရား တရား သံဃာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော် မူပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင် ပြုစုမွေးမြူရန် ခက်ခဲခြင်း။၀။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

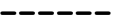
၁၉၆။ ၅၁- “ရှုတ်ရှုတ်အသံပြု၍ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရှုတ်ရှုတ်အသံပြု၍ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ရှုတ်ရှုတ်အသံပြု၍ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။၀။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၁။ သီတိကတောတိ သီတပိဋိတော (ဝိမတိဋီကာ)

၆-သုရသုရဝဂ် ၂-ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၂၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လက်ကို လျက်ကာ လျက်ကာ စားကုန်၏။၀။

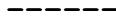
၁၉၇။ ၅၂- “လက်ကို လျက်ကာ လျက်ကာ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လက်ကို လျက်ကာ လျက်ကာ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်ကို လျက်ကာ လျက်ကာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။၀။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၃-တတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၂၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို ခြစ်ကာ ခြစ်ကာ စားကုန်၏။ပ။

၁၉၈။ ၅၃- “သပိတ်ကို ခြစ်ကာ ခြစ်ကာ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်ကို ခြစ်ကာ ခြစ်ကာ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ သပိတ်ကို ခြစ်ကာ ခြစ်ကာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ အနည်းငယ်သော စားကြွင်းကို တစ်ပေါင်းတည်း စုရုံးကာ ခြစ်၍ စားအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူး သော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၄-စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်

၆၃၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နှုတ်ခမ်းကို လျက်ကာ လျက် ကာ စားကုန်၏။ပ။

၁၉၉။ ၅၄- “နှုတ်ခမ်းကို လျက်ကာ လျက်ကာ မစားအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နှုတ်ခမ်းကို လျက်ကာ လျက်ကာ မစားအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ နှုတ်ခမ်းကို လျက်ကာ လျက်ကာ စားအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၅-ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်

၆၃၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သံသုမာရဂီရိမြို့ သားသမင်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ ဘေသကဋတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် ကောကနဒမည်သော ပြာသာဒ်၌ ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို ကိုင်ကုန်၏။

လူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့ ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို ကိုင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော လူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို ကိုင်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို ကိုင်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို ကိုင်ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၂၀၀။ ၅၅- “ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို မကိုင်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအား ထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို မကိုင်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရှိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းစသည် ပေကျံသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို ကိုင်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်။ ဆေးကြောအံ့ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဆေးကြောစေအံ့ဟူ၍သော်လည်း ကောင်း ကိုင်အံ့၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် ကိုင်အံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူး သော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရသုရဂုဏ် ၆-ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်

၆၃၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သံသုမာရဂီရိမြို့ သားသမင်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ ဘေသကဋတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့သည် ကောကနဒမည်သော ပြာသာဒ်၌ ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း၌ စွန့်ကုန်၏။

လူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့ ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း၌ စွန့်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း၌ စွန့်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း၌ စွန့်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုယောကျ်ားတို့သည် ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို အဘယ့်ကြောင့် ရွာတွင်း၌ စွန့်ကုန်ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ (ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၂၀၁။ ၅၆- “ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း၌ မစွန့်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း၌ မစွန့်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဆွမ်းလုံးနှင့်တကွသော သပိတ်ဆေးရေကို ရွာတွင်း၌ စွန့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်။ (ဆွမ်းလုံးကို) ထုတ်ယူ၍လည်းကောင်း၊ (ဆွမ်းလုံးကို) ချေခွဲ၍လည်းကောင်း၊ (ထွေးခံ လက်ဆေးခံဖြင့်) ခံယူ၍လည်းကောင်း၊ (ရွာပသို့) ထုတ်ဆောင်၍လည်းကောင်း စွန့်အံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၇-သတ္တမသိက္ခာပုဒ်

၆၃၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထီးကိုင်းထားသူအား တရား ဟောကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထီးကိုင်းထား သူအား တရားဟောကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ထီးကိုင်းထားသူအား တရားဟောကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ထီးကိုင်းထားသူအား တရားဟောကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) - “ထီးကိုင်းထားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၆၃၄။ ထိုစဉ်အခါ၌ ရဟန်းတို့သည် ထီးကိုင်းထားသော နာဖျားသူအား တရားဟောခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကြကုန်၏။ လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ထီးကိုင်းထားသော နာဖျားသောသူအား တရားမဟော ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည့်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ထီးကိုင်းထားသော နာဖျားသူအား တရားဟောခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၂၀၂။ ၅၇- (ခ) “ထီးကိုင်းထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှု ကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထီး မည်သည် ဝါးခြမ်းစိတ်တို့ဖြင့် ဝန်းဝိုင်းစွာ ခရိုင်ဖွဲ့ထားသော ထီးဖြူ၊ ဖျာထီး၊ သစ်ရွက်ထီး အားဖြင့် သုံးမျိုးရှိ၏။

တရား မည်သည် ဘုရားဟောတရား သာဝကဟောတရား ရသေ့ဟောတရား နတ်ဟောတရား အဋ္ဌကထာနှင့်စပ်သောတရား ပါဠိတော်နှင့်စပ်သော တရားတည်း။

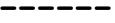
ဟောငြားအံ့ဟူသည် ပုဒ်ဖြင့် ဟောအံ့၊ ပုဒ်တိုင်း ပုဒ်တိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ အက္ခရာဖြင့် ဟောအံ့၊ အက္ခရာတိုင်း အက္ခရာတိုင်း ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ထီးကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို မဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ထီးကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၈-အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၃၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တုတ်ကိုင်ထားသော သူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

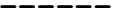
၂၀၃။ ၅၈ - “တုတ်ကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တုတ် မည်သည် အလယ်အလတ်ဖြစ်သော ယောကျိား၏ လေးတောင်ရှိသော တုတ်တည်း။ ထိုလေးတောင်ထက် ရှည်လျှင် တုတ်မမည်၊ လေးတောင်အောက် တိုလျှင်လည်း တုတ်မမည်၊ တုတ်ကိုင် ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ တုတ်ကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၉-နဝမသိက္ခာပုဒ်

၆၃၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဓားကိုင်ထားသူအား တရား ဟောကုန်၏။ပ။

၂၀၄။ ၅၉ - “ဓားကိုင်ထားသော မနာဖျားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဓား မည်သည် ထိုးခုတ်ရန်ဖြစ်သော တစ်ဖက်အသွားရှိသော ဓား၊ နှစ်ဖက်အသွားရှိသော ဓားတည်း။

ဓားကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ဓားကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၆-သုရသုရဝဂ် ၁၀-ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၃၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လက်နက်ကိုင်ထားသော သူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၀၅။ ၆၀ - “လက်နက်ကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လက်နက် မည်သည် မြားညှို့ရှိသော လေးလက်နက် (အလယ်ကောက်သော ထမ်းပိုးတံနှင့်တူသော လင်းလေး) မြားညှို့မရှိသော လေးလက်နက် (အရိုးဖောက်ထွင်းသော ဒူးလေး) တည်း။

လက်နက်ကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်နက်ကိုင်ထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

ဆဋ္ဌသုရသုရဝဂ်ပြီး၏။

၇-ပါဒကဝဂ် ၁-ပဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၃၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ခြေနှင်းစီးထားသော သူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၀၆။ ၆၁ - “ခြေနှင်းစီးထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ခြေနှင်းစီးထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ နင်းသောသူအားဖြစ်စေ စွပ်သောသူအား ဖြစ်စေ (ဖနှောင့်ပိုင်းမျှ) ချွတ်သောသူအားဖြစ်စေ မနာမဖျားသူအား တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒကဝဂ် ၂-ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၃၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီးထားသောသူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၀၇။ ၆၂ - “ဖိနပ်စီးထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဖိနပ်စီးထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ နင်းသောသူအားဖြစ်စေ စွပ်သောသူအား ဖြစ်စေ (ဖနှောင့်ပိုင်းမျှ) ချွတ်သောသူအားဖြစ်စေ မနာမဖျားသူအား တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒကဝဂ် ၃-တတိယသိက္ခာပုဒ်

၆၄၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ယာဉ်စီးသောသူအား တရား ဟောကုန်၏။ပ။

၂၀၈။ ၆၃ - “ယာဉ်စီးသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ယာဉ် မည်သည် ပေါင်းချုပ် ရထား လှည်း သံလျင်း ထမ်းစင် ပုဆိုးသံလျင်းတည်း။

ယာဉ်စီးသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ယာဉ်စီးသော မနာမဖျားသူအား တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တတိယသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒကဝဂ် ၄-စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်

၆၄၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အိပ်ယာ၌အိပ်နေသော သူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၀၉။ ၆၄- “အိပ်ယာ၌အိပ်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အိပ်ယာ၌ အိပ်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ အယုတ်သဖြင့် မြေ၌သော်လည်း အိပ်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စတုတ္ထသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒကဝဂ် ၅-ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်

၆၄၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လက်အာယောဂပတ် ပုဆိုး အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ထိုင်နေသောသူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၁၀။ ၆၅- “အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား တရား မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ လက်အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက်လည်းကောင်း၊ ပုဆိုးအာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက်လည်းကောင်း ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပဉ္စမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒုကဝဂ် ၆-ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်

၆၄၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဦးရစ်ပေါင်းသော သူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၁၁။ ၆၆ - “ဦးရစ်ပေါင်းသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဦးရစ်ပေါင်းသူ မည်သည် ဆံစကို မမြင်စေမူ၍ (ဦးခေါင်းကို) ရစ်ပတ်ထားသူတည်း။

ဦးရစ်ပေါင်းသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဦးရစ်ပေါင်းသော မနာမဖျားသူအား တရား ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်၊ ဆံစကို ဖော်စေ၍ ဟောအံ့၊ အာပတ် မသင့်။ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဆဋ္ဌသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒုကဝဂ် ၇-သတ္တမသိက္ခာပုဒ်

၆၄၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဦးခေါင်းခြုံထားသော သူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၁၂။ ၆၇ - “ဦးခေါင်းခြုံထားသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဦးခေါင်းခြုံထားသူ မည်သည် ခေါင်းနှင့်တကွ ခြုံထားသူကို ဆို၏။ ဦးခေါင်းခြုံထားသော မနာ မဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဦးခေါင်းခြုံထားသော မနာမဖျားသူအား တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်၊ ဦးခေါင်းကို ဖော်စေ၍ ဟောအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်၊ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

သတ္တမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-ပါဒုကဝဂ် ၈-အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ်

၆၄၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြေ၌ ထိုင်နေ၍ နေရာ၌ ထိုင်နေသူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

၂၁၃။ ၆၈ - “မြေ၌ ထိုင်နေ၍ နေရာ၌ ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားကို မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မြေ၌ ထိုင်နေ၍ နေရာ၌ ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ မြေ၌ ထိုင်နေ၍ နေရာ၌ ထိုင်နေသော မနာ မဖျားသူအား တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

အဋ္ဌမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

၇-ပါဒုကဝဂ် ၉-နဝမသိက္ခာပုဒ်

၆၄၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နိမိသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်နေသူအား တရားဟောကုန်၏။ပ။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နိမိသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်နေသူအား တရားဟောကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နိမိသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်နေသော သူအား တရားဟောကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် နိမိသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်နေသူ အား တရားဟောကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

၆၄၇။ ရဟန်းတို့ “ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒွန်းစက္ကားတစ်ယောက်၏ မယား သည် ကိုယ်ဝန်ရှိလေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒွန်းစက္ကားမသည် ‘အရှင့်သား အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ဝန် ရှိသဖြင့် သရက်သီးကို စားလိုပါ၏’ဟု ထိုဒွန်းစက္ကားယောက်ျားအား ပြောဆို၏။ သရက်သီးမရှိ၊ သရက်သီးချိန်ကာလ မဟုတ်ဟု (ဆိုလေသော်) ‘သရက်သီးကို မစားရလျှင် သေရလိမ့်မည်’ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုစဉ်အခါ၌ မင်း၏ သရက်ပင်သည် အမြဲသီးလျက် နေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒွန်းစက္ကားသည် သရက်ပင်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တက်၍ ပုန်းအောင်းနေ၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မင်းသည် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားနှင့် အတူ သရက်ပင်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြင့်သော နေရာ၌ နေလျက် မန္တန်ကို သင်ယူ၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ဒွန်းစက္ကားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။

‘မင်းသည် မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်၍ မန္တန်ကို သင်ယူဘိ၏။ ဤမင်းကား အလွန်လျှင် တရားကင်းမဲ့လေစွ။ ပုဏ္ဏားသည် နိမိသော နေရာ၌ ထိုင်၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်သော မင်းအားမန္တန်ကို သင်ဘိ၏။ ဤပုဏ္ဏားသည်လည်း တရားမဲ့လေစွ။ ငါသည် မိန်းမကြောင့် မင်း၏ သရက်သီးကို ခိုးယူမိ၏။ ငါသည်လည်း တရားမဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤလူအားလုံးသည် စည်းကမ်းမဲ့သူတွေ ချည်းသာတည်း’။

ဤသို့ ကြံစည်ပြီးနောက် (ထိုဒွန်းစက္ကားသည်) မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားကြား၌သာလျှင် သစ်ပင်မှ လျှောချ၏။

ပုဏ္ဏားသည် မတရားသဖြင့် မန္တန်ကို ပို့ချ၏။ မင်းသည်လည်း မတရားသဖြင့် မန္တန်ကို သင်ယူ၏။ ဤမင်း ပုဏ္ဏား နှစ်ဦးလုံးတို့သည်ပင်လျှင် အကျိုးကို မသိကုန်။ ဤမင်း ပုဏ္ဏား နှစ်ဦးလုံးတို့သည်ပင်လျှင် အကြောင်းကို မမြင်ကြကုန်ဟု (ဒွန်းစဏ္ဍား က ဆို၏)။

(ဟယ် ဒွန်းစဏ္ဍား) ငါသည် အမဲဟင်းလျာဖြင့် ပြမ်းသော စင်ကြယ်သည့် သလေး ထမင်းကို စားနေရ၏။ ထို့ကြောင့် အရိယာတို့ ချီးမွမ်းအပ်သော တရား၌ ငါမကျင့် သတည်းဟု (ပုဏ္ဏားက ဆို၏)။

ပုဏ္ဏား (သင်) ရရှိထားသော ဥစ္စာ၊ (သင်) ရရှိထားသော အခြံအရံတို့သည် စက်ဆုပ်ဖွယ်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုရရှိထားသော ဥစ္စာ အခြံအရံတို့သည် (နောင် သံသရာ၌လည်း) အပါယ်ကျကြောင်း အသက်မွေးမှုဖြစ်၍ (ယခုဘဝ၌လည်း) မတရား ကျင့်ကြောင်း အသက်မွေးမှုတို့သာ ဖြစ်ကုန်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး (ဤအရပ်မှ) ထွက်ပြေးလေလော့၊ သင်တို့မှတစ်ပါးသော အခြားသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း ချက်ပြုတ် (စားသောက်ကြကုန်၏)။ ကျောက်ခဲသည် အိုးကို ခွဲသကဲ့သို့ သင် ကျင့်လျက်ရှိသော တရားမဲ့အကျင့်သည် အသင့်ကို မခွဲပါစေလင့်”ဟု (ဒွန်းစဏ္ဍားက ဆို၏)။

ရဟန်းတို့ ငါသည် ဒွန်းစဏ္ဍားဖြစ်သော ထိုအခါ၌လည်း နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်၍ မြင့်သောနေရာ၌ ထိုင်နေသူအား မန္တန်ကို ပို့ချခြင်းကို မနှစ်သက်။ ယခုအခါ၌ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်သူအား တရားဟောခြင်းသည် မနှစ်သက်ဖွယ်သာ ဖြစ်လတ္တံ့။ ရဟန်းတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၂၁၄။ ၆၉ - “နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်နေ၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားကို မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နိမ့်သောနေရာ၌ ထိုင်နေ၍ မြင့်သောနေရာ၌ ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်၍ မြင့်သော နေရာ၌ ထိုင်နေသော မနာမဖျားသော သူအား တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

နဝမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၁။ သဗ္ဗမိဒံ စရိမံ ကတန္တိ တတ္ထေဝ ပရိပတီတိ သဗ္ဗော အယံလောကော သင်္ကရံကတော နိမရိယာဒေါ စသည်ဖြင့် ဖွင့်ပြသော အဋ္ဌကထာနှင့် အညီတည်း။

၇-ပါဒကဝဂ် ၁၀-ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၄၈။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ထိုင်နေသော သူအား ရပ်လျက် တရားဟောကုန်၏။ပ။

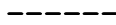
၂၁၅။ ၇၀- “ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား ရပ်လျက် တရားကို မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား ရပ်လျက် တရားကို မဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ထိုင်နေသော မနာမဖျားသူအား ရပ်လျက် တရားကို ဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒကဝဂ် ၁၁-ဧကဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၄၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရှေ့ကသွားသောသူအား နောက်ကလိုက်လျက် တရားကို ဟောကုန်၏။ပ။

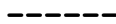
၂၁၆။ ၇၁ - “ရှေ့ကသွားသော မနာမဖျားသူအား နောက်ကလိုက်လျက် တရားကို မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရှေ့ကသွားသော မနာမဖျားသူအား နောက်ကလိုက်၍ တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ရှေ့ကသွားသော မနာမဖျားသူအား နောက်ကလိုက်လျက် တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဧကဒသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒကဝဂ် ၁၂-ဒွါဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၅၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ခရီးလမ်းအတိုင်း သွားသော သူအား ခရီးလမ်း မဟုတ်ဘဲ သွားလျက် တရားကို ဟောကုန်၏။ပ။

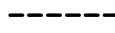
၂၁၇။ ၇၂ - “ခရီးလမ်းအတိုင်း သွားသော မနာမဖျားသူအား ခရီးလမ်းမဟုတ်ဘဲ သွားလျက် တရား မဟောအံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ခရီးလမ်းဖြင့် သွားသော မနာမဖျားသူအား ခရီးလမ်းမဟုတ်ဘဲ သွားလျက် တရားမဟောအပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ခရီးလမ်းဖြင့် သွားသော မနာမဖျားသူအား ခရီးလမ်း မဟုတ်ဘဲ သွားလျက် တရားဟောအံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ဒွါဒသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒုကဝဂ် ၁၃-တေရသမသိက္ခာပုဒ်

၆၅၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း ရပ်လျက် စွန့်ကုန်၏။ပ။

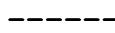
၂၁၈။ ၇၃ - “ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ ရပ်လျက် မစွန့်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ ရပ်လျက် မစွန့်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိသေခြင်းကို စွဲ၍ ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကို လည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ ရပ်လျက် စွန့်အံ့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း။ပ။ အစလင်္ကဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

တေရသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒုကဝဂ် ၁၄-စုဒ္ဒသမသိက္ခာပုဒ်

၆၅၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည်

စိမ်းသော မြက်သစ်ပင်ရှိရာ၌ ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း စွန့်ကုန်၏။ပ။

၂၁၉။ ၇၄- “စိမ်းသော မြက်သစ်ပင် ရှိရာ၌ ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ မစွန့်အံ့ဟု ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စိမ်းသော မြက်သစ်ပင် ရှိရာ၌ ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေး ကိုလည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ မစွန့်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ စိမ်းသော မြက်သစ်ပင်ရှိရာ၌ ကျင်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ စွန့်အံ့၊ ဒုက္ခဋီ အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော ရဟန်း တို့အား အာပတ် မသင့်။

စိမ်းသော မြက်သစ်ပင် မရှိရာ၌ စွန့်သော ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တံတွေးသည် စိမ်းသော မြက် သစ်ပင်ရှိရာသို့ လွှမ်းမိုးသွားအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊ အစလက်ဦး လွန်ကျူးသော ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

စုဒ္ဓသမသိက္ခာပုဒ်ပြီး၏။

၇-ပါဒုကဝဂ် ၁၅-ပန္နရသမသိက္ခာပုဒ်

၆၅၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း ရေ၌ စွန့်ကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့်သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမ စည်းစိမ်ကို ခံစားသော သူတို့ကဲ့သို့ ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေး ကိုလည်းကောင်း ရေ၌ စွန့်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးကိုလည်း ကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း ရေ၌ စွန့်ကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်း ကောင်း ရေ၌ စွန့်ကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော”ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊
ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း ရေ၌ စွန့်ကုန်ဘိသနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ)
အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ (သင်တို့ပြုမိသောအမှု) သည်
မကြည်ညိုသေးသောသူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါလည်းကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

(က) “ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကို လည်းကောင်း
ရေ၌ မစွန့်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့ (ပြကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ဤသိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

၆၅၄။ ထိုစဉ်အခါ၌ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊
ကျင်ငယ်ကိုလည်း ကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း ရေ၌ စွန့်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု
'သံသယကုတ္တုစွ' ရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ အကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍
ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းသည် ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊
ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း ရေ၌ စွန့်ခြင်းငှါ
ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပြကြကုန်လော့။

၂၂၀။ ၇၅- (ခ) “ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကို
လည်းကောင်း မနာမဖျားဘဲ ရေ၌ မစွန့်အံ့ဟု ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို ပြုရမည်” ဤသို့
(ပြကြကုန် လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မနာမဖျားဘဲ ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊
တံတွေးကိုလည်းကောင်း ရေ၌ မစွန့်အပ်။

အကြင်ရဟန်းသည် (သိက္ခာပုဒ်၌) မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ မနာမဖျားဘဲ
ကျင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ တံတွေးကိုလည်းကောင်း ရေ၌ စွန့်အံ့၊
ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

စေတနာမရှိသော ရဟန်း၊ သတိမေ့လျော့သော ရဟန်း၊ မသိသော ရဟန်း၊ နာဖျားသော
ရဟန်းတို့အား အာပတ် မသင့်၊ ကြည်းကုန်း၌ စွန့်သော ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တံတွေးသည် ရေသို့
သက်ဆင်းအံ့၊ အာပတ် မသင့်၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့်လည်း အာပတ် မသင့်။ ရူးသော ရဟန်း၊
စိတ်ပျံ့လွင့်သော ရဟန်း၊ ဝေဒနာနှိပ်စက်သော ရဟန်း၊ အလက်ဦး လွန်ကျူးသော
ရဟန်းတို့အားလည်း အာပတ် မသင့်။

ပန္နရသမသိက္ခာပုဒ် ပြီး၏။

သတ္တမပါဒကဝဂ် ပြီး၏။

အသျှင်တို့ သေခံယသိက္ခာပုဒ်တို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ ထိုသေခံယသိက္ခာပုဒ်တို့၌ အသျှင်တို့ကို မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော။ အသျှင်တို့သည် ဤသေခံယသိက္ခာပုဒ်တို့၌ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤအာပတ်မှ စင်ကြယ်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်။

သေခံယအခန်းပြီး၏။

၈-အဓိကရုဏသမထ

အသျှင်တို့ အဓိကရုဏ်းတို့ကို ငြိမ်းစေနိုင်သော ဤတရားခုနစ်ပါးတို့သည် သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

၂၂၁။ ၁-၆၅၅။ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော (လေးပါးသော) အဓိကရုဏ်းတို့ကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ အထူးသဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ သမ္မုခါဝိနည်း ‘မျက်မှောက်အဓိကရုဏ်းငြိမ်းစေကြောင်းတရား’ ကို ပေးရ မည်။

၂၂၂။ ၂-သတိဝိနည်း ‘ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား သတိပေးရသော ဝိနည်း’ ကို ပေးရမည်။

၂၂၃။ ၃-အမူဠဝိနည်း ‘ရူးသွပ်သော ရဟန်းတို့အား သတိရခိုက် ပေးရသော ဝိနည်း’ကို ပေးရမည်။

၂၂၄။ ၄-ပဋိညာယကာရေတဗ္ဗသမထ ‘ဝန်ခံသဖြင့် ပြုအပ်သော သမထ’ ကို ပြုရမည်။

၂၂၅။ ၅-ယေဘုယျသိကသမထ ‘ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်များရာသို့ လိုက်၍ ဆုံးဖြတ်ရသော သမထဓမ္မ’ကို ပြုရမည်။

၂၂၆။ ၆-တဿပါပိယသိကသမထ ‘ယုတ်မာသော ရဟန်းအား ပြုရသော ဝိနည်း’ကို ပြုရမည်။

၂၂၇။ ၇-တိဏဝတ္ထာရကသမထ ‘မစင်ကို မြက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့ အာပတ်ကို ဖုံးဖိထားရသော ဝိနည်း ကံ’ ကို ပြုရမည်။

အသျှင်တို့ အဓိကရုဏ်းတို့ကို ငြိမ်းစေနိုင်သော တရားခုနစ်ပါးတို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါ ကုန်ပြီ။ ထိုအဓိကရုဏသမထတို့၌ အသျှင်တို့ကို မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်းမေးပါ၏။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြပါကုန်၏လော။ အသျှင်တို့သည် အဓိကရုဏသမထတို့၌ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ကြ ပါကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤအာပတ်မှ စင်ကြယ်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်။

အဓိကရုဏာသမထအခန်းပြီး၏။

အသျှင်တို့ နိဒါန်းကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ ပါရာဇိကအာပတ် လေးပါးတို့ကို သရုပ် အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ သံဃာဒိသိသ်အာပတ် တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါ ကုန်ပြီ။ အနိယတအာပတ် နှစ်ပါးတို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ နိဿဂ္ဂါပိစိတ်အာပတ် သုံးဆယ်တို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ သုဒ္ဓါပိစိတ်အာပတ် ကိုးဆယ့်နှစ်ပါးတို့ကို သရုပ် အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ ပါဠိဒေသနီအာပတ်လေးပါးတို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ သေခိယအာပတ်တို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်း တရားခုနစ်ပါး တို့ကို သရုပ်အားဖြင့် ပြဆိုအပ်ပြီးပါကုန်ပြီ။ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော သိက္ခာပုဒ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား ၏ ပါတိမောက်၌ လာ၍ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်၏။ လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း သရုပ်အားဖြင့် ပြခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုနှစ်ရာနှစ်ဆယ်ခုနစ်သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့၌ အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခိုက်ရန်ငြင်းခုံခြင်း မရှိကြကုန်ဘဲ ကျင့်အပ်သတည်း။

မဟာဝိဘင်းပြီး၏။

ဘိက္ခုဝိဘင်းပါဠိတော် မြန်မာပြန် ပြီးပြီ။
